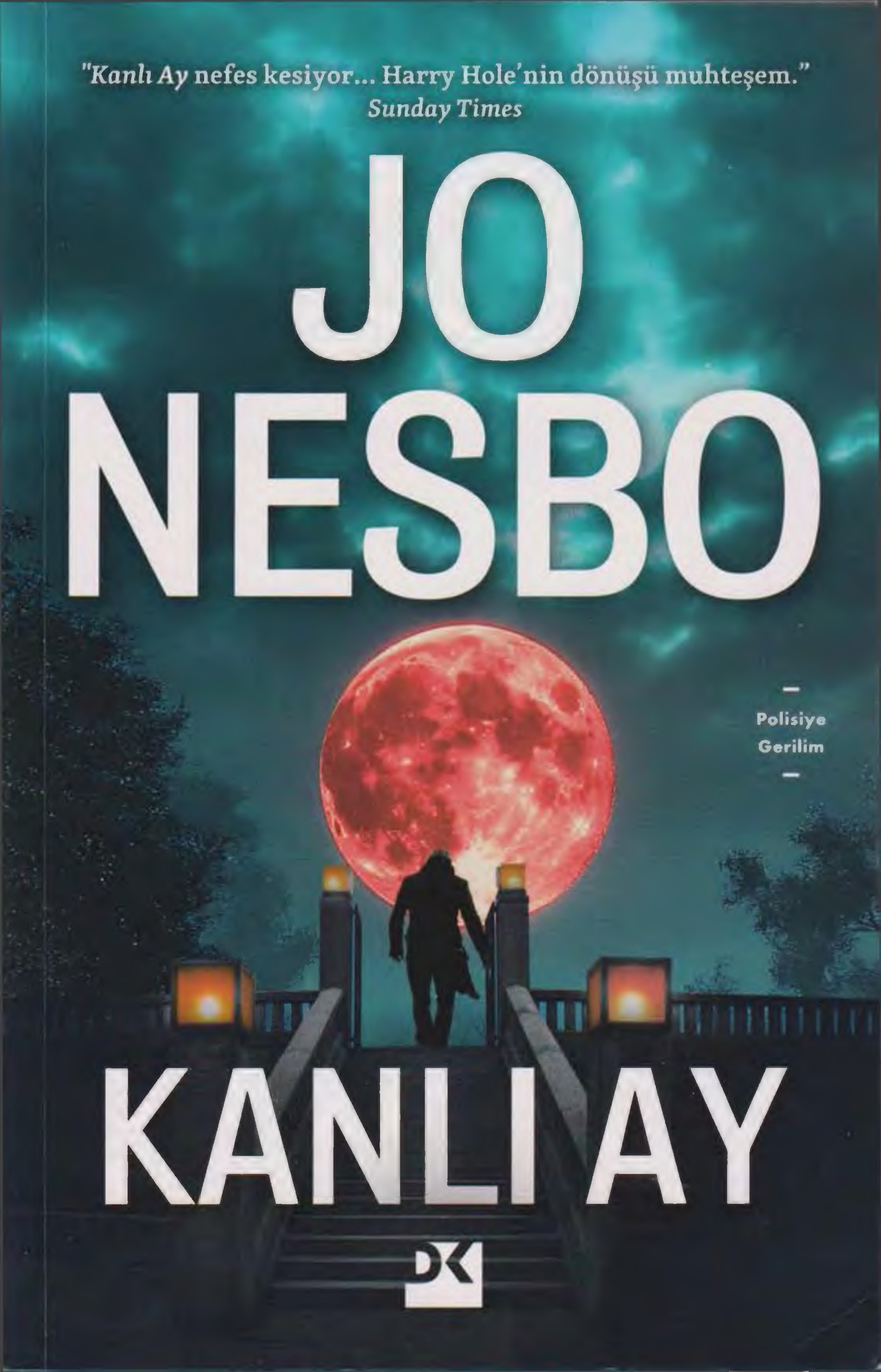

"Kanlı Ay nefes kesiyor... Harry Hole'nin dönüşü muhteşem."
Sunday Times

JO NESBO

—
Polisiye
Gerilim
—

KANLI AY

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)

Hamamböcekleri (#2)

Kızılgerdan (#3)

Nemesis (#4)

Şeytan Yıldızı (#5)

Kurtarıcı (#6)

Kardan Adam (#7)

Leopar (#8)

Hayalet (#9)

Polis (#10)

Susuzluk (#11)

Bıçak (#12)

Diğer kitaplar

Macbeth

Oğul

Krallık

Kıskanç Adam

★

KANLI AY ★

Orijinal adı: Blodmâne

© 2022, Jo Nesbo

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2025 / ISBN 978-625-5941-15-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kanlı Ay

Jo Nesbo

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Solina Silahlı

Ninova

Rab'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce
Güneş kararacak, ay kan rengine dönecek.

Yoel Kitabı 2:31

Giriş

“Oslo” dedi adam, viski bardağını dudaklarına götürerek.

“En sevdiğin yer orası mı?” diye sordu Lucille. ^

Adam vereceği cevabı düşünüyormuş gibi uzaklara daldı, sonra başıyla onayladı. Lucille içkisini yudumlarken onu inceledi. Uzun boyluydu; bar taburesine oturmuş haliyle bile çok uzundu ve yetmiş iki yaşındaki Lucille’den en az on, hatta yirmi yaş genç olabilirdi; alkoliklerin yaşını tahmin etmek zordu. Yüzü ve vücudu tahtadan oyulmuş gibi ince, saf ve sertti. Teni solgundu, burnunun üzerinde ince bir ağ gibi görünen mavi damarları, soluk kot rengine benzeyen irisleri ve kan çanağına dönmüş gözleriyle, zor bir hayat yaşamışa benziyordu. Çok içmiş, sert düşmüştü. Çok da sevmişti çünkü Creatures’ın müdavimi olduğu şu bir ayda Lucille onun gözlerindeki acıyı görmüştü. Dayak yiyip sürüden kovulmuş bir köpek gibi her zaman tek başına barın en dibinde, bar sahibi Ben’in, dekoratör olarak çalıştığı *Urban Cowboy*’un setinden aldığı mekanik boğa Bronco’nun yanında otururdu. Los Angeles’ın film başarıları üzerine değil, insani ve maddi başarısızlıklarla dolu bir çöp yığını üzerine kurulmuş bir şehir olduğunu hatırlatıyordu bu. Çekilen tüm filmlerin yüzde sekseninden fazlası fiyaskoyla sonuçlanmış, para kaybetmişti; ABD’de en yüksek evsiz nüfusuna sahip olan şehrin nüfus yoğunluğu da Mumbai ile kıyaslanır düzeydeydi. Trafik sıkışıklığı şehirdeki yaşamı boğma düzeyine gelmişti ama sokak suçları, uyuşturucu ve şiddet daha ön sıradaydı. Öte yandan güneş parlıyordu. Evet, o lanet California’lı diş doktorunun lambası hiç sönmüyor, hep parlıyor, bu sahte şehirdeki değersiz süsleri gerçek

elmaslar gibi, gerçek başarı hikâyeleri gibi parlatıyordu. Keşke bilselerdi. Keşke onun gibi, Lucille gibi onlar da bilseydi çünkü o da oradaydı, sahnede idi. Ve sahne arkasında.

Yanında oturan adam sahneye hiç çıkmamıştı; Lucille sektördeki insanları hemen tanırdı. Ama adam sahneye hayranlıkla, umutla ya da kıskançlıkla da bakmıyordu. Umursamaz bir ifadeyle bakıyordu. Sadece kendi işiyle ilgileniyordu. Müzisyen miydi yoksa? Laurel Canyon'da bir bodrum katında anlaşılmaz eserler üreten, hiç keşfedilmemiş ve hiçbir zaman da keşfedilmeyecek Frank Zappa tarzı biri mi?

Adam birkaç gelişinden sonra Lucille'le gerçek içkicilerin barına gelen sabahçılar gibi kısaca selamlaşmaya başlamıştı ama bugün Lucille ilk defa onun yanına oturmuş, ona içki ısmarlamıştı. Daha doğrusu, Ben limitinin yetersiz olduğunu belirten bir ifadeyle kredi kartını geri uzattığında Lucille adamın sipariş ettiği içkinin parasını ödemişti.

"Peki Oslo seni seviyor mu?" diye sordu. "Asıl önemli olan bu."

"Pek sayılmaz" dedi adam. Elini kısa, yer yer beyaz tellerin göze çarptığı sarı saçlarında gezdirirken Lucille onun ortaparmasının metal protez olduğunu fark etti. Yakışıklı bir adam değildi ve ağzının köşesinden kulağına kadar uzanarak ona oltaya takılmış balık görüntüsü veren J şeklindeki ciğer renkli yara izinin de görünüşüne pek faydası dokunmuyordu. Ama çekici denebilecek ve Christopher Walken, Nick Nolte gibi Lucille'in şehirdeki bazı meslektaşlarını hatırlatan hafif tehlikeli bir yanı da yok değildi. Geniş omuzluydu, vücudunun geri kalanı çok ince olduğu için de böyle görünüyor olabilirdi gerçi.

"Ah, aslında en çok da onları isteriz" dedi Lucille. "Bizi sevmeyenleri. Azıcık daha çabalarsak bizi seveceğini düşündüklerimizi."

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu adam.

"İçki içerim" dedi Lucille, viskisini kaldırarak. "Ve kedileri beslerim."

"Hımm."

"Sanırım asıl öğrenmek istediğin benim kim olduğum. Şey, ben..." Ona hangi versiyonu anlatacağını düşünürken içkisinden

bir yudum içti. Partilerde gösterdiğini mi yoksa gerçek kendisini mi? İçkisini bıraktı ve ikincisinde karar kıldı. Ne kaybedecekti ki?

“Tek büyük rol oynamış bir oyuncuyum. Artık *Romeo ve Juliet*’in hâlâ en iyi ama kimsenin hatırlamadığı versiyonundaki Juliet. Tek büyük rol kulağa pek hoş gelmiyor ama şehirdeki birçok oyuncunun elde ettiğinden daha büyük bir başarı. Üç defa evlendim, ikisi zengin film yapımcısıydı ve çoğu oyuncununkinden çok daha iyi anlaşmalarla boşandım. Üçüncüsü sevdiğim tek kişiydi. Paradan, disiplinden ve vicdandan yoksun bir oyuncu, Adonis. Paramı son kuruşuna kadar tüketip beni terk etti. Cehennemde çürüyesiceyi hâlâ seviyorum.”

Lucille içkisini bitirip bardağı bara koyarak Ben’e bir tane daha vermesini işaret etti. “Ve hep elde edemeyeceğim şeyler beni çektiği için de elimdeki parayı yaşlı bir kadının gözünü boyayacak derecede büyük bir rolü olan bir film projesine yatırdım. Senaryosu iyi, oyuncularını yetenekli ve yönetmeni insanları düşünmeye sevk eden, yani aklı başında herkesin başarısız olacağını göreceği türden bir projeye. Ben böyle biriyim işte, hayalperest, ezik, bildiğin Angelino.”

J şeklinde yara izi olan adam gülümsedi.

“Bu kadarı yeter, kendimi küçümsemekten yoruldum” dedi Lucille. “İsmin nedir?”

“Harry.”

“Pek konuşmuyorsun Harry.”

“Hımm.”

“İsveçli misin?”

“Norveç.”

“Bir şeyden mi kaçırıyorsun?”

“Öyle mi görünüyorum?”

“Evet. Alyans takmışsın. Karından mı kaçırıyorsun?”

“O öldü.”

“Ah. Kederden kaçırıyorsun o halde.” Lucille kadehini kaldırdı. “En çok sevdiğim yer neresi biliyor musun? Tam burası, Laurel Canyon. Şimdi değil, altmışlı yılların sonlarında. Gelmişsindir sen de Harry. Tabii o tarihte doğmuş muydun bilemem.”

“Evet, duymuştum.”

Lucille, Ben’in arkasındaki duvara asılı çerçeveli fotoğrafları işaret etti.

“Bütün müzisyenler burada takılırdı. Crosby, Stills, Nash ve... şu sondaki adamın adı neydi?”

Harry yine gülümsedi.

“The Mamas and the Papas” diye devam etti Lucille. “Carole King. James Taylor. Joni Mitchell.” Burnunu buruşturdu. “Kilise okuluna giden kızlar gibi görünüyor, onlar gibi konuşuyordu ama az önce saydıklarımın bazılarıyla yattı. Leonard’a bile kancayı taktı; Leonard onunla neredeyse bir ay takıldı. Onu bir geceliğine ödünç bile aldım.”

“Leonard Cohen’i mi?”

“Ah, bir tanem. Ne sevimli, tatlı bir adamdı. Bana kafiyeli şiir yazmayı filan öğretti. Çoğu kişi iyi bir dizeyle başlayıp sonraki dizeyi zorlama bir kafiyeyle devam ettirme yanılgısına düşer. Ama zorlama kafiyeyle ilk cümleye koyarsan o zaman kimse bunu fark etmez. ‘Hey, That’s No Way to Say Goodbye’ın banal ilk dizesine bak, sonra ikinci dizinin güzelliğiyle karşılaştır. Her iki cümlede de doğal bir zarafeti var. Böyle duyuyoruz çünkü yazarın yazarken aynı sırayla düşündüğünü sanıyoruz. Aslında bunda şaşılacak bir şey yok; insan, olan bir şeyin daha önce olan şeyin sonucu olduğuna inanmaya meyillidir, tersine değil.”

“Hımm. Yani olan şey, olacak olanın bir sonucu mu?”

“Kesinlikle Harry! Anlıyorsun işte.”

“Bilmiyorum. Bana bir örnek verebilir misin?”

“Elbette.” Lucille içkisini dikti. Harry onun ses tonundan bir şeyler anlamış gibi bir kaşını çatıp gözleriyle barı taradı.

“Şu an sana henüz tamamlanmamış bir filme ne kadar borcum olduğunu anlatıyorum. Bu olan şey” dedi, perdeleri yarı kapalı kirli pencereden dışarıdaki tozlu otoparka bakarak. “Bu bir tesa-düf değil, *olacakların* bir sonucu. Dışarıda arabamın yanma beyaz bir Camaro park etmiş.”

“İçinde iki adam var” dedi Harry. “Yirmi dakikadır orada duruyorlar.”

Lucille başını salladı. Harry bu cevabıyla Lucille'in onun mesleğine dair tahminlerinde yanılmadığını göstermişti.

"Bu sabah Kanyon'daki evimin önünde bir araba fark ettim" dedi. "Çok şaşırmadım, beni zaten uyarıp tahsildar göndereceklerini söylemişlerdi. Öyle lisanslı tiplerden de değil. Anlayacağın bu kredi bankadan alınmadı. Arabama gittiğimde bu adamlar muhtemelen benimle konuşmak isteyecekler. Sanırım yine uyarı ve tehditlerle yetinecekler."

"Hımm. Peki bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü sen polissin."

Adam tekrar kaşım çattı. "Öyle miyim?"

"Babam polisti, açık ki sizler dünyanın her yerinde tanınırsınız. Yani gözünü buradan ayırma. Sesleri yükselir, tehditkâr bir tavır takınırlarsa verandaya çıkmanı ve... bilirsin işte, polis gibi görünmeni istiyorum, böylece defolup giderler. Bak ben işin o noktaya gelmeyeceğinden eminim ama tetikte olursan kendimi daha güvende hissedirim."

Adam bir an ona baktı. "Tamam" dedi basitçe.

Lucille şaşırmıştı. Biraz fazla kolay ikna olmamış mıydı? Ayrıca gözlerinde de Lucille'in ona güvenmesini sağlayan sarsılmaz bir ifade vardı. Ama Adonis'e de güvenmişti. Yönetmene ve yapım-cıya da.

"Artık gidiyorum" dedi Lucille.

Harry Hole bardağı elinde tutarken eriyen buz küplerinin zar zor duyulan tıslamasını dinledi. İçmedi. Beş parasızdı, yolun sonuna gelmişti ve bu içkiyi tadını çıkartarak içecekti. Bakışları barın arkasındaki resimlerden birine kaydı. Gençliğinde en sevdiği yazarlardan biri olan Charles Bukowski'nin Creatures'ın önünde çekilmiş fotoğrafıydı bu. Ben fotoğrafın yetmişli yıllardan kalma olduğunu söylemişti. Bukowski gün doğumuna yakın bir saatte kolunu bir arkadaşının omzuna atmıştı; ikisi de Hawaii tişörtü giymişti, uykulu gözlerinde gözbebekleri iğne deliği gibi görünüyor, yorucu bir yolculuktan sonra nihayet Kuzey Kutbu'na ulaşmışlar gibi mutlu bir ifadeyle sırıtıyorlardı.

Harry gözlerini indirip Ben'in barda tam önüne fırlattığı kredi kartına baktı.

Limiti dolmuştu. Bitmişti. Hiçbir şey kalmamıştı. Görev tamamlanmıştı. Görev buydu, geriye hiçbir şey kalmayana kadar içmek. Ne para, ne gün, ne de gelecek. Geriye sadece her şeyi sona erdirecek cesarete –ya da cesaretsizliğe– sahip olup olmadığını görmek kalmıştı. Pansiyondaki odada, yatağının altında eski bir Beretta tabanca vardı. Onu varoştaki mavi çadırlardan birinde yaşayan evsiz bir adamdan yirmi beş dolara almıştı. İçinde üç mermi vardı. Kredi kartını avucuna alıp parmaklarını kartın etrafına doladı. Dönüp pencereden dışarı baktı. Yaşlı kadının salma salma otoparka gidişini izledi. Çok ufak tefekti. Serçe gibi hafif, narin ve güçlüydü. Bej rengi pantolon ve ona uygun kısa bir ceket giymişti. Modası geçmiş olsa da zevkli giyim tarzı 1980'leri hatırlatıyordu. Her sabah bara girdiği şekilde yürüyordu. Tam bir giriş yapıyordu. İki ila sekiz kişilik izleyici kitlesi için.

Ben, kadının her zamanki viski kokteyli karıştırmaya başlarken "Lucille geldi!" diye haykırırdı.

Ama bu kadının, Harry daha on beş yaşındayken Radium Hastanesi'nde ölen ve kalbinde ilk kurşun yarasını açan annesine benzeyen tek yanı odaya giriş şekli değil, gözlerindeki nazik ama teslim olmuş bir ruhun içten ve tatlı ama aynı zamanda hüznü bakıştı. Muhatap olduğu kişilere sağlık sorunları, aşk hayatları, en yakınları ve sevdikleri hakkındaki sorularıyla gösterdiği ilgi. Ve Harry'nin barın en ucunda rahat oturmasına izin verecek kadar düşünceli olması. Annesi, ailenin kontrol kulesi, sinir merkezi olan o sakin kadın, ipleri elinde öyle bir ihtiyatla tutardı ki dışarıdan bakıldığında kontrol babasındaymış gibi görünürdü. Onu her zaman güvenle kucaklayan, her zaman anlayan, her şeyden çok sevdiği ve dolayısıyla en zayıf noktasına dönüşen annesi. Tıpkı Harry ikinci sınıftayken sınıf kapısını nazikçe çalıp elinde Harry'nin evde unuttuğu beslenme çantasıyla karşısına dikildiği zamanki gibi. Onu görür görmez Harry'nin yüzü aydınlanmıştı ama sınıf arkadaşlarından bazılarının gülüşüğünü duyunca hemen annesinin yanma koşup öfkeyle onu

çok utandırdığını, bir an önce gitmesi gerektiğini, yemek istemediğini söylemişti. Annesi ise ona hüzünle gülümseyip beslenme çantasını uzatmış, yanağını okşayıp gitmişti. Harry daha sonra bundan hiç bahsetmemiş, annesi her zamanki gibi onu anlayışla karşılamıştı. Ve o gece yatağa girdiğinde anlamıştı. Harry'nin kendini rahatsız hissetmesinin sebebi annesi değildi. Herkesin görmüş olmasıydı. Sevgisini. Kırılğanlığını. Sonraki yıllarda birkaç defa özür dilemeyi düşünmüşse de bunun kendini aptal gibi hissettireceğini biliyordu.

Dışarıdaki çakıllı alanda bir toz bulutu kalktı ve güneş gözlüğünü yerinde tutmaya çalışan Lucille'i çepeçevre sardı. Harry beyaz Camaro'nun yolcu kapısının açıldığını ve güneş gözlüklü, kırmızı polo tişörtlü bir adamın indiğini gördü. Adam arabanın önüne doğru yürüyüp Lucille'in yolunu kesti.

Harry ikisi arasında bir konuşma olmasını bekledi. Ama bunun yerine adam bir adım öne çıkıp Lucille'i kolundan tuttu ve onu Camaro'ya doğru çekmeye başladı. Harry kadının ayakkabılarının topuklarının çakıllara battığını gördü. O sırada Camaro'nun Amerika plakası olmadığını da gördü. Hemen bar taburesinden indi. Koşarak dirseğiyle kapıyı açtı, güneş ışığı gözlerini kamaştırırken verandanın iki basamağında tökezleyip neredeyse düşüyordu. Ayık olmadığını fark etti. Sonra iki arabaya odaklandı. Gözleri yavaş yavaş ışığa alışıyordu. Otoparkın ötesinde, yeşil yamaçta kıvrırlar olarak yukarı çıkan yolun diğer tarafında uyuşuk uyuşuk bekleyen bir bakkal dükkânı vardı ama Harry adam ve Camaro'ya doğru sürüklenen Lucille'den başka kimseyi göremiyordu.

"Polis!" diye bağırdı. "Bırak onu!"

Adam "Lütfen bu işe karışmayın efendim" diye seslendi.

Harry adamın kendisinininkine benzer bir geçmişi olduğunu tahmin etti, bu tür durumlarda sadece polisler kibar bir dil kullanırdı. Harry ayrıca fiziksel bir müdahalenin kaçınılmaz olduğunu ve yakın dövüşteki o basit kuralı biliyordu: Bekleme, ilk ve maksimum güçle saldıran kazanır. Bu yüzden yavaşlamadı. Diğer adam Harry'nin niyetini anlamış olmalıydı ki Lucille'i bırakıp arkasındaki bir şeye uzandı. Sonra elini geri getirdi. Harry'nin hemen ta-

nıdığı parlak bir tabanca tutuyordu şimdi. Bir Glock 17. Doğrudan kendisine doğrultulmuştu.

Harry yavaşladı ama ilerlemeye devam etti. Diğer adamın silahın arkasından nişan aldığını gördü. Yoldan geçen bir pikap sesini yarı yarıya bastırmıştı.

“Geldiğiniz yere dönün efendim. Hemen!”

Ama Harry ona doğru yürümeye devam etti. O an kredi kartını hâlâ sağ elinde tuttuğunu fark etti. Sonu böyle mi olacaktı? Yabancı bir ülkenin tozlu otoparkında, güneşin altında, beş parasız ve yarı sarhoş bir halde, annesi için yapamadığını, değer verdiği hiçbir insan için yapamadığını yapmaya çalışırken mi bitecekti her şey?

Gözleri neredeyse kapanırken parmaklarını kredi kartına öyle bir doladı ki eli bir keski şeklini aldı.

Leonard Cohen’in şarkısının ismi zihninde dönüp duruyordu: “Hey, böyle veda edemeyiz.”

Siktir et, tabii ki ederiz.

Cuma

Saat sekizdi. Eylül güneşi Oslo'nun üzerinden batalı ve üç yaşındaki çocukların yatma vakti geçeli yarım saat olmuştu.

Katrine Bratt iç geçirip telefona "Uyuyamıyor musun tatlım?" diye fısıldadı.

"Büyükannem şarkıyı yanlış söylüyor" dedi çocuk sesi, burnunu çekerek. "Sen nerdesin?"

"İşe gelmek zorunda kaldım tatlım ama birazdan evde olurum. Anne sana şarkı söylesin mi?"

"Evet."

"O zaman gözlerini kapat."

"Evet."

"Blue'ın ne dersin?"

"Olur."

Katrine melankolik şarkıyı alçak ve derin bir sesle söylemeye başladı. *Blue, Blue, benim tatlı keçi, küçük arkadaşını düşün.*

En sevdiği keçisi Blue otlaktan dönmeyince onun bir ayı tarafından kaçırılıp dağda cansız ve paramparça halde yattığından endişe duyan çocuğun hikâyesi nasıl oluyordu da yüzyıldır çocuklara ninni diye söyleniyordu, bir türlü anlayamıyordu.

Yine de daha ilk dize bitmeden Gert'in daha düzenli ve derin nefes alıp verdiğini, ikinci dizede ise kayınvalidesinin fısıltılı sesini duydu.

"Uyudu."

Katrine o kadar uzun süre çömelmişti ki "Teşekkürler" derken eliyle yerden destek almak zorunda kalmıştı. "Erken dönmeye çalışacağım."

"Hiç sorun değil tatlım. Bizi çağırdığın için asıl ben sana teşekkür ederim. Uyurken Björn'e o kadar benziyor ki."

Katrine yutkundu. Kayınvalidesinin bu sözüne her zamanki gibi cevap verememişti. Björn'ü özlemediğinden, Björn'ün ailesinin Gert'i ona benzetmesinden mutlu olmadığından değil. Öyle olmadığı için cevap verememişti.

Katrine önünde duran şeye odaklandı.

"Etkileyici bir ninni" dedi yanma gelip çömelen Sung-min Larsen. "'Belki de ölmüşsündür'?"

"Biliyorum ama başka şarkı istemiyor" dedi Katrine.

"O zaman bunu dinleyecek." Meslektaşı gülümsedi.

Katrine başıyla onayladı. "Çocukken anne babamızdan karşılığında hiçbir şey vermeden koşulsuz sevgi beklediğimizi, asalaktan farksız olduğumuzu hiç düşündün mü? Büyüdüğümüzdeyse işler tamamen değişiyor. Kendimiz olduğumuz için koşulsuz sevebileceğimize inanmaktan tam olarak ne zaman vazgeçtik sence?"

"O ne zaman vazgeçti demek istiyorsun sanırım."

"Evet."

Ormanda yerde yatan genç kadının bedenine baktılar. Pantolonuyla külotu ayak bileklerine kadar indirilmiş ama şişme montunun fermuarı yukarı çekilmişti. Yıldızlı gökyüzüne dönük yüzü Olay Yeri Ekibi'nin ağaçların arasına yerleştirdiği projektörlerin ışığında kireç gibi beyazdı. Birkaç defa akıp kurumuşa benzeyen makyajı çizgi çizgiydi. Kimyasallarla sarartılmış saçları yüzünün bir tarafına yapışmıştı. Dudakları silikonluydu ve takma kirpikleri, göz çukurundan donuk bir ifadeyle uzaklara bakan bir gözün ve boş bir göz çukurundan ibaret diğer gözün üzerine saçak gibi düşüyordu. Belki de ceset kolay ayrışmayan sentetik malzemeler sayesinde bu kadar iyi durumda kalmıştı.

"Herhalde Susanne Andersen, sence?" dedi Sung-min.

"Bence de öyle" diye cevapladı Katrine.

İki dedektif farklı departmanlarda çalışıyordu; Katrine Oslo Po-

lisi Cinayet Masası'ndan, Sung-min ise Kripos'tandı. Yirmi altı yaşındaki Susanne Andersen on yedi gündür kayıptı ve en son şu an bulundukları yere yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki Skullerud metro istasyonunun güvenlik kamerasında görülmüştü. Yirmi yedi yaşındaki diğer kayıp kadın Bertine Bertilsen'e dair tek ipucu ise şehrin başka bir bölgesindeki Grefsenkollen yürüyüş alanının otoparkında terk edilmiş halde bulunan arabasıydı. Yerde yatan kadının saç rengi Susanne'nin güvenlik kamerası görüntüleriyle uyuşurken Bertine, ailesi ve arkadaşlarının dediğine göre esmerdi. Ayrıca cesedin çıplak alt kısmında hiç dövme yokken Bertine'nin ayak bileğinde Louis Vuitton logosunun dövmesi olduğu söylenmişti.

Eylül ayı şu ana kadar nispeten serin ve kuru geçmişti; cesedin derisindeki mavi, mor, sarı, kahverengi renk değişimi üç haftaya yakın bir süre açık havada kalmış olabileceğini gösteriyordu. Aynı şey, bedenün ürettiği gazın tüm deliklerden yavaş yavaş sızmasıyla ortaya çıkan koku için de geçerliydi. Katrine cesedin burun deliklerinin altındaki ince tüylü beyaz alanı da fark etmişti: mantar. Boğazdaki büyük yarada sarımsı beyaz, kurtçuklar geziniyordu. Katrine bunu o kadar çok görmüştü ki artık neredeyse hiç etkilanmiyordu. Çünkü sinekler Harry'nin deyiimiyle Liverpool taraftarları kadar sadıktı. Vücudun son nefesini verdiği andan itibaren salgılamaya başladığı dimetil trisülfür kokusunun cazibesiyle zamanla ve mekâna, yağmura ve güneşe bakmadan bir anda ortaya çıkarlar. Dişiler yumurtalarını bırakır, birkaç gün sonra larvalar yumurtadan çıkarak çürümüş eti yemeye başlarlar. Pupa evresinden sonra sineğe dönüşür, kendi yumurtalarını bırakabilecekleri vücutlar ararlar ve bir ay sonra ölürlür. Onların yaşam döngüsü böyledir. Bizimkinden çok da farklı değil, diye düşündü Katrine. En azından benimkinden çok farklı değil.

Katrine etrafına bakındı. Adli Tıp Birimi Krimteknisk'in beyaz önlüklü üyeleri ağaçların arasında hayalet gibi sessizce hareket ediyorlardı, kameralarının flaşı her patladığında ürkütücü gölgeler ortaya çıkıyordu. Orman çok büyüktü. Östmarka, neredeyse İsveç'e kadar kilometrelerce devam ediyordu. Cesedi bir koşucu, daha doğrusu koşucunun tasmaşız gezmesine izin verilince dar

çakıllı yoldan ormanın derinliklerine giren köpeği bulmuştu. Hava kararmaya başlayınca kafa lambasıyla koşan koşucu bir süre sonra köpeğe seslenerek peşinden gitmiş, sonunda onu cesedin yanında kuyruğunu sallarken bulmuştu. Aslında kuyruğunu salladığından bahsedilmemişti, Katrine o sahneyi gözünde böyle canlandırmıştı.

“Susanne Andersen” diye fısıldadı, kime söylediğini tam olarak bilmeden. Belki de sonunda bulunduğu ve kimliğinin tespit edildiğine dair bir teselli ve güvence olarak ölen kişiye söylemişti.

Ölüm sebebi çok açık görünüyordu. Boğazındaki kesik, Susanne Andersen’in boynunda bir gülücük gibi uzanıyordu. Sinek larvaları, çeşit çeşit böcekler ve belki başka hayvanlar muhtemelen kanın tadını çıkarmışlardı; buna rağmen Katrine fundalığa ve bir ağacın gövdesine sıçrayan kan lekeleri görmüştü.

“Olduğu yerde, *in situ* öldürülmüş” dedi.

“Öyle görünüyor” dedi Sung-min. “Sence tecavüze mi uğramış? Yoksa öldürüldükten sonra mı cinsel saldırıya uğramış?”

“Sonra” dedi Katrine, el fenerini Susanne’nin ellerine tutarak. “Kırık tırnak yok, boğuşma izi yok. Ama hafta sonu adli otopsi yaptırmaya çalışacağım, bakalım onlar ne söyleyecek.”

“Peki ya klinik otopsi?”

“En erken pazartesi günü.”

Sung-min iç geçirdi. “Bertine Bertilsen’i her an Grefsenkollen’de bir yerlerde tecavüze uğrayıp boğazı kesilmiş halde bulabiliriz.”

Katrine başıyla onayladı. Sung-min’le birbirlerini son bir yıl içinde daha iyi tanımışlardı ve adam Kripos’un en iyi dedektiflerinden biri olduğunu kanıtlamıştı. Ole Winter emekli olur olmaz Kıdemli Müfettişlik görevini onun devralacağına, dolayısıyla departmanın muhtemelen çok daha iyi bir amire kavuşacağına inanan pek çok kişi vardı. Öte yandan ülkenin en önemli araştırma biriminin başına İngiliz aristokratları gibi giyinen, Güney Kore’den evlat edinilmiş bir homoseksüelin getirilmesinden çekince duyanların sayısı da az değildi. Klasik tüvit av ceketi ve süet-deri karışımı botları, Katrine’nin ince Patagonia montu ve Gore-Tex spor ayakkabılarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Björn hayattayken onun bu tarzına “gorpcore” derdi ki Katrine’nin anladığı kadarı-

la bu, dağa çıkacakmış gibi giyinip bara giden insanlar için kullanılan uluslararası bir terimdi. Ona göre bu tarz, küçük bir çocuk annesi olarak hayata uyum sağlamanın bir yoluydu. Tabii bu nispeten sönük ve pratik giyim tarzının, artık genç ve asi bir araştırmacı değil, Cinayet Masası'nın başı olmasından kaynaklandığını da itiraf etmeliydi.

"Sence nedir bu?" dedi Sung-min.

Katrine onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu ve ikisi de o kelimeleri yüksek sesle dile getirmek istemiyordu. En azından şimdilik. Katrine boğazını temizledi.

"Öncelikle elimizdekilerden yola çıkıp neler olduğunu anlamaya çalışalım."

"Olur."

Katrine "olur" kelimesini ileride de Kripos'tan sık sık duymayı umuyordu. Ama tabii onlardan gelecek her türlü yardımı memnuniyetle kabul ediyordu. Kripos, Bertine Bertilsen'in Susanne'den tam bir hafta sonra ve son derece benzer koşullar altında kaybolduğu haberi alınır alınmaz yardıma hazır olduğunu bildirmişti. Her iki kadın da bir salı akşamı, polisin sorguladığı yakınlarına nereye gittiklerini ya da ne yapacaklarını söylemeden çıkmıştı ve o zamandan başka ortak noktalar da vardı. Bunlar ortaya çıktığında polis Susanne'nin kaza geçirdiği ya da intihar ettiği teorisini rafa kaldırmıştı.

Katrine "Tamam o halde" diyerek ayağa kalktı. "Patrona haber versem iyi olacak."

Katrine bacaklarını tekrar hissedebilmek için bir süre ayakta durmak zorunda kaldı. Olay yerine gelirken bıraktıkları ayak izlerini takip edebilmek için cep telefonunun ışığını kullandı. Ağaçların arasına gerilen kordon şeridini geçer geçmez başkomiserin isminin ilk harflerini tuşladı. Bodil Melling üçüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Ben Bratt. Bu saatte aradığım için kusura bakma ama kayıp kadınlardan birini bulduk sanırım. Öldürülmüş, boğazı kesilmiş, muhtemel arteryal yırtılma var, tecavüze ya da cinsel saldırıya uğramış görünüyor. Susanne Andersen olduğundan fazlasıyla eminiz."

“Çok fena” dedi Melling donuk bir sesle. Katrine o an Bodil Melling’in ifadesiz yüzünü, renksiz kıyafetlerini, duygudan yoksun beden dilini, sorunsuz ev hayatını ve heyecansız seks hayatını gözünde canlandırdı. Yeni atanan başkomiserin tepki verdiği tek şey, yakında boşalacak olan Emniyet Amirliği konumuydu. Melling vasıfsız biri değildi elbette ama Katrine onu son derece sıkıcı, savunmacı ve korkak buluyordu.

“Basın toplantısı düzenleyecek misin?” diye sordu Melling.

“Evet. İstersen...”

“Hayır, cesedin üzerinde kimlik bulamadığımıza göre sen yap.”

“O halde Kripos’la birlikte yapmam gerekir. Olay yerinde adamları var.”

“Olur, tamam. Başka bir şey yoksa kapatalım, misafirlerimiz var.”

Ardından gelen sessizlikte Katrine arka plandaki alçak sesli konuşmaları duydu. Bir kişinin diğerinin söylediklerini onaylayıp detaylandığı türden samimi bir fikir alışverişine benziyordu. Sosyal bağ. Bodil Melling’in tercihi bu yöneydi. Katrine o konuyu tekrar açarsa amirinin sinirleneceğini biliyordu. Bertine Bertilsen’in kaybolduğu bildirilip iki kadının aynı adam tarafından öldürülmüş olabileceği ihtimali akıllara gelir gelmez Katrine bunu önermişti. Hiçbir yere varamayacağı ortadaydı, Melling bunu açıkça belirtmiş, tartışmaya son noktayı koymuştu. Katrine bu işin peşini bırakmalıydı.

“Son bir şey daha” dedi ve nefes alırken kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi.

Amiri ondan önce davrandı.

“Cevabım hayır Bratt.”

“Ama bu konuda tek uzman o. Ve en iyisi.”

“Ve en kötüsü. Ayrıca o artık *bizimle* çalışmıyor. Tanrı’ya şükür.”

“Medya mutlaka onu arayacak ve neden onunla...”

“O zaman onlara sadece gerçeği söyle, yani nerede olduğunu bilmediğimizi. Ayrıca karısının başına gelenlerden sonra dengesini kaybettiğini ve madde bağımlılığını göz önüne aldığımızda bir cinayet soruşturmasını yürütebileceğini sanmıyorum.”

“Onu nerede bulacağımı biliyorum.”

“Kes şunu Bratt. Zor zamanında eski kahramanlara başvurmak, Cinayet Masası’nda emrin altındaki kişileri üstü kapalı küçümsemek anlamına gelir. Rozeti bile olmayan bir enkazı geri getirmek istediğini söylemen onların özgüvenini ve motivasyonunu ne hale getirir, düşünsene. Kötü liderlik dediğimiz şey tam da bu oluyor Bratt.”

“Anlıyorum” dedi Katrine güçlükle yutkunmaya çalışarak.

“Evet, anladığın için minnettarım. Başka bir şey var mı?”

Katrine bir süre düşündü. Demek Melling gerçekten karşı çıkıp dişlerini gösterebiliyordu. Güzel. Ağaçların tepesinde asılı duran hilal şeklindeki aya baktı. Dün gece, neredeyse bir aydır görüşü Arne adlı genç adam ona iki hafta içinde tam ay tutulması, yani kanlı ay tutulması olacağını ve bunu kutlamaları gerektiğini söylemişti. Katrine kanlı ay tutulmasının ne olduğunu hiç bilmiyordu ama anladığı kadarıyla iki ya da üç yılda bir gerçekleşiyordu ve Arne o kadar hevesli görünüyordu ki daha yeni tanıştıklarından iki hafta gibi ileri bir tarihte plan yapmamaları gerektiğini dile getirmeye cesaret edememişti. Katrine hiçbir zaman çatışmaktan ya da açık sözlü olmaktan çekinmemişti. Muhtemelen bu özelliğini Bergen’de polis memuru olan ve o şehrin yağmurlu günlerinden daha çok düşman edinen babasından almıştı ama Katrine kavgalarını seçmeyi ve doğru zamanda kavga etmeyi öğrenmişti. Yine de şimdi düşününce, birlikte bir geleceği olup olmayacağını bilmediği bir adamla yüzleşmenin aksine, bununla yüzleşmesi gerektiğini anlıyordu. Daha sonra değil,  imdi.

“Aslında var” dedi Katrine. “Biri sorduğu takdirde bunu basın toplantısında ya da öldürülen başka bir kızın ailesine söyleyebilir miyim?”

“Neyi?”

“Oslo Polis Merkezi’nin şehirdeki    seri katil vakasını aydınlatmış ve    suçluyu yakalamış bir adamın yardımını, bazı meslektaşlarımızın özgüvenini zedeleyebileceği gerekçesiyle istemediğini.”

Uzun bir sessizlik oldu. Katrine artık arka plandan da konuşma sesleri duymuyordu. Sonunda Bodil Melling boğazını temizledi.

“Bak ne diyeceğim Katrine. Bu dava üzerinde çok çalıştın. Şimdi git ve o basın toplantısını düzenle, hafta sonu biraz uyu, pazar-tesi günü konuşalım.”

Katrine telefonu kapattıktan sonra Adli Tıp Kurumu'nu aradı. Uygun kanallardan geçerek birine ulaşmak yerine uzun çalışma saatlerinden pek hoşlanmayan bekâr ve çocuksuz genç adli tıp uzmanı Alexandra Sturdza'yı direkt hattan aradı. Sturdza, bir meslektaşıyla birlikte ertesi gün cesedi inceleyebileceğini söyledi.

Katrine daha sonra durup ölü kadına baktı. Belki de erkeklerin dünyasında kendi başına bulunduğu konuma gelmiş olması, kendi isteğiyle erkeğe bağımlı kalan kadınlara duyduğu küçümsemeden kurtulmasına izin vermiyordu. Susanne ve Bertine arasındaki tek ortak nokta erkek parasıyla geçinmeleri değil, aynı zamanda kendilerinden otuz yaş büyük emlak kralı Markus Röed adındaki adamı paylaşmalarıydı. Hayatları ve varoluşları başka insanların, kendilerinde olmayan paraya ve işe sahip erkeklerin onlara bakmasına bağlıydı. Karşılığında bedenlerini, gençliklerini ve güzelliklerini sunuyorlardı. Üstelik ilişkileri açıkça yaşandığı takdirde seçtikleri erkek, diğer erkeklerin imrenme dolu bakışlarının tadını çıkartabilirdi. Ama çocuklardan farklı olarak Susanne ve Bertine gibi kadınlar sevginin koşulsuz olmadığını biliyorlardı. Bu adam er ya da geç onları terk edeceğine göre onları besleyecek ya da nereden baktığınıza bağlı olarak onlardan beslenecek yeni birini bulmak zorundaydılar.

Bu aşk mıydı? Düşüncesi bile sinir bozduğuna göre neden olmasın?

Katrine ağaçların arasından, çakıllı yol tarafından sessizce gelen ambulansın mavi ışığını gördü. Harry Hole'u düşündü. Evet, nisan ayında ondan bir yaşam belirtisi, üzerinde Venice Beach görseli olan Los Angeles damgalı bir kartpostal almıştı. Derinlerdeki bir denizaltıdan gelen bir sonar sinyali gibi. Mesaj kısaydı. "*Para gönder.*" Katrine bunun şaka olup olmadığından emin değildi ve adam o zamandan beri sessizliğe gömülmüştü.

Tam bir sessizlik.

Ulaşamadığı ninninin son dizesi kafasının içinde çalışıyordu.

Blueman, Blueman, bana cevap ver, tanıdık sesinle bee de. Henüz olmaz, benim Blueman'im, henüz ölemezsin.

Cuma

Değer

Basın toplantısı her zamanki gibi Emniyet Müdürlüğü Şartlı Tahliye Salonu'nda yapıldı. Duvardaki saat ona üç dakika kaldığını söylüyordu. VG'nin adli muhabiri Mona Daa ve diğerleri polis temsilcilerinin kürsüye çıkmasını beklerken Mona katılımın iyi olduğunu düşündü. Cuma akşamı olmasına rağmen yirmiden fazla gazeteci vardı. Çifte cinayetlerin neden tekli cinayetlerden iki kat fazla ilgi gördüğü ya da bunun azalan verimler kanunuyla ilgili olup olmadığı hakkında fotoğrafçısıyla kısa bir tartışmaya girişmişti. Fotoğrafçı, niteliğin nicelikten önemli olduğuna inanıyordu. Öyle ki genç, etnik olarak Norveçli ve ortalamanın üzerinde bir çekiciliğe sahip bir kurbanın, örneğin kırklı yaşlarında, uyuşturucu bağımlısı ve sabıkalı bir çiftten ya da çete üyesi iki, hatta üç göçmen çocuktan daha fazla tıklama alacağı kesindi.

Mona Daa ona karşı çıkmadı. Şimdilik kayıp kızlardan sadece birinin öldürüldüğü doğrulanmıştı ama diğerinin de aynı kaderi paylaştığının ortaya çıkması an meselesiydi, üstelik ikisi de genç, etnik olarak Norveçli ve güzeldi. Daha iyisi olamazdı. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğini de bilmiyordu. Genç, masum ve savunmasız birey için daha fazla endişe duyulduğunun göstergesi miydi yoksa tıklanma sayısını artıran başka faktörler mi rol oynuyordu; seks, para ve okurların sahip olmayı diledikleri bir hayat gibi.

Başkalarının sahip olduklarını istemekten konu açılmışken ön sırada oturan otuzlu yaşlarındaki adama baktı. Adam bu yıl bütün hipster'ların üzerinde olan flanel gömleklerden giymiş, *Kanunun Kuvveti*'ndeki Gene Hackman'inkine benzer bir müzisyen şapkası takmıştı. *Dagbladet*'ten Terry Våge'ydi o ve Mona Daa onun kaynaklarına sahip olmayı çok istiyordu. Hikâye ortaya çıktığından beri adam diğerlerinden bir adım önde gidiyordu. Örneğin Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen'in aynı partide olduğunu ilk yazan Våge olmuştu. Bir kaynaktan iki kızın da Röed'i para babası olarak kullandığını öğrenen de oydu. Sinir bozucuydu, ve adamın rakibi olmasından çok daha fazla sebepten. Våge'nin buradaki varlığı bile can sıkıcıydı. O an Mona'nın düşüncelerini okumuş gibi dönüp doğrudan ona baktı. Yüzünde koca bir gülümsemeyle parmağını aptal şapkasına dokundurarak onu selamladı.

"Senden hoşlanıyor" dedi fotoğrafçı.

"Biliyorum" dedi kadın.

Våge'nin Mona'ya ilgisi, gazeteciliğe adli muhabir olarak beklenmedik dönüşüyle başlamıştı ve Mona da basın etiği konulu bir seminerde ona dostça yaklaşma hatasına düşmüştü. Diğer gazeteciler adamdan vebalıymış gibi kaçtıkları için, Mona'nın tavrı muhtemelen davetkâr görünmüştü. Seminerden sonra da kendi deyimiyle bazı "ipuçları ve tavsiyeler" almak için irtibatı devam ettirmişti. Mona rakibine danışmanlık yapmaya can atıyordu sanki... Aslında Terry Våge gibi biriyle herhangi bir şey yapmak bile istemiyordu; sonuçta herkes onun hakkında çıkan dedikodularda *doğruluk payı* olduğunu biliyordu. Ama Mona mesafeli durmaya çalıştıkça Terry daha da ısrarcı oluyordu. Telefondan, sosyal medya kanallarından ona ulaşıyor, hatta aniden barlarda ve kafelerde karşısına çıkıyordu. Tabii adamın aslında kendisiyle ilgilendiğini Mona'nın anlaması her zamanki gibi biraz zaman almıştı. Annesinin deyimiyle "donuk saçları" ve doğuştan gelen kalça kusuru yüzünden yengece benzer yürüyüşüyle tıknaz ve geniş yüzlü biri olarak hiçbir zaman erkeklerin ilk tercihi olmamıştı. Bu bir telafi çabası mıydı bilinmez ama Mona ağırlık çalışmaya başlamış, daha

da tıknaz bir görünüm almış ama yüz yirmi kiloluk halter kaldırıp ulusal vücut geliştirme şampiyonasında üçüncülük kazanmıştı. Ve bir insanın –en azından kendisinin– hiçbir şeyi bedavadan elde edemeyeceğini bildiği için, bu dünyanın Barbie bebeklerinin kolay kolay elde edemeyeceği ve kendisine suçlar kraliçesinin gayriresmi tahtını ve Anders’i kazandıran ısrarcı bir çekicilik, mizah anlayışı ve sertlik edinmişti. Aslında bu ikisinden Anders’e daha çok değer veriyordu. Yani öyle sayılırdı. Ama önemi yoktu: Våge’nin ilgisi alışılmadık ve gurur verici olsa da Mona’nın bunu değerlendirmesi söz konusu olamazdı. Ve bunu Våge’ye sözle değilse bile ses tonu ve beden diliyle açıkça belli ettiğini düşünüyordu. Ama o kendi istediğini görüyor ve duyuyordu belli ki. Mona bazen Våge’nin ardına kadar açılmış gözlerine baktığında bir şeylerin peşinde mi yoksa tümüyle orada mı olduğunu merak ediyordu. Bir gece bir bara gelmişti ve Anders erkekler tuvaletine gittiğinde Mona’ya müziğin sesini bastırmaya yetmemekle birlikte çok da alçak sayılmayacak bir sesle “Sen benimsin” diye fısıldamıştı. Mona onu duymamış gibi yapmasına rağmen Våge bu artık ikisinin sırrıymış gibi yüzüne sinsi bir gülümseme takınarak sakın ve kendinden emin bir şekilde orada öylece durmuştu. Canı cehennem. Mona abartılı tepkilere dayanamadığı için Anders’e bundan bahsetmemişti. Anders’in bu durumu iyi idare edemeyeceğini düşünmüyordu tabii, idare edebileceğini biliyordu ama yine de söylememişti. Våge ne sanıyordu ki? Mona’nın ona, yani küçük havuzlarındaki yeni alfa erkeğine ilgisinin, diğerlerinin hep bir adım önünde giden adli muhabir konumuyla orantılı olarak artacağını mı? Aslında gerçekten öyleydi ve artık bu konu tartışmaya açık değildi. Dolayısıyla evet, Mona eğer başkasının sahip olduğu bir şeyi istiyorsa bu, yarışı yine önde götürmek olabilirdi ancak, Terry Våge’nin peşinden koşan sürünün bir üyesi konumuna düşmek değil.

“Sence bu bilgileri nereden alıyor?” diye fısıldadı fotoğrafçıya.

Adam omuz silkti. “Belki yine uyduruyordur.”

Mona başını iki yana salladı. “Hayır, şu an yazdıklarına inanmak için makul sebepler var.”

Markus R  ed ve avukatı Johan Krohn, V  ge'nin yazdıklarının hiçbirini yalanlamaya kalkışmamışlardı bile ve bu da yeterli bir kanıttı.

Ancak V  ge her zaman su  lar kralı olmamıştı. Hikâye onun etrafında dönmeye devam ediyordu, her zaman da edecekti. Kızın sahne adı Genie'ydi, hatırlayanlar için Suzi Quatro benzeri bir retro glam gösterisi sunuyordu. Olay beş altı yıl kadar önce yaşanmıştı ve için en kötü yanı V  ge'nin Genie hakkında saf yalanlar uydurup bunları yayınlatması değil, bir parti sonrası genç kızla seks yapmak için i  kisine Rohypnol attığıyla ilgili s  ylentilerdi. V  ge o zamanlar ücretsiz bir gazetenin müzik muhabiriydi ve Genie'ye tutulduğu çok açık olmasına ve değerlendirme yazılarında ona sürekli övgüler ya  dırmasına rağmen defalarca reddedilmişti. Söylentilere göre, kızın i  kisine ilaç katıp onu müzik grubunun kaldığı oteldeki kendi odasına götürdüğü geceye kadar V  ge yine de konserlere ve parti sonrası eğlencelere gitmeye devam etmişti. Grup   yeleri neler olduğunu anladığında otel odasına dalıp Genie'yi Terry V  ge'nin yatağında yarı çıplak ve kendinden geçmiş halde bulunca Terry'yi kafatasını kırıp birkaç ay hastanede yatmasına sebep olacak kadar d  vm  şlerdi. Genie ve grup   yeleri V  ge'nin yeterince ceza aldığını düşündükleri ya da kendileri hakkında da kovuşturma başlatılması riskini almak istemedikleri için olsa gerek, taraflardan hiçbiri polise gitmemişti. Ancak   vg   dolu değerlendirmeler de burada son bulmuştu. Terry V  ge, Genie'nin her yeni albümüne sert eleştiriler yapmakla kalmayıp genç kadının sadakatsizliği, uy  şturucu kullandığı, eser   aldığı, grup üyelerine eksik ödeme yaptığı ve turne desteğiyle ilgili başvurularda yanlış bilgi verildiği gibi şeyler de yazıyordu. Neredeyse bir düzine konu Basın   ik  yetleri Komisyonu'na intikal edip de V  ge'nin bu ithamların büyük kısmını uydurduğu anlaşıldığında görevden alınmış, sonraki beş yıl boyunca Norveç medyasında istenmeyen adam ilan edilmişti. Geri dönmeyi nasıl başardığı ise tam bir muammaydı. Belki de değildi. Müzik muhabiri olarak miadını doldurduğunu fark etse de her geçen gün daha fazla okur toplayan bir su   blogunun arkasında o vardı ve sonunda *Dagbladet*, kari-

yerinin başında bazı hatalar yaptı diye genç bir gazetecinin kendi alanından dışlanamayacağını söyleyerek onu serbest çalışan olarak işe almıştı; şu an gazetenin kadrolu muhabirlerinden daha fazla yeri olan bir serbest çalışan.

Våge nihayet polisler içeri girip kürsüdeki yerlerini alırken Mona'ya sırtını döndü. Cinayet Masası'ndan müfettiş Katrine Bratt ve Dylan'vari kıvrıkcık saçlı bir adam olan Enformasyon Müdürü Kedzierski'nden oluşan Oslo Polisi ekibi ile teriyere benzeyen Ole Winter ve yeni kestirdiği saçlarıyla her zaman şık görünen Sung-min Larsen'den oluşan Kripos ekibi. Mona, soruşturmanın Cinayet Masası yani Volvo ve Kripos yani Ferrari ile ortaklaşa yürütüleceğine çoktan karar verdiklerini düşündü.

Gazetecilerin büyük kısmı ses ve görüntü kaydetmek için cep telefonlarını havaya kaldırırken Mona Daa yazarak not almaya başlayıp fotoğrafları meslektaşına bıraktı.

Tahmin edildiği üzere Skullerud çevresindeki yürüyüş alanı Östmarka'da bir ceset bulunduğu ve ölen kişinin Susanne Andersen adındaki kayıp kadın olduğunun tespit edildiği bilgisi dışında pek bir şey öğrenemediler. Dava olası bir cinayet olarak ele alınacaktı ancak henüz ölüm sebebi, olayların sırası, şüpheliler gibi konularda kamuoyuna aktarabilecekleri herhangi bir detay yoktu.

Her zamanki oyun başlamıştı; gazeteciler kürsüdekileri soru yağmuruna tutarken, başta Katrine Bratt olmak üzere hepsi "yorum yok" ve "bunu cevaplayamayız" ifadelerini tekrarlıyorlardı.

Mona Daa esnedi. O ve Anders hafta sonuna hoş bir giriş yapmak için geç bir akşam yemeği yemeyi düşünmüşlerdi ama bu gerçekleşmeyecekti. Mona söylenenleri not ederken daha önce yazdığı bir şeyi özetliyormuş hissine kapıldı. Belki Terry Våge de aynı şeyi hissediyordu çünkü ne not alıyor ne de kaydediyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, küçük, muzaffer bir gülümsemeyle onları izliyordu. Kendisi için gerekli olan cevapları zaten biliyormuş gibi hiç soru sormuyordu. Diğerlerinin de soruları bitmiş gibiydi ve Enformasyon Şefi Kedzierski son noktayı koymaya hazırlanıyormuş gibi nefesini tuttuğunda Mona tükenmekalemini havaya kaldırdı.

“Evet VG?” Enformasyon Şefi’nin yüzünde hafta sonuna giriyoruz, kısa kessen iyi olur, diyen bir ifade vardı.

“Katilin tekrar cinayet işleyecek türden biri olması durumunda gerekeni yapacak yetkinlikte olduğunuzu düşünüyor musunuz, yani eğer o...”

Katrine Bratt oturduğu yerde öne doğru eğilip araya girdi. “Dediğimiz gibi, bu ölüm ve diğer cezai eylemler arasında herhangi bir bağlantı olduğunu söyleyebilmemiz için elimizde yeterli kanıt yok. Cinayet Masası ve Kripos’un ortak çalışmalarına gelince, dava hakkında şu ana dek edindiğimiz bilgiler göz önüne alındığında bunun yeterli olduğunu söyleyebilirim.”

Mona, müfettişin bildiklerimizle ilgili uyarısını ve yanındaki sandalyede oturan Sung-min Larsen’in Bratt’ın söylediklerine herhangi bir tepki vermediğini not etti.

Basın toplantısı sona erer ermez Mona ve diğerleri ılık sonbahar gecesine adım attılar.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu fotoğrafçı.

“Bence bir ceset buldukları için mutlular” dedi Mona.

“Mutlu mu dedin?”

“Evet. Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen haftalar önce öldü. Polis bunu biliyor ama Röed’deki parti dışında ellerinde hiç ipucu yok. Dolayısıyla evet, en azından onlara bir şey verebilecek bir ceset bularak hafta sonuna girdikleri için sanırım mutlular.”

“Lanet olsun, ne kadar da taş kalplisin Daa.”

Mona şaşkınlıkla ona bakarken söylediklerini bir an düşündü. Ve sonunda “Teşekkürler” dedi.

Johan Krohn saat on biri çeyrek geçerken Thomas Heftyes kapısında Lexus UX 300e’sine nihayet bir park yeri buldu ve ardından müvekkili Markus Röed’in onu davet ettiği binaya gitti. Elli yaşındaki savunma avukatı, meslektaşları arasında Oslo’nun en iyi üç dört savunma avukatından biri olarak görülüyordu. Yüksek medya profili sayesinde halkın gözünde de tartışmasız en iyisiydi. Birkaç istisna dışında müvekkillerinden daha büyük bir yıldız olduğu için de ev ziyaretleri yapmaz, tercihen mesai saatleri içinde

müvekkilleri Rosenkrantz kapısındaki Krohn ve Simonsen Hukuk Bürosu'na gelirlerdi. Ama tabii ev ziyareti diye bir şey vardı ve o da ev ziyaretine gidiyordu. Bu Röed'in birincil adresi değildi; resmi ikametgâhı Oslobukta'daki yeni binalardan birinin tepesinde, 260 metrekaarelik bir çatı katıydı.

Krohn yarım saat önce telefonda söylendiği gibi, Röed'in şirketi Barbell Properties'in adının bulunduğu düğmeye bastı.

"Johan?" Markus Röed'in nefes nefese kalmış sesi duyuldu. "Beşinci kat."

Kapının tepesinden bir vızıltı gelince Krohn kapıyı iterek açtı.

Asansör, Krohn'a merdivenleri tercih ettirecek kadar güvensiz görünüyordu. Meşe ağacından geniş basamaklarla dökme demir korkuluklar, saygın ve seçkin bir Norveç kasaba evinden çok Gaudí'yi andıran bir biçime sahipti. Beşinci katın kapısı aralıktı. İçeride bir savaş yaşanıyor gibiydi; adımını atıp oturma odasından gelen mavimsi ışığı görüp içeri baktığında ne olduğunu anladı. En az yüz inç gibi görünen büyük televizyon ekranının önünde sırtları ona dönük üç adam duruyordu. En irileri olan ortadaki adam VR gözlüğü takmıştı ve iki elinde de bir oyun kumandası vardı. Yirmili yaşlarında görünen diğer iki genç adam izleyiciydi ve televizyonu monitör olarak kullanarak VR gözlüklü adamın gördüklerini izliyorlardı. Televizyondaki savaş sahnesi, Krohn'un onlara doğru koşan Alman askerlerinin miğferlerinden ve kumandalı iriyarı adamın ateş ettiği askerlerden anladığı kadarıyla Birinci Dünya Savaşı'ndaki bir siperde geçiyordu.

Son Alman da kafası miğferinin içinde patlayıp yere serilirken "Evet!" diye bağırdı genç adamlardan biri.

İri adam VR gözlüklerini çıkartıp Krohn'a döndü.

"En azından *bunun* icabına baktık" dedi halinden memnun bir gülümsemeyle. Markus Röed yaşı göz önüne alındığında yakışıklı bir adamdı. Geniş bir yüzü vardı, neşeli görünüyordu; her daim bronz teni pürüzsüzdü ve geriye taranmış parlak siyah saçları yirmi yaşındaki birininki kadar gürdü. Tabii bel çevresi biraz yağlanmıştı ama uzun boyluydu, öyle uzundu ki göbeği ona asil bir görünüm veriyordu. Ona bakınca dikkati çeken ilk şey gözlerin-

deki derin canlılıktı; bu canlılık çoğu insanı onu ilk gördüğünde büyüleyen, sonra cesaretini kıran, en sonunda da bitkin düşüren bir enerjiye işaret ediyordu. Markus muhtemelen bu süre içinde istediğini elde eder, siz de kendi halinize bırakılırdınız. Ancak Röed'in enerji seviyesi de ruh hali gibi dalgalanabiliyordu. Krohn her iki durumun da Röed'in burun deliklerinden birinin altında iz bırakan beyaz tozdan kaynaklandığını düşünüyordu. Aslında her şeyin farkında olmasına rağmen yine de ona katlanıyordu. Bunun tek sebebi Röed'in, Krohn'un tüm dikkatini, sadakatini ve sonuca ulaşma arzusunu –kendi deyiimiyle– garanti altına almak için saat ücretinin yarısını peşin ödemekte ısrar etmesi değildi. Daha çok Röed, Krohn'un hayalindeki müvekkil olduğu içindi: Öyle yüksek profilli bir adam, öyle iğrenç imaj çizmiş bir milyonerdi ki Krohn onu müvekkil olarak kabul ettiğinde çelişkili bir biçimde fırsatçı değil, cesur ve ilkeli biri gibi görünmüştü. Dolayısıyla –dava devam ettiği sürece– bir cuma gecesi gelen daveti kabul etmek zorundaydı.

İki genç adam Röed'in işaretiyle odadan çıktılar.

"*War Remains* izledin mi Johan? İzlemedin mi? Harika bir sanal gerçeklik oyunu ama kimseyi vuramıyorsun. Şurada geliştiricinin yatırım yapmamı istediği bir kopya..." Röed bir sürahidenden iki kristal bardağa viski doldururken başıyla televizyon ekranını işaret etti. "*War Remains*'in büyüsunü korumaya çalışıyorlar ama bunu –nasıl denir?– tarihin gidişatını etkileyebilecek şekilde yapıyorlar. Eh, bizim de istediğimiz bu, değil mi?"

"Ben araba kullanıyorum" dedi Krohn elini, Röed'in kendisine uzattığı bardağa götürerek.

Röed itirazı anlamamış gibi bir an Krohn'a baktı. Sonra şiddetle hapşırdı, deri bir Barselona sandalyesine çöküp iki bardağı da önündeki masaya koydu.

"Burası kimin dairesi?" diye sordu Krohn diğer sandalyelerden birine otururken. Ve sorar sormaz da pişman oldu. Bir avukat olarak, gerekenden fazlasını bilmemeniz genelde en güvenlisiydi.

"Benim" diye cevapladı Röed. "Burayı... bilirsin, sığınak olarak kullanıyorum."

Markus Röed'in omuz silkip haylaz bir gülümseme takınması Krohn'a işin özünü anlatmıştı. Buna benzer dairesi olan başka müvekkilleri de vardı. Hatta kendisi de ne kaybedebileceğini anladığında bitirdiği evlilik dışı bir ilişki yaşarken bir meslektaşının bekâr olmayanlar için bekâr evi dediği bir yer satın almayı düşünmüştü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Röed.

"Susanne'nin kimliği ve cinayete kurban gittiği tespit edildiğine göre soruşturma yeni bir aşamaya girecek. Yeniden sorgulanmaya hazır ol."

"Yani gözler iyice bana odaklanacak."

"Polis olay yerinde seni ekarte edecek bir şey bulmazsa tabii. Bunu ümit edebiliriz."

"Böyle söyleyeceğini tahmin ettim. Ama burada öylece oturup umut edemem Johan. Barbell Properties'in son iki haftada üç büyük sözleşme kaybettiğinden haberin var mı? Daha yüksek teklifler beklemek gibi uyduruk bahaneler sundular, tabii kimse bunun *Dagbladet*'te kızlarla hakkımda çıkan yazılardan kaynaklandığını, olası bir cinayete ilişkilendirilmek istemediğini ya da benim hapsi boylayıp Barbell Properties'in de batmasından korktuklarını açıkça söylemeye cesaret edemiyor. Öylece oturup kamuda çalışan, düşük maaşlı, danganak polislerden oluşan bir çeteden medet umacak olursam Barbell Properties, ben bu işten kurtulamadan batabilir. Olacakları öngörüp ona göre hareket etmeliyiz Johan. Halka masum olduğumu, en azından gerçeğin su yüzüne çıkmasının benim çıkarlarıma olacağına inandığımı göstermeliyiz."

"Yani?"

"Kendi dedektiflerimizle çalışmalıyız. Birinci sınıf olanlardan. En iyi ihtimalle katili bulacak biriyle. Bunu başaramasak bile kamuoyuna gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştığımı göstermiş oluruz."

Johan Krohn başıyla onayladı. "Şeytanın avukatlığını yapayım o halde, kelime oyunu yok."

"Devam et" dedi Röed ve hapşırdı.

"Öncelikle en iyi dedektifler zaten Kripos'ta çünkü Cinayet Masası'ndan daha iyi maaş veriyorlar. Ve aralarından biri böyle kısa süreli bir görevi üstlenmek için sağlam bir kariyeri bırak-

mayı kabul etse bile, işi bırakacağını üç ay önce bildirmiş olması gerekirdi, ayrıca bu kayıp kişi vakaları hakkında bildiklerini gizli tutma zorunluluğu olacak. Bu durumda bizim de işimize yaramayacak. İkinci olarak, hiç hoş görünmez. Bir milyonerin finanse ettiği bir soruşturma mı? Kendine kötülük etmiş olursun. Dedektifler seni aklayacak sözde gerçekleri ortaya çıkarsa bile bu bilgi otomatik olarak sorgulanacak, oysa aynı gerçekleri polis ortaya çıkarsa böyle bir şey olmaz.”

“Ah.” Röed burnunu bir mendille silerek gülümsedi. “Para harcamanın getirisini severim. Sen iyisin, sorunlara dikkat çektin. Şimdi de bana en iyisi olduğunu gösterip bu sorunları nasıl çözeceğimizi anlatacaksın.”

Johan Krohn sandalyesinde doğruldu. “Güvenoyu için teşekkür ederim ama bir pürüz var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“En iyi olanı bulmaktan bahsettin ki muhtemelen en iyi olan biri var. Daha önce elde ettiği sonuçlar kesinlikle buna işaret ediyor.”

“Pürüz nedir peki?”

“Artık teşkilatta değil.”

“Bana anlattıklarından yola çıkarsak bu bir avantaj gibi görünüyor.”

“Yani bazı yanlışlardan dolayı artık polis teşkilatında değil.”

“Ne gibi?”

“Nereden başlayayım? Sadakatsizlik. Görev başındayken ağır ihmal. İşyerinde sarhoş olma, muhtemelen alkolik. Birkaç şiddet vakası. Madde bağımlılığı. Hüküm giymemiş olsa da en az bir meslektaşının ölümünden sorumlu. Anlayacağın vicdanen ele geçirdiği suçluların çoğundan daha suçlu. Ayrıca onunla birlikte çalışmak tam bir kâbus.”

“Bu çok fazla. Madem bu kadar kötü neden onu gündeme getirdin?”

“Çünkü o en iyisi. Ve söylediklerinin ikinci kısmı, yani halka gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştığını gösterme konusunda faydalı olabilir.”

“Peki...”

“Çözdüğü davalar onu kamu profiline sahip birkaç dedektiften biri yaptı. Ve taviz vermeyen, dürüst bir insan imajı yarattı. Tabii abartılı ama insanlar böyle efsaneleri sever. Ve bizim açımızdan da bu imaj, soruşturmanın satın alındığı ve para karşılığı yapıldığı şüphelerini ortadan kaldırabilir.”

“Her kuruşuna değersin Johan Krohn.” Röed sırtıttı. “O bizim istediğimiz adam!”

“Sorun şu ki...”

“Hayır! Evet diyene kadar teklifi yükselt.”

“... şu an tam olarak nerede olduğunu kimse bilmiyor.”

Röed viski bardağını kaldırdı ama içmeyip kaşlarını çattı. ““Tam olarak’tan kastın nedir?”

“Bazen bu adamın çalıştığı Cinayet Masası’nın amiri Katrine Bratt’la resmi ortamlarda karşılaşıyorum. Onu sorduğumda, en son büyük bir şehirde yaşam belirtisi verdiğini ancak şehrin neresinde olduğunu ya da orada ne yaptığını bilmediğini söyledi. Pek iyimser konuşmadı yani.”

“Hey! Tam beni bu konuda ikna etmişken geri adım atma Johan! Aradığımız kişi o, bunu hissedebiliyorum. Bul onu.”

Krohn iç geçirdi. Ağzını açtığına bir kez daha pişman olmuştu. Gösteriş meraklısı biri olarak Markus Röed’in hemen her gün kullandığı o tipik en iyi olduğunu kanıtlama tuzağına düşmüştü. Ama bacağını kapana kısırdığında artık geri dönmek için çok geçti. Birkaç kişiyi araması gerekiyordu. Saat farkını hesapladı. Tamam, hemen işe koyulabilirdi.

Cumartesi

Alexandra Sturdza, birazdan dokunacağı şey ceset değil de canlı biriymiş gibi ellerini âdeti olduğu şekilde titizlikle yıkarken lavabonun üzerindeki aynada yüzünü inceledi. Yüzü sert, çiçek-bozuğuydu. Geriye doğru tarayıp sıkı bir topuz yaptığı saçları simsiyahtı ama ilk beyaz tellerin yakında geleceğini biliyordu. Romanyalı annesinin saçları otuzlu yaşlarının başında beyazlamıştı bile. Norveçli erkekler kahverengi gözlerinin “kıvılcım saçtığını” söylüyorlardı, özellikle biri onun hafif aksanını taklit etmeye çalıştığında ya da bazıları şaka yaptıklarını zannederek doğduğu yerle dalga geçtiklerinde. Öyle zamanlarda öfkeyle onlara Avrupa’da elektrikli sokak aydınlatmasına 1884’te, yani Oslo’dan iki nesil önce kavuşan ilk şehir Timişoara’dan geldiğini söylüyordu. Yirmi yaşında Norveç’e geldiğinde üç işte çalışıp altı ayda Norveççe öğrenmiş, NTNU’da kimya okurken bunu iki işe indirmişti. Şimdiyse sadece Adli Tıp Kurumu’nda çalışıyor, bir yandan da DNA analizi üzerine doktora tezini hazırlıyordu. Her zaman olmasa da bazen erkeklere neden bu kadar çekici göründüğünü merak ediyordu. Yüzü ya da zaman zaman sert ve doğrudan tavırları yüzünden olamazdı. Erkeklerin tahrik edici değil, tehdit edici bulduğu zekâsı ve özgeçmişi de olamazdı. Alexandra iç geçirdi. Bir defasında bir adam ona vücudunun bir kaplanla Lamborghini arasında bir şey olduğunu söylemişti. Böylesine sevimsiz bir yorumun, kimin söylediğine bağlı olarak çok yanlış ya

da çok makul, hatta harika gelebilmesi garipti. Musluğu kapatıp otopsi odasına geçti.

Helge çoktan gelmişti. Kendisinden iki yaş küçük teknisyen kıvrak zekâlı ve güler yüzlüydü. Alexandra bu iki özelliği, ölümler üzerinde çalışıp ölümün nasıl gerçekleştiğini cesetleri inceleyerek bulmaya çalışan biri için avantaj olarak görüyordu. Helge biyomühendis, Alexandra ise kimya mühendisiydi ve ikisi de tam klinik otopsi olmasa bile adli otopsi yapabilecek nitelikteydi. Öte yandan bazı patologlar, eski Alman patologlarından kalma bir alışkanlıkla, otopsi teknisyenlerini *Diener* –hizmetkârlar– diye adlandırarak üstünlüklerini kanıtlamaya çalışıyorlardı. Helge bu tavrı umursamıyordu ama Alexandra zaman zaman bundan rahatsızlık duyuyordu. Özellikle de otopside bir patoloğun yapacağı her şeyi yaptıkları bugünkü gibi zamanlarda. Helge enstitüdeki en sevdiği kişiydi, ne zaman çağırırsa gelirdi, oysa cumartesi günüyle ya da hafta içi saat dörtten sonra her Norveçliden bunu bekleyemezsiniz. Bazen, Amerikalılar onların kıta sahanlığında petrol bulmamış olsa böyle tembel bir ülke yaşam standartları endeksinin neresinde olurdu, diye düşünmeden edemiyordu.

Masada yatan genç kadının çıplak bedeninin tepesindeki lambanın ışığını açtı. Ceset kokusu birçok faktöre bağlıydı; yaş, ölüm sebebi, ilaç kullanımı, ne yediği ve tabii ki çürüme sürecinin hangi aşamada olduğu. Alexandra'nın çürümüş et, dışkı ya da idrar kokusuyla hiçbir sorunu yoktu. Çürüme sürecinde ortaya çıkan ve cesedin uzun tıslamalarla dışarı attığı gazlarla bile başa çıkabilirdi. Onu rahatsız eden mide sıvılarıydı. Kusmuk, safra ve çeşitli asitlerin kokusu. Bu açıdan bakıldığında Susanne Andersen, açık havada geçirdiği üç haftadan sonra bile çok kötü kokmuyordu.

"Larva yok mu?" diye sordu Alexandra.

"Onları temizledim" dedi Helge, kullandıkları sirke şişesini göstererek.

"Ama sakladın, değil mi?"

"Evet" dedi Helge, içinde bir düzine beyaz kurtçuğun olduğu cam kutuyu göstererek. Onları saklamışlardı çünkü uzunlukları sayesinde cesetten ne kadar süre beslendiklerini, başka bir deyiş-

le yumurtadan çıkmalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini, dolayısıyla da ölüm zamanını öğrenebilirlerdi. Saat olarak değil, gün ve hafta olarak.

“Uzun sürmez” dedi Alexandra. “Cinayet Masası sadece olası ölüm sebebini ve dış muayeneyi istiyor. Kan testi, idrar, vücut sıvısı. Patolog pazartesi günü tam otopsi yapacak. Bu gece için planın var mı? Şurası...”

Helge onun işaret ettiği noktanın fotoğrafını çekti.

“Film izlemeyi düşünüyorum” dedi.

“Benimle bir gey kulübünde dansa gitmeye ne dersin?” Alexandra forma notlar alıp tekrar işaret etti. “Şurası.”

“Ben dans edemem.”

“Saçmalama. Bütün geyler dans edebilir. Boğazdaki kesiğe bak? Sol taraftan başlıyor, ilerledikçe derinleşiyor, sağa doğru gittikçe sığlaşıyor. Katilin sağ elini kullandığını ve kadının arkasında durup başını geriye yatırdığını gösteriyor bu. Patologlardan biri bana cinayet olduğunu düşündükleri benzer bir yaradan bahsetmişti. Sonradan adamın kendi boğazını kestiği ortaya çıkmış. Yani çok kararlıymış. Ne dersin, bu gece birkaç geyle dans etmek ister misin?”

“Ya ben gey değilsem?”

“O zaman...” dedi Alexandra not almaya devam ederek “...o zaman seninle bir daha hiçbir yere gitmem Helge.”

Adam yüksek sesle gülerek bir fotoğraf çekti. “Neden?”

“Çünkü o zaman diğer erkeklerin bana yanaşmasını engellersin. İyi bir yakın arkadaş gey olmalıdır.”

“Gey rolü yapabilirim.”

“İşe yaramaz. Erkekler testosteron kokusunu alır ve geri çekilir. Sence bu nedir?”

Alexandra, Susanne Andersen’in meme uçlarından birinin hemen altına bir büyüteç tuttu.

Helge daha yakına eğildi. “Kurumuş tükürük olabilir. Ya da sümük. Meni değil.”

“Fotoğrafını çek, sonra örnek alıp pazartesi günü laboratuvar-da inceleyeceğim. Şanslıysak DNA materyali çıkar.”

Alexandra cesedin ağzını, kulaklarını, burun deliklerini ve gözlerini incelerken Helge bir fotoğraf çekti.

“Sence ne olmuş?” Alexandra cep fenerini alıp boş göz yuvasına tuttu.

“Hayvanlar mı?”

“Hayır, hiç sanmıyorum.” Alexandra ışığı göz çukurunun kenarında gezdirdi. “Çukurun içinde göz küresinden geriye hiçbir şey kalmamış, ayrıca göz çevresinde kuş ya da kemirgen pençesi izi de yok. Bunu bir hayvan yaptıysa neden diğer gözünü de almadı? Şuranın fotoğrafını çek...” Alexandra göz çukurunu aydınlattı. “Sinir lifleri bir yerden bıçakla kesilmiş gibi görünüyor bak.”

“Tanrım” dedi Helge. “Böyle bir şeyi kim yapar?”

Alexandra başını iki yana sallayarak “Öfkeli erkekler” dedi. “Çok öfkeli ve çok hasarlı erkekler. Üstelik dışarıda serbestçe dolaşıyorlar. Belki de en iyisi bu gece evde kalıp film izlemek.”

“Evet, doğru.”

“Tamam. Bakalım ona cinsel saldırıda da bulunmuş mu?”

Cinsel organın iç veya dış kısmında herhangi bir yara ya da vajinanın dış kısmında herhangi bir meni izi olmadığını tespit ettikten sonra çatıda bir sigara molası verdiler. Vajinanın içinde meni bulunmuş olsaydı, uzun zaman önce vücudun içerisine çekilmiş olurdu. Patolog pazartesi günü onlarla aynı noktaları inceleyecekti ama Alexandra onun farklı bir sonuca varmayacağından neredeyse emindi.

Alexandra düzenli içici değildi ama sigaranın ölümlerinde barınan potansiyel iblisleri kovduğuna dair tuhaf bir inancı vardı. Bir nefes çekip Oslo’ya baktı. Solgun, bulutsuz gökyüzünün altında gümüş gibi parlayan fiyorda, sonbaharın kırmızı ve sarı renklerine bürünmüş alçak tepelere.

“Lanet olsun, burası çok güzel” dedi iç geçirerek.

Helge sigarayı ondan alıp “Güzel olmamasını istiyormuşsun gibi söyledin” dedi.

“Bir şeylere bağlanmaktan nefret ediyorum.”

“Eşyaya mı?”

“Yerlere. İnsanlara.”

“Erkeklere?”

“Özellikle erkeklere. Özgürlüğünü elinden alırlar. Daha doğru su onlar almaz, sen programlanmışsın gibi iradesizce kendi ellerinle verirsin. Ve özgürlük erkeklerden daha değerlidir.”

“Emin misin?”

Alexandra sigarayı geri alıp uzun, öfkeli bir nefes çekti. Dumanı aynı şiddetle üfledi ve sert, hırıltılı bir kahkaha attı.

“Şimdiye kadar âşık olduğum erkeklerden daha değerli.”

“Peki ya şu bahsettiğin polis?”

“Ah, o mu?” Alexandra kıkırdadı. “Evet, ondan hoşlanmıştım. Ama pisliğin tekiydi. Karısı onu evden kovmuştu ve sürekli içiyordu.”

“Şimdi nerede?”

“Karısı öldü, o da ülkeyi terk etti. Trajik bir durum.” Alexandra aniden ayağa kalktı. “Evet, işimizi bitirip cesedi buzdolabına geri koysak iyi olacak. Partilemek istiyorum!”

Otopsi odasına dönüp son örnekleri topladılar, formdaki diğer alanları da doldurup ortalığı toparladılar.

“Partilerden bahsetmişken” dedi Alexandra. “Bu ve diğer kızın gittiği partiyi biliyor musun? O parti benim davet edildiğim ve benim de seni davet ettiğim partiydi.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hatırlamıyor musun? Röed’in komşularından birinin arkadaşı beni davet etmişti. Partinin Oslobukta’daki en iyi çatı terasında yapılacağını, zenginler, ünlüler ve parti severlerle dolup taşacağını söylemişti. Kadınların etekle gelmesini tercih ediyorlardı. Kısa etekler.”

“Ah” dedi Helge. “Gitmediğin için seni suçlamıyorum.”

“Boş versene, tabii ki giderdim! O gün burada çok işim olmasaydı tabii. Sen de gelirdin.”

“Gelir miydin?” Helge gülümsedi.

“Tabii ki.” Alexandra güldü. “Ben geylerle takılan arkadaşım. Düşünsene, sen, ben ve güzel insanlar.”

“Evet.”

“Gördün mü işte sen geysin.”

“Ne? Neden?”

“Bana doğru söyle Helge. Hiçbir erkekle yattın mı?”

“Düşüneyim...” Helge cesedin bulunduğu masayı soğuk dolaplardan birine doğru çevirdi. “Evet.”

“Bir defadan fazla mı?”

“Bu gey olduğum anlamına gelmez” dedi adam büyük metal çekmeceyi açarak.

“Hayır, bu sadece ikinci dereceden bir kanıt. Asıl kanıt Watson, kazağını bir omzunun üzerinden ve diğer kolunun altından bağlayan.”

Helge kıkırdayarak alet masasının üzerindeki beyaz kumaşlardan birini kaptı ve ona doğru salladı. Alexandra gülümseyerek masanın üst ucunun arkasına eğildi. Öylece kalakaldı, eğilmiş, gözleri cesede sabitlenmiş halde.

“Helge” dedi Alexandra alçak sesle.

“Evet.”

“Sanırım bir şeyi gözden kaçırdık.”

“Neyi?”

Alexandra, Susanne Andersen’in başına uzanıp saçlarını kaldırdı ve yana doğru çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Helge.

“Dikişler” diye cevapladı Alexandra. “Yeni atılmış dikişler.”

Helge masanın diğer tarafına geldi. “Hımm. Yaralanmış olmalı.”

Alexandra biraz daha saç kaldırıp dikişleri takip etti. “Bunlar eğitilmiş bir doktor tarafından yapılmamış Helge, kimse bu kadar kalın iplik kullanmaz ya da bu kadar gevşek dikiş yapmaz. Aceleyle yapılmış. Ve bak, dikişler başı tümüyle kaplıyor.”

“Sanki...”

“Kafa derisi yüzülmüş gibi” dedi Alexandra, soğuk bir ürperimin içini sardığını hissederek. “Sonra kafa derisi tekrar dikilmiş gibi.”

Alexandra Helge’ye bakarken adamın âdemelmasının yükselip alçaldığını gördü. “Sence...” diye başladı. “Altında ne olduğuna bakalım mı?”

“Hayır” dedi Alexandra kararlılıkla ve doğruldu. Bu işte eve yeterince kâbus götürmüştü ve patologlar ondan yılda iki yüz bin

kron fazla kazanıyordu, en azından yaptıkları işin hakkını verebilirlerdi.

“Bu bizim yetki alanımızın dışında” dedi. “Yani senin ve benim gibi *Diener*’lar bu işi yetişkinlere bırakmalı.”

“Tamam. Bu arada bu gece partiye gelirim.”

“Güzel” dedi Alexandra. “Ama raporu bitirip fotoğraflarla birlikte Cinayet Masası’ndan Bratt’e göndermeliyiz. Ah, lanet olasıca!”

“Ne oldu?”

“O tükürük ya da benzer şeyle ilgili raporu okuduğunda benden hızlıca bir DNA analizi yapmamı isteyecek. Anlayacağın bu gece şehre akamayacağım.”

“Hadi ama, hayır diyebilirsin, herkesin biraz molaya ihtiyacı var, senin bile.”

Alexandra ellerini kalçalarına koyup başını iki yana eğdi ve Helge’ye sert bir bakış attı.

“Doğru.” Helge iç geçirdi. “Herkes mola verirse nasıl yol alacağız?”

Cumartesi

Tavşan deliği

Harry Hole uyandı. Bungalov yarı karanlıktaydı ama bambu perdenin altından sızan beyaz güneş ışığı kaba ahşap zeminde ilerleyip sehpa olarak kullanılan taş plakanın üzerinden mutfak tezgâhına uzanıyordu.

Tam o noktada bir kedi oturuyordu. Lucille'in kedilerinden biri; büyük evde o kadar çok kedi vardı ki, Harry onları birbirinden ayıramıyordu. Kedinin suratında gülümsüyormuş gibi bir ifade vardı. Kuyruğunu hafifçe sallıyor, duvarın dibinden koşan ve arada bir durup burnunu dikerek havayı koklayan, sonra kendisine doğru ilerlemeye devam eden bir fareyi sakince izliyordu. Fare kör müydü? Koku alma duyusu mu yoktu? Harry'nin marijuna'sından mı aşırırmıştı? Bu şehirde mutluluğu arayan onca insan gibi o da farklı, özel olduğuna mı inanıyordu? Yoksa bu kedinin farklı ve iyi niyetli olduğuna, onu yemeyeceğine mi?

Harry komodinin üzerindeki esrara uzanırken gözleri hâlâ doğruca kediye doğru koşan farenin üzerindeydi. Sonunda kedi saldırdı, dişlerini fareye geçirip onu havaya kaldırdı. Fare avcı kedinin ağzında birkaç dakika kıvrandıktan sonra gevşedi. Kedi fareyi yere bıraktı, sonra da onu yiyip yememekte kararsız kalmış gibi başını hafifçe yana eğerek ona baktı.

Harry esrarı yaktı. Uygulamaya başladığı yeni içki perhizinde esrarın sayılmadığı sonucuna varmıştı. Bir nefes çekti. Duma-

nın tavana doğru kıvrılarak yükselişini izledi. Rüyasında yine Camaro'nun direksiyonundaki adamı görmüştü. Plakasında Baja California Mexico yazıyordu. Aynı rüyaydı, onları kovalıyordu. Dolayısıyla yorumlaması hiç zor değildi. Harry'nin Creatures'ın önündeki otoparkta, kendisine doğrultulmuş bir Glock 17'yle, ölüme sadece bir iki saniye uzakta olduğunu düşünerek durduğu anın üzerinden üç hafta geçmişti. Aslında ölmek hiç fena olmazdı. Dolayısıyla o iki saniye geçtikten sonra bugüne dek tek amacının ölmek olması tuhaf geliyordu. Her şey polo tişörtlü adamın tereddüt etmesiyle başlamıştı; belki de Harry'nin akıl hastası, vurulması gerekmeyen kontrol edilebilir bir engel olabileceğini düşünüyordu. Ama Harry'nin şiddetli yumruğu boğazına çarpıp onu yere sermeden önce düşünmek için fazla vakti olmamıştı. Harry adamın gırtlığının çöktüğünü fiziksel olarak hissetmişti. Adam çakılların üzerinde solucan gibi kıvrılıyor, elleri boğazında, gözleri pörtlemiş, umutsuzca nefes almaya çalışıyordu. Harry Glock'u yerden alırken arabadaki adama baktı. Renkli cam yüzünden fazla bir şey görememişti, sadece adamın yüzünün ana hatlarını ve boynuna kadar düğmeli beyaz bir gömlek giymiş olduğunu görebiliyordu. Sigara ya da puro içiyordu. Herhangi bir girişimde bulunmamıştı, Harry'yi değerlendirip hafızasına kazıyormuş gibi sakince ona bakıyordu. Harry birinin "Hadi bin!" diye bağırdığını duydu ve Lucille'in arabasını çalıştırıp yolcu kapısını iterek açtığını fark etti.

Sonra da atladı. Tavşan deliğinden aşağı.

Lucille aşağıya, Sunset Bulvarı'na dönerken Harry'nin ilk sorusu kime ne kadar borcu olduğuydu.

İlk cevap "Esposito ailesi" ona pek bir şey ifade etmese de bir sonraki "dokuz yüz altmış bin dolar" cevabı Glock'un ona zaten söylediği şeyi, Lucille'in başının az değil, çok dertte olduğunu doğruluyordu. Ve şu andan itibaren kendisi de bu belanın içindeydi.

Ona hiçbir koşulda eve dönemeyeceğini açıkladı ve onu saklayabilecek bir tanıdığı olup olmadığını sordu. Evet, Los Angeles'ta bir sürü arkadaşı vardı. Ama biraz düşündükten sonra hiçbirinin kendini onun için riske atmaya yanaşmayacağını biliyordu. Bir

benzin istasyonunda durdular ve Lucille, birkaç yıldır boş duran bir evi olduğunu bildiği ilk kocasını aradı.

Böylece harabe evi, bakımsız bahçesi ve misafir bungalovuyla bu arazide bulmuşlardı kendilerini. Harry yeni aldığı Glock 17'siyle bungalova yerleşmişti çünkü o noktadan her iki kapıyı da görebiliyordu ve birinin ana eve girmesi halinde çalan bir alarm sistemi vardı. Muhtemel davetsiz misafirlerin bu alarmı duymayacak olması da Harry dışarıdan geleceği için onları arkadan vurabileceği anlamına geliyordu. Şu zamana kadar Lucille'le evden neredeyse hiç çıkmamışlardı, sırasıyla alkol, yiyecek, giysi ve kozmetik gibi temel ihtiyaçlar için kısa yolculuklar yapmışlardı. Lucille ana evin birinci katına yerleşmiş, bir hafta içinde ev kedilerle dolmuştu.

"Ah, bu kasabada hepsi evsiz kalmış" dedi Lucille ona. "Birkaç gün üst üste verandaya biraz yiyecek koy, ön kapıyı açık bırak, mutfakta biraz daha yiyecek bırak ve bir anda bir ömür sana eşlik edecek kadar evcil hayvan dostun olur."

Ancak bu da yetmemiş olacak ki üç gün önce Lucille bu izolasyona daha fazla dayanamayacağına karar vermişti. Harry'yi tanıdığı eski bir Savile Row terzisine, Rosewood Caddesi'ndeki yaşlı berbere ve sonra da –hepsinden önemlisi– Beverly Hills'teki John Lobb'un ayakkabı mağazasına götürmüştü. Dün, Lucille hazırlanırken Harry takım elbiseyi almış, birkaç saat sonra sandalyeleri de müşterileri kadar eski olmakla beraber Lucille'in neredeyse herkesi tanıdığı ve gece boyunca gülücükler saçtığı efsanevi İtalyan restoranı Dan Tana'ya yemeğe gitmişlerdi.

Saat yediydi. Harry uzun bir nefes çekip gözlerini tavana dikti. Yabancı bir ses duymaya çalıştı. Ama tek duyduğu, en geniş caddede olmamasına rağmen paralel yollara göre daha az trafik lambası olduğu için tercih edilen Doheny Drive'daki ilk arabaların sesiydi. Bu ona Oslo'daki evinde, yatağına uzanıp açık pencerenin ötesinde uyanan şehrin seslerini dinlediği zamanları hatırlattı. Bunu özlemişti, hatta huysuz korna seslerini ve fren yapan tramvayın tiz çılgınlığını bile. Özellikle de o tiz çılgınlığı.

Ama Oslo artık geride kalmıştı. Rakel'in ölümünün ardından havaalanında öylece oturup gidiş panosuna bakmış, nereye gide-

ceğini belirlemek için zar atmış, yönünü Los Angeles'a çevirmişti. Buranın da herhangi bir yer kadar iyi olacağı sonucuna varmıştı. FBI'nın seri cinayetlerle ilgili kursuna katıldığı yıl Chicago'da yaşamış, Amerikan kültürüne ve yaşam tarzına aşina olduğunu düşünmüştü. Ama geldikten kısa süre sonra Chicago ve Los Angeles'ın iki farklı gezegen olduğunu fark etmişti. Lucille'in film sektöründen bir arkadaşı, bir Alman yönetmen, bir gece önce Dan Tana'da Los Angeles'ı belirgin bir aksanla anlatmıştı.

"LAX'e iniyorsunuz, güneş parlıyor ve bir limuzin sizi alıyor, havuz başında uzanıp kokteylinizi yudumladığınız, uykuya daldığınız, uyandığınızdaysa hayatınızın yirmi yılının geçtiğini fark ettiğiniz bir yere götürüyor."

Yönetmenin Los Angeles'ı böyleydi.

Harry'nin Los Angeles'la tanışması ise, La Cienega'da klimasız, kirli, hamamböceği dolu bir motel odasında geçirdiği dört geceyle olmuş, ardından Laurel Canyon'da yine klimasız, daha da ucuz ve daha büyük hamamböcekleriyle dolu bir odaya geçmişti. Ama içkinin ölene kadar içmesine yetecek kadar ucuz olduğu mahalle barı Creatures'ı keşfettikten sonra buraya yerleşmişti.

Bir Glock 17'nin namlusuna baktıktan sonra ölme arzusu da yok olmuştu. Tıpkı içki içmek gibi. En azından bu türden içki. Lucille'i gözetleyip ona göz kulak olabilmek için biraz ayık olması gerekiyordu. Böylece kulağa saçmalık gibi gelse de çocukluk ve içki arkadaşı Öystein Eikeland'ın önerdiği içki perhizini denemeye karar vermişti. Bu metoda Moderasyon Yönetimi deniyordu ve sizi bir madde kullanıcısına, yani ölçülü bir madde bağımlısına dönüştürüyordu. Harry'ye bundan ilk kez bahsettiğinde, ikisi birlikte Oslo'daki bir durakta Öystein'in taksisinde oturuyorlardı. Adam o kadar hevesliydi ki, bu yöntemi anlatırken direksiyona vuruyordu.

"İnsanlar artık sadece sosyal ortamlarda içki içeceğine yemin eden alkoliklerle hep alay ederler, değil mi? Çünkü bunun mümkün olabileceğini düşünmezler, mümkün olmadığından emindirler, alkolizm uğruna yerçekimi kanununa karşı geliyormuşsun gibi davranırlar, değil mi? Ama şu var ki sen ve ben gibi gerçek

birer alkolik bile doğru sarhoşluk seviyesine kadar içebilir. Kendini belli bir noktaya kadar içip o noktada durmaya programlayabilirsin. Tek yapman gereken çizgiyi nereye çekeceğine, kaç birim içeceğine önceden karar vermek. Ama tabii bunun için çalışman gerektiğini söylemeye gerek yok.”

“Üstesinden gelmek için önce çok fazla içmek mi gerekiyor yani?”

“Evet. Gülüyorsun Harry ama ben ciddiym. Bu başarıma duygusuyla, yapabileceğini bilmekle ilgili. Üstelik mümkün. Şaka yapmıyorum, dünyanın en iyi madde bağımlısını canlı kanıt olarak sunabilirim.”

“Hm. Şu bayıldığın şişirilmiş gitaristten bahsediyoruz sanırım.”

“Hey, Keith Richards’a biraz saygı duy! Biyografisini oku. Formülü veriyor işte. Hayatta kalmak iki şeye bağlıdır. En saf, en iyi uyuşturucu, onunla karıştırılmış şeyler insanı öldürür. Ve ölçülü olmak hem uyuşturucu hem de alkol için gerekli. Yeterince sarhoş olmak için ne kadarına ihtiyacın olduğunu tam olarak biliyorsun, senin durumunda bu acıdan kurtulmak anlamına geliyor. Daha fazlasını içmek acıyı daha fazla dindirmiyor, değil mi?”

“Sanırım dindirmiyor.”

“Kesinlikle. Sarhoş olmak aptal ya da zayıf iradeli olmak demek değil. Sonuçta ayıkken içmemeyi başardığına göre gerekli seviyeye ulaştığında neden bırakmayı da başaramayasın ki? Her şey kafanda, kardeşim!”

Limit belirlemenin yanı sıra kurallar birim sayısını saymak ve hangi günler tamamen uzak duracağını belirlemek, ayrıca ilk içkiden bir saat önce bir naltrekson almak gerekiyordu. Susuzluk aniden bastırdığında içmeye bir saat ara vermek de gerçekten işe yarıyordu. Üç haftadır bu perhizi uyguluyordu ve henüz bir sorun yaşamamıştı. Bu bile başlı başına iyi bir şeydi.

Harry bacaklarını yataktan sarkıtıp kalktı. Bira olmadığını görmek için buzdolabını açmasına gerek yoktu. Moderasyon Yönetimi kurallarına göre günde en fazla üç birim bira içilmesi gerekiyordu. Bu da yolun sonundaki 7-Eleven’den altılı bir paket alabileceği anlamına geliyordu. Aynaya baktı. Creatures’dan

kaçışından bu yana geçen üç hafta içinde yağsız kemiklerinin üzerine biraz daha et eklenmişti. Sakalı da kırlaşmış, neredeyse tamamen beyazlamıştı. En göze çarpan noktası olan karaciğer rengindeki yara izini gizliyordu. Yine de Camaro'daki adamın onu tanımaması için bu yeterli olacak mıydı, emin değildi. Harry pencereden bahçeyle ana eve bakarken, yırtık kot pantolonuyla yakası iyice aşınmış, üzerinde "Let Me Do One More illuminati hotties" yazan tişörtünü giydi. Eski, kablolu kulaklıklarını taktı ve parmak arası terliklerini ayaklarına geçirirken tırnak mantarının sağ ayağının başparmağında grotesk bir sanat eseri yarattığını fark etti. Çimenler, çalılar ve jakaranda ağacından oluşan kördüğümüne doğru yürüdü. Dış kapının yanında durup Doheny Drive'ı boyu boyunca kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Müziği açtı, illuminati hotties'den "Pool Hopping", ilk olarak Zebulon Café'de canlı dinlediğinden beri ona iyi gelen bir şarkıydı. Ama kaldırımında birkaç metre yürüdükten sonra, park halindeki bir aracın aynasından başka bir aracın kaldırımından uzaklaştığını gördü. Harry yürümeye devam ederken daha iyi görebilmek için başını hafifçe çevirdi. Araba on metre kadar geriden aynı hızla yavaş yavaş ilerliyordu. Laurel Canyon'da yaşarken, sırf yaya olduğu ve dolayısıyla şüpheli görüldüğü için iki defa polis tarafından durdurulmuştu. Ama bu polis aracı değildi. Eski bir Lincoln'dü ve görebildiği kadarıyla arabada sadece bir kişi vardı. Geniş buldog suratlı, gıdılı, ince bıyıklı biri. Kahretsin, Glock'u yanına almalıydı! Ama Harry gündüz saati, yol ortasında saldırıya uğrayacağına ihtimal vermeyip yürümeye devam etti. Müziği gizlice kapattı. Santa Monica Bulvarı'ndan hemen önce yolun karşısına geçip 7-Eleven'a girdi. Durup yolu taradı. Ama Lincoln'ü hiçbir yerde göremedi. Belki de ağır ağır ilerleyerek Doheny'deki mülklere bakan bir alıcıydı.

Koridorların arasından geçip tesisin arka tarafındaki bira dolaplarına doğru ilerledi. Kapının açıldığını duyduğunda bir eli cam kapının koluna gitmişti ama yansımayı görebilmek için kapıyı açmadı. İşte oradaydı. Ucuz, kareli takım elbisesi ve buldog yüzüne uygun vücuduyla kısa, tıkız ve şişman. Ama hızı, gücü

ve Harry'nin kalbini daha hızlı attıran tehlikeyi maskeleyebilecek türden bir şişmanlıktı bu. Harry arkasındaki adamın en azından şimdilik silah çekmediğini görebiliyordu. Belki de adam gafil avlayanın kendisi olacağına inanırsa Harry bir şans yakalayabileceğini düşünerek kulaklıklarını çıkarmadı.

“Bayım...”

Harry duymamış gibi yaparak adamın iyice yaklaşıp tam arkasında durmasını izledi. Adam ondan neredeyse iki kafa daha kısaydı ve şimdi elini uzatmıştı, belki Harry'nin omzuna dokunmak, belki de bambaşka bir amaçla. Harry bunu öğrenmek için beklemeyi planlamıyordu. Adama doğru dönüp bir kolunu hızla boynuna dolarken aynı anda diğer eliyle de cam kapıyı açtı. Geriye doğru bükülüp aynı anda adamın ayaklarını altından çekerek onu bira raflarının üzerine düşürdü. Harry adamın boynunu tutmayı bırakıp kendi vücut ağırlığını cam kapıya yaslayarak adamın kafasını raflara sıkıştırdı. Şişeler devrildi, adamın kolları kapıyla pervazın arasına sıkıştı. Buldog yüzündeki gözleri büyüdü ve nefesi içerideki soğuk camı buğulandırırken kapının arkasından bir şeyler söyledi. Harry tutuşunu biraz gevşetince adamın başı aşağıdaki raflara doğru kayd, sonra Harry onu tekrar itti. Buzdolabının kapağının kenarı adamın boğazına çarpınca gözleri pörtledi. Adam artık bağırıyordu. Gözleri normale dönmüştü, nefesi camı buğulandırmıyordu.

Harry kapının üzerindeki baskıyı yavaş yavaş azaltırken adam cansız bir halde yere yığıldı. Belli ki nefes almıyordu. Harry önceliklerini hızla değerlendirmek zorundaydı. Adamın hayatta kalmasıyla kendi hayatını kıyaslayıp sonunda kendi hayatını seçmiş, elini şişman adamın kareli takım elbisesinin iç cebine sokmuştu. Adamın cüzdanını çıkarıp açtığında adamın kimlik kartındaki fotoğrafını gördü: kulağa Lehçe gelen bir isim ve daha da ilginç ve kartın üstünde büyük harflerle *California Güvenlik ve Soruşturma Hizmetleri Bürosu Lisanslı Özel Dedektifi* yazıyordu.

Harry cansız adama baktı. Bu doğru değildi, borç tahsildarları böyle çalışmazdı. Onu bulmak için özel bir dedektif tutabilirlerdi ama onunla temasa geçmek ya da onu tartaklamak için değil.

Harry koridordaki rafların arasında duran bir adamı fark edince irkilerek başını eğdi. 7-Eleven tişörtlü adam kollarını Harry'ye doğrultmuştu. Ellerin arasında bir tabanca vardı. Harry adamın dizlerinin titrediğini ve yüzündeki kasların kontrolsüzce seğirdiğini görebiliyordu. Ayrıca 7-Eleven çalışanının gördüğü şeyi de görebiliyordu. Evsiz görünümlü sakallı bir adam, az önce saldırıya uğrayan takım elbiseli bir adamın cüzdanını tutuyordu.

"Sakin yapma..." Harry cüzdanı yere bırakıp iki elini havaya kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Ben buranın müdavimlerindenim. Bu adam..."

"Ne yaptığını gördüm!" dedi adam tiz bir sesle. "Seni vuracağım! Polis geliyor!"

Harry "Tamam" diyerek başıyla şişman adamı işaret etti. "Ama izin ver de şu adama yardım edeyim, olur mu?"

"Kımıldarsan ateş ederim!"

"Ama..." Harry konuşmaya başladıysa da tabancanın kurulduğunu görünce sustu.

Ardından gelen sessizlikte sadece buzdolabının uğultusu ve uzaktaki siren sesleri duyulabiliyordu. Polis. Polis ve bunun getireceği kaçınılmaz sonuçlar, sorgulamalar ve suçlamalar hiç iyi olmayacaktı. Hem de hiç. Harry kendisine gösterilen hoşgörü sınırını çoktan aşmıştı ve onu ülke dışına –tabii önce hapse– atmalarını engelleyecek hiçbir belgesi yoktu..

Harry derin bir nefes alıp adama baktı. Birçok ülkede savunma amaçlı geri çekilmeyi tercih ederdi, yani elleri başının üzerinde ayağa kalkıp saldırgan bir hırsız gibi görünmesine rağmen karşıdaki kişinin ona kurşun sıkmayacağından emin olarak sakince oradan uzaklaşırdı. Ama burası o ülkelerden biri değildi.

Adam, Harry'nin düşüncelerine cevap verircesine "Seni vura-cağım!" diye tekrar etti ve bacaklarını daha da araladı. Dizleri artık titremiyor, siren sesleri yaklaşıyordu.

Harry "Lütfen, yardım etmeliyim..." diye söze başladı ama ani bir öksürük kriziyle sesi boğuldu.

Yerde yatan adama baktılar.

Dedektifin gözleri tekrar pörtlemişti ve öksürük nöbeti yüzünden bütün vücudu titriyordu.

7-Eleven çalışanının tabancası bir o yana bir bu yana sallanırken öldüğünü sandığı adamın tehlike oluşturup oluşturmadığını düşünüyordu.

“Öyle gizlice yaklaştığım için affedersiniz...” dedi dedektif. “Ama siz Harry Hole’sunuz, değil mi?”

“Şey.” Harry hangisinin daha kötü olduğunu düşünürken duraksadı. “Evet, benim.”

“Bir müşterim sizinle görüşmek istiyor.” Adam inleyerek yan yattı ve pantolonunun cebinden bir telefon çıkarıp bir tuşa dokundu, ardından telefonu Harry’ye uzattı. “Aramamızı sabırsızlıkla bekliyor.”

Harry çoktan çalmaya başlayan telefonu alıp kulağına dayadı.

“Alo?” dedi bir ses. Tuhaf bir şekilde tanıdık bir sestti.

“Alo” dedi Harry, tabancayı indirmiş olan 7-Eleven çalışanına bakarak. Harry yanılıyor muydu, yoksa adam rahatlamaktan çok hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu? Belki de burada doğup büyümüş biriydi.

“Harry!” diye haykırdı telefondaki ses. “Nasılsın? Ben Johan Krohn.”

Harry gözlerini kırptırdı. Norveççe duymayalı ne kadar olmuştu?

Cumartesi

Akrebin kuyruğu

Lucille kedilerden birini sayvanlı karyoladan kovup kalktı, perdeleri çekti ve makyaj aynasının karşısına oturdu. Yüzüne baktı. Geçenlerde Uma Thurman'ın bir fotoğrafını görmüştü, kadın artık ellisini geçmiş olmasına rağmen otuz yaşında görünüyordu. Lucille iç geçirdi. Bu iş her geçen yıl biraz daha zorlaşsa da Chanel tüpünü açıp parmak ucuna biraz sıktı ve fondöteni yüzünün ortasından dışarıya doğru yaymaya başladı. Gevşek cildinin katman katman sıkılaştığını hissetti. Ve kendine her sabah sorduğu soruyu sordu. Neden? Neden her gün en az yarım saatini ayna karşısında seksen değil de belki... yetmiş yaşında gibi görünebilmek için ayırıyordu? Verdiği cevap da her zaman aynıydı. O da tanıdığı diğer tüm oyuncular gibi sevildiğini hissetmek için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini biliyordu. Kim oldukları için değilse bile, makyaj, kostüm ve doğru senaryoyla olmak istedikleri kişi gibi davrandıkları için. Bu, yaşlanmanın ve düşük beklentilerin asla tam olarak iyileştiremediği bir hastalıktı.

Lucille misk parfümünü sıktı. Misk kokusunun kadın parfümüne yakışmayacak kadar erkeksi bir aroması olduğunu düşünenler olsa da o genç bir oyuncu olduğu günlerden beri bu kokuyu kullanıyordu. Akılda kalan ve dikkatleri üzerine çeken bir kokuydu bu. Sabahlığının kemerini bağlayıp merdivenlere yerleşmiş iki kediyi rahatsız etmemeye özen göstererek alt kata indi.

Mutfaka gidip buzdolabını açtı. Neredeyse aynı anda kedilerden biri gelip yaltaklanırcasına bacaklarına sürtündü. Tonbalığının kokusunu aldığı belliydi ama bu hareketinde bir parça şefkat olduğunu varsaymak daha kolaydı. Sonuçta sevildiğini hissetmek sevmekten daha önemliydi. Lucille bir konserve kutusu alıp mutfak tezgâhına döndü ve Harry'yi görür görmez irkildi. Mutfak masasında, sırtını duvara yaslayıp uzun bacaklarını uzatarak oturmuştu. Sol elindeki gri titanyum parmağını sıkıyordu. Mavi gözlerini kısmıştı. Lucille'in Steve McQueen'den beri gördüğü en mavi gözlerdi bunlar.

Harry sandalyede kıpırdandı.

"Kahvaltı?" diye sordu Lucille, kutuyu açarken.

Harry başını iki yana salladı. Titanyum parmağını çekiştirdi. Ama Lucille'in asıl dikkatini çeken parmağı çekiştiren eliydi. Sonunda yutkunup boğazını temizledi.

"Bunu hiç dile getirmedi ama sen köpek seviyorsun, değil mi?"

Harry omuz silkti.

"Köpeklerden söz açılmışken sana Robert De Niro'yla *Hediye-lik Kız* filminde başrolü neredeyse benim paylaşacağımı söylemiş miydim? O filmi hatırlıyor musun?"

Harry başını evet dercesine salladı.

"Ciddi misin? O halde birkaç kişiden birisin. Ama rolü Uma Thurman kaptı. Ve Bobby'le yani Robert'la çıkmaya başladı. Robert'ın genelde siyah kadınları tercih ettiği düşünülürse bu fazlasıyla sıradışı bir durumdu. Oynadıkları roller onları birbirine yakınlaştırmış olmalı, biz oyuncular kendimizi işimize öyle kaptırırız ki sonunda oynadığımız karaktere *dönüşürüz*. Anlayacağın o rolü vaat edildiği gibi ben almış olsaydım Bobby'le benim aramda bir şey olacaktı. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet. Söylemiştin."

"Ve ben ona tutunurdum. Uma Thurman gibi yapmazdım..." Lucille konserve kutusunu bir tabağa boşalttı. "Weinstein'ın, o domuz herifin onunla birlikte olmaya çalıştığını anlattıktan sonra herkes onu nasıl 'övdü' okudun mu? Ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Uma Thurman gibi milyoner bir oyuncuysan ve

Weinstein'ın ne işler çevirdiğini bile bile sustuysan ve ancak senden daha güçsüz ama daha cesur kadınlar adamın foyasını ortaya çıkardığında sesini yükselttiysen övülmemen gerekir. Milyon doların varken başka bir milyon dolarlık rolü kaçırmamak için yıllarca bütün o genç, umut dolu oyuncuların Weinstein'ın odasına tek başına girmesine zımnen izin veriyorsan herkesin önünde kırbaçlanmalı ve yüzüne tükürülmelidir."

Lucille duraksadı.

"Bir sorun mu var Harry?"

"Yeni bir yer bulmalıyız" dedi Harry. "Bizi bulacaklar."

"Neden böyle düşündün?"

"Özel bir dedektif yirmi dört saat içinde bizi buldu."

"Özel dedektif mi?"

"Az önce onunla konuştum. Gitti."

"Ne istiyordu?"

"Norveç'te cinayet işlediğinden şüphelenilen zengin bir adamın özel dedektifi olmamı."

Lucille güçlkle yutkundu. "Ne cevap verdin?"

"Hayır dedim."

"Neden?"

Harry omuz silkti. "Koşmaktan yorulduğum sanırım."

Lucille tabağı yere koydu ve kedilerin etrafını sarmasını izledi. "Bunu benim iyiliğim için yaptığının farkındayım Harry. Birinin hayatını kurtardığında sonsuza dek ondan sorumlu olacağını söyleyen şu eski Çin atasözüne göre hareket ediyorsun."

Harry yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben senin hayatını kurtarmadım Lucille. Onlar senin paranın peşindeydiler ve bunu onlara verebilecek tek kişiyi öldüremezlerdi."

Lucille gülümsedi. Harry'nin bunu artık korkmaması için söylediğini, onun o bir milyon doları asla bulamayacağını bildiklerini bildiğini farkındaydı.

Su doldurmak için çaydanlığı aldı ama uğraşamayacağına karar verip bıraktı. "Demek koşmaktan yoruldun."

"Koşmaktan yorulduğum."

Bir gece şarap içip Lucille'in çekmecedeki bulduğu *Romeo ve Ju-*

liet VHS kasetini izlerken yaptıkları konuşmayı hatırladı. Lucille bir kez olsun kendisi hakkında değil, onun hakkında konuşmak istemişse de Harry pek bir şey söylememişti. Sadece mahvolmuş bir hayattan, öldürülmüş bir eşten, intihar etmiş bir meslektaştan kaçıp Los Angeles'a geldiğini söylemişti. Detay vermemişti. Ve Lucille de daha fazla düşmenin anlamsız olduğuna karar vermişti. Neredeyse hiç konuşmadan geçen güzel bir akşam olmuştu. Lucille mutfak tezgâhına yaslandı.

"Karın, bana onun ismini hiç söylemedin."

"Rakel."

"Cinayet hakkında da. Çözüldü mü?"

"Bir bakıma."

"Öyle mi?"

"Uzun süre baş şüpheli ben oldum ama soruşturmanın sonunda bilinen bir suçlu ortaya çıkartıldı. Eskiden kodese soktuğum biri."

"Yani... yani adam... senden intikam almak için mi karını öldürdü?"

"Onu öldüren adamın... Ben onun hayatını elinden almıştım. O da benimkini aldı." Harry ayağa kalktı. "Dediğim gibi, saklanmak için yeni bir yer bulmalıyız, o yüzden çantanı hazırla."

"Bugün mü gidiyoruz?"

"Özel dedektifler birini ararken arkalarında kendi izlerini bırakırlar. Dün akşam restorana gitmek sanırım kötü bir fikirdi."

Lucille başıyla onayladı. "Birkaç kişiyi arayacağım."

"Şunu kullan" dedi Harry. Yeni alınmış gibi görünen ve hâlâ plastiğe sarılı bir cep telefonunu mutfak tezgâhına koydu.

"Yani hayatını elinden aldı ama yaşamana izin verdi" dedi Lucille. "İntikamını aldı mı?"

"Hem de en iyi şekilde" dedi Harry, kapıya doğru giderek.

Harry ana evin kapısını arkasından kapattı ve olduğu yerde durdu. Gözlerini ileriye dikti. Koşmaktan yorulmuştu. Ama silahların namlularına bakmaktan daha da fazla yorulmuştu. Ve bu defakinde iki tane vardı. Kısa namlulu bir pompalı tüfekti. Diğer

uçtaki adam Latin'di. Yanındaki tabancalı adam da yle. İkisinin de hapishane kasları ve boyunlarının bir tarafında akrep dövmesi vardı. Harry onlardan, arkalarındaki kapının kenarından sarkan kesik alarm kablosunu ve Doheny Drive'ın diğerk tarafına park etmiş beyaz Camaro'yu görecek kadar uzundu. Sürücü tarafındaki renkli cam yarıya kadar inikti, Harry puro dumanını ve beyaz gömlek yakasını seçebiliyordu.

“İçeri girelim mi?” dedi pompalı tüfekli adam. Belirgin bir Meksika aksanıyla konuşurken maa çıkmaya hazırlanan boksör misali boynunu iki yana esnetti. Bu hareketi yaparken akrep de uzadı. Harry dövmenin bir tetikiyi, kuyruktaki karelerin sayısınına öldürdüğü kişi sayısını simgelediğini biliyordu. İki adamın dvmesindeki kuyruk da uzundu.

Cumartesi

Mars'ta Hayat

"Mars'ta hayat var mı?" dedi Prim.

Masanın diğer tarafındaki kadın onu anlayamamış gibi baktı.

Prim kahkahayı bastı. "Hayır, şarkıdan bahsediyorum. Adı 'Life on Mars.'"

David Bowie'nin sesinin hoparlöründen tüm çatı katına yayıldığı televizyonu başıyla işaret etti. Pencerele Oslo'nun orta batı yakasına ve gecenin karanlığında avize gibi parlayan Holmenkollen Tepesi'ne bakıyordu. Ama şu an gözlerini akşam yemeğine davet ettiği misafirinden ayırmıyordu. "Pek çok kişi şarkıyı sevmiyor, biraz tuhaf olduğunu düşünüyorlar. BBC şarkıyı Broadway müzikaliyle Salvador Dalí tablosu arasında bir yere koyuyor. Belki öyledir. Bense onu tüm zamanların en iyi şarkısı ilan eden *Daily Telegraph*'la hemfikirim. Düşünsene! *En iyisi*. Herkes Bowie'yi sevdi, sempatik biri olduğu için değil, en iyisi olduğu için. İşte bu yüzden seilmeyen insanlar en iyi olmak için öldürmeye hazırdır. Bunun her şeyi değiştireceğini bilirler."

Prim masanın üzerinde aralarında duran şarap şişesini aldı ama oturduğu yerden doldurmak yerine ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak onun yanına gitti.

"David Bowie'nin sahne adı olduğunu, asıl adıninsa Jones olduğunu biliyor muydun? Aslında benim adım da Prim değil, bu

sadece bir lakap ve sadece ailem bana böyle seslenir. Ama evlendiğimde karım da bana Prim desin istiyorum.”

Genç kadının tam arkasında durmuştu ve bardağını doldururken diğer eliyle uzun, ince saçlarını okşadı. Birkaç yıl, hatta birkaç ay önce olsa, reddedilme korkusuyla böyle bir kadına dokunmaya asla cesaret edemezdi. Artık böyle bir şüphesi yoktu, kontrol tamamen kendisindeydi. Dişlerini yaptırtmasının, iyi bir berbere gitmeye başlamasının ve kıyafet konusunda tavsiye almanın da faydası olmuştu elbette. Ama sebep bu değildi. Bir şey yayıyordu sanki, kontrolü eline almasını sağlayan karşı konulmaz, güçlü bir afrodisyak gibi ona özgüven veriyor, bu döngüyü devam ettirdiği sürece plasebo etkisi de kendini tekrar edip duruyordu.

“Ben muhtemelen eski kafalı ve saf biriyim” dedi yerine dönerek. “Ama evliliğe, her birimiz için doğru birinin olduğuna inanıyorum, buna gerçekten inanıyorum. Geçenlerde Ulusal Tiyatro’da *Romeo ve Juliet*’i izledim. Öyle güzeldi ki ağladım. Doğanın ayrılmaz biçimde birbirine bağlamayı amaçladığı iki ruh. Şu Boss’a bak.”

Alçak bir kitap rafının üstündeki akvaryumu işaret etti. İçinde altın sarısı ve yeşil karışımı renkleriyle ışıldayan bir balık yüzüyordu. “Onun Lisa’sı var. Onu göremezsın ama orada, onların ikisi bir ve ölene kadar öyle kalacaklar. Evet, biri ölecek çünkü diğeri ölecek. *Romeo ve Juliet*’teki gibi. Çok güzel değil mi?”

Prim oturdu ve elini masanın üzerinden genç kadına doğru kaydırıldı. Kadın bu gece yorgun, boş ve keyifsiz görünüyordu. Ama Prim onu nasıl neşelendireceğini biliyordu, tek yapması gereken bir düğmeye basmaktı.

“Senin gibi birine âşık olabilirim” dedi.

Genç kadının gözleri ıslıl ıslıl parlarken Prim onlardan yayılan sıcaklığı hissetti. Öte yandan küçük bir suçluluk duygusu da içini doldurdu. Onu bu şekilde manipüle ettiği için değil, yalan söylediği için. Âşık olabilirdi tabii ama ona değil. Bu kadın, onun için yaratılmış olan O Kadın değildi. Bu kadın sadece dublördü, üzerinde pratik yapabileceği, tepkisini ölçebileceği, doğru ses tonuyla doğru şeyleri söyleyebileceği biriydi. Deneme yanılma. Şu an hata

yapmasının pek bir önemi yoktu, O Kadın'a aşkını ilan edeceği gün her şey tam anlamıyla uyumlu ve kusursuz olmalıydı.

Ayrıca rolünü prova etmek için de onu kullanmıştı. Aslında kullanmak doğru kelime olmayabilirdi, kadın kendisinden daha aktifti sonuçta. Onunla, kendisinden çok daha üstün bir sürü insanın bulunduğu bir partide tanışmıştı; ona şöyle bir baktığında, en fazla birkaç kelime sarf etmesinden sonra kadının gideceğini düşünmüştü. Yine de becerebilmiş, kadına vücudu hakkında iltifat edip hangi spor salonuna gittiğini sormuştu. Kadın kısaca Bislett'teki SATS'a gittiğini söyleyince Prim haftanın üç günü kendisinin de oraya gittiğini, onu hiç görmemiş olmasının tuhaf olduğunu söylemişti. Yoksa farklı günlerde mi gidiyorlardı? Genç kadın sabahları gidiyordu, Prim de sabah gittiğini söyleyince biraz gerilmişti. Peki hangi günler gidiyordu?

Genç kadın sohbeti bitirmeye çalışırcasına "Salı ve perşembe" diyerek onlara doğru gelen dar siyah gömlekli adama odaklanmıştı.

Ertesi salı, kadın çıktığında Prim spor salonunun önündeydi. Oradan geçiyormuş ve onu partiden hatırlamış gibi yapmıştı. Genç kadın onu hatırlamasa da gülümsemiş, yoluna devam etmek üzere adım atmıştı. Ama sonra durup yüzünü ona çevirmiş, yolun ortasında dururken tüm dikkatini ona vermişti. Onu yeni fark etmiş gibi bakmıştı, partide onu gözünden nasıl kaçırdığına şaşırmıştı belli ki. Konuşmaya başlayan Prim oldu, kadın pek konuşkan birine benzemiyordu. En azından sözlü olarak, beden dili gereken her şeyi söylüyordu. Ve ancak Prim ona buluşmayı teklif ettiğinde konuşmuştu.

"Ne zaman?" dedi. "Nerede?"

Prim cevap verdiğinde de başını sallamakla yetinmişti. O kadar basitti.

Genç kadın tam konuştukları saatte gelmişti. Prim ise gergindi. Birçok terslik yaşanabilirdi. Ama inisiyatifi ele alan, çok fazla bir şey söylemeden giysilerinin düğmelerini açan o olmuştu.

Prim bunun olabileceğini biliyordu ve sevdiği Kadın'la birbirlerine herhangi bir söz vermemiş olsalar da, bu da bir tür sadakatsizlik sayılabilirdi. En azından aşka ihanetti. Ama bunun aşk

sunacağında bir kurban, Kadın için yaptığı bir şey olduğuna, olabildiğince pratik yapmak amacıyla bu eylemi gerçekleştirdiğine, bu sayede günü geldiğinde Kadın'ın bir âşıktan talep ettiği her şeyi karşılayacağına kendini ikna etmişti.

Masanın diğer tarafındaki kadın da artık amacına hizmet etmişti.

Onunla sevişmekten zevk almadığı söylenemezdi. Ama tekrarlanması söz konusu değildi. Ayrıca onun kokusundan ya da tadından hoşlanmamıştı. Bunu açıkça dile getirip yollarının burada ayrılacağını mı söylemeliydi? Sessizce tabağına baktı. Tekrar baktığında kadın, Prim'in monoloğunu eğlenceli bir performans olarak izliyormuşçasına aynı anlaşılmaz gülümsemeyle başını hafifçe yana eğmişti. Prim birden kendini bir mahkûm gibi hissetti. Kendi evinde bir mahkûm. Kalkıp gidemezdi, üstelik gidecek başka yeri de yoktu. Sonuçta kadından da gitmesini isteyemezdi. Zaten o da gitmeye niyetli görünmüyordu, hem de hiç. Gözlerindeki ışıltının derin yoğunluğu Prim'in gözlerini kamaştırıp perspektifini kaybetmesine sebep olurken bu işte bir tuhaflık ve karışıklık olduğunu fark etti. Kadın tek kelime etmeden kontrolü ele almıştı. Peki asıl istediği neydi?

"Ne..." diye başladı Prim. Boğazını temizledi. "Ne istiyorsun?"

Kadın cevap vermeyip başını biraz daha yana eğmekle yetindi. Güzel ağzındaki mavi-beyaz ışıltılı dişleriyle sessiz bir kahkaha atıyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra Prim şimdiye kadar görmediği bir şeyi fark etti. Ağzı yırtıcı bir hayvanınkine benziyordu. Ve o an anladı: Bu bir kedi fare oyunuydu. Ve fare olan kadın değil, kendisiydi.

Bu saçma düşünce nereden çıkmıştı?

Meçhulden. Ya da bütün çılgın düşüncelerin geldiği yerden.

Prim korkmuştu ama bunu belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Sakince nefes almaya çalıştı. Gitmeliydi. Kadın gitmeliydi.

"Güzel bir akşamdı" dedi peçetesini katlayıp tabağa koyarken. "Bir ara tekrarlayalım."

* * *

Telefonu çaldığında Johan Krohn karısı Alise’le yemek masasına daha yeni oturmuştu. Harry Hole’un cömert tekliflerini reddettiği haberini Markus Röed’e henüz vermemişti. Daha doğrusu Krohn henüz ücretten bahsetmeden Harry teklifi reddetmiş, Krohn ona koşulları sunduktan ve Kopenhag üzerinden 09.55 Oslo uçağında business class koltuk ayırttıklarını söyledikten sonra da fikrini değiştirmemişti.

Numarayı görünce aramanın Harry’nin eski telefonundan yapıldığını anladı, aramaya çalıştığında “ulaşılamıyor” mesajı aldığı telefondan. Belki de işin başında teklifi kabul etmemesi sadece bir pazarlık taktiği idi. Hiç sorun değildi, Röed ona miktarı artırması için açık çek vermişti.

Krohn karısına özür dileyen bir bakış atarak masadan kalktı ve oturma odasına gitti. “Tekrar merhaba Harry” dedi neşeyle.

Hole’un sesi boğuktu. “Dokuz yüz altmış bin dolar.”

“Anlayamadım?”

“Davayı çözersem dokuz yüz altmış bin dolar istiyorum.”

“Dokuz yüz?..”

“Evet.”

“Farkında mısın bilmem ama...”

“Buna değmeyeceğimin farkındayım. Ama müvekkilin dediğin kadar zengin ve masumsa gerçeğin ortaya çıkması için buna değer. Dolayısıyla ücretsiz çalışmayı, masraflarımın karşılanmasını ve ancak davayı çözdüğüm takdirde ödeme yapılmasını öneriyorum.”

“Ama...”

“O kadar fazla değil. Ama beş dakika içinde cevaba ihtiyacım var Krohn. Senin adresinden ve senin imzanla İngilizce bir e-posta ile. Anlaşıldı mı?”

“Evet ama Tanrım, Harry, bu...”

“Burada hemen bir karar vermesi gereken kişiler var. Yani kafama silah dayanmış durumdayım.”

“Ama iki yüz bin dolar çok...”

“Kusura bakma, ya söylediğim kadarı olur ya da hiç olmaz Krohn.”

Krohn iç geçirdi. “Bu inanılmaz bir meblağ Harry ama tamam, müvekkilimi arayıp sana dönüş yapacağım.”

“Beş dakika” diye boğuk sesli bir cevap geldi. Krohn arka plan-
da başka bir sesin bir şeyler söylediğini duydu.

“Dört buçuk” dedi Harry.

“Ona ulaşmak için elimden geleni yapacağım” dedi Krohn.

Harry telefonu mutfak masasına bıraktı ve silahı kendisine doğrultmaya devam eden adama baktı. Diğer adam başka bir cep telefonundan biriyle İspanyolca konuşuyordu.

Harry’nin yanında oturan Lucille “Her şey yoluna girecek” diye fısıldadı.

Harry onun elini okşadı. “Benim repliğim o.”

“Hayır, benim” dedi Lucille. “Seni bu işe ben karıştırdım. Ayrıca bu da zaten doğru değil, öyle değil mi? Hiçbir şey yoluna girmeyecek.”

“Yoluna girmekten anladığın ne?” dedi Harry.

Lucille belli belirsiz gülümsedi. “En azından dün harika bir akşam geçirdim ki bu da önemli bir şey. Biliyor musun, Dan Tana’daki herkes bizim çift olduğumuza inandı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kolunda benimle içeri girdiğinde bunu yüz ifadelerinden okudum. Lucille Owens’ın uzun boylu, sarışın ve kendisinden çok genç bir adamla birlikte olduğunu düşündüler. Ve de film yıldızı olmadıklarına hayıflandılar. Sonra ceketimi aldın ve yanağıma bir öpücük kondurdun. Teşekkür ederim, Harry.”

Harry, alyansını çıkarmak da dahil, sadece kendisine verilen talimatı yerine getirdiğini belirtecekti ama vazgeçti.

Telefonlu adam “*Dos minutos*” dedi ve Harry, Lucille’in onun elini daha da sıktığını hissetti.

“Arabadaki *el jefe* ne diyor?” diye sordu Harry.

Tüfekli adam cevap vermedi.

“Senin kadar çok insan öldürdü mü?”

Adam küçük bir kahkaha attı. “Onun kaç kişiyi öldürdüğünü kimse bilmiyor. Tek bildiğim, ödemeyi yapmadığın takdirde sıra-

dakilerin siz ikiniz olacağı. Her şeyi kişisel olarak halletmeyi sever. Gerçekten sever.”

Harry başıyla onayladı. “Ona kendisi mi borç verdi, yoksa sadece borcu mu satın aldı?”

“Biz borç para vermeyiz, sadece tahsil ederiz. Ve o en iyisidir. Kaybedenleri, borçlu olanları tespit eder.” Bir an duraksadıktan sonra hafifçe öne eğilip sesini alçalttı: “Gözlerinden ve tavırlarından anladığını söylüyor ama en çok da vücut kokuları ele veriyormuş. Otobüse bindiğinde bunu görebilirsin; borç yükü altında ezilenlerin yanındaki koltuk hep boştur. Senin de borç içinde olduğunu söyledi, *el rubio*.”

“Benim mi?”

“Bir gün barda şu hanımefendiyi arıyordu ve seni orada otururken gördü.”

“Yanılıyor, benim borcum yok.”

“O asla yanılmaz. Birine bir şey borçlusun. Babamı da böyle buldu.”

“Babanı mı?”

Adam başıyla onayladı. Harry ona bakarak yutkundu. Arabadaki adamı gözünde canlandırmaya çalıştı. Harry teklifini yaparken telefonu mutfak masasında hoparlördeydi ama hattın diğer tarafındaki adam tek kelime bile etmemişti.

“*Un minuto*.” Cep telefonlu adam tabancanın emniyet mandalını açtı.

“Göklerdeki Babamız” diye mırıldandı Lucille.

“Somutlaşmamış bir film için nasıl bu kadar çok para harcayabildiniz?” diye sordu Harry.

Lucille ona önce şaşkınlıkla baktı. Eşiğe bu kadar yaklaşmışken dikkatini dağıtmaya çalıştığını fark etmeden önce.

“Bu kasabada en sık sorulan soru bu” dedi.

“*Cinco segundos*.”

Harry telefonuna baktı. “Ve en sık verilen cevap nedir?”

“Aksilikler ve berbat senaryolar.”

“Hımm. Benim hayatıma benziyor.”

Ekran aydınlandı. Krohn’un numarası belirdi. Harry Aç tuşuna bastı.

“Anlat bakalım. Çabuk söyle ve sadece sonuca odaklan.”

“Röed evet diyor.”

“E-posta adresi sana gelecek.” Harry telefonu *el jefe* ile konuşan adama uzattı. Adam tabancasını bomber ceketinin içindeki omuz kılıfına soktu ve iki telefonu birbirine yasladı. Harry alçak sesli vızıltıları duydu. Ortalık sessizleşince telefonu Harry’ye geri verdi. Krohn telefonu kapatmıştı. Adam kendi telefonunu kulağına dayayıp dinledi. Sesi kıstı.

“Şanslısın *el rubio*. On günün var. Şu andan itibaren.” Saatini işaret etti. “Ondan sonra onu vuracağız.” Lucille’i işaret etti. “Sonra senin için geleceğiz. O şimdi bizimle geliyor, sakın onunla irtibata geçmeye çalışma. Birine bundan bahsedersen anlattığın kişiyle birlikte sen de ölürsün. Bizim yöntemimiz bu, Meksika’da böyle yapıyoruz ve gideceğin yerde de böyle yapacağız. Seni bulamayacağımız bir yere gidebileceğini sanma.”

Harry “Tamam” diyerek yutkundu. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Adam akrep dövmesini ovuşturarak gülümsedi. “Seni vurmayağımızı bil. Sırtının derisini soyup seni güneşin altında bırakacağız. Birkaç saatte susuzluktan kavrulup öleceksin. İnan bana, daha uzun sürmesin diye dua edeceksin.”

Harry Norveç ve eylül güneşiyle ilgili bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama kendini tuttu. Saat çoktan işlemeye başlamıştı. Sadece on gün için değil, biletini aldığı uçuş için de. Saatine baktı. Bir buçuk saat. Cumartesi günüydü ve LAX de çok uzak değildi ama burası Los Angeles’tı. Şimdiden programın gerisinde kalmıştı. Hem de çok.

Lucille’e son defa baktı. Evet, daha uzun yaşasa kendi annesi de böyle görünecekti.

Harry Hole uzanıp Lucille’in alına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Pazar

Harry 1970 model bir Volvo Amazon'un yolcu koltuğunda oturuyordu. Yanında Björn vardı ve Björn'ün kasetçalarında anormal bir hızda çalan Hank Williams şarkısına eşlik ediyorlardı. Her sustuklarında arka koltuktan bir çocuğun tatlı iniltisi geliyordu. Araba sallanmaya başladı. Park halinde oldukları için bu biraz tuhaftı.

Harry gözlerini açtığı anda kabin görevlisi onu omzundan hafifçe sarsıyordu.

"İnişe geçiyoruz efendim" dedi kadın maskesinin arkasından. "Lütfen kemerlerinizi bağlayın."

Harry'nin önündeki boş bardağı alıp masayı yana ve kolçağın altına doğru çevirdi. Business class. Harry son anda takım elbisesini giyip diğer her şeyi bırakmaya, hatta el bagajı bile almamaya karar vermişti. Esneyip pencereden dışarı baktı. Ormanın, göllerin üzerinden geçtiler. Sonra şehir geldi. Çok sayıda şehir. Oslo. Sonra tekrar orman. LAX'ten havalanmadan önce yaptığı kısa telefon görüşmesini düşündü. Cinayet davalarında her zaman birlikte çalıştığı psikolog Ståle Aune'yle. Adamın sesini düşündü, çok farklıydı. Son bir iki ayda Harry'ye birkaç defa ulaşmaya çalıştığını söylemiş, Harry telefonunu kapattığını söyleyince de Ståle bunun o kadar önemli olmadığını, sadece onu hastalığından haberdar etmek istediğini belirtmişti. Pankreas kanseriydi.

Programa göre Los Angeles'tan uçuş on üç saat sürecekti. Harry saatine bakıp onu Norveç saatine ayarladı. Pazar 08.55. Pa-

zarları perhiz günüydü ama hâlâ Los Angeles saatine göre yaşadığını varsayarsak cumartesinin bitmesine beş dakika daha olduğu söylenebilirdi. Çağrı düğmesini bulmak için tavana baktı ama sonra business class'ta bunun uzaktan kumandada olduğunu hatırladı. Kumanda konsolun içine sıkıştırılmıştı. Düğmeye basar basmaz tepesinde yanan bir ışıkla beraber bir sonar ping sesi duyuldu.

On saniye geçmeden kabin görevlisi yanındaydı. "Buyurun, efendim?"

Ama bu on saniye Harry'nin LA'de geçirdiği cumartesi günü boyunca içtiği içkileri saymasına yetmişti. Kotayı doldurmuştu. Kahretsin.

"Özür dilerim" dedi gülümsemeye çalışarak. "Bir şey istemiyorum."

Harry duty free'de viski şişelerinin bulunduğu rafın önünde dururken telefonuna Krohn'un ayarladığı arabanın geliş salonunun önünde onu beklediğini bildiren bir mesaj geldi. Harry "Tamam" diye cevapladı ve telefonunu çıkarmışken K'ye dokundu.

Rakel bazen ona, çok az arkadaşı, meslektaşı ve tanıdığı olduğu için her birine tek tuşla ulaşabileceğini söyleyip takılırdı.

"Katrine Bratt." Sesi yorgun ve uykuluydu.

"Merhaba, ben Harry."

"Harry mi? Ciddi misin?" Sesi yatakta doğrulmuş gibi geliyordu. "Amerika numarasını görünce..."

"Şu an Norveç'teyim. Yeni indim. Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Daha doğrusu evet, öyle sayılır. Muhtemel bir çifte cinayet olayıyla karşı karşıyayız, bu yüzden geç saatlere kadar çalışıyordum. Kayınvalidem burada Gert'e bakıyor, ben de biraz uyuyorum. Tanrım, yaşıyorsun."

"Görünüşe göre. Nasıl gidiyor?"

"İdare ediyorum. Aslında bu şartlarda çok da kötü sayılmaz. Daha geçen cuma senden bahsediyordum. Oslo'da ne yapıyorsun?"

"Birkaç işim var. Ståle Aune'yi ziyaret edeceğim."

"Duydum, çok üzücü. Pankreas kanseri, değil mi?"

"Detayları bilmiyorum. Kahve içmek için vaktin var mı?"

Kadın cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Onun yerine buraya gelip akşam yemeği yemeye ne dersin?"

"Senin evinde mi?"

"Evet, tabii. Kayınvalidem müthiş bir aşçıdır."

"Tamam. Senin için uygunsa..."

"Saat altı nasıl? Gert'i de görmüş olursun."

Harry gözlerini kapatıp rüyayı hatırlamaya çalıştı. Volvo Amazon. İnleyen çocuk. Biliyordu. Tabii ki biliyordu. Harry'nin de bildiğini anlamış mıydı? Bilmesini mi *istemişti*?

"Saat altı harika" dedi Harry.

Telefonu kapattılar ve tekrar viski şişelerinin olduğu rafa baktı. Hemen arkasındaki rafta da sevimli oyuncak hayvanlar vardı.

Araba, Oslo'nun fiyorda doğru uzanan iki ada üzerindeki en pahalı beş hektarlık bölgesi Tjuvholmen'in genel olarak yayalara ayrılmış sokaklarında, ağır ağır ilerliyordu. Ortalık dükkân, restoran ve galeri ziyaretine gelmiş ya da sadece pazar yürüyüşüne çıkmış insanlarla dolup taşıyordu. Thief'in resepsiyon görevlisi Harry'yi ağırlamak için sabırsızlandıkları bir misafirmiş gibi karşıladı.

Odada mükemmel yumuşaklıkta bir çift kişilik yatak, duvarlarda hip sanat eserleri ve birinci sınıf duş jeli vardı. Beş yıldızlı bir otelden beklenen her şey, diye düşündü Harry. Penceresi Belediye Binası'nın pas kırmızısı kulesine ve Akershus Kalesi'ne bakıyordu. Şehirden uzak kaldığı bir yıl boyunca hiçbir şey değişmemişti sanki. Yine de değişik hissediyordu. Belki de burası, yani tasarım mağazaları, galerileri, lüks apartmanları ve şık cepheleriyle Tjuvholmen onun bildiği Oslo olmadığı için böyle hissetmişti. O, Oslo'nun Avrupa'nın kenar mahallesindeki sessiz, sıkıcı ve gri küçük bir başkent olduğu dönemde doğu yakasında büyümüştü. Sokaklarda duyduğunuz dil genelde aksansız Norveççeydi ve insanlar genel olarak beyazdı. Ama şehir yavaş yavaş açılmıştı. Harry gençliğinde bunu öncelikle kulüplerin sayısı arttığında, Valle Hovin'de 30.000 kişiye konser verenlerin yanı sıra bir sürü iyi grubun turnelerine Oslo'yu da dahil etmeye başladığında fark etmişti. Dün-

yanın her köşesinden çeşit çeşit yemek sunan sayısız restoran açılmıştı. Ancak uluslararası, açık ve çokkültürlü bir kente dönüşüm doğal olarak organize suçlarda da artışa sebep olmuştu. Buna rağmen o kadar az cinayet işleniyordu ki departmandaki dedektiflere zar zor iş çıkıyordu. Evet, şehir 1970'lerde çeşitli sebeplerle eroin bağımlısı gençlerin mezarlığı haline gelmiş, öyle kalmıştı. Ama burası bataklık bölgesi olmayan, kadınların bile genel olarak kendilerini güvende hissedebildikleri bir şehirdi, burada yaşayanların yüzde doksan üçünün de sorulduğunda söylediği buydu. Medya farklı bir tablo çizmek için elinden geleni yapsa da son on beş yılda tecavüz sayısı diğer şehirlere kıyasla hep düşüktü. Ayrıca sokak şiddeti ve diğer suç oranları da düşüktü, düşmeye de devam ediyordu.

Dolayısıyla, birbiriyle bağlantılı olması muhtemel biri ölü, biri kayıp kadın vakası sıradan bir olay değildi. Tabii bu durumda Harry'nin Google'da aramaya vakit bulduğu Norveç gazetele-
rindeki haberlerin çok fazla olması ve büyük manşetler atılması o kadar da tuhaf sayılmazdı. Bu haberlerin bazılarında Markus Röed'in adının geçmesi de hiç tuhaf değildi. Birincisi herkes medyanın, hatta ciddi günlük gazetelerin bile, tanınmış isimler hakkında sürekli söylentiler yayarak ayakta durabildiğini biliyordu ve Röed de servetiyle isim yapmıştı. İkincisi, Harry'nin soruşturduğu tüm cinayetlerin yüzde sekseninde fail, kurbanın yakın bağlantıda olduğu biri çıkmıştı. Dolayısıyla, baş şüphelisinin –şimdilik– bu işi ona veren adam olması garip değildi.

Harry duş aldı. Aynanın önüne geçip Gardermoen'dan aldığı elindeki tek yedek gömleğinin düğmelerini ilikledi. Üst düğmeyi iliklerken kol saatinin tik taklarını duyuyordu ama bunu düşünmemeye çalıştı.

Barbell'in Haakon VII caddesindeki ofisi Thief'e beş dakikadan kısa bir yürüyüş mesafesindeydi.

Harry neredeyse üç metre yüksekliğindeki kapıya yürüdü ve lobide genç bir adamla göz göze geldi. Harry'yi beklemekle görevlendirildiği anlaşılan genç adam aceleyle kapıyı açmaya gitti. Harry'yi cam hava hücresinden geçirdi ve Harry asansör kullan-

madığını söyleyince anlık bir şaşkınlık yaşayıp merdivenlere yöneldi. Altıncı ve en üst kata geldiklerinde, hafta sonu olduğu için boş olan ofis alanında Harry'ye rehberlik ederek açık bir kapıya kadar yürüdü ve orada durup Harry'nin içeri girmesine izin verdi.

Belediye Binası Meydanı'na ve Oslo Fiyordu'na bakan yaklaşık yüz metrekarelik bir köşe ofisti burası. Bir uçta, üzerinde büyük bir iMac ekran, bir Gucci güneş gözlüğü ve bir Apple iPhone olan ama hiç evrak olmayan bir masa vardı.

Diğer uçtaki konferans masasında iki kişi oturuyordu. İçlerinden biri Johan Krohn'du. Diğerini ise gazete haberlerinden tanıyordu. Markus Röed, Krohn'un kendisinden önce ayağa kalkıp Harry'yle tokalaşmasına izin verdi. Harry gözlerini arkadaki adamdan ayırmadan Krohn'a gülümsedi. Markus Röed otomatik olarak ceketinin bir düğmesini iliklese de masanın başında ayakta durmaya devam ediyordu. Harry, Krohn'la tokalaştıktan sonra masaya gidip Röed'le de tokalaştı. Neredeyse aynı boyda olduklarını fark etti. Ama Röed'in en az yirmi kilo fazlası vardı. Şimdi yakından bakınca Röed'in yapay olarak pürüzsüzleştirilmiş cildinin, beyaz dişlerinin ve gür siyah saçlarının arkasındaki altmış altı yaşı görünür olmuştu. Ama evet, en azından Los Angeles'ta gördüğü bazı kişilerden daha iyi cerrahlara yaptırmıştı. Harry, Röed'in küçük mavi gözbebeklerinde bir rahatsızlık varmış gibi hafif bir çekilme fark etti.

"Otursana Harry."

"Teşekkürler Markus" dedi Harry, ceketinin düğmelerini açıp otururken. Röed bu hitap şeklinden ve hamleden hoşlanmadıysa bile bunu yüz ifadesine yansıtmadı.

"Hemen geldiğin için teşekkürler" dedi Röed, kapıdaki genç adama bir işaret vererek.

"Hızlı olmayı seviyorum." Harry gözlerini duvardaki üç ciddi görünümlü adamın portresinde gezdirdi. Her bir çerçevenin altında altın sarısı bir levha ve hepsinin soyadı Röed olan iki tablo ve bir fotoğraf vardı.

"Evet, şey, *tabii orada* işler farklı hızda ilerliyor" dedi Krohn. O iki kelimeyi İngilizce söylemesi Harry'ye biraz stresli bir diplomatın havadan sudan konuşması gibi gelmişti.

“Bilmiyorum” dedi Harry. “Bence Los Angeles, New York ve Chicago’ya göre daha rahat. Ama anladığım kadarıyla burada da azimle çalışıyorsun. Pazar günü mesai. Etkileyici.”

Röed “Ev hayatı ve aile cehenneminden biraz uzaklaşmak iyi geliyor” diyerek Krohn’a sırttı. “Özellikle *de* pazar günü.”

“Çocukların var mı?” diye sordu Harry. Gazete haberlerinden öyle bir izlenim edinmemişti.

“Evet” diye cevapladı Röed, soruyu soran Krohn’muş gibi ona bakarak. “Karım.”

Röed gülünce Krohn da görev duygusuyla ona eşlik etti. Harry de soğuk görünmemek için ağzının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Helene Röed’in gazetelerde gördüğü fotoğraflarını gözünün önüne getirdi. Aralarındaki yaş farkı ne kadardı? En az otuz yaş vardı. Bütün fotoğrafları logolu arka fonların önünde, yani galalarda, defilelerde filan çekilmişti. Helene Röed şık ve süslü püslü bir kadındı ama benzer etkinliklerde kameralara poz veren bazı kadınlardan ve hatta erkeklerden daha az gülünç, daha bilinçli görünüyordu. Güzeldi ama güzelliği solmuş gibiydi, ışıltısı biraz erken kaybolmuştu sanki. Çok mu çalışıyordu? Alkolü ya da başka şeyleri fazla mı kaçırıyordu? Mutsuz muydu? Ya da her üçü birden miydi?

“Şey” dedi Krohn “müvekkilimi tanıdığım kadarıyla burada çok zaman geçireceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Bu noktaya çok çalışmadan gelmek mümkün değil.”

Röed omuz silkti ama itiraz etmedi. “Peki ya sen Harry? Senin çocuğun var mı?”

Harry portrelere bakıyordu. Üç adam da büyük binaların önünde resmedilmişti. Harry binaların onlara ait olduğunu ya da onlar tarafından yapıldığını düşündü.

“Sağlam bir aile servetiyle birlikte” dedi.

“Anlayamadım.”

“Çok çalışmanın yanı sıra. Öyle olunca işler biraz daha kolaylaşmıyor mu?”

Röed parlak siyah saçlarının altındaki bakımlı kaşlarından birini çattı ve nasıl bir adam bulduğunu sorarcasına Krohn’a bir bakış

attı. Sonra başını doğrultup gömleğinin yakasına kadar taşan gerdanını kaldırdı ve gözlerini Harry'ye dikti.

"Servet kendi kendine oluşmaz Hole. Ama sen bunu biliyorsundur zaten, değil mi?"

"Ben mi? Sana bunu düşündüren ne oldu?"

"Bilmiyor musun? Varlıklı bir adam gibi giyiniyorsun. Takım elbiseni Savile Row'dan Garth Alexander'ın diktiği konusunda yanlışlıyorsam. Bende de iki tane var."

"Terzinin ismini hatırlamıyorum" dedi Harry. "Kendisine eşlik etmeyi kabul ettiğim bir hanımefendi vermişti."

"Ciddi misin? Çok mu çirkindi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Güzeldi yani."

"Evet, öyle diyebilirim. Yetmişlik birine göre."

Markus Röed ellerini başının arkasına koyup arkasına yaslandı. Gözleri iki ince keşiğe dönüşmüştü şimdi.

"Biliyor musun Harry, karımla ortak bir noktanız var. Kıyafetlerinizi sadece daha pahalısını giymek için çıkartıyorsunuz."

Markus Röed'in kahkahası sağır ediciydi. Bacaklarına vurup Krohn'a döndüğü an o da bir kahkaha attı. Röed'in kahkahası bir anda hapsirime nöbetine dönüştü. Elinde bir tepsi su bardağıyla içeri giren genç adam ona bir peçete uzattıysa da Röed onu tersleyip takım elbisesinin iç cebinden aldığı, üzerinde M.R. harfleri olan büyük, açık mavi mendiliyle gürültülü bir şekilde burnunu sildi.

Röed mendili tekrar cebine sokarken "Sakin ol, sadece alerji" dedi. "Aşı oldun mu Harry?"

"Evet."

"Ben de oldum. Başından beri dikkat ediyorum. Helene ve ben Suudi Arabistan'a gittik ve aşı daha Norveç'e gelmeden çok önce ilk dozumuzu yaptırдық. Her neyse, hadi başlayalım. Johan?"

Harry, Johan Krohn'un yirmi dört saat önce telefonda duyduklarının aşağı yukarı tekrarı olan dava sunumunu dinledi.

"Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen adında iki kadın, biri üç, diğeri iki hafta önce, arka arkaya salı günleri ortadan kaybol-

du. Susanne Andersen iki gün önce ölü bulundu. Polis ölüm sebebi hakkında herhangi bir açıklama yapmamakla birlikte olayın cinayet olarak soruşturulduğunu belirtti. Polis Markus'u tek bir sebepten sorguladı. Susanne kaybolmadan dört gün önce iki kız aynı partideymiş, Markus ve Helene'nin apartman komşuları için düzenlediği bir çatı partisinde. Ve polisin iki kız arasında şu ana dek bulduğu tek bağlantı, ikisinin de Markus'u tanıyor olması ve ikisini de partiye Markus'un davet etmiş olması. Markus, kızların kaybolduğu iki salı da evde Helene'yle birlikte olduğunu kanıtlayınca polisin onun hakkındaki tüm şüpheleri ortadan kalktı. Ancak basın ne yazık ki duruma bu kadar makul bakamıyor. Yani, tek istedikleri davanın çözülmesi değil. O yüzden de Markus'un kızlarla ilişkisi hakkında her türlü spekülâtif manşeti attılar ve kızların onu kendilerine büyük bir meblağ teklif eden bir gazete-ye 'hikâyelerini' anlatmakla tehdit ederek para koparmaya çalıştıklarını ima ettiler. Ayrıca, bir ceza davasında tamamen yasal olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen, Markus'un karısının sunduğu mazeretin değerini de sorgulattılar. Tabii bütün bunların gerçekte hiçbir ilgisi yok, ün ve cinayetin sansasyonel bir karışımından ibaret. Medya bunun bir an önce ortaya çıkmasını istemiyor çünkü bu sayede spekülasyonlarına da olabildiğince uzun süre devam edebilecekler."

Harry ifadesiz bir suratla başını hafifçe salladı.

"Bu arada müvekkilimin ticari girişimleri de zarar görüyor çünkü en azından medyanın gözünde tüm suçlamalardan aklanmış değil. Dolayısıyla kişisel gerginlik de yaşıyor."

"En çok da aile üzerinde" diye araya girdi Röed.

"Doğal olarak" diye devam etti avukat. "Polis işinin ehli olduğunu gösterseydi bu sorun hemen çözülebilirdi. Ancak neredeyse üç hafta geçmesine rağmen ne faili ne de medyanın Oslo'da olay sırasında nerede olduğunu kanıtlayan tek kişiye karşı yürüttüğü cadı avını durdurmasını sağlayacak bir ipucu buldular. Kısacası davanın olabildiğince çabuk çözülmesini istiyoruz ve senin de bu noktada devreye girmen gerekiyor."

Krohn ile Röed Harry'ye baktılar.

“Hımm. Artık polisin elinde bir ceset olduğuna göre failin DNA izlerini de bulabilirler belki. Polis senden DNA örneği aldı mı?” Harry doğrudan Markus Röed’e baktı.

Röed cevap vermeden Krohn’a döndü.

“Kabul etmedik” dedi Krohn. “En azından polis bir mahkeme kararı çıkartana kadar.”

“Neden?”

“Çünkü böyle bir testle kazanacağımız hiçbir şey yok. Ayrıca bu tür müdahaleci bir soruşturmayı kabul ederek dolaylı olarak davayı polisin bakış açısından görebileceğimizi, yani ortada şüphe uyandıracak bir gerekçe olabileceğini kabul etmiş olacağız.”

“Ama herhangi bir gerekçe görmüyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır. Ama polise, kayıp kızlarla müvekkilim arasında herhangi bir bağlantı kurabilirlerse DNA testini yaptıracağını söyledim. O günden sonra bizimle tekrar irtibata geçmediler.”

“Hımm.”

Röed ellerini birleştirdi. “İşte böyle Harry. Genel hatlarıyla durum bu. Şimdi bize savaş planını anlatır mısın?”

“Savaş planı mı?”

Röed gülümsedi. “En azından genel hatlarıyla.”

“Genel hatlarıyla” diye tekrar etti Harry, jet-lag etkisinde esnemesini bastırmaya çalışarak “katili olabildiğince çabuk bulacağız.”

Röed sırtarak Krohn’a baktı. “Bu fazla genel oldu Harry. Başka bir şey söyleyebilir misin?”

“Tamam. Bu davayı polis olarak nasıl araştırırsam öyle araştıracağım. Herhangi bir zorunluluk hissetmeden ya da gerçeklerden başka hiçbir şeyi dikkate almadan. Yani kanıtlar beni buraya getirirse sana herhangi bir katilden daha fazla iltimas göstereceğimi sanma Röed. Ücretimi de alırım.”

Ardından gelen sessizlikte Belediye Binası’nın çanları çalmaya başladı.

Markus Röed kıs kıs güldü. “Sert konuşuyorsun Harry. Polis olarak böyle bir parayı toplamak kaç yılını alırdı? On mu? Yirmi mi? O departmanda ne kadar kazanıyorsunuz ki?”

Harry cevap vermezken çanlar çalmaya devam etti.

“Şey” dedi Krohn, gülümsemeye çalışarak. “Aslında bu söylediğin, tam da bizim yapılmasını istediğimiz şey Harry. Telefonda belirttiğim gibi bağımsız bir soruşturma. Yani her ne kadar sen bunu kaba bir dille ifade etsen de aslında aynı fikirdeyiz. Tam da bunun için seninle çalışmak istiyoruz. Erdemli biri olduğun için.”

“Öyle misin?” Röed, Harry’ye bakarken baş ve işaretparmaklarıyla çenesini kaşıdı. “Erdemli bir adam mısın?”

Harry yine Röed’in gözlerinin seğirdiğini fark etti. Başını iki yana salladı. Röed öne eğilip neşeyle gülümsedi ve sesini alçaltarak “Biraz bile mi?” dedi.

Harry de gülümsedi. “At gözlüğü takmış bir atın erdemli olmakla itham edilebileceği ölçüde. Zekâsı kıt bir yaratık sadece eğitildiği şeyi yapar: Dikkatinin dağılmasına izin vermeden dümdüz ilerler.”

Markus Röed güldü. “Çok iyi Harry. Çok iyi. Buna inanıyoruz. Senden ilk yapmanı istediğim şey en iyilerden oluşan bir ekip kurman. Tercihen tanınmış isimler olsunlar. Medyaya duyurabileceğimiz isimler. Böylece ciddi olduğumuzu görecekler, anladın mı?”

“Kimden yardım alabileceğimi biliyorum.”

“Güzel, güzel. Sence onlardan ne zaman bir cevap alırsın?”

“Yarın saat dörde kadar.”

“Yarın mı?”

Röed, Harry’nin ciddi olduğunu anlayınca yine güldü. “Tarzını beğendim Harry. Hadi sözleşmeyi imzalayalım.”

Röed başıyla Krohn’a işaret edince o da çantasına uzanıp Harry’nin önüne tek sayfalık bir evrak koydu.

“Sözleşmeye göre, polisin hukuk departmanındaki en az üç avukat suçun kabulü konusunda hemfikir olunca görev tamamlanmış sayılacak” dedi Krohn. “Ancak sanık mahkemede beraat ederse ücret geri ödenecek. Yani bu bir ‘başarı yoksa ödeme de yok’ anlaşması.”

“Ve ben dahil her yöneticinin imreneceği bir ikramiyeyle” dedi Röed.

“Bir ek madde daha istiyorum” dedi Harry. “Polis benim yardımım olsun olmasın suçluyu önümüzdeki dokuz gün içinde bulursa ücretim ödenecek.”

Röed ile Krohn bakıştılar.

Röed onaylarcasına başını salladıktan sonra Harry'ye doğru eğildi. "Sıkı bir müzakerecisin. Ama ödenecek meblağ ve gün konusunda neden bu kadar kesin rakamlar verdiğini anlamadığımı sanma."

Harry bir kaşını çattı. "Ciddi misin?"

"Hadi ama. Karşındaki kişiye gerçek bir rakam olduğu hissini veriyor. Her şeyin yerli yerine oturduğu sihirli bir sayı. Babana sevişmeyi öğretemezsin Harry, pazarlık yaparken ben de bu taktiği kullanıyorum."

Harry yavaşça başını salladı. "Beni anlıyorsun Röed."

"Şimdi sana bir numara öğreteceğim Harry." Röed yüzünde geniş bir sırıtişla arkasına yaslandı. "Sana bir milyon dolar vermek istiyorum. Bu senin istediğinden neredeyse dört yüz bin Norveç kronu fazla, iyi bir araba almaya yeter. Sebebini söyleyeyim mi?"

Harry cevap vermedi.

"Çünkü insanlar, onlara beklediklerinden biraz fazlasını verdiğinde çok daha fazla çaba gösterirler. Psikolojik olarak kanıtlanmış bir gerçektir bu."

"O halde bunu test etmeye hazırım" dedi Harry soğuk bir sesle. "Ama bir şey daha var."

Röed'in gülümsemesi kayboldu. "Neymiş?"

"Polis Merkezi'nde birinin iznini almam gerekiyor."

Krohn boğazını temizledi. "Norveç'te özel soruşturma için izne ya da lisansa ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama ben Polis Merkezi'nden biri dedim."

Harry sorunu açıkladı ve biraz sonra Röed başını sallayıp isteksizce de olsa kabul etti. Harry ile Röed tokalaştıktan sonra, Krohn Harry'yi geçirdi. Sokak kapısını Harry için açtı.

"Sana bir soru sorabilir miyim Harry?"

"Sor tabii."

"Neden sözleşmemizin İngilizce kopyasını Meksika e-posta adresine göndermem gerekti?"

"O temsilcim içindi."

Krohn'un yüzü ifadesiz kaldı. Harry, Krohn gibi bir savunma avukatının kendisine yalan söylenmesine çok alışkın olduğu için

müvekkilleri doğruyu söylese bile duygularını açığa vurmadığını, ayrıca böylesine bariz bir yalanın izinsiz girilmez işareti olduğunu anladığını da düşündü.

“İyi pazarlar Harry.”

“Sana da.”

Harry Aker Brygge’ye doğru yürüyüp bir banka oturdu. Nesoddtangen yarımadasından gelen feribotun güneş ışığında iskeleye süzülüşünü izledi. Gözlerini kapattı. Hafta ortasında bir gün Rakel’le birlikte izin alıp bisikletlerini gemiye yüklemişler ve küçük adacıklarla yelkenliler arasında yirmi beş dakika geçirdikten sonra Nesoddtangen’e yanaşmışlardı. Oradan doğruca köy yollarının, patikaların ve تنها, ıssız yüzme noktalarının olduğu, suya dalıp sonra da pürüzsüz kayalıkların üzerinde güneşlendikleri kırsalda pedal çevirmişlerdi. Böceklerin vızıltısı ve Rakel’in tırnaklarını Harry’nin sırtına geçirirken çıkardığı sık ama alçak sesli inlemelerden başka hiç ses yoktu. Harry o görüntüyü bir kenara atmaya çalışıp gözlerini açtı. Saatine baktı. Saniye ibresinin adım adım ilerleyişini izledi. Birkaç saat sonra Katrine’yle buluşacaktı. Ve Gert’le. Uzun adımlarla Thief’e doğru yürüdü.

“Dayın bugün formunda görünüyor” dedi hemşire, küçük odanın açık kapısında Prim’in yanından giderken.

Prim başıyla onayladı. Yatağında oturmuş, gözlerini kapalı televizyon ekranına diken sabahlıklı yaşlı adama bakıyordu. Bir zamanlar yakışıklı olduğu belliydi. Hem özel hayatında hem iş hayatında sözü geçen, son derece saygın bir adamdı. Prim bunu dayısının yüz hatlarında, geniş, pürüzsüz alnında, gaga burnunun iki yanındaki derin, berrak mavi gözlerinde, şaşırtıcı derecede dolgun dudaklarıyla sımsıkı kapalı ağzının kararlı duruşunda hâlâ görebiliyordu.

Prim ona Fredric Dayı diyordu. Çünkü dayısıydı. Başka şeylerin yanında.

Prim odaya girdiğinde dayısı başını kaldırıncaya her zamanki gibi bugün hangi Fredric Dayı’yla karşılaşacağını düşündü. Herhangi biri oradaysa tabii.

“Kimsin sen? Çık dışarı.” Yüzünde küçümseme ve eğlenme karışımı bir ifade belirmişti ve sesi şaka mı yaptığını yoksa öfkeli mi olduğunu asla belli etmeyen o derin perdeden geliyordu. Lewy cisimcikli demanstan mustarıptı, halüsinasyonlara ve kâbusların yanı sıra dayısının durumunda olduğu gibi zaman zaman saldırgan davranışlara sebep olan bir beyin rahatsızlığıydı bu. Saldırganlığı çoğunlukla sözel olsa da, fiziksel de olması, kas sertliğinin yol açtığı sınırlamaları neredeyse bir avantaja dönüştürüyordu.

“Ben Prim, Molle’nin oğluyum.” Ve dayısından olası bir yanıt gelmeden “Kız kardeşin” diye ekledi.

Prim duvardaki tek süslemeye, yatağın üzerinde asılı duran çerçeveli diplomaya baktı. Bir defasında dayısı, annesi ve kendisinin İspanya’da bir yüzme havuzunun başında gülümseyerek çekildikleri çerçeveli bir fotoğrafı getirip asmıştı; üvey babası onları terk ettikten sonra dayısının kız kardeşi ve yeğenine hediye ettiği bir tatildi bu.

Ama birkaç ay sonra dayısı onun tavşan dişlerine bakmaya artık dayanamadığını söyleyerek resmi kaldırmıştı. Prim’in annesinden aldığı aralıklı iki büyük ön dişinden bahsettiği belliydi. Ama doktora diploması hâlâ orada asılı duruyordu ve üzerinde Fredric Steiner yazıyordu. Prim’in annesiyle aynı olan soyadını değiştirmişti çünkü Prim’e açıkça söylediği gibi Yahudi soyadı bilim çevrelerinde daha ağır ve otoriter görülüyordu. Özellikle de başta Aşkenaz Yahudileri olmak üzere Yahudilerin, kendilerine üstün entelektüel yetenekler kazandıran genlere sahip olmadıklarını iddia edebilecek çok az kişinin olduğu kendi alanı mikrobiyolojide. Nezaket kuralları açısından ve siyasi sebeplerle böyle bir gerçeği inkâr etmek ya da en azından görmezden gelmek mantıklıydı belki ama gerçek gerçektir. İyi ama madem Fredric’in bir Yahudi kadar parlak ve fazlasıyla işlevsel bir zihni vardı, neden ağırbaşlı, Norveçli köylü ismiyle kuyruğun en arkasına geçiyordu?

“Kız kardeşim mi var benim?” diye sordu dayısı.

“Vardı, hatırlamıyor musun?”

“Lanet olsun evlat, ben bunadım, bunu o küçük bezelye beynine sokamıyor musun? Birlikte geldiğin... hemşire çok hoştu, değil mi?”

“Onu hatırlıyorsun o halde.”

“Kısa süreli hafızam mükemmeldir. Hafta sonuna gelmeden onu becereceğime dair bahse girmek ister misin? Ama dur, eminim senin de hiç paran yoktur, seni ezik. Çocukken senden umudum vardı. Ama şimdi. Hayal kırıklığı bile değilsin, sadece bir hiçsin.”

Dayısı duraksadı. Dikkatlice düşünüyormuş gibiydi. “Kendin için bir şey yaptın mı yoksa? Ne iş yapıyorsun?”

“Sana söylemeye niyetim yok.”

“Neden? Müzikle ilgilendiğini hatırlıyorum. Ailemizde müzikle ilgilenen kimse yoktu ama sen müzisyen olmayı düşünmedin mi?”

“Hayır.”

“O halde ne?..”

“Birincisi, bir dahaki sefere kadar unutmuş olursun, ikincisi de bana inanmazsın.”

“Peki ailen var mı? Bana öyle bakma!”

“Ben bekâırım. Şimdilik. Ama bir kadınla tanıştım.”

“Bir mi? Bir mi dedin?”

“Evet.”

“Tanrım. Sen benim kaç kadın becerdiğimi biliyor musun?”

“Evet.”

“Altı yüz kırk üç. Altı yüz kırk üç! Hem de güzel kadınlardı. Neler elde edebileceğimi daha bilmeden önceki birkaçı hariç. On yedi yaşındayken başladım. Dayınla boy ölçüşmek için çok çalışman gerekecek evlat. Bu kadının amcığı dar mı?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Diğerine ne oldu?”

“Diğerine mi?”

“Birkaç çocuklu, büyük memeli, esmer tenli bir kadının olduğunu çok net hatırlıyorum. Onu hiç becerdin mi? Ha ha! Evet, yüz ifadenden anlıyorum! Neden kimsenin sevemeyeceği bir tipe dönüştün? Annenden aldığın tavşan dişlerin yüzünden mi?”

“Dayı...”

“Bana dayı deme, seni lanet ucube! Sen çirkin ve aptal doğmuşsun, benim için, annen için, tüm aile için bir utanç kaynağısın.”

“Peki o zaman neden bana Prim dedin?”

“Ah, Prim, tabii ya! Sence neden?”

“Özel olduğum için demiştin. Sayılar arasında bir istisnaymı-
şım.”

“Özel evet, ama bir anomali gibi. Bir hata. Kimsenin birlikte ol-
mak istemediği, dışlanmış, sadece bire ve kendisine bölünebilen
bir tip. Sensin bu, *primtallet*, asal sayı. Bire ve kendine. Hepimiz
sahip olamadığımız şeylerin özlemini çekeriz ve senin özlemin se-
vilmektir. Zayıf yanındı bu, annenden miras aldığın.”

“Biliyor musun dayı, günün birinde senden ve ailedeki herkes-
ten daha ünlü olacağım. Hepinizin toplamından daha ünlü.”

Prim sonunda ona mantıklı ya da en azından eğlenceli bir şey
söylemiş gibi dayısının yüzü aydınlandı.

“Sana şunu söyleyeyim, sen olsan olsan günün birinde benim
gibi bunak olacaksın ve bundan da çok mutlu olacaksın! Neden bi-
liyor musun? Çünkü o zaman hayatının küçük düşürücü sayısız
yenilgiden ibaret olduğunu unutmuş olacaksın. İşte...” duvardaki
diplomayı işaret etti “hatırlamak istediğim tek şey bu. Ama bunu
bile yapamıyorum. Ve altı yüz kırk üç de...” Sesi kalınlaştı ve mavi
gözlerinden iri yaşlar süzüldü. “İçlerinden birini bile hatırlayamı-
yorum. Birini bile! O halde ne anlamı vardı?”

Prim giderken dayısı ağlıyordu. Bu giderek daha sık olmaya
başlamıştı. Prim, Robin Williams’ın kendisine Lewy cisimcikli de-
mans teşhisi konduktan sonra intihar ettiğini okumuştur. Kendisini
ve ailesini bu işkenceden kurtarmak istemişti. Prim dayısının da
aynı şeyi yapmamasına şaşırıyordu.

Huzurevi Oslo’nun batı yakasındaki Vinderen’in merkezindey-
di. Arabaya doğru giderken son zamanlarda birkaç defa uğradı-
ğı kuyumcunun önünden geçti. Pazar günü olduğu için dükkân
kapalıydı ama burnunu cama dayayarak içerideki vitrinde duran
pırlanta yüzüğü görebildi. Büyük değildi ama çok güzeldi. O Ka-
dın için mükemmeldi. Prim yüzüğü bu hafta almalıydı, yoksa baş-
ka biri kendisinden önce davranabilirdi.

Gaustad’da çocukluğunun geçtiği evin önünden geçti. Yangın-
da hasar görmüş villanın yıllar önce yıkılması gerekiyordu ama
belediyenin emirlerine ve komşuların şikâyetlerine rağmen yıkımı

defalarca erteletmişti. Kimi zaman restore etme planları olduğunu iddia etmiş, kimi zamansa yıkımı yapacak firmaların iflas ettiğine ya da işlerinin askıya alındığına dair evrakı olduğunu söylemişti. Bu oyalama taktiklerine tam olarak neden başvurduğunu bilmiyordu. Sonuçta arsayı iyi bir fiyata satabilirdi. Bu ancak son zamanlarda kafasına dank etmişti. Ve plan –evin ne için kullanılacağı– küçük bir solucan yumurtası gibi zihninin bir kenarında duruyordu.

Pazar

Tetris

“İyi görünüyorsun” dedi Harry.

“Sen de... bronzlaşmış görünüyorsun” diye karşılık verdi Katrine.

İkisi de güldü, ardından Katrine kapıyı ardına kadar açtı ve sarıldılar. Koyun eti ve kapuska kokusu evin içini doldurmuştu. Harry yolda Narvesen büfesinden aldığı çiçek buketini ona uzattı.

Katrine yüzünü buruşturarak “Artık çiçek almaya mı başladın sen?” diye sorup çiçekleri aldı.

“Aslında daha çok kayınvalideni etkilemek içindi.”

“Takım elbisenin etkileyeceği kesin.”

Katrine çiçekleri suya koymak için mutfığa giderken Harry oturma odasına geçti. Parke zemindeki oyuncakları gördü, ardından daha çocuğu görmeden sesini duydu. Çocuk sırtı Harry’ye dönük oturmuş, ayıcığını uyarıyordu.

“Benim gibi yapmalısın hadi. Uyuman lazım.”

Harry parmak uçlarında içeri girip çömeldi. Çocuk alçak sesle şarkı söylemeye başlarken canlı, açık renk bukleleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. “Bueman, Bueman, benim . . .”

Çocuk bir şey, belki de bir gıcirtı duymuş olmalıydı çünkü yüzüne çoktan yerleştirdiği gülümsemeyle aniden arkasını döndü. Hâlâ bütün sürprizlerin güzel sürprizler olduğunu düşünen bir çocuk, diye düşündü Harry.

“Merhaba!” diye haykırdı çocuk yüksek ve içten bir sesle. Hiç tanımadığı gri sakallı, iriyarı bir adamın arkasından sinsice yaklaşması onu hiç korkutmamış gibiydi.

“Merhaba” dedi Harry ve takım elbisesinin cebine uzanıp bir ayıcık çıkardı. “Bu senin.”

Ayıcığı uzattı ama çocuk oyuncağa bakmadı bile, gözlerini Harry’nin üzerinden ayırmıyordu.

“Sen Noel Baba mısın?”

Harry güldü ama çocuk bundan da korkmadı, onunla birlikte neşeyle güldü. Ayıcığı eline aldı. “Onun adı ne?”

“Henüz bir ismi yok, o yüzden ona bir isim vermelisin.”

“O zaman ben de ona isim veririm... Senin ismin ne?”

“Harry.”

“Hawny.”

“Hayır. Şey...”

“Evet, o zaman ismi Hawny olsun.”

Harry döndü ve Katrine’yi kapıda kollarını kavuşturmuş, onlara bakarken gördü.

Belki Toten lehçesi, belki kızıl saçları, belki de hafif şişkin gözleliydi sebep. Ama hangi sebepten olursa olsun Harry mutfak masasındaki tabağından başını kaldırıp Björn’ün annesine her baktığında ölen meslektaşı Adli Tıp Memuru Björn Holm’u da görüyordu.

“Seni neden bu kadar sevdiğini anlıyorum Harry” dedi kadın, masadan kalkmasına izin verilen ve şimdi ayıcıkla biraz daha oynamak için Harry’yi oturma odasına doğru çekiştiren küçük çocuğu işaret ederek. “Sen ve Björn çok iyi arkadaşsınız. Bu bir tür kimya, biliyorsun. Ama biraz daha yemelisin Harry, tığ gibi olmuşsun.”

Erik kompostosundan sonra Katrine’nin kayınvalidesi Gert’i yatırmaya gitti.

“Çok tatlı bir çocuk” dedi Harry.

“Evet” dedi Katrine çenesini ellerine yaslayarak. “Çocuklarla iyi anlaştığını bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum.”

“Oleg küçükken fark etmemiş miydin?”

“Ben onun hayatına girdiğimde bilgisayar oyunu aşamasına geçmişti. Birinin annesiyle arasına girmesini çok da umursamamıştır.”

“Ama iyi arkadaş olmuştunuz.”

“Rakel bunu aynı gruplardan nefret etmemize bağlıyordu. Ve ikimiz de Tetris seviyorduk. Telefonda her şeyin yolunda gittiğini söylemiştin. Yeni bir şey var mı?”

“İşyerinde mi?”

“Herhangi bir konuda.”

“Şey, hem evet hem hayır. Artık dışarı çıkıp insanlarla buluşmaya başladım; Björn’ün ölümünün üzerinden yeterince zaman geçti sanırım.”

“Gerçekten mi? Ciddi bir şey var mı?”

“Hayır, pek sayılmaz. Son dönemde birkaç defa görüştüğüm bir adam oldu ve güzeldi ama bilemiyorum. Sen de ben de başından beri böyle konularda biraz tuhaftık ve yıllar içinde de kendimizi geliştiremedik. Peki ya sen?”

Harry başını iki yana salladı.

“Öyle mi? Alyansını hâlâ takıyorsun” dedi Katrine. “Hayatının aşkıyla tanışmıştın sen. Björn’le bizim durumumuz biraz farklıydı.”

“Belki de.”

“Dünyanın en iyi adamıydı. Fazla iyiydi.” Katrine çay fincanını kaldırdı. “Ve benim gibi bir sürtükle birlikte olamayacak kadar kırılıyordu.”

“Bu doğru değil Katrine.”

“Öyle mi? Kocasının en iyi arkadaşlarından biriyle yatan kadına ne denir? Fahişe demek daha doğru olur belki.”

“Bir anda oldu, Katrine. Ben sarhoştum, sen de...”

“Ben ne? Keşke en azından sana âşık olduğumu söyleyebilseydim Harry. Aslında bir zamanlar, birlikte çalıştığımız ilk birkaç yılda gerçekten de âşıktım belki. Peki ya sonra? Ondan sonra benim için sadece elde edemediğim bir adam oldun. Holmenkollen’deki kahverengi gözlü güzelin kaptığı adam.”

“Şey. Rakel’in bu durumu beni kapmak olarak gördüğünü sanmıyorum.”

“Senin onu kapmadığın kesin.”

“Neden olmasın?”

“Harry Hole! Bir kadın bunu açıkça dile getirene kadar seninle ilgilendiğini fark etmezsin. Hatta o zaman bile o sıska kışının üzerine oturup beklersin.”

Harry küçük bir kahkaha attı. Şimdi sorabilirdi. İyi bir zamanlamaydı. Bunu ertelemenin anlamı yoktu. Çok açıktı. Sarı bukleler. Gözler. Ağız. Tabii Katrine Harry’nin bunu bir gece Adli Tıp Kurumu’ndan Alexandra Sturdza’yla birlikteyken öğrendiğini bilmiyordu. Alexandra talihsiz bir anda, Björn’ün babalık testi yaptırdığını ve DNA analizinde Gert’in babasının kendisi değil, Harry olduğunun ortaya çıktığını dolaylı olarak ağzından kaçırmıştı.

Harry boğazını temizledi. “Şunu biliyorum ki...”

Katrine ona sorgulayıcı bir bakış attı.

“Truls Berntsen’in başını belaya soktuğunu biliyorum. Görevden alındı mı?”

Katrine bir kaşını çattı. “Evet. O ve iki kişinin Gardermoen’da ele geçirilen uyuşturucuya el koyduklarından şüpheleniliyor. Çok da şaşırtıcı değil; Truls Berntsen’in yolsuzluklara karıştığı ve kumar borcu olduğu biliniyor. Böyle bir sonla karşılaşması an meselesiydi.”

“Hayır, şaşırmadım. Yine de bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Birbirinizi görmeye dayanamadığınızı sanıyordum.”

“Onu sevmek kolay değil ama çok kolay göz ardı edilebilen niteliklere sahip. Belki de kendisinin de göz ardı ettiği nitelikler.”

“Sen öyle diyorsan öyledir. Onunla neden ilgileniyorsun?”

Harry omuz silkti. “Bellman’ın hâlâ Adalet Bakanı olduğunu okudum.”

“Tanrım, evet. Bu güç oyunları ona yakışıyor. Bana sorarsan, politikacı olmayı polislikten daha iyi becerdi. Seninkiler nasıl?”

“Kız kardeşim hâlâ Kristiansand’da, bir adamla yaşıyor, iyiler. Oleg, Lakselv’de şerif departmanında. Kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor. Öystein Eikeland ise, onu hatırlıyorsan...”

“Taksi şoförü mü?”

“Evet, dün onunla telefonda konuştum. Meslek değiştirmiş. Dediğine göre daha fazla kazanıyormuş. Yarın Aune’yi ziyaret edeceğim. Evet, hepsi bu kadar.”

“Çok fazla yakının kalmadı Harry.”

“Doğru.” Harry bu lanet pazar gününün bitmesine daha ne kadar kaldığını görmek istiyor, ama saatine bakmamak için de kendini zor tutuyordu. Pazartesi içki günüydü. Sadece üç birim ama olsun, içki günüydü ve bu miktarın pazartesi gününün hangi saatinde tüketilebileceğine dair bir kural yoktu. Gece yarısından hemen sonra, tek seferde de tüketilebilirdi. Gardermoen’den bir şişe viski almamış, onun yerine ayıcığı tercih etmişti ama odasındaki mini bara göz atmış, ihtiyacı olan her şeyin olduğunu görmüştü.

“Ya sen?” dedi Harry kahve fincanını kaldırarak. “Kim kaldı?”

Katrine düşündü. “Şey. Benim ailemden kimse kalmadı, o yüzden en yakınlarım Gert’in büyükannesi ve büyükbabası. Bana çok yardımcı oluyorlar. Toten iki saat mesafede olmasına rağmen buraya gelebildikleri kadar sık geliyorlar. Çağırdığımda gelemiyorlarsa gerçekten gelediklerini düşünüyorum. Çocuğa çok bağlılar, şu an sahip oldukları tek şey o. Yani...”

Duraksadı. Çay fincanının üzerinden Harry’nin yanındaki duvara baktı. Harry onun kendini riske atmaya hazırlandığını görebiliyordu.

“Bilmelerini istemiyorum. Gert’in de bilmesini istemiyorum. Anladın mı, Harry?”

Demek biliyordu. Ve onun da bildiğini fark etmişti.

Harry başıyla onayladı. Oğlunun bir sadakatsizliğin, annesinin bir alkolikle yaşadığı tek gecelik ilişkinin meyvesi olduğunu öğrenmesini neden istemediğini anlamak hiç zor değildi. Sevgi dolu bir büyükanneyle büyükbabanın kalbini neden kırmak istemediğini ya da bekâr bir anneyle çocuğuna sunabilecekleri ve onun da çok fazla ihtiyaç duyduğu desteği neden kaybetmek istemediğini de.

“Babasının adı Björn” diye fısıldadı Katrine, bakışlarını Harry’nin gözlerine sabitleyerek. “O kadar.”

Harry de gözlerini Katrine'nin gözlerinden ayırmadan "Anlıyorum" dedi kısık sesle. "Doğru olanı yapıyorsun. Senden tek istediğim, yardıma ihtiyacın olduğunda bana gelmen. Her ne olursa olsun. Karşılığında hiçbir şey beklemeyeceğim."

Harry Katrine'nin gözlerinin nemlendiğini gördü. "Teşekkürler Harry. Çok cömertsin."

"Pek sayılmaz" dedi Harry. "Meteliksizin tekiyim."

Katrine güldü, burnunu çekip masadaki rulodan bir kâğıt havlu parçası kopardı. "Sen iyi bir adamsın" dedi.

Büyükanne çocuğun annesinden bir şarkı istediğini söylemeye gelince Katrine çocuğun odasına geçti, Harry de Björn'ün annesine, kendisinin, Harry'nin ve Öystein'in Jealousy Bar'daki temalı geceler için çalma listeleri hazırladıkları dönemde Björn'ün o işi nasıl üstlendiğini anlattı. Hank Williams perşembeleri, Elvis haftası ve –belki de en unutulmaz olanı– M harfiyle başlayan Amerika eyaletlerinden sanatçı ve grupların en az kırk yıllık şarkıları gecesi vardı. Björn'ün seçtiği grup ve sanatçı isimleri annesine bir şey ifade etmemiş gibi görünse de, yaşla dolu gözleri Harry'ye oğlu hakkında bir şeyler anlattığı için minnetle bakıyordu.

Katrine mutfığa döndüğünde kayınvalidesi oturma odasına geçip televizyonu açtı.

"Şu görüştüğün adam kim?" dedi Harry.

Katrine konuyu savuşturmaya çalıştı.

"Hadi" dedi Harry.

"Benden genç. Ve hayır, onunla Tinder'da tanışmadım, gerçek dünyada tanıştım. Pandemi sonrası her yer tekrar açıldıktan hemen sonraydı, şehirde biraz coşkulu bir atmosfer vardı. Ve... evet, iletişimi devam ettirdi."

"Sen ettirmedin yani, o ettirdi."

"Sanırım o benden biraz daha ciddi. İyi ve güvenilir bir adam tabii. Düzenli bir işi, kendine ait bir evi var. Hayatını düzene sokmuş görünüyor."

Harry gülümsedi.

"Tamam, tamam!" dedi Katrine, ona tokat atacakmış gibi yap-

rak. "Bekâr bir anne olunca bu tür şeyleri de hesaba katmaya başlıyorsun, anladın mı? Ama tabii biraz *tutku* da olmalı ve..."

"Yok mu peki?"

Katrine duraksadı. "Benim bilmediğim şeyleri biliyor ve bu çok hoşuma gidiyor. Ondan bir şeyler öğreniyorum, anlıyor musun? O da Björn gibi müzikle ilgileniyor. Benim tuhaf biri olmamı önemsemiyor. Ayrıca..." gülümsemesi tümüyle yüzüne yayıldı "beni seviyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuşum, biliyor musun? Derinden sevmek. Tıpkı Björn gibi." Katrine başını iki yana salladı. "Belki bilinçaltımda *tutkudan* çok yeni bir Björn arıyorum."

"Hımm. Björn'un annesi biliyor mu?"

"Hayır, hayır!" Katrine konuyu savuştururcasına elini salladı. "Kimse bilmiyor ve onu kimseyle tanıştırmayı da düşünmüyorum."

"Kimseyle mi?"

Katrine başını iki yana salladı. "İlişkinin muhtemelen biteceğini ve sonrasında da o kişiyi görmek zorunda kalacağını biliyorsan mümkün olduğunca az insanı bu işe dahil etmek istersin, değil mi? İnsanların sana *biliyormuş* gibi bakmasını istemezsin. Ama sana onun hakkında daha fazla şey anlatmak istemiyorum." Katrine çay fincanını sertçe bıraktı. "Sıra sende. Bana Los Angeles'ı anlat."

Harry gülümsedi. "Belki başka bir zaman, yani acelem yokken. Onun yerine seni neden aradığımı söyleyeyim."

"Ah. Ben sanmıştım ki..." Katrine başıyla çocuğun odasını işaret etti.

"Hayır" dedi Harry. "O da aklımdaydı tabii. Ama bunu bana söyleyip söylememenin senin tercihin olduğunu düşündüm."

"Benim tercihim mi? Sana ulaşmak imkânsızdı."

"Evet. Telefonumu kapatmıştım."

"Altı ay boyunca mı?"

"Öyle sayılır. Her neyse. Markus Röed'in şu iki kızla ilgili davayla ilgili beni tutmak istediğini söylemek için aramıştım."

Katrine ona şaşkınlıkla baktı.

"Şaka yapıyorsun."

Harry cevap vermedi.

Katrine boğazını temizledi. "Yani şimdi sen Harry Hole, bir fa-hişe gibi kendini o pezevenk Markus Röed'e sattığını mı söylüyorsun?"

Harry sorunun cevabını düşünüyormuş gibi tavana baktı. "Tam olarak öyle, evet."

"Tanrı aşkına Harry."

"Henüz kabul etmedim ama."

"Neden? O pezevenk iyi para ödemiyo mu?"

"Çünkü önce seninle konuşmam gerekiyordu. Veto hakkın var."

"Veto mu?" Katrine homurdandı. "Neden? İkiniz de istediğini yapmakta özgürsünüz. Özellikle de Röed; sonuçta istediği her şeyi satın alacak parası var. Ama ben yine de onun parasının seni satın almaya yetmeyeceğini sanırdım."

"Biraz dur ve artılarını, eksilerini düşün" dedi Harry, kahve fincanını ağzına götürerek.

O an Katrine'nin gözlerindeki ateşin söndüğünü, bir şey düşünenürken genelde yaptığı gibi altdudağını ısırıldığını gördü ve onun da kendisiyle aynı sonuca varmasını bekledi.

"Yalnız mı çalışacaksın?"

Harry başını iki yana salladı.

"Bize ya da Kripos'a çalışan birini çalmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır."

Katrine dalgın dalgın başını salladı. "Prestij ve egonun umurumda olmadığını biliyorsun Harry. Sidik yarışını siz küçük çocuklara bırakıyorum. Ben mesela kızların bu şehirde tecavüze uğrama ya da öldürölme korkusu olmadan rahatça gezebilmesiyle ilgileniyorum. Ama şu an bunu yapamıyorlar. Yani senin bu davayla ilgilenmen ilgilenmemenden daha iyi." Katrine aklına gelen avantajlardan hoşlanmamış gibi başını iki yana salladı. "Ayrıca özel dedektif olarak bizim yapamayacağımız bazı şeyleri de yapabilirsin."

"Evet. Sana göre dava nasıl gidiyor?"

Katrine avuçlarına baktı. "Soruşturmayla ilgili detayları seninle paylaşamayacağımı çok iyi biliyorsun ama gazeteleri okuduğunu

düşünüyorum. Dolayısıyla sana Kripos'la birlikte üç haftadır bu dava üzerinde gece gündüz çalıştığımızı ve cesedi bulana kadar elimizde hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey olmadığını söylemekle aslında bilmediğin bir bilgi vermiş olmuyorum. Susanne'nin salı gecesi saat dokuzda Skullerud metro istasyonunda, bulunduğu yerin çok da uzağında olmayan bir yerde çekilmiş görüntüleri vardı. Bertine'nin arabası Grefsenkollen'deki yürüyüş parkuruna park edilmişti. Ama kimse bu kadınların orada ne yaptığını bilmiyor. İkisi de yürüyüşçü değildi ve bildiğimiz kadarıyla ikisinin de Grefsen ya da Skullerud'da bir tanıdığı yoktu. Her iki bölgeye köpekli arama ekipleri gönderildi ama hiçbir şey bulamadılar. Sonra bir koşucu köpeğiyle beraber cesedi buldu. Bu da bizim aptal gibi görünmemize sebep oldu tabii. Her zamanki hikâye. Tesadüfen ortaya çıkan olaylar, sistematik araştırmayla bulabildiğimiz şeylere üstün geliyor. Ama halk ya da gazeteciler bunu anlamıyor. Hatta..." Katrine boyun eğmişçesine inledi "...amirler."

"Hımm. Peki ya Röed'in partisi? Orada bir şey var mı?"

"Susanne ve Bertine'nin muhtemelen karşılaştıkları tek zaman olması dışında bir şey yok. Her iki kızla da konuşmuş olabilecek biri çıkar umuduyla partiye kimlerin katıldığına dair genel bir bilgi edinmeye çalıştık. Ama bu, geçen yıl yaptığımız fiyasyon takibinden farksızdı. Elimizde seksen küsur isim olmasına rağmen herkesin serbestçe girip çıktığı, orada oturanlara yönelik bir parti olduğu için kimse kimseyi tanımıyor. Ayrıca elimizdeki isimlerden hiçbirinin ne sabıka kaydı var ne de şüpheli bir yanı. Bu yüzden, kulaklarımızdan ateş çıkana kadar aynı bilgiler üzerinde dönüp durduk."

"Hımm. Neden?"

"Evet, neden? Susanne ve Bertine sıradan diyebileceğimiz iki kızdı. Bazı açılardan benzer, bazı açılardan farklılardı. İkisi de rahat denebilecek bir yaşam sürüyordu, ikisi de yükseköğrenim görmemişti; Susanne pazarlama okumaya başlamış, altı ay sonra bırakmış. Her ikisinin de sayısız işi olmuş, Bertine vasıfsız kuaförlük yapmış. İkisi de kıyafetlerle, makyajla, kendileriyle ilgileniyor, şehirde ya da Instagram'daki kadınlarla yarışlıyordu ve evet, ön-

yargılı göründüğümün farkındayım; düzeltiyorum: önyargılıyım. Çok para harcıyorlardı, çok dışarı çıkıyorlardı, arkadaşları onları parti kızı olarak tanımlıyordu. Aralarındaki farklardan biri, Susanne ailesiyle birlikte yaşayıp onların parasıyla geçinirken Bertine kendi geçimini sağlayabiliyordu. Başka bir farksa Bertine sık partner değiştirirken Susanne bu konuda daha ölçülüydü."

"Ailesiyle birlikte yaşadığı için mi?"

"Tek sebep bu değil. Bazı kısa ilişkileri dışında tutucu olmasıyla tanınıyordu. Markus Röed hariç."

"Yaşlı ve zengin sevgili mi?"

"Elimizde kızların telefon konuşmaları ve mesajlaşmalarının listesi var. Son üç yılda Röed'le yoğun temas halindelermiş."

"Cinsel içerikli mesajlar mı?"

"Pek sayılmaz. Kızların yolladığı birkaç uygunsuz fotoğraf var ama fazla açık saçık bir şey yok. Daha çok parti davetleri ve istedikleri şeylerle ilgili. Röed ikisine de Venmo üzerinden düzenli olarak para aktarmış. Büyük miktarlar değil, her defasında birkaç bin ve bu miktar en fazla on bin olmuş. Ama yaşlı ve zengin sevgili sıfatını hak edecek düzeyde. Bertine son mesajlardan birinde Röed'e bir gazetecinin bir söylentiye doğrulamak için kendisiyle iletişime geçtiğini ve on bin kron karşılığında onunla röportaj yapmasını istediğini yazmış. Mesajını *On bin kron tam da tedarikçiye borcumu karşılarsa da tabii ki kabul etmedim* diye bitirmiş."

"Hımm. Tedarikçi. Kokain ya da amfetamin."

"Ve tehdit olarak algılanabilecek bir şey göndermiş."

"Sen *sebebi* burada mı arıyorsun?"

"Uçan kuştan medet umuyormuşuz gibi görüldüğünü biliyorum. Ancak bulduğumuz ipucunun peşinden gitmemize rağmen kızların sosyal çevresinde cinayet işlemek için bariz bir sebebi olabilecek birini bulamadık, dolayısıyla şimdi elimizde sadece iki seçenek kaldı. Bunlardan biri Markus Röed'in kendisine şantaj yapan iki kızıdan kurtulmak istemiş olabileceği. Diğeri ise karısı Helene Röed'in kıskançlıktan böyle bir şey yapmış olabileceği. Sorun şu ki, kızların kaybolduğu gecelerde ikisi de birlikte olduklarını söylüyor."

“Onu biliyorum. Peki en bariz dürtü ne?”

“Nasıl yani?”

“Senin de değindiğin gibi. Bir psikopat ya da yırtıcı bir hayvan partiye geliyor, iki kızla da konuşuyor ve iletişim bilgilerini alıyor.”

“Dediğim gibi, partide olduğunu bildiğimiz kişilerden hiçbiri bu profile uymuyor. Ve partinin bizi bir yere götürmeme ihtimali çok yüksek. Oslo küçük bir şehir, aynı yaşlarda iki kızın aynı partide bulunması pek ihtimal dışı değil.”

“İkisinin de aynı yaşlı ve zengin adamla birlikte olma ihtimali biraz daha düşük.”

“Olabilir. Konuştuğumuz kişilere göre Susanne ve Bertine’den başkaları da varmış.”

“Hımm. Bunu araştırdın mı?”

“Neyi?”

“Röed’in karısından başka kimin rekabetten kurtulmak için bir nedeni olabileceğini?”

Katrine yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Sen ve senin soruların. Seni özlemişim. Cinayet Masası da seni özledi.”

“Sanmam.”

“Evet, Röed’in zaman zaman temas kurduğu birkaç kız daha var ama onlar soruşturmalarımızda elendi. Anlıyor musun Harry? Bizde ismi olan herkes elendi. Dolayısıyla şu an elimizde sadece dünya nüfusunun geri kalanı var.” Katrine parmak uçlarını başına götürüp şakaklarına masaj yaptı. “Her neyse şu an gazeteler ve diğer basın yayın organları peşimizde. Emniyet Amiri ve başkomiser de arkamızda. Bellman bile bizimle temasa geçerek var gücümüzle çalışmamızı söyledi. Yani bana sorarsan deneyebilirsiniz Harry. Ama sizinle bu konuşmayı hiç yapmadığımızı unutma. Ama gayriresmi olarak bile işbirliği yapamayız tabii ve kamuoyuna açıkladığım bilgiler dışında sana herhangi bir bilgi de veremem. Şimdiye kadar anlattıklarım dışında.”

“Anladım.”

“Polis Merkezi’nde özel sektörden rakiplere sıcak bakmayanlar olduğunu da anlıyorsunuzdur eminim. Hele ki bu rakip potansiyel bir şüpheli tarafından satın alınıp parası ödendiyse. Davayı bizden

önce çözmenin başmüfettiş ve Kripos için nasıl bir yenilgi olacağını tahmin edersin. Seni durdurmak için yasal dayanakları olabileceğini düşünüyorum ve eğer varsa bunu kullanmaktan çekinmeyeceklerdir.”

“Sanırım Johan Krohn bunu araştırmıştır.”

“Evet, Röed onu ekibine aldı, bunu unutmuşum.”

“Olay yeri hakkında bana söyleyebileceğin bir şey var mı?”

“Girişte iki, çıkışta bir ayak izi var. Sanırım arkasını temizlemiş.”

“Susanne Andersen’e otopsi yapıldı mı?”

“Dün adli tıpta yapıldı.”

“Bir şey bulundu mu?”

“Boğazı kesilmiş.”

Harry başıyla onayladı. “Tecavüz var mı?”

“Görünür bir iz yok.”

“Başka bir şey var mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Elinde daha fazla bilgi varmış gibi görünüyorsun.”

Katrine cevap vermedi.

“Anlıyorum” dedi Harry. “Herkesi açıklayamayacağın bilgiler.”

“Sana zaten çok şey anlattım Harry.”

“Seni anlıyorum. Ama bir şey bulduğumuz takdirde karşı taraftan gelecek bir bilgiye itiraz etmeyeceğinizi düşünüyorum.”

Katrine omuz silkti. “Polis, halktan gelebilecek bir bilgiye yüz çeviremez. Ama teklif edilen bir ödül yok.”

“Anlıyorum.” Harry saate baktı. Gece yarısına üç buçuk saat vardı.

Sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi konuyu kapattılar. Harry Gert’le ilgili sorular sordu. Katrine anlattı ama Harry hâlâ onun bir şeyler gizlediğine inanıyordu. Sonunda bir duraksama oldu. Katrine iki çöp torbasını konteynıra atmak için arka bahçenin merdivenlerinden onunla birlikte inerken saat on olmuştu. Harry kapıyı açıp sokağa çıktı, Katrine de peşinden gidip ona uzun uzun sarıldı. Harry onun sıcaklığını hissetti. Tıpkı o geceki gibi. Ama bunun bir defalık olduğunu biliyordu. Bir zamanlar aralarında bir çekim, ikisinin de inkâr etmediği fiziksel bir bağ vardı ama ikisi de bunun var

olan ilişkilerini yok etmek için anlamsız bir sebep olacağını biliyordu. Şimdi o ilişkiler yıkılmıştı ama aralarındaki çekim de yıkılmıştı. Ve o tatlı, yasak heyecanı yeniden hissetmenin hiçbir yolu yoktu.

Katrine irkilerek Harry'yi bıraktı. Harry onun yola doğru baktığını gördü. "Bir sorun mu var?"

"Ah hayır."

Katrine kollarını kavuşturdu. Hava ılık olmasına rağmen ürpermiş gibiydi.

"Dinle Harry."

"Evet?"

"İstersen..." Katrine duraksayıp derin bir nefes aldı. "Bir gün Gert'e bakabilirsin."

Harry ona bakıp hafifçe başını salladı. "İyi geceler."

Katrine de "İyi geceler" dedi ve kapıyı aceleyle arkasından kapattı.

Harry eve uzun yoldan gitti. Bir zamanlar yaşadığı Bislett ve Sofies sokağından geçti. Bir zamanlar sığınağı olan kahverengi kafe Schröder's'i geçti. Şehri ve Oslo Fiyordu'nu görebildiği St Hanshaugen'in tepesine çıktı. Hiçbir şey değişmemişti. Öte yandan her şey değişmişti. Geri dönüşü yoktu. Ve geri götürmeyen bir yol da yoktu.

Röed ve Krohn'la yaptığı konuşmayı düşündü. Bir anlaşma imzaladıklarını kendisi Katrine Bratt'la konuşana kadar medyaya bildirmemelerini istemişti. Bratt, Harry'nin Röed için çalışıp çalışmayacağını veto etme yetkisine sahip olduğuna inandığı takdirde polisle işbirliği yapma şanslarının artacağını söylemişti. Harry, Katrine'yle görüşmesinin nasıl ilerleyeceğini, kabul etmeden önce iyi argümanları da Katrine'nin bulacağını kabaca anlatmıştı. Adamlar başlarıyla onaylamış, o da imzalamıştı. Harry bir kilisenin uzaktan gelen çan sesini duydu. Söylediği yalanın dilinde bıraktığı tadı aldı. Bunun son olmayacağını da biliyordu.

Prim saate baktı. Gece yarısına geliyordu. Bir ayağıyla "Oh! You Pretty Things" şarkısının ritmine ayak uydurarak dişlerini fırçalarken aynaya yapıştırdığı iki fotoğrafa bakıyordu.

Biri Kadın'a aitti, net olmasa da çok güzel görünüyordu ama soluk bir kopyaydı sonuçta. Çünkü onunki donmuş bir anın yakalayabileceği türden bir güzellik değildi. Vücut hareketleriyle, yüz ifadesiyle, art arda gelen kelimeleri ya da gülüşüyle bütün olarak yaydığı bir şeydi bu. Bir fotoğraf, Bach ya da Bowie'nin bir eserinden bir notayı çıkarmaya benziyordu, hiçbir anlamı yoktu. Yine de hiç yoktan iyiydi. Ama bir kadını sevmek, sevginiz ne düzeyde olursa olsun, ona sahip olduğunuz anlamına gelmiyordu. O yüzden onu izlemeyi bırakacağına, onun özel hayatını kendisine aitmiş gibi incelemeyi bırakacağına yemin etmişti. Ona güvenmeyi öğrenmeliydi, güven olmadan çok acı çekerdi.

Diğer fotoğraf hafta sonundan önce becereceği kadına aitti. Daha doğrusu, onu becerecek olan kadına. Sonra kadını öldürecekti. Onu öldürmek istediği için değil, bunu yapmak zorunda olduğu için.

Ağzını çalkaladı ve bütün kâbusların bugün geldiğini ve kalacakmış gibi göründüklerini anlatan şarkısında Bowie'ye eşlik etti.

Sonra oturma odasına gidip buzdolabını açtı. İçinde tiyabendazol olan poşeti gördü. Bugün çok az aldığının farkındaydı ama tek seferde çok fazla alırsa, sitrik asit döngüsünü muhtemelen engellediği için mide ağrısı çekecek ve kusacaktı. Düzenli aralıklarla küçük dozlar almak en doğrusuydu. Dişlerini fırçaladığı bahane siyle şimdi hiç almamaya karar verdi. Onun yerine üzerinde "Kan Solucanı" yazan açık kutuyu alıp akvaryuma gitti. Büyük ölçüde sivrisinek larvalarından oluşan muhteviyattan yarım çay kaşığı kadarını akvaryuma serpti ve kepek gibi suyun yüzeyine yayılıp dibe doğru batmalarını izledi.

Boss kuyruk yüzgecinin birkaç hızlı darbesiyle çabucak geldi. Prim feneri yaktı, eğilerek ışığı Boss'un ardına kadar açtığı ağzına tuttu. Ve onu gördü. Küçük bir hamamböceğine ya da karidese benziyordu. Aynı anda hem zevk aldı hem ürperdi. Boss ve Lisa. Erkekler ve belki kadınlar da nihai evlilikle yüzleştiklerinde muhtemelen böyle hissediyorlardı. Belli ölçüde kararsızlık. Ama eşini bir kez bulunca geri dönüşü olmadığını da biliyordu. Çünkü insanların ve hayvanların ahlaki bir görevi vardı; kendi doğalarını,

uyumu sürdürmek, hassas dengeyi korumak için kendilerine biçilen role uygun hareket etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden doğadaki her şey, ilk bakışta acayip, gizemli ve acımasız görünen şeyler bile mükemmel işlevselliğiyle güzeldi. Günah, insanoğlunun bilgi ağacından yediği ve doğanın ona öngördüğü şeyi seçmemesini sağlayacak bir düşünme seviyesine ulaştığı gün dünyaya geldi. Evet, tam da böyle oldu.

Prim müziği ve ışıkları kapattı.

Pazartesi

Harry, Oslo'nun lüks batı yakasında, Montebello'daki büyük binanın girişine doğru yürüdü. Saat sabahın dokuzuydu ve güneş küstahça parlıyordu. Buna rağmen Harry'nin midesi düğümlenmişti. Buraya daha önce gelmişti. Radium Hastanesi. Yüz yılı aşkın bir süre önce kanser tedavisi için özel bir hastane inşa etme planları duyulduğunda, komşular protesto etmişti. Bu uğursuz ve gizemli hastalığın bu kadar yakınlarında olmasından –bulaşıcı olduğuna inananlar bile vardı– ve mülklerinin değerinin düşmesinden korkuyorlardı. Bazılarıysa destek olmuş, kanser hücrelerini, konakladıkları kişiyi öldürmeden ışınlı yok edecek olan dört gram radyumun satın alınması için bugünün parasıyla otuz milyon krandan fazla bağışta bulunmuşlardı.

Harry içeri girdi ve asansörün önünde durdu.

Asansöre bineceğinden değil, hatırlamak için.

Kız kardeşi Sis'le birlikte annelerini, zaman içinde sadece Radium diye andıkları bu yerde ziyaret ettiklerinde Harry on beş yaşındaydı. Anneleri burada dört ay yatmıştı ve her gelişlerinde onu gün ışığında solan bir fotoğraf gibi biraz daha zayıf ve solgun görüyor, her daim gülen yumuşak yüzü yastık kılıfının içinde gitgide kayboluyordu. Şimdi aklına gelen o özel günde, gözyaşlarına boğulduğu bir öfke nöbetine yakalanmıştı.

“Böyle olması gerekiyormuş, benimle ilgilenmek zorunda değilsin Harry” demişti annesi ona sarılıp saçlarını okşarken. “Sen kız kardeşinle ilgilen, yapman gereken bu.”

Ziyaretin ardından aşığı inerken Sis duvara yaslanmıştı ve asansör hareket etmeye başladığında uzun saçları asansörün arkadaki açık kısmıyla tuğla duvar arasına sıkışmıştı. Sis yardım ıgıllıkları arasında mücadele ederken Harry olduğı yerde kalakalmıştı. Sis'in bir tutam saçıyla kafa derisinden büyük bir deri parçası kopmuştu ama hayatta kalmış, bu olayı çabucak unutmuştu. Annesinin sözlerinin hemen ardından onu ilk fırsatta nasıl yüzüstü bıraktığını düşündükçe hâlâ dehşet ve utanç duyan Harry'den bile çabuk.

Asansörün kapısı açıldı ve iki hemşire bir sedyeyle birlikte yanından geçti. Asansör kapıları tekrar kapanırken Harry hiç hareket etmeden bekledi.

Sonra döndü ve altıncı kata çıkan merdiveni tırmanmaya başladı. Hastane kokusunu aldı; annesinin burada yattığı zamandan beri koku değişmemişti. 618 numaralı kapıyı buldu ve hafifçe tıklattı. Bir ses duyunca kapıyı açtı. İçeride iki yatak vardı, biri boştu.

"Ståle Aune'yi arıyorum" dedi Harry.

"Kısa bir gezintiye çıktı" dedi diğer yataktaki adam. Kel kafalı, Pakistanlı ya da Hindistanlıydı ve Aune ile yaşıt olmalıydı, altmışlı yaşlarında görünüyordu. Ama Harry kanser hastalarının yaşını tahmin etmenin zor olabileceğini tecrübeyle öğrenmişti.

Harry dönüp baktığında Ståle Aune'nin üzerinde Radium Hastanesi'nin sabahlığıyla ayaklarını sürüyerek kendisine doğru geldiğini gördü ve onun, koridorda yanından geçtiğı zayıf adam olduğunu fark etti.

Bir zamanların tombul psikoloğunun derisi şimdi kat kat sarkmıştı. Aune tek elini göğüs hizasına kaldırıp salladı ve dişlerini göstermeden acıyla tebessüm etti.

"Diyet mi yapıyorsun?" diye sordu Harry ona sarıldıktan sonra.

"İnanmayacaksın ama kafam bile küçüldü." Ståle bunu küçük, yuvarlak Freud gözlüklerini geri iterek kanıtladı. "Bu Jibran Sethi. Dr. Sethi, bu da Müfettiş Hole."

Diğer yataktaki adam gülümseyip başını salladı ve kulaklıklarını taktı.

Aune sesini iyice alçaltarak "O veteriner" dedi. "İyi biri ama er geç hastalarımıza benzediğimize dair şu atasözü gerçekten doğru

olabilir. O neredeyse hiç konuşmuyor, bense neredeyse hiç susmuyorum.” Aune terliklerini çıkarıp yatağa oturdu.

Harry de “O yağ tabakasının altında bu kadar atletik bir fiziğin olduğunu bilmiyordum” diyerek sandalyeye oturdu.

Aune kıs kıs güldü. “Pohpohlama konusunda her zaman iyiydin Harry. Aslında ben de bir zamanlar iyi bir kürekçiydim. Peki ya sen? Tanrı aşkına biraz yemek ye, yoksa tamamen yok olacaksın.”

Harry cevap vermedi.

“Ah, anlıyorum” dedi Aune. “Önce hangimizin yok olacağını merak ediyorsun, değil mi? O ben olacağım Harry. Bu beni öldürecek.”

Harry başını salladı. “Doktorlar ne diyor bu...?”

“Ne kadar zamanım kaldığı konusunda mı? Hiçbir şey. Çünkü sormuyorum. Tecrübelerime göre gerçekle, özellikle de kendi ölümlülüğünüzle yüzleşmenin değeri fazla abartılıyor. Kaldı ki senin de bildiğin gibi benim uzun ve derin bir tecrübem oldu. Sonuç olarak insanlar sadece olabildiğince uzun süre, tercihen perde kapanana kadar iyi hissetmek istiyor. Tabii bu açıdan diğerlerinden farklı olmadığımı, arzu ettiğim cesaret ve asaletle ölemeyeceğimi görmek benim için kısmen hayal kırıklığı oldu. Ama sanırım bundan daha fiyakalı bir ölüm için de yeterli sebebim yok. Karım ve kızım ağlarken ölümden gereğinden fazla korktuğumu görmek onları teselli etmiyor, dolayısıyla gerçeklerden ve acı dolu gerçekliklerden uzak duruyorum.”

“Hımm.”

“Şey, tamam, doktorların söylediklerini ve yüz ifadelerini yorumlamaya çalışmaktan da geri duramıyorum. Buradan elde ettiğim sonuca göre fazla zamanım kalmadığını söyleyebilirim. Ama...” Aune kollarını iki yana açarak hüznle gülümsedi. “Yanılabileceğime dair bir umut da her zaman var. Ne de olsa meslek hayatım boyunca haksız çıktığım zamanlar haklı olduğum zamanlardan çok oldu.”

Harry gülümsedi. “Belki de öyledir.”

“Belki. Ama aşırı dozla ilgili herhangi bir uyarıda bulunmadan morfin pompasını kendi kendine uygulamana izin verdiklerinde gidişatı anlıyorsun.”

“Hımm. Çok mu fazla acı çekiyorsun?”

“Acı ilginç bir muhataptır. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Los Angeles’ı anlat hadi.”

Harry başını iki yana salladı ve hâlâ saat farkının etkisinde olduğunu düşündü çünkü vücudu gülmekten titremeye başlamıştı.

“Kes şunu” dedi Aune. “Ölüm gülünecek bir şey değil. Anlat dedim sana.”

“Hımm. Doktor-hasta mahremiyeti mi?”

“Harry, bütün sırlar mezara gidecek ve saat işliyor, dolayısıyla anlat artık bana!”

Harry anlattı. Her şeyi anlatmadı tabii. O gitmeden hemen önce *aslında* ne olduğunu, Björn’ün kendini vurduğunu anlatmadı. Lucille’in ve kendi saatinin de işlediğini anlatmadı ama diğer her şeyi anlattı. Anılardan kaçmak için koştüğünü, uzaklarda bir yerde ölene kadar içme planını anlattı. Bitirdiğinde, Harry Ståle’nin gözlerinin donuklaştığını görebiliyordu. Ståle Aune’nin Cinayet Masası dedektiflerine yardım ettiği sayısız cinayet davasındaki dayanıklılığı ve günler uzadığında odaklanabilme gücü Harry’yi her zaman etkilemişti. Şimdi ise gözlerinde yorgunluk, acı –ve morfin– vardı.

“Peki ya Rakel?” diye sordu Aune zayıf bir sesle. “Onu çok düşünüyor musun?”

“Her zaman.”

“Geçmiş asla ölmez. Geçmiş bile değildir.”

“Paul McCartney’den alıntı mı bu?”

“Yaklaştın” diye gülümsedi Aune. “Onu iyi anlamda mı düşünüyorsun, yoksa sadece acı mı duyuyorsun?”

“İyi anlamda acı veriyor sanırım. Ya da tam tersi. Şey gibi... içki gibi. En kötüsü de onu rüyamda görüp bir an hâlâ hayatta olduğunu ve yaşananların bir rüya olduğunu düşünerek uyandığım günler. O zaman her şeyi baştan yaşamak zorunda kalıyorum.”

“İçki içme konusunda bana geldiğin zamanı hatırlıyor musun, sana ayık olduğun dönemlerde dünya üzerinde içkinin hiç var olmamasını diliyor musun, diye sormuştum. Sen de var olmasını istediğini, içmek istemesen bile başka bir seçeneğin, içki içme fikri-

nin olmasını istediğini, içki olmazsa her şeyin gri ve anlamsız olacağını ve mücadele edecek bir rakibin olmayacağını söylemişti. Yani bu?..”

“Evet” dedi Harry. “Rakel konusunda da durum böyle. Onun hayatıma hiç girmemiş olmamasındansa bu yaranın olmasını tercih ederim.”

Sessizce oturdular. Harry ellerine baktı, sonra odanın içine göz gezdirdi. Diğer yataktan gelen kısık sesli telefon konuşmasını duydu. Ståle yan yattı.

“Biraz yorgunum Harry. Bazı günler daha iyi oluyorum ama bugün o günlerden biri değil. Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Ne kadar iyi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çalışabilecek kadar iyi oluyor musun? Yani buradan.”

Aune ona şaşkınlıkla baktı.

Harry sandalyesini yatağa yaklaştırdı.

Polis Merkezi’nin altıncı katındaki konferans salonunda Katrine soruşturma ekibinin sabah toplantısını bitiriyordu. Karşısında on biri Cinayet Masası’ndan, beşi Kripos’tan olmak üzere on altı kişi oturuyordu. Bu on altı kişiden onu dedektif, dördü analistti; ikisi ise Krimteknisk’ta, Adli Tıp Birimi’ndendi. Katrine Bratt, Olay Yeri Birimi’nin bulgularını ve Adli Tıp Kurumu’nun otopsi ön bulgularını ele almış, her ikisinden de fotoğraflar göstermişti. İzleyiciler sert sandalyelerde huzursuzca kıpırdanırken parlak ekrana bakıyorlardı. Olay Yeri Birimi fazla bir şey bulamadığından bunu başlı başına bir keşif olarak kabul etmişlerdi.

Adli tıp uzmanlarından biri “Ne aradığımızı biliyor olabilir” dedi. “Ya arkasını temizlemiş ya da şansı yaver gitmiş.”

Ellerindeki tek somut kanıt, yumuşak zeminde iki kişiye ait ayakkabı izleriydi; bunlardan biri Susanne’nin ayakkabılarıyla eşleşiyordu, diğeri ise muhtemelen 42 numara giyen daha ağır bir erkeğe ait görünüyordu. İzler yan yana yürüdüklerini gösteriyordu.

“Susanne’yi birlikte ormana girmeye zorlamış gibi mi?” diye sordu Cinayet Masası’nın kıdemlilerinden Magnus Skarre.

“Evet, bu mümkün” diye onayladı adli tıp uzmanı.

Katrine “Adli Tıp Kurumu hafta sonu bir ön otopsi yaptı ve buna göre hem iyi hem de kötü haberler var” dedi. “İyi haber Susanne’nin bir göğsünde eser miktarda tükürük ya da mukus kalıntısı bulunmuş olması. Kötü haberse Susanne’yi bulduğumuzda üst bedeni giyinikti, o yüzden de bunun katile ait olduğundan emin değiliz. Yani katil ona tecavüz ettiyse sonrasında onu tekrar giydirmiş olmalı ki bu pek de alışıldık bir durum değil. Her neyse, Sturdza nezaket gösterip kalıntı üzerinde hızlı bir DNA analizi yaptı ve daha da kötü haber geldi. Buna göre elimizdeki suçlu veritabanındaki hiçbir profile eşleşme olmadı. Yani eğer bunlar katile ait değilse...”

“Samanlıkta iğne aramak gibi” dedi Skarre.

Kimse gülmedi. Kimse homurdanmadı. Sadece sessizlik oldu. Vahşi doğada geçen üç haftanın, geç saatlere kadar süren çalışmaların, sonbahar tatilinin iptal edilme ihtimalinin ve evlerdeki sürtüşmelerin ardından bir cesedin bulunması bir umudu söndürmüş, bir diğerini ateşlemişti. İpuçlarını, davayı çözme umudunu ateşlemişti. Bu artık resmi bir cinayet soruşturmasıydı ve bugün pazartesiydi, yeni bir hafta, yeni fırsatlar. Ama Katrine’ye bakan yüzler ifadesiz, yorgunluktan bitkindi.

Aslında bunu bekliyordu. O yüzden son slaytı onları uyandırmak için saklamıştı.

“Bu da ön otopsi tamamlanırken ortaya çıktı” dedi bir sonraki fotoğraf ekranda belirdiğinde. Cumartesi günü Alexandra’dan bu fotoğrafı aldığı anda Katrine’nin ilk aklına gelen *Mary Shelley’nin Frankenstein’i* filmindeki canavar olmuştu.

Odadaki herkes üzerinde kaba dikişler olan kafaya sessizlik içinde baktı. Tepkiler bu kadarla sınırlı kaldı. Katrine boğazını temizledi.

“Sturdza’nın yazdığına göre Susanne Andersen’in kafasına kısa süre önce saç çizgisinin hemen üstünden alınına kadar bir kesik atılmış. Ve yara tekrar dikilerek kapatılmış. Bu kesik kaybolmasından öncesine mi ait bilmiyoruz ama Sung-min dün Susanne’nin ailesiyle konuştu.”

“Susanne kaybolmadan önceki gece onunla görüşen bir arkadaşıyla da” dedi Sung-min. “Hiçbirinin Susanne’nin başına dikiş atıldığından haberi yoktu.”

“Yani bunun katilin işi olduğunu düşünebiliriz. Patolog bugün tam bir klinik otopsi yapacak, umarım bu sayede daha fazla bilgi ediniriz.” Sonra saate baktı. “Bugün işe başlamadan önce bir şey eklemek isteyen var mı?”

Bir kadın dedektif söz aldı. “Kızlardan birinin patikadan zorla ormana götürüldüğünü bildiğimize göre Bertine’yi Grefsenkollen’deki patikaları çevreleyen ağaçlık alanda aramayı yoğunlaştırmamız gerekmez mi?”

“Evet” dedi Katrine. “Aramalar başladı zaten. Başka bir şey var mı?”

Karşısındaki yüzler, teneffüsün gelmesini iple çeken sabırsız öğrenciler gibi bakıyordu. O da en iyi ihtimalle. Geçen yıl birisi, eski bir dünya şampiyonu kros kayakçısını çağırımlarını önermişti; elli kilometrelik bir yarışta herkesin er geç karşılaştığı zihinsel engelin aşılması konusunda iş dünyasına yönelik sözde ilham verici konuşmalar yapan biriydi bu. Söz konusu ulusal kahraman, hizmetleri karşılığında ancak bir özel sektör şirketinin ödeyebileceği bir ücret talep etmişti. Katrine, konuşmayı tam zamanlı çalışan bekâr bir anneye de yaptırabileceklerini ve bunun departman bütçesinin nasıl kullanılacağıyla ilgili duyduğu en kötü öneri olduğunu söylemişti. Şimdiyse bundan o kadar da emin değildi.

Düzenleme
Ny.özlem

Pazartesi

—
Atlarda

Genç taksi şoförü Harry'nin uzattığı kâğıt parçalarına şaşkınlıkla baktı.

"Buna para deniyor" dedi Harry.

Taksi şoförü banknotları aldı ve üzerlerindeki rakamları inceledi. "Bende... şey... yok... şey..."

"Bozuk para." Harry iç geçirdi. "Sorun değil."

Harry fişi arka cebine sıkıştırıp Bjerke Hipodromu'nun girişine doğru yürüdü. Radium Hastanesi'nden yirmi dakikalık yol Malaga'ya uçak bileti kadar tutmuştu. En kısa zamanda bir araba, tercihen şoförlü bir araba bulmalıydı. Ama her şeyden önce bir polis bulmalıydı. Yolsuzluk yapabilecek bir polis.

Truls Berntsen'i Pegasus'ta buldu. Büyük restoranın bin kişilik kapasitesi vardı ama bugün –haftalık öğle yemeği yarışında– sadece pist manzaralı masalar doluydu. Bir müşteri kokuyormuş gibi bir masada tek başına oturmuştu. Ama daha yakından bakınca bunun bakışlarından ve duruşundan kaynaklandığı anlaşılıyordu. Harry boş sandalyelerden birini çekti ve atların, üzerlerinde sürücüler olan at arabalarını çektiği, hoparlörlerden monoton bir sesle sürekli bilgi akışı yapılan yarış pistine baktı.

"Çabuk geldin" dedi Truls.

"Taksiyle" diye cevap verdi Harry.

“Uçarak gelmiş demek ki. Telefonla da halledebilirdik.”

“Hayır” dedi Harry oturarak. Onu aradığında tam on iki kelime konuşmuşlardı. *Alo? Ben Harry Hole, şu an neredesin? Bjerke Hipodromu’nda. Hemen oraya geliyorum.*

“Bu doğru mu Harry? Karanlık işlere mi bulaştın?” Truls, zayıf çenesi, çıkık alnı ve genel pasif agresif tavırlarıyla birlikte kendisine Beavis lakabını kazandıran homurtulu kahkahasını attı. Çizgi film karakteriyle ortak yanlarından biri de nihilist bir bakış açısı ve herhangi bir sosyal sorumluluk ya da ahlak duygusundan dikkate değer ölçüde yoksun olmalarıydı. Sorusunun alt metni aslında Harry’nin *de* karanlık işlere bulaşıp bulaşmadığıydı tabii.

“Sana bir teklifim olabilir.”

“Reddedemeyeceğim türden mi?” dedi Truls, spikerin yarışı bitirenlerin ismini saydığı piste memnuniyetsizce baktı.

“Bahsi kazanmadığın sürece, evet. Duyduğuma göre işsizmişsin. Ve kumar borçların varmış.”

“Kumar borcu mu? Kim söyledi bunu?”

“Önemli değil. Sonuçta işsizsin.”

“O kadar da işsiz değilim. Hiçbir bok yapmadan maaş alıyorum. Yani istedikleri kadar kanıt arasınlar, umurumda değil.”

“Hımm. Gardermoen’da el konan kokainin kaymağını yemekle ilgili bir şeyler kulağıma geldi.”

Truls homurdandı. “Malı ben ve Narkotik’ten iki kişi aldık. Şu özel, yeşil kokaini. Gümrük görevlisi yeşil olmasını malın saf olmasına yordu, ayaklı suç laboratuvarıymış gibi. Onları Haciz birimine teslim ettik ancak ağırlık konusunda Gardermoen’in bildirdiğiyle küçük bir tutarsızlık olduğu fark edilince bu defa analiz kararı alındı. Analizde, eskisi kadar yeşil olan kokainin büyük ölçüde seyreltilmiş olduğu ortaya çıktı. Yani kokainin bir kısmını başka yeşil bir şeyle kestiğimizi ama ağırlığı yanlış hesaplayarak işi elimize yüzümüze bulaştırdığımızı düşünüyorlar. Daha doğrusu benim elime yüzüme bulaştırdığımı düşünüyorlar çünkü uyuşturucuyla birkaç dakikalığına yalnız kalan tek kişi bendim.”

“Yani sadece kovulmakla kalmayıp hapse girme ihtimalin de mi var?”

“Sen salak mısın?” diye homurdandı Truls. “Ellerinde kanıt sayılabilecek bir şey yok. Yeşil maddenin saf kokain gibi *göründüğünü* ve *tattığını* düşünen Gümrük’ten birkaç moron yüzünden mi? Birçok sebepten kaynaklanabileceğini herkesin bildiği bir iki miligramlık ağırlık farkı yüzünden mi? Bir süre bunu konuşacaklar, sonra dava düşecek.”

“Hımm. Yani başka bir suçlu bulmaları ihtimalini göz ardı mı ediyorsun?”

Truls başını hafifçe geriye yaslayıp Harry’ye nişan alır gibi baktı. “Atlarla ilgili halletmem gereken birkaç işim var Harry. Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

“Markus Röed beni iki kızla ilgili olayı araştırmam için tuttu. Seni de ekibe almak istiyorum.”

“Vay canına” dedi Truls şaşkınlık dolu bir ifadeyle Harry’ye bakarak.

“Ne diyorsun?”

“Neden beni istiyorsun?”

“Sence neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben kötü bir polisim ve sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun.”

“Yine de en az bir defa birbirimizin hayatını kurtardık. Eski bir Çin atasözüne göre bu, hayatımızın geri kalanında birbirimizi kollamamız gerektiği anlamına geliyor.”

“Gerçekten mi?” Truls’un sesi şüpheliydi.

“Ayrıca” dedi Harry “sadece uzaklaştırma aldıysan BL96’ya hâlâ tam erişimin olduğunu söyleyebiliriz.”

Harry, Truls’un 1996’dan beri kullanımda olan soruşturma raporları için kullanılan derme çatma, antika sistemden bahsedildiğini duyunca irkildiğini fark etti.

“Ne olmuş?”

“Bütün raporlara erişmemiz gerekiyor. Taktiksel, teknik, adli tıp.”

“Anladım. Yani bu...”

“Evet, karanlık bir iş.”

“Polisin teşkilattan atılmasına sebep olabilecek türden.”

“Ortaya çıkarsa kesinlikle öyle olur. İşte bu yüzden iyi para ödeniyor.”

“yle mi? Ne kadar iyi?”

“Bana söyleyeceğin rakamı iletebilirim.”

Truls uzun bir süre dalgın dalgın Harry’ye baktı. Sonra bakışlarını önündeki masada duran bahis kuponuna indirdi. Kuponu eline alıp buruşturdu.

Danielle’nin yerinde öğle yemeği vaktiydi ve barla masalar dolmaya başlamıştı. şehir merkezine ve ofis kompleksi cehennemine birkaç yüz metre uzakta olmasına rağmen yerleşim bölgesindeki bir restoranın öğle tatilinde bu kadar kalabalık olması Helene’yi hâlâ şaşırtıyordu.

Ortadaki küçük yuvarlak masasından geniş, açık planlı meknı inceledi. Ama ilgisini çeken kimseyi bulamadı. Sonra dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarının ekranına çevirdi. Binicilik ekipmanları satan bir site bulmuştu. Atlar ve biniciler için mevcut ürün miktarında ya da bunlar için talep edilen fiyatlarda sınır yok gibi görünüyordu. Tabii atlarla ilgilenen insanların çoğunun maddi durumu iyiydi ve binicilik de bunu göstermek için bir yoldu. Kuşkusuz bu ortamda etkileme ıtası o kadar yüksekti ki birçok kişi daha başlamadan kaybetmiş oluyordu. Ama yapmak istediği şey gerçekten binicilik ekipmanı ithal etmek miydi? Yoksa Valdres, Vassfaret, Vğ ya da V ile başlayan diğer doğal bok çukurlarında binicilik turları düzenleyerek şansını denese daha mı iyi olurdu? Dizüstü bilgisayarını kapatıp derin bir i geçirdi ve tekrar etrafına bakındı.

Evet, işte oradalardı, meknı boydan boya kat eden barda oturuyorlardı. Takım elbiseli geç adamlar emlaklara ürün tanıtımı yapıyordu. Geç kadınlarsa etek ceket ya da “profesyonel” görünmelerini sağlayacak başka kıyafetler giymişlerdi. Kadınlardan bazılarının gerçekten bir işi vardı ama Helene diğerlerini, fazla güzel olanları, aşırı kısa etek giyenleri, çalışmayı gereksiz kılan şeylerle –paralı bir adam gibi– daha fazla ilgilenenleri hemen anlayabilirdi. Buraya neden gelip oturduğunu bilmiyordu. On yıl önce

Danielle'nin yerinde pazartesi öğle yemekleri efsaneydi. Çalışma haftasının ilk gününün tam ortasında sarhoş olup masaların üstünde dans etmenin son derece yozlaşmış, hiçbir şey umurunda değilmiş hissi veren bir yanı vardı. Tabii aynı zamanda bu bir statü göstergesiydi; sadece zenginlerle ayrıcalıklı kişilerin yaşayabileceği bir aşırılık. Mekân şimdi daha sessizdi. Eski itfaiye istasyonu artık bar ve Michelin yıldızlı gurme restoranın karışımı, Oslo'nun batı yakası seçkinlerinin yiyip içtiği, iş konuştuğu, aile meselelerini tartıştığı, ilişkiler kurduğu ve içeri girmesine izin verilenlerle dışarıda kalanlar arasındaki ayrımı belirleyen ittifaklara girdiği bir yerdi.

Helene, Markus'la burada, çılgın bir pazartesi öğle yemeğinde tanışmıştı. Helene yirmi üç yaşındaydı, Markus ellisini çoktan geçmişti ve çok zengindi. Öyle ki bara doğru yürüdüğünde insanlar kenara çekilip ona yol veriyordu, herkes Röed ailesinin ne konuda iyi ve kötü olduğunu biliyor gibiydi. Tabii Helene'nin de görünmeye çalıştığı kadar masum olmadığı ortadaydı. Markus bunu Skillebeek'teki villasında geçirdikleri ilk birkaç gecede anlamıştı. Sevişirken seçtiği Pornhub'dan alınmışa benzeyen müzikten, gece boyunca telefonuna gelen mesajlardan ve kokaini Markus'un hangisini alacağına bir türlü karar veremediği son derece eşit çizgilere ayırmasından anlayabilmişti. Ama Markus bunu çok da önemse-miyordu. Masumiyetin onu tahrik eden bir şey olmadığını söylemişti. Helene bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama pek önemi de yoktu. Önemli olan ya da önemli şeylerden biri, Helene'nin hep hayalini kurduğu yaşam tarzını ona sunabilmesiydi. Bu hayal, bütün zamanını evinin, yazlık evinin, sosyal ağının ve vücudunun ve yüzünün bakımına, iyileştirilmesine harcayan, çalışmayıp evde oturan eş olmak değildi. Helene bu tür şeyleri Danielle'nin yerinde kendine uygun bir konak arayan diğer asalak beyinsizlere bırakmıştı. Helene'nin beyni ve ilgi alanları vardı. Kültür sanat, özellikle tiyatro ve görsel sanatlara meraklıydı. Uzun zamandır eğitim almayı düşündüğü mimarlığa da. Ama en büyük hayali ülkedeki en iyi binicilik okulunu işletmektir. Bu, aptal ve hayalperest bir kızın kurduğu boş bir hayal değildi; ahır temizle-

miş, adım adım ilerlemiş ve sonunda binicilik okulunda eğitmen olmuş, “at delisi” sıfatından nefret eden ve çaba, para ve uzmanlık konusunda neyin gerekli olduğunu bilen akademik yönden yetenekli ve çalışkan bir kızın genç yaşta kurduğu gerçekçi bir hayaldi.

Ve yine de her şey boka sarmıştı.

Bu Markus’un suçu değildi. Evet, aslında öyleydi, tam da binicilik okulundaki bazı atlar hastalandığında para göndermeyi kesmiş, beklenmedik rekabet ve öngörülemeyen masraflar da üstüne gelince sıkıntı iyice büyümüştü. Helene’nin okulu kapatıp yeni bir şeyler bulması gerekecekti.

Bir şey de değil, birden fazla şey bulmalıydı üstelik. Markus’la uzun sürmeyeceği ortadaydı.

Bir çift haftada birden daha az seks yapmaya başladığında ilişkinin bitmesinin an meselesi olduğu söylenirdi. Saçmalıktan başka bir şey değildi bu elbette, Markus’la altı ayda bir defadan fazla seks yapmayalı yıllar olmuştu.

Helene bundan rahatsızlık duymuyordu, olası sonuçlarından rahatsızlık duyuyordu sadece. Kendini bu işe, Markus’la birlikte bir hayata, binicilik okuluna, B ve C planlarını tümüyle bir kenara bırakacak kadar adamıştı. Onunki gibi iyi okul notlarına sahip birine ardına kadar açılacak eğitim yollarından hiçbirini seçmemişti. Para biriktirmemiş, maddi yönden kendini bir anlamda ona bağımlı hale getirmişti. Bir anlamda değil, tümüyle onun parasına bağımlıydı. Hayatta kalmak için değil belki ama... evet, tam olarak hayatta kalmak için.

Helene onun üzerindeki hâkimiyetini ne zaman kaybetmişti? Daha doğrusu Markus ne zaman yatakta ona karşı ilgisini kaybetmişti? Bunun altmışını geçmiş bir erkeğin testosteron üretiminin azalmasıyla bir ilgisi vardı elbette ama Helene çocuk istediğini dile getirmeye başladığında ortaya çıktığına inanıyordu. Bir erkek için seksin göreve dönüşmesinden daha itici şey olmadığını biliyordu. Ama adam ona çocuk yapmanın söz konusu bile olmadığını söyledikten sonra da ondan uzak durmaya devam etmişti. Ama kendisinin de Markus’a karşı zaten güçlü olmayan cinsel arzusunun iyice azaldığı düşünülürken bu büyük bir sorun değildi. Yine

de Markus'un cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için başka yerler aramaya başladığından şüpheleniyordu. İhtiyatlı olduğu ve onu gülünç duruma düşürmediği sürece bunda da sorun yoktu.

Hayır, asıl sorun partideki iki kızdı. Biri l bulunmuştu, diğeri ise hâlâ kayıptı. Ve ikisinin de Markus'la bağlantısı olabilirdi. Onların zengin ve yaşlı sevgilisi. Bu sözler basma bile yansımıştı. O geri zekâlı Markus'un kafasını kopartabilirdi! O Hillary Clinton değildi, ayrıca doksanlarda da değildik, kocasını öylece "affetmesi" gerekmiyordu. Çünkü bu zamanda kadınların bu tür olayları böyle aşağılık heriflerin yanına bırakmasına izin verilmiyordu, kendine, hemcinslerine ve zamanın ruhuna saygı duymak demekti bu. Bir kuşak önce doğmamış olması ne büyük şanssızlıktı.

Ama onu affetmesine "izin verilse" bile Markus izin verir miydi? Zaten bunu beklemiyor muydu, karşısına çıkan her kadınla yaptıp kalkan altmışını geçmiş, hem olumlu hem olumsuz yanları olan bir adam, Helene'den utanç verici ya da onursuz sayılmayacak bir yolla uzaklaşmayı tercih etmez miydi? Markus Red gibi biri için aşağılık ve zampara olarak nitelendirilmekten daha kötü şeyler de vardı. Bu durumda Helene'nin ondan önce davranıp gitmesi gerekmez miydi? Sonuçta *bu* onun için büyük bir yenilgi olurdu.

Dolayısıyla Helene aranıyordu. Bunu bilinçsizce yapıyordu ve kendini tam da bunu yaparken yakalamıştı. Müşteriler arasındaki erkekleri gözlemliyor, gerektiği zaman hangisinin ilgisini çekebileceğini şimdiden görmek istiyordu. İnsanlar sırlarının arkasına saklanabileceklerini düşünür, oysa hepimiz düşüncelerimizi ve hislerimizi açıkça sergileriz ve dikkatli bakanlar bunları anlar.

Bu yüzden belki de garson gelip masasına bir kokteyl koyduğunda şaşırmamalıydı.

"Dirty martini" dedi Norrland aksanlı İsveesiyle. "şuradaki beyefendiden..." Garson barda tek başına oturan bir adamı işaret etti. Adam pencereden dışarı baktığı için Helene onu profilden grebilmişti. Takım elbisesinin kalitesi diğer erkek mşterilerinkinin belki bir kademe üzerindeydi ve kesinlikle yakışıklı bir adamdı. Ama gençti, muhtemelen kendi yaşlarındaydı, yani otuz iki civarı. Öte yandan girişimci bir adamın bu süre içinde çok şey başa-

rabileceğini söylemeye de gerek yoktu. Adamın neden kendisine bakmadığını bilmiyordu, belki utanmış, belki birine içki ısmarlayalı uzun zaman olmuştu ve bu süre içinde ona bakamayacağını düşünüyordu. Eğer öyleyse bu çok hoştu.

“Pazartesi öğle yemeğinde genellikle martini içtiğimi ona sen mi söyledin?” diye sordu.

Garson başını iki yana sallasa da imalı gülüşü Helene’nin onun samimiyetinden şüphe duymasına sebep oldu.

Sonra garsona içkiyi kabul ettiğini belirten bir işaret yaptı ve garson masasından uzaklaştı. Anlaşılan bundan sonra hayranlarından birkaç içki kabul etmesi muhtemeldi, o zaman neden ilk adımı yakışıklı bir adamla atması ki?

Bardağı dudaklarına götürdüğünde içkinin tadının farklı olduğunu fark etti. Muhtemelen bardağın dibindeki iki zeytin, içkiye “dirty” anlamını katan malzemelerdi. Belki de buna da alışması gerekiyordu, her şeyin farklı, daha kirli bir tadı olduğuna.

Bardaki adam Helene’nin nerede oturduğunu bilmiyormuş gibi bakışlarını mekânın içinde gezdirdi. Helene elini kaldırınca adamla göz göze geldi. Kadehini kaldırdığında adam da karşılık olarak su bardağını kaldırdı. Ama gülümsemeden. Evet, muhtemelen utangaç bir tipti. Ama sonra ayağa kalkıp kimsenin fark etmediğinden emin olmak istercesine etrafına bakınarak yanına geldi.

Tabii ki yanına gelecekti. Helene isterse bütün erkekler er geç bunu yapardı. Ama şimdi adam yaklaştıkça Helene bunu istemediğini hissetti, henüz erkendi çünkü. Markus’a asla ihanet etmemişti, başka erkeklerle flört bile etmemişti ve her şey belli olmadan, kesinleşmeden etmeyecekti de. Onun için her şey açıktı, tek erkekle birlikte olan kadınlardandı o ve her zaman da öyle olmuştu. Markus tek kadınla birlikte olan erkeklerden değildi ama olsun. Çünkü önemli olan Markus’un onun hakkında ne düşündüğü değil, Helene’nin kendisi hakkında ne düşündüğüydü.

Adam Helene’nin masasında durup diğer sandalyeyi çekti.

“Lütfen oturmayın.” Helene yüzünde geniş bir gülümsemeyle adama baktı. “Sadece içki için teşekkür etmek istedim.”

“İçki mi?” Adam da gülümsedi ama kafası karışmış görünüyordu.

“Bu. Siz gönderdiniz, değil mi?”

Adam gülerek başını iki yana salladı. “Ama ben göndermişim gibi yapabiliriz. İsmim Filip.”

Helene karşılık olarak güldü ve başını iki yana salladı. Zavallı adam şimdiden vurulmuş gibi görünüyordu. “İyi günler Filip.”

Adam centilmence bir selam verip yanından gitti. Markus’la ilişkisinin bittiği gün de bu adam orada olacaktı. Ve tabii saklamaya çalıştığı evlilik yüzüğü olmadan. Helene garsona işaret etti. Garson başı eğik, suçlu bir gülümsemeyle masanın yanında durdu.

“Beni kandırdın. İçkiyi kim gönderdi?”

“Affedersiniz Fru Röed. Tanıdığınız biri size şaka yaptı sandım.” Sonra Helene’nin arka tarafında, duvar dibindeki boş masayı işaret etti. “Az önce gitti. Ona iki martini götürdüm, sonra beni çağırıp birini size vermemi ve onun bardaki yakışıklı beyefendiden geldiğini söylememi istedi. Umarım çok ileri gitmemişimdir?”

“Sorun değil” dedi Helene başını sallayarak. “Umarım sana iyi bahşiş vermiştir.”

“Elbette Fru Röed. Elbette.” Garson sırtırken dişlerinin arasındaki siyah tütün göründü.

Helene martinisini bitirmeden önce zeytinleri çıkarmasına rağmen aynı tadı aldı.

Gyldenlöves kapısına doğru yaklaştığı an içi öfkeyle doldu ve kafasına dank etti. Akıllı, yetişkin bir kadın olarak, varoluşunun ne sevdiği ne de saygı duyduğu erkekler tarafından kontrol edilmesini kabul etmesi delilikti, tam bir delilikti. Gerçekte korktuğu şey neydi? Yalnız kalmak mı? Zaten yalnızdı, Tanrı aşkına, hepimiz yalnızız! Ayrıca asıl korkması gereken Markus’tu. Helene gerçekleri söylerse, bildiklerini anlatırsa... Helene bu düşünceyle ürperdi, tıpkı başkanların düğmeye basma düşüncesinden ürpermesi gibi. Ama tabii bunu *yapabileceklerini* düşünmekten de keyif alıyorlardı belki. Gücün seksi bir yanı vardı! Birçok kadın bunu dolaylı yoldan, güçlü erkeklerin peşinden giderek bulmaya çalışıyordu. Ama nükleer bir düşmanınız varsa bunu yapmanıza ne ge-

rek vardı ki? Bu fikir şimdiye kadar neden aklına gelmemişti? Çok basitti: Çünkü sandal kayalıklara çarpmış ve su almaya başlamıştı.

Helene Röed o an, bundan böyle hayatının kontrolünün kendisinde olacağına ve bu hayatta erkeklere çok az yer olacağına karar verdi. Ve Helene Röed kafasına koyduğunu er geç yaptığını bildiğinden bunun da öyle olacağından emindi. Şimdi tek yapması gereken bir plan hazırlamaktı. Her şey bittiğinde, tipini beğendiği bir adama bir içki ısmarlayacaktı.

Pazartesi

Çıplak

Harry Oslo Merkez İstasyonu'nun önündeki meydana vardığında kaplan heykelinin yanında, ayaklarını kaldırım taşlarına çarparak bekleyen Öystein Eikeland'ı gördü. Vålerenga forması giymişti ama geri kalan her şeyiyle, saçları, kırıışıklıkları, atkısı, göz kalemi, sigarası ve zayıf bedeniyle Keith Richards'a benziyordu.

Harry tıpkı Aune gibi çocukluk arkadaşına da çok sıkı sarılmadı, hayatındaki daha fazla insanın yok olmasından korkuyordu sanki.

"Vay canına" dedi Öystein. "Güzel takım. Orada ne yapıyordun? Fahişe mi satıyordun? Yoksa kokain mi?"

"Hayır ama senin öyle yaptığını görebiliyorum" dedi Harry etrafına bakınarak. Meydandaki insanlar genelde tren yolcuları, turistler ve ofis çalışanlarından oluşuyordu ama Oslo'da uyuşturucu satışının buradaki kadar alenen yapıldığı çok az yer vardı. "Bunu beklemediğimi itiraf etmeliyim."

"Öyle mi?" dedi Öystein, sarıldıklarında yerinden oynayan güneş gözlüklerini düzeltirken. "Ben bekliyordum. Yıllar önce başlamalıydım aslında. Taksi şoförlüğünden daha iyi para kazandığı gibi daha da sağlıklı."

"Sağlıklı mı?"

"Beni kaynağa yaklaştırıyor. Bu vücuda giren her şey en kalitelisinden artık." Bunu söylerken ellerini vücudunun iki yanında gezdirdi.

“Hımm. Ve ölçülü dozlarda mı?”

“Tabii ki. Peki ya sen?”

Harry omuz silktili. “Şu an senin Moderasyon Yönetimi programını deniyorum. Uzun vadede işe yarar mı bilmiyorum ama göreceğiz.”

Öystein bir parmağını şakağına götürdü.

“Evet, evet” dedi Harry ve biraz ötede duran parkalı genç adamın kendisine baktığını gördü. Harry bu mesafeden bile adamın gözlerinin mavi olduğunu görebiliyordu ve gözlerini o kadar çok açmıştı ki, irislerini saran göz akları bile görünüyordu. İki elini birden bir şey tutuyormuş gibi ceplerine sokmuştu.

“Kim bu adam?” diye sordu Harry.

“Ah, o Al. Polis olduğunu anladı.”

“Satıcı mı?”

“Evet. İyi adamdır ama biraz tuhaftır. Bir parça sana benziyor.”

“Bana mı benziyor?”

“Senden daha yakışıklı tabii ki. Ve daha zeki.”

“Gerçekten mi?”

“Ah, sen de kendi çağında zekisin Harry ama bu adam inek gibi. Bir konuda bir şey söylüyorsun ve önceden çalışmış gibi sana her şeyi anlatıyor. İkinizin ortak noktası bu, kadınların âşık olduğu özellikleri taşımanız. Karizmatik yalnızlık numaranız. Ayrıca o da senin gibi rutinine bağlı.”

Harry, Al’ın yüzünü ona göstermek istemiyormuş gibi arkasını döndüğünü gördü.

“Dokuzdan beşe kadar burada duruyor, hafta sonları çalışmıyor” diye devam etti Öystein. “Düzenli bir iş gibi. Dedim ya sempatik ama paranoyaklık derecesinde temkinli biri. İş konuşur ama kendisi hakkında hiçbir şey söylemez, tıpkı senin gibi. Tek fark, bu adam ismini bile söylemez.”

“Yani Al...”

“Ona Paul Simon’ın şarkısındaki ismi verdim. ‘Bana Al diyebilirsin’.”¹

Harry sırtıttı.

“Biraz gergin ve sıkıntılı bir halin var” dedi Öystein. “İyi misin?”

1. “You Can Call Me Al.”

Harry omuz silkti. "Orada ben de biraz paranoyaklaştım sanırım."

"Hey" diye bir ses geldi. "Kokainin var mı?"

Harry döndü ve kapüşonlu bir çocuk gördü.

"Sence ben satıcı mıyım?" diye tısladı Öystein. "Evine git ve ödevini yap!"

"Satıcı değil misin?" diye sordu Harry, çocuğun parkalı adama doğru gidişini izlerken.

"Evet ama küçük çocuklara satmıyorum. O işi Al'a ve Torggata'daki Batı Afrikalılara bıraktım. Ayrıca ben üst sınıf fahişeler gibiyim, genelde siparişle çalışıyorum." Öystein çürük dişlerini göstererek sırttı ve yeni, ışıltılı Samsung cep telefonunu çıkardı. "Kapıya teslimat."

"Yani araban mı var?"

"Tabii ki var. Eskiden kullandığım Merc'i satın aldım. Taksi şirketinin sahibinden ucuza düşürdüm. Müşterilerin sigara kokusundan yakındığını, kokunun gitmediğini ve benim yüzümden olduğunu söyledi. Hehe. Otobüs şeridinde gidebilmek için üstteki taksi tabelasını kaldırmayı da unuttum. Sigara kokusu demişken, sigaran var mı?"

"Bıraktım. Ama sende zaten var sanırım."

"Seninkinin tadı her zaman daha güzeldi Harry."

"Tamam. Ama artık bitti."

"Evet, demek California erkekleri bu hale getiriyor."

"Araban uzakta mı?"

Mercedes'in yaylı, yıpranmış ön koltuklarından, Oslobukta ve Sörenga'yı kapsayan ancak yeni inşa edilen Munch Müzesi'nin, yani deli gömleği giymiş on üç katlı akıl hastasının manzarayı kapattığı cazip yeni Björvika bölgesinden deniz kıyısına bakıyorlardı.

"Tanrım, bu çok çirkin" dedi Öystein.

"Ne diyorsun?" diye sordu Harry.

"Şoförlük ve angarya işlere mi?"

"Evet. Ve davayla ilgisi olduğu ortaya çıktığı takdirde Markus Röed'in kokain şebekesiyle bağlantısını takip edebilecek içeriden birine ihtiyacımız olabilir."

“Yani kokain kullandığından emin misin?”

“Hapşırıyor. Gözbebekleri büyük ve genişlemiş, masanın üzerinde güneş gözlükleri var. Gözleri dalıyor.”

“Nistagmus² Röed’in izini takip etmemi istiyorsun da sen ona çalışmıyor musun?”

“Benim işim bir, hatta iki cinayeti çözmek, o adamın çıkarlarını gözetmek değil.”

“Ve bunun kokainle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Eroin deseydin, belki...”

“Hiçbir şey düşünmüyorum Öystein ama ortada bir bağımlılık varsa her zaman rolü olur. Kızlardan en az biri de bağımlı görünüyor. Satıcısına on bin kron borcu vardı. Ee, var mısın?”

Öystein sigarasının ucuna baktı. “Bu işi neden kabul ettin Harry?”

“Sana söyledim, para için.”

“Dylan’a neden folk müziği ve protest şarkılar yapmaya başladığı sorulduğunda o da böyle demişti.”

“Sence yalan mı söylüyordu?”

“Bence Dylan’ın doğruyu söylediği nadir anlardan biriydi ama bence *sen* yalan söylüyorsun. Eğer bu çılgınlığın bir parçası olacaksam bu işe neden girdiğini bilmek istiyorum. Şimdi öt bakalım.”

Harry başını iki yana salladı. “Bak Öystein, senin ve kendi iyiliğimiz için sana her şeyi anlatmayacağım. Sadece bana güvenmek zorundasın.”

“Bunun ne zaman bir faydası dokundu?”

“Hatırlamıyorum. Hiç belki.”

Öystein güldü. CD çalara bir CD yerleştirdi ve sesi açtı. “Talking Heads’in son albümünü dinledin mi?”

“*Naked*, 1987 mi?”

“88.”

Hoparlörlerden “Blind” şarkısı yükselirken Öystein ikisi için sigara yaktı. David Byrne kaybolan işaretler ve yok olan işaretler

2. Nistagmus, gözün istemsiz olarak sağa, sola, yukarı, aşağı ya da dairesel yaptığı göz hareketlerinin genel adıdır. Göz titremesi ya da gözkapığı titremesi olarak da bilinir.

hakkında şarkı söylerken camları açmadan sigara içtiler. Duman arabanın içinde denizdeki sis gibi uzanıyordu.

“Hiç aptalca olduğunu bile bile bir şey yaptığını hissettin mi?” diye sordu Öystein sigarasından son bir nefes çekerken.

Harry sigarasını kül tablasında söndürdü. “Geçen gün bir farenin bir kediye doğru yürüyüp öldüğünü gördüm. Sence neden böyle oldu?”

“Bilmem, sen söyle. Kendini koruma içgüdüsü mü yoktu?”

“Bir çeşit dürtü. Biz, en azından bazılarımız uçurumun kenarına doğru çekiliyoruz. Dediklerine göre bunun sebebi ölüme yakınlığın canlı olma hissini yoğunlaştırmasıymış. Lanet olsun, bilmiyorum.”

“İyi söz” dedi Öystein.

Gözlerini Munch Müzesi’ne diktiler.

“Evet” dedi Harry. “Korkunç.”

“Tamam” dedi Öystein.

“Tamam ne?”

“Tamam, işi kabul ediyorum.” Öystein sigarasını Harry’nin üzerine söndürdü. “Kokain satmaktan daha eğlenceli olacağı kesin. Aslında bu iş çok sıkıcı.”

“Röed iyi para veriyor.”

“Sorun değil, yine de kabul ediyorum.”

Harry gülümsedi ve titremeye başlayan telefonunu çıkardı. Ekranında bir “T” harfi vardı.

“Evet, Truls.”

“Adli Tıp Kurumu’ndan istediğin raporu kontrol ettim. Susanne Andersen’in kafasına dikiş atılmış. Bir göğsünde de tükürük ve mukus bulmuşlar. DNA analizi yapılmış ama kayıtlı suçlular veritabanında bir şey çıkmamış.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Harry telefonu kapattı. Katrine’nin ona söylemek istemediği ya da söyleyemeyeceğini düşündüğü şey buydu. Tükürük. Mukus.

“Peki nereye gidiyoruz patron?” diye sordu Öystein kontak anahtarını çevirirken.

Pazartesi

Wegner Döner Koltuk

“Şaka mı bu?” diye sordu patolog maskesinin arkasından.

Alexandra önlerindeki masada duran cesedin açık kafatasına şaşkınlık içinde baktı. Tam otopside patoloğun, kafatasında yuvarlak bir kesi açıp beyni incelemesi sıradan bir durumdu. Yan taraftaki alet masasında da gerekli aletler duruyordu: manuel ve elektrikli kemik testerelerinin yanı sıra kafatasının üst kısmını çıkarmaya yarayan T şeklindeki kafatası anahtarı. Sıra dışı olansa, bu aletlerin hiçbirinin Susanne Andersen üzerinde kullanılmamış olmasıydı. Buna gerek kalmamıştı. Çünkü dikişleri alıp kafa derisini çıkardıktan ve Susanne’nin uzun, sarı saçlarından peruğu başka bir masaya koyduktan sonra birinin onlardan önce davrandığı ortaya çıkmıştı. Kafatası çoktan kesilip açılmıştı. Patolog kafatasının üst kısmını menteşeli bir kapak misali geriye yatırmıştı. Şimdi de şaka mı bu, diye soruyordu.

Alexandra “Hayır” diye fısıldadı.

Katrine ofis penceresinden dışarıya, Oslo Hapishanesi’nin eski kısmına, tablo güzelliğindeki Botsfengselet’e uzanan ıhlamur ağaçlarıyla dolu yolun bulunduğu Botsparken’e bakarken “Şaka yapıyorsun” dedi telefona. Gökyüzü açıktı ve insanlar artık iç çamaşırlarıyla çimlere uzanamasa da yılın muhtemelen son yaz gü-

nünü yaşadıklarının bilinciyle banklarda yüzlerini güneşe dönmüş halde oturuyorlardı.

Katrine onu dinledikten sonra Alexandra Sturdza'nın şaka yapmadığını anladı. Zaten şaka yaptığını da hiç düşünmemişti. Cumartesi günü Alexandra ona dikişlerden bahsettiğinde bunu zaten beklemiyor muydu? Karşılarında akli başında bir katil değil, Harry'nin *neden* sorusuna cevap vererek bulamayacakları bir deli vardı. Çünkü ortada bir *neden* yoktu, en azından normal bir insanın anlayabileceği bir neden.

Katrine "Teşekkürler" diyerek telefonu kapattıktan sonra ayağa kalktı ve açık planlı ofise geçti, eskiden Harry'nin olan ve müfettişliğe terfi ettiğinde kendisine önerilen daha büyük ve aydınlık ofise geçmeyi reddettiği penceresiz ofise. Belki de Sung-min dava üzerinde çalışırken bu yüzden bu ofisi üs olarak seçmişti. Belki de sadece burayı Katrine'nin ona gösterdiği diğer iki ofisten daha çok beğenmişti. Kapı açık olduğu için Katrine içeri girerken kapıyı çaldı.

Sung-min'in takım elbisesinin ceketi, muhtemelen kendisinin getirdiği askıya asılmıştı. Gömleği öyle beyazdı ki o kasvetli oda da adeta parlıyordu. Katrine etrafına bakınırken gözleri gayriihתי-yari buranın Harry'nin sığınağı olduğu dönemden kalma eşyaları aradı. Harry'nin görev başında kaybettiği bütün meslektaşlarının fotoğraflarıyla beraber çerçeveli Ölü Polisler Derneği resmi gibi. Ama her şey gitmişti, askı bile yeniydi.

"Haberler kötü" dedi.

"Öyle mi?"

"Otopsinin ilk sonuçlarını bir saat içinde alacağız ama Sturdza bana ipuçlarını verdi. Susanne Andersen'in beyni kayıp."

Sung-min bir kaşını çattı. "Gerçek anlamda mı?"

"Bir otopsi ancak bu kadarını ortaya çıkartabilir, yani evet, gerçek anlamda böyle. Birisi Susanne'nin kafatasını açmış ve..."

"Ve?"

"Beyninin tamamını çıkarmış."

Sung-min ofis sandalyesinde arkasına yaslandı. Katrine o uzun, ağlamaklı gıcirtıyı tanıdı. Sandalye. O kırık dökük enkaz. Demek onu değiştirmemişlerdi.

Johan Krohn, Markus Röed'in hapşırmasını, burnunu açık mavi mendillerinden birine silip onu tekrar iç cebine koyarak masasının başındaki Wegner döner koltuğa yaslanmasını izledi. Krohn bunun Wegner marka olduğunu biliyordu çünkü kendisi de bunlardan istiyordu. Ama liste fiyatı on üç bin kron civarı olduğu için bunu ortaklarına, karısına ya da müşterilerine açıklayabileceğini sanmıyordu. Basit bir koltuktan işte. Şıktı ama gösterişli bir yanı olmadığından Markus Röed için alışılmadıktı. Biri, muhtemelen Helene, eski siyah deri, yüksek arkalı Vitra Grand Executive koltuğunun çok kaba olduğunu söylemiş olmalıydı. Odadaki diğer iki kişi de bunu umursamıyordu belli ki. Harry Hole konferans masasından bir sandalye çekip Röed'in masasının önüne otururken, Harry'nin şoför ve ekibinin baş sorumlusu olarak tanıttığı, Kaptan Hook'a benzeyen, fazlaca şüphe uyandıran diğer kişi de kapının yanına oturmuştu. En azından yerini biliyordu.

"Söylesene Hole" diye burnunu çekti Röed "şaka mı bu?"

"Hayır" dedi çoktan sandalyeye çökmüş olan Harry. Şimdi ellerini ensesinde birleştirip uzun bacaklarını uzatmış, daha önce orada olduklarını fark etmemiş gibi ayakkabılarını farklı açılara çevirip inceliyordu. Krohn ayakkabıların John Lobb olduğunu düşündü ama Hole gibi birinin bunu alabilmesi zordu.

"Ciddi ciddi soruyorum Hole, ekibimiz hastanede yatan bir kanser hastası, hakkında yolsuzluk soruşturması açılan bir polis ve taksi şoförlüğü yapan bir adamdan mı oluşacak?"

"Eskiden taksi şoförüydü dedim. Şu an perakende iş yapıyor. Ve bu bizim ekibimiz değil Röed, benim ekibim."

Röed'in yüzü asıldı. "Şöyle ki Hole, ortada bir ekip filan yok, bildiğin... tiyatro topluluğu bu. Ve olabilecek en iyi ekibi kurduğumu duyuracak kadar aptal olsam palyaçoya benzerdim."

"Duyurmayacaksın zaten."

"Tanrı aşkına dostum, amacımız kısmen bu değil mi? Bunu baştan belirtmedik mi?" Röed'in sesi büyük odada adeta gürledi. "Halkın, bu davayı çözmek için uzmanlarla çalıştığımı görmesini

istiyorum. Ancak o zaman gerçekten ciddi olduğumu anlayacaklar. Benim ve şirketimin itibarı söz konusu.”

Harry, Röed’in aksine sesini iyice alçaltarak “Geçen defa şüphenin ailen üzerinde baskı yarattığını söylemiştin” dedi. “Ayrıca ekiptekilerin kimliğini açıklayamayız çünkü bunu yaptığımız an polis memuru görevden alınır ve dolayısıyla polis raporlarına erişimi de olmaz. Onun ekipte olmasının sebebi bu zaten.”

Röed Krohn’a baktı.

Avukat omuz silkti. “Basın bültenindeki önemli isim ünlü cinayet dedektifi Harry Hole. Bir ekip kurmak istediğini yazabiliriz, bu yeterli olacaktır. Başroldeki adam iyi olursa, insanlar ekipteki diğer kişilerin de iyi olduğunu varsayacaktır.”

“Bir şey daha var” dedi Harry. “Aune ve Eikeland, Krohn’la aynı saat ücretini alacak. Berntsen ise iki katını alacak.”

“Delirdin mi sen dostum?” Röed kollarını iki yana açtı. “Senin ikramiyen farklı. Para almadığın ve başarı uğruna her şeyi riske attığın için bu cesurca bir girişim. Ama bir avukatın kazandığının iki katını bir... bir dolandırıcı için talep etmek de ne oluyor? Bana bunu nasıl hak ettiğini açıklayabilir misin?”

“Tam olarak *hak* edip etmediğini bilmiyorum” dedi Harry. “Ama buna değer. Senin gibi iş insanları ödemelerini böyle yapmıyor mu?”

“Değer mi?”

Harry esnemesini bastırarak “Tekrar söyleyeyim” dedi. “Truls Berntsen’in BL96’ya, yani Krimteknisk ve Adli Tıp Kurumu da dahil olmak üzere bu davayla ilgili tüm polis raporlarına erişimi var. Şu an araştırma ekibindekilerin sayısı on ikiyle yirmi kişi arasında. Berntsen’in şifresi ve cihazları hepsinin toplam çalışmasına değer. Ayrıca aldığı riski de hesaba katmak gerekiyor. Gizli bilgileri dışarıya aktardığı ortaya çıkarsa kovulmakla kalmayacak, hapis cezası da alacak.”

Röed gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Tekrar açtığında gülümsüyordu.

“Biliyor musun Harry? Barbell’in şu anki sözleşme görüşmelerinde senin gibi bir piç işimize yarayabilir.”

“Güzel” dedi Harry. “Bir şartım daha var.”

“Öyle mi?”

“Seni sorgulamam gerekiyor.”

Röed, Krohn’la tekrar bakıştı.

“Kabul.”

“Yalan makinesiyle” dedi Harry.

Pazartesi

Aune grubu

Mona Daa masasının başına oturmuş, Hedina adlı blog yazarının sosyal baskı ve güzellik standartları hakkındaki yazısını okuyordu. Dili zayıf, zaman zaman kulak tırmalayıcı olmasına rağmen bir kafede arkadaşınızın günlük sorunlarını dinliyormuşsunuz gibi tahammül edilebilir, doğal bir anlatımı vardı. Aslında yazarın “bilge” fikir ve tavsiyeleri öyle sıradan ve tahmin edilebilirdi ki Mona esnesin mi, söylensin mi bilemiyordu.

Hedina benzer bloglardaki basmakalıp ifadeleri kendi düsturu ve fikirleriymiş gibi alıp dış görünüşün her şeyden önemli görüldüğü bir dünyada yaşamının yarattığı yılgınlığı anlatırken kullanıyor, bu durumun genç kadınların özgüvenini nasıl sarstığından hararet ve kızgınlıkla yakınıyordu. Tabii Hedina’nın kendisinin güzel, zayıf, göğüsleri dolgun pornografik görsellerini paylaşması da tam bir paradokstu ama bu tartışma defalarca gündeme gelmiş ve –bütün savaşları kazandıktan sonra– bitkin düşen akıl, nihayetinde aptallığa karşı verdiği savaşı kaybetmişti. Aptallık demişken, Mona Daa’nın Hedina’nın blogunu okuyarak hayatının yarım saatini boşa harcamasının sebebi, editörü Julia’nın, insanların hastalık gerekçesiyle işe gelmemesinden ve Susanne davasındaki sessizlikten dolayı Mona’yı Hedina’nın yorumlarına yorum yapanlara yorum yapmakla görevlendirmiş olmasıydı. Julia, ironi yapma-

dan, Mona'ya hangi yorumların, olumluların mı olumsuzların mı daha fazla olduğunu saymasını, bu sayede makalenin başlığının "övgü"yle mi yoksa "eleştiri"yle mi başlayacağını belirlenebileceğini söylemişti. Altına da tıklama tuzağı olarak Hedina'nın fazla olmasa da biraz seksi sayılabilecek bir fotoğrafını koyacaktı.

Mona çok utanıyordu.

Hedina aslında bütün kadınların güzel olduğunu, asıl önemli olanın her kadının kendi eşsiz güzelliğini bulup ona güvenmesi olduğunu yazıyordu. Ancak bu şekilde kendinizi başkalarıyla kıyaslamayı bırakabilir, güzellik yarışını kaybettiğiniz inancına, yeme bozukluklarına, depresyona son verebilir, hayatınızı mahvetmenize engel olabilirdiniz. Mona aslında çok bariz bir şeyi, herkes güzel olursa kimsenin güzel sayılmayacağını, güzelliğin olumlu bir şekilde öne çıktığını söylemek istiyordu. Onun büyüme çağına denk gelen dönemde birkaç film yıldızı, belki de bir sınıf arkadaşı kelimenin tam anlamıyla güzel olma ayrıcalığına sahipti ve alelade bir güzelliğe sahip olanlarla güzel olmayanların çoğunluğu oluşturduğu grupta olmak onu ya da arkadaşlarını pek de rahatsız etmiyordu. Onlar daha önemli şeylere odaklanıyordu ve alelade bir görünüm kimsenin hayatını mahvetmiyordu. Hedina gibi bütün kadınların "güzel" olmayı istediği ve istemesi gerektiği argümanını tartışmasız doğru kabul eden kişiler bu kaybedenleri yaratmıştı. Çevrenizdeki kadınların yüzde yetmişi ameliyat, diyet, makyaj ve egzersizle diğer yüzde otuzun ulaşamadığı bir görünüme kavuşmuşsa, bu zamana kadar kendinden memnun olmalarına rağmen bir anda azınlığa düşen bu alelade kadınlara küçük çaplı bir depresyonun kapısı açılmıştı.

Mona iç geçirdi. Kendisi de Hedina'nınki gibi bir fizikle doğmuş olsaydı böyle düşünüp hisseder miydi? Hedina da fotoğraflarda görüldüğü gibi doğmamış olsa bile böyle mi hissederdi? Belki de hissetmezdi. Bilmiyordu. Tek bildiği, beyni olmasa da yarım milyon takipçisi olan bir blog yazarına köşesinde yer vermekten nefret ettiğiydi.

Ekranunda bir flaş haber bildirimi belirdi.

Ve Mona Daa bundan daha fazla nefret ettiği bir Şey olduğu-
nu fark etti. Terry Våge'nin onu geĉip toz duman içinde bırakma-
sıydı.

Julia *Dagbladet*'in web sitesinden "Susanne Andersen'in beyni
ıkartılmış" diye yüksek sesle okurken gözlerini masasının önün-
de duran Mona'ya dikti. "Bu konuda elimizde hiçbir Şey yok
mu?"

"Hayır" dedi Mona. "Ne bizim ne de diğerlerinin."

"Diğerlerini bilemem ama biz VG'yiz Mona. Biz hepsinden bü-
yük ve iyiyiz."

Mona, Julia'nın aslında ikisinin de aklından geçen Şeyi söyleye-
bileceğini düşündü. Biz hepsinden *iyiydik*.

"Polis Merkezi'nden biri bu bilgiyi sızdırmış olmalı" dedi
Mona.

"Demek ki sadece Våge'ye sızdırıyorlar. Buna kaynak deniyor
Mona. Bizim işimiz kaynak bulmak, öyle değil mi?"

Mona, Julia'nın kendisiyle, gazetenin en yüksek profilli ve say-
gın gazetecilerinden biri değil de en kıdemsiziyymiş gibi kibirle ko-
nuştuğuuna daha önce hiç tanık olmamıştı. Ama Mona şunu da bi-
liyordu ki, editör kendisi olsaydı karşısındaki gazeteci de bu işten
kolay sıyrılamazdı, hatta tam tersi olurdu.

"Kaynak bulmak önemli evet" dedi Mona. "Ama karşılığında
verecek bir bilginiz olmadığında ya da iyi bir ödeme yapmadığı-
nızda polisten bu tür bir bilgi alamazsınız. Ya da..."

"Evet?"

"Ya da söz konusu kişi üzerinde kontrolünüz yoksa."

"Sence burada durum böyle mi?"

"Bilmiyorum."

Julia sandalyesini geriye itip pencereden dışarıya, hükümet bi-
nalarının önündeki inşaat alanına baktı. "Belki Polis Merkezinde...
senin de üzerinde kontrol kurduğuun birileri vardır."

"Anders'i kastediyorsan, unut gitsin Julia."

"Polis Merkezi'nden biriyle birlikte olan bir gazetecinin içeri-
den bilgi aldığından zaten şüphelenilecektir. Neden olmasın..."

“Boş versene! O kadar da çaresiz değiliz Julia.”

Julia başını yana yatırdı. “Değil miyiz Mona? Onu bir de yönetime sor” dedi üst katları işaret ederek. “Gazetelerin peş peşe kapandığı bir yılda aylardır bundan büyük haber yapamadık. En azından bunu düşün.”

“Aslına bakarsan düşünmeme gerek yok Julia. Senin önerdiğin gibi kendi yuvama zarar vermektense Hedina denen o lanet kadın hakkında sonsuza kadar yazmayı tercih ederim.”

Julia küçük bir tebessüm ederek işaretparmağını düşünceli bir ifadeyle altdudağına götürüp Mona’ya baktı.

“Elbette. Haklısın. Bu da benim çaresizliğim. Yanlış yaptım. Bazı sınırları aşmamak gerek.”

Mona masasına döner dönmez diğer gazetelerin internet sitelerine baktı. Onlar da tıpkı kendisi gibi *Dagbladet*’e atıfta bulunup kayıp beyin haberini verdikten sonra o gün yapılacak basın toplantısını beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

İçerik editörüne iki yüz kelimelik bir yazı gönderip editör de yazıyı hemen yayınladıktan sonra Mona oturup Julia’nın söylediklerini düşündü. Kaynak. Kontrol kurmak. Bir defasında yerel bir gazetede çalışan bir gazeteciyle konuşmuştu. Adam, küçük gazeteleri tarayıp istedikleri bilgiyi kendi makaleleri gibi sunan ve oyunun kuralını çiğnedikleri düşünülmesin diye de son satırda yerel gazeteye kısacık bir atıfta bulunan büyükşehir gazetelerine korsanmartılar diye isim takmıştı. Mona daha sonra “korsanmartı” kelimesini Google’da aratmış, Wikipedia’da küçük kuşların peşlerine takılıp avlarını bıraktırana kadar onları kovalayan, sonunda avlarını çalan ve kleptoparazit diye adlandırılan bir kuş olduğunu öğrenmişti.

Terry Våge’ye de bunun benzeri yapılabilir miydi? Genie’ye tecavüz etmeye çalıştığıyla ilgili söylentileri biraz araştırabilirdi; bir gününü bile almazdı bu. Sonra Våge’ye gidip Susanne davasındaki kaynağının kim olduğunu söylemezse onu haber yapacağını söyleyebilir, böylece avını bırakmasını sağlayabilirdi. Mona biraz düşündü. Bu o sapıkla irtibata geçmesi anlamına geliyordu. Ama Terry kabul ederse o zaman da Mona elinde kanıt olmasına

rağmen tecavüz girişimi hakkında bir şey yazamayacaktı.

Sonra Mona Daa uykudan uyanmış gibi ürperdi. Ne yapmaya çalışıyordu? Kendini, zavallı bir blog yazarının, sadece dikkat çekip para ve şöhret kazanmanın yolunu arayan genç bir kızın etik standartlarını yargılamaya adanmıştı ama bunlar aslında kendisinin de hoşlanabileceği şeyler değil miydi?

Evet, ama bu şekilde değil, hile yaparak değil.

Mona o öğleden sonra deadlift'in ardından fazladan üç set biceps curl'le kendini cezalandırdı.

Oslo'ya akşam karanlığı çökmüştü. Harry, Radium Hastanesi'nin altıncı katından otoyolu görebiliyordu. Arabaların ateşböceği misali, buradan, yolun en düşük rakımlı noktasından dört buçuk kilometre ötedeki en yüksek rakımlı noktasına, Rikshospital ve Adli Tıp Kurumu'nun bulunduğu noktaya, belli bir açıyla yokuş yukarı tırmandığını görebiliyordu.

"Üzgünüm Mona" dedi "yorum yapmayacağım, basın açıklamasında söylenmesi gerekenler söylendi. Hayır, ekipteki diğer kişilerin isimlerini veremem, gözlerden uzak çalışmayı tercih ediyoruz. Hayır, bu konuda konuşamam, polisin ne düşündüğünü onlara sormalısın. Seni anlıyorum Mona ama tekrar ediyorum, ekleyecek başka bir şeyim yok ve şimdi kapatmalıyım, tamam mı? Anders'e selamlarımı ilet."

Harry yeni aldığı telefonu takım elbisesinin iç cebine koyup tekrar yerine oturdu.

"Eski Norveç numaramı tutmakla hata ettim, kusura bakma." Harry avuçlarını birleştirdi. "Ama oradaki herkes tanıtıldı ve dava kabaca özetlendi. Daha ileri gitmeden önce bu ekibe Aune grubu adını vermeyi öneriyorum."

"Hayır, benim adımla anılmasın" diye itiraz etti Ståle Aune, yataкта hafifçe doğrulmaya çalışarak.

Harry "Yanlış ifade ettim, özür dilerim. Ekibe Aune grubu ismini vermeye karar verdim" diye ekledi.

Öystein, yatağın diğer tarafındaki sandalyeden Harry ve Truls Berntsen'e bakarak "Sebepten?" diye sordu.

“Çünkü artık burası bizim ofisimiz” dedi Harry. “Polise Polis Merkezi’nde bulundukları için polis deniyor, değil mi?” Kimse-den cevap gelmedi. Harry kendi isteğiyle odadan çıkan veterinerin geri gelmediğinden emin olmak için diğer yatağa baktı. Sonra Thief’in ofis bölümündeki yazıcıdan çıkardığı üç kopya zımbalanmış kâğıdı dağıttı.

“Bunlar bugünkü otopsi de dahil, şu ana kadar davayla ilgili en önemli raporların bir özeti. Belgenin sorumluluğu size ait. Kaybolsalarsa adamın başı belaya girer.”

Homurtulu kahkahası gözlerine ya da yüzünün diğer noktalarına ulaşmayan Truls’u işaret etti.

“Bugün sistematik şekilde çalışmayacağız” dedi Harry. “Sadece dava hakkındaki düşüncelerinizi duymak istiyorum. Sizce bu ne tür bir cinayet? Herhangi bir fikriniz yoksa bile dinlemek isterim.”

“Ne yani?” diye sırtı Öystein. “Ben böyle bir şeye mi, bir beyin takımına mı katıldım?”

“Her şekilde başlangıç noktamız bu” dedi Harry. “Ståle?”

Psikolog incecik ellerini yorganın üstünde kavuşturdu. “Şey. Bu tamamen rastgele bir hamle olur ama...”

“Ha?” Öystein Harry’ye imalı bir bakış attı.

“Rastgele bir yerden başlıyorum” dedi Aune. “Ama ilk aklıma gelen, bir kadın öldüğünde çok yüksek olasılıkla yakın bağları olan birinin, bir kocanın ya da erkek arkadaşın işin içinde olduğu ve cinayetin kıskançlık ya da başka aşağılayıcı reddedilme gibi sebeplerden işlendiği söylenebilir. Ortada iki kadının olduğu bu tür vakalarda ise failin her ikisiyle de yakın bir bağı olma ihtimali yüksektir ve cinayet cinsel sebeplerden işlenmiştir. Bu vakayı diğerlerinden ayıran şey, kaybolmalarından hemen önce iki kurbanın aynı mekânda bulunması. Öte yandan, gezegendeki insanların birbirinden en fazla altı sosyal bağlantı uzakta olduğu teorisi doğruysa o zaman bunun çok da tuhaf olduğunu söyleyemeyiz. Ayrıca beynin ve bir gözün çıkarılmış olduğunu unutmayalım. Bu da ganimet toplayan bir katille karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Dolayısıyla, daha fazlasını öğrenene ka-

dar –klişeyi mazur görün– psikopat bir cinsel katil aradığımızı söyleyebiliriz.”

“Bunun bir çekiçli adam durumu olmadığına emin misin?” dedi Öystein.

“Anlayamadım?” Aune, çürük dişli adama daha yakından bakmak istercesine gözlüklerini düzeltti.

“Yani elinde bir çekiç varsa tüm sorunları çivi gibi görürsün. Sen psikolog olduğuna göre her gizemin çözümünü psikopatlığa bağlıyorsun.”

“Belki de öyledir” dedi Aune. “Zihin kör olduğunda gözler işe yaramaz. Sence bu ne tür bir cinayet Eikeland?”

Harry, Öystein’in bunu düşündüğünü görebiliyordu çünkü her zamanki gibi ince, çıkıntılı çene kemiği ileri geri çalışıyor, yine bir şey düşünüyordu. Aune’ye tükürecekmiş gibi boğazını temizleyip sırttı.

“Seninle aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim doktor. Ve benim psikoloji çekicim olmadığı için fikirlerime de biraz daha ağırlık verebileceğimizi düşünüyorum.”

Aune gülümsedi. “Tamam.”

“Truls?” dedi Harry.

Tanışırken sadece üç cümle konuşan Truls Berntsen tam da Harry’nin beklediği gibi sessizce omuz silkti. Harry onu daha fazla rahatsız etmeyip kendisi konuştu.

“Bence kurbanlar arasında bir bağlantı var ve bu bağlantı katil üzerinden geçiyor. Vücut parçalarının çıkartılması belki de polisi klasik bir seri katil ve ganimet avcısıyla karşı karşıya olduğuna inandırmak için bir taktik olabilir çünkü o zaman daha rasyonel hareket eden kişileri yeterince araştırmazlar. Benzer dikkat dağıtıcı manevraları daha önce de görmüştüm. İstatistiksel olarak hayatınız boyunca yolda yedi defa bir seri katilin yanından geçtiğimizi bir yerde okumuştum. Bu sayı gerçekten de çok yüksek.”

Harry kendi söylediklerine inanmıyordu. Hiçbir şeye inanmıyordu. Diğerleri ne düşünürse düşünsün sırf onlara alternatifler olduğunu göstermek için alternatif bir hipotez sunacaktı. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak belirli bir fikre takılı kalmadan zihni açık tut-

mak bir eğitim meselesiydi. Böyle bir durumda araştırmacı, yeni bilginin aslında farklı bir yöne işaret etme olasılığına bakmak yerine, araştırmacının halihazırda inandığı şeyin teyidi olarak yanlış yorumlanması riskiyle, yani *doğrulama yanlılığı* denen şeyle karşı karşıya kalırdı. Örneğin, cinayet işlediğinden şüphelendiğiniz bir adamın bir gün önce kadın kurbanla samimi bir konuşma yaptığı bilgisi, adamın kadına saldırgan davranmadığı şeklinde değil, adamın ona şehvet duyduğu şeklinde yorumlanabilir.

Odaya ilk geldiklerinde Ståle Aune nispeten iyi görünüyordu ama şimdi Harry gözlerinin donuklaştığını görebiliyordu. Üstelik karısıyla kızının saat sekizde, yani tam yirmi dakika sonra ziyarete geleceğini de biliyordu.

“Yarın tekrar buluştuğumuzda Truls ve ben Markus Röed’i sorgulamış olacağız. Bulacağımız, hatta bulamayacağımız şeyler nasıl bir yol izleyeceğimizi belirleyecektir. Evet beyler, ofis bu akşam için kapandı.”

Enfiye kapsülü

Harry Thief'in en üst katındaki bara girdiğinde saat dokuz buçuktu.

Bar masasına oturup dilini, hiç değilse sipariş verebilecek kadar ıslatmaya çalıştı. Şu ana kadar da bu içkinin hayaliyle dayanabilmişti zaten. Sadece bir tane içebilirdi ama bu planın yakında bozulacağını da biliyordu.

Barmenin önüne bıraktığı kokteyl mönüsüne baktı. Bazı içkilere film isimleri verildiğini görünce o filmlerdeki oyuncuların ya da yönetmenlerin buraya gelmiş olabileceği sonucuna vardı.

"Sizde..." diye Norveççe konuşmaya başladı.

"Kusura bakmayın İngilizce konuşabilirim sadece."

"Jim Beam var mı?" diye İngilizce sordu.

"Tabii efendim ama isterseniz size özel olarak ürettiğimiz içkimizi önerebilirim..."

"Hayır."

Barmen ona baktı. "Jim Beam tamam."

Harry müşterilere ve dışarıdaki şehre baktı. Yeni Oslo'ya. Zengin Oslo'ya değil, para içinde yüzen Oslo'ya. Sadece giydiği takım elbise ve ayakkabılar buraya aitti. Belki değildi. Birkaç yıl önce buraya gelmiş, kapıdan çıkmadan önce Turbonegro'nun solistinin bir masada oturduğunu görmüştü. Harry'nin şu an hissettiği kadar yalnız bir hali vardı. Telefonunu çıkardı. A diye kaydetmişti onu. Bir mesaj yazdı.

Şehre geldim. Buluşabilir miyiz?

Telefonunu masasının üzerine bırakırken yanına birinin oturduğunu fark etti ve hemen ardından tam çıkartamadığı bir Amerikan aksanıyla zencefilli bira siparişi veren yumuşak sesi duydu. Barın arkasındaki aynaya baktı. Raftaki şişeler adamın yüzünü gizlese de Harry boynundaki parlak beyaz şeyi görebildi. ABD’de köpek tasmaı dedikleri, tüm boynunu saran türden bir rahip yakasıydı bu. Rahip birasını alır almaz gözden kayboldu.

Alexandra Sturdza’dan cevap geldiğinde Harry içkisini yarılamıştı.

Evet, döndüğünü gazetede gördüm. Buluşmaktan ne kastettiğine bağlı.

Adli Tıp’ta bir kahve, diye yazdı. Yarın 12’den sonra olabilir örneğin.

Harry cevabı uzun süre beklemek zorunda kaldı. Bunun, Rakel onu kovduğunda Alexandra’nın cömertçe sunduğu yatağının sıcaklığına dönme girişimi olmadığını muhtemelen anlamıştı. Aralarındaki ilişki karmaşık olmasa da Harry bu cömertliğe karşılık verememişti. Asıl baş edemediği Alexandra’nın yatağı dışında kalan her şeydi. *Buluşmaktan ne kastettiğine bağlı.* En kötüsü de cevabın sadece eldeki işle ilgili olup olmadığından tam emin olmamasıydı. Çünkü o *yalnızdı*. Yalnız kalmaya kendisi kadar ihtiyaç duyan başka birini tanımıyordu; Rakel buna “sınırlı sosyal kapasite” diyordu, ki Rakel onun ileride bir bitiş çizgisi olduğunu hayal etmeden, bir noktada zaten özgür bırakılacağını bilerek vakit geçirebileceği –ve geçirmek istediği– tek kişiydi. Tabii ki tek başına olmadan da yalnız, yalnız olmadan da tek başına olunabilirdi ama şimdi tek başınaydı. Ve yalnızdı.

Belki de bu yüzden herhangi bir *şeye bağlı* olmadan kesin bir evet cevabı bekliyordu. Erkek arkadaşı mı vardı? Neden olmasın? Çok da olasıydı. Ama adamın çılgın bir yolculuğa çıkacağı kesindi.

Harry hesabı ödeyip odasına doğru yola koyulduğunda telefonu tekrar titredi.

Öğleden sonra 1.

Prim dondurucuyu açtı.

Büyük saklama poşetinin yanında, uyuşturucu satıcılarının kullandığı türden birkaç küçük kilitli poşet vardı. İkisinde saç telleri, birinde kanlı deri parçaları, bir diğerindeyse kestiği bir kumaş par-

çası vardı. Günün birinde işine yarayabilecek şeyler. İçinde yosun olan kilitli poşeti alıp yemek masasıyla akvaryumun yanından geçti. Masanın üstündeki cam kutunun önünde eğildi. Nem sensörüne bakıp kapağı çıkardıktan sonra kilitli poşeti açıp siyah toprağın üzerine yosun serpti. İçindeki hayvanı, neredeyse yirmi santimetre uzunluğundaki, parlak pembe sümüklüböceği inceledi. Prim onu izlemekten hiç bıkmamıştı. Tam anlamıyla bir aksiyon filmi değildi tabii; sümüklüböcek hareket etse bile bu saatte sadece birkaç santimetreden fazla olmazdı. Görünürde öyle duygusal bir drama ya da teatral bir durum da yoktu. Sümüklüböceğin kendini ifade etmesinin –ya da bir izlenim edinmesinin– tek yolu antenleriydi ve herhangi bir hareket olup olmadığını anlamak için de bir süre gözlemlemeniz gerekiyordu. Sümüklüböceğin tam da bu yönü O’na bakmakla kıyaslanabilirdi; en ufak bir hareket ya da jest bile ödül-
dü. Sadece sabırla O’nun gözüne girebilir, anlamasını sağlayabilirdi.

Bu bir Kaputar Dağı sümüklüböceğiydi. Prim Avustralya’nın Yeni Güney Galler bölgesindeki dağdan dönüşte iki tane almıştı. Pembe sümüklüböcekler sadece orada, Kaputar Dağı’nın eteklerindeki on kilometrekarelik ormanlık alanda bulunuyordu. Satıcının ona söylediği gibi, tek bir orman yangını türün tamamını yok edebilirdi. Dolayısıyla Prim ithalat-ihracat yasaklarını vicdan azabı çekmeden delmişti. Sümüklüböcekler öyle berbat parazit mikroplara ev sahipliği yapıyordu ki, onları sınırlardan geçirmek radyoaktif madde kaçakçılığı yapmaktan farksızdı. Bu yüzden Prim, pembe sümüklüböceğin Norveç’teki tek örneklerinin kendisinde olduğundan emindi. Avustralya ve dünyanın geri kalanı yandığı takdirde bu türü kurtarmış olabilirdi. Evet, insanoğlunun artık var olmadığı bir yaşamda. Bu da an meselesiydi. Çünkü doğa sadece doğaya hizmet edenleri korurdu. Bowie, *homo sapiens*’in ömrünü tamamladığını söylerken haklıydı.

Sümüklüböceğin duyargaları hareket etti. En sevdiği yemeğin, Prim’in yine Kaputar Dağı’nın eteklerinden kaçırdığı erimiş yosunun kokusunu almıştı. Şimdi sümüklüböcek hareket ederken neredeyse belli belirsiz, pürüzsüz, pembe yüzeyi parlıyordu. Milim milim yemeğine doğru ilerlerken siyah toprağın üzerinde balçık

izi bırakıyordu. Prim'in kendi hedefine yaklaştığı kadar yavaş ve emin adımlarla hedefine yaklaşıyordu. Avustralya'da yamyam salyangozlar, Kaputar Dağı sümüklüböceği avlamak için balçık izini kullanan kör yırtıcılar vardı. Onlardan çok az daha hızlılardı ama yavaş yavaş, çok yavaşça avlarına yaklaşıyorlardı. O güzelim pembe sümüklüböceği canlı canlı yiyor, minik dişleriyle kazıyıp katman katman emiyorlardı. Pembe sümüklüböcek geldiklerini fark ediyor muydu? Yakalanmayı beklerken korkuyorlar mıydı? Bunun bir çözümü, kaçış yolu var mıydı? Avcısının rotasını değiştirmesi umuduyla başka bir Kaputar Dağı sümüklüböceğinin balçık izinin üzerinden geçmek aklına geliyor muydu? En azından kendisini almaya geldiklerinde o bu yola başvuracaktı.

Prim mutfağa dönüp kilitli poşeti yerine koydu. Bir an durup büyük dondurucu poşetine, içindeki insan beynine baktı. Ürperdi. Midesi bulanmaya başladı. Bundan korkuyordu.

Dişlerini fırçalayıp yatağa girdikten sonra polis telsizini açıp mesajları dinledi. Şehirde yaşanan terslikleri kısa ve öz biçimde ifade eden bu sakin sesleri dinlemek bazen güven verici ve yatıştırıcı oluyordu. Çünkü çok az olay oluyordu ve olanlar da Prim'in kısa süre içinde uykuya dalmasını engelleyecek derecede ürkütücü olmuyordu. Ama bu gece farklıydı. Grefsenkollen'de kayıp kadını arama çalışmalarına son vermişlerdi ve şimdi yarın sabah erkenden farklı arama ekiplerinin buluşma noktalarını ve saatini polis telsizini kullanarak ayarlıyorlardı. Prim çekmeceyi açıp kokain kabını çıkardı. Kısmen altından yapılmış gibi, diye düşündü. Beş santimetre uzunluğunda, kurşun şeklindeydi. Bir enfiye kapsülü. Yivini hafifçe büktüğünüzde kurşuna uygun doz "yükleniyor", böylece ucundaki delikten koklayabiliyordunuz. Gerçekten zarifti. Polisin şimdi aradığı kadına aitti, hatta üzerine baş harfleri bile kazınmıştı, B.B. Hediye idi belli ki. Prim parmaklarını yivin üzerinde gezdirip kutuyu yanağına yasladı. Sonra onu tekrar çekmeceye koyup radyoyu kapattı ve tavanı izlemeye başladı. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Mastürbasyon yapmayı denedi ama vazgeçti. Sonra ağlamaya başladı.

Nihayet uykuya daldığında saat neredeyse sabahın ikisiydi.

Salı

Truls saatine baktı. Dokuzu on geçiyordu. Markus Röed on dakika önce gelmiş olmalıydı.

Harry masayı otel odasının ortasına koyabilmek için Truls'la birlikte yatağı duvara doğru itmişti ve şu an her biri masanın bir ucundaki sandalyelere oturmuş, üçüncü kişiye ayırdıkları boş sandalyeye bakıyorlardı. Truls kolunun altını kaşıdı.

“Kibirli herif” dedi.

“Hımm” dedi Harry. “Sana saatine ne kadar ödediğine ve şu an mesaide olduğuna odaklan. Daha iyi hissettin mi?”

Truls işaretparmağını uzatıp dizüstü bilgisayarına amaçsızca tıklatmaya başladı. Sonra düşündü. “Bir parça” diye homurdandı.

Prosedürü dikkatlice gözden geçirmişlerdi.

Görev dağılımı kolaydı. Harry soruları soracak, Truls çenesini tutup gördüklerini ele vermeden ekrana odaklanacaktı. Truls açısından hiç sorun yoktu, ne de olsa son üç yıldır Polis Merkezi'ndeki görevi de bundan ibaretti; online poker oynamak, *The Shield*'in eski bölümlerini izleyip Megan Fox'un fotoğraflarına bakmak. Ama Truls'un elektrotlu uçları Röed'e takması da gerekiyordu. İki mavi, bir kırmızı elektrot göğsünde, kalbinin olduğu tarafa, her bir bileğindeki atardamara da bir kırmızı elektrot takılacaktı. Elektrotlar bir kutuya, bu kutu da tek bir kabloyla dizüstü bilgisayara bağlanıyordu.

“İyi polis/kötü polis taktiğini mi uygulayacaksın?” diye sordu Truls, Harry'nin masaya koyduğu kâğıt havlu rulosunu başıyla

işaret ederek. Plan şöyle ilerliyordu; kötü polis sorgulanan kişiyi ağlattıktan sonra öfkeyle dışarı çıkar, iyi polis sorgulanan kişiye hemen kâğıt havlu uzatıp birkaç şefkatli söz söyleyerek sorgulanan kişinin kendisine güvenmesini beklerdi. İnsanlar kadınların daha nazik ve aptal olduğuna inansa da Truls öyle olmadığını biliyordu. Şimdi daha iyi biliyordu.

“Olabilir” dedi Harry.

Truls Harry’ye bakıp onu iyi polis rolünde hayal etmeye çalıştı ama pes etti. Yıllar önce, Truls ve Mikael Bellman polis teşkilatında birlikte çalışırken, Bellman hep iyi polisi oynamıştı. O zeki, sinsi piç bu konuda çok iyiydi, sadece sorgulamalarda da değil. O kadar iyiydi ki Adalet Bakanı olmuştu. Bulaştıkları onca pisliği düşününce bu inanılmazdı. Öte yandan mantıklı da geliyordu. Mikael Bellman’ın ellerini hiç kirletmeden pisliğin dibine kadar daldırma yeteneği hiç kimsede yoktu.

Kapı çaldı.

Resepsiyona Röed geldiğinde onu yukarı göndermelerini söylemişlerdi.

Önceden kararlaştırıldığı gibi kapıyı Truls açtı.

Röed gülümsüyor ama gergin görünüyor, diye düşündü Truls. Cildi ve gözleri parlıyordu. Truls kendini tanıtmadan, elini de sıkmadan onu içeri aldı. İşin o kısmını Harry üstlenerek Röed’in fazla vaktini almayacaklarını söyleyip ceketini çıkarmasını ve gömleğinin düğmelerini açmasını rica etti. Harry elini uzatıp Röed’in çıkardığı ceketini alarak portmantoya astı. Truls elektrotları takmaya başladı. Onları iki meme ucunun üstündeki ve altındaki kabuklardan kaçınarak yerleştirdi. Ayrıca birkaç çürük de vardı. Ya Röed birinden dayak yemişti ya da karısı yatakta çok vahşiydi. Belki de geçimini sağladığı kızlardan birinin eseri idi.

Truls son elektrotları da bileklere bağladıktan sonra masanın Harry’nin olduğu tarafına geçip oturdu ve enter tuşuna basarak dizüstü bilgisayarın ekranına gözlerini dikti.

“Her şey yolunda görünüyor mu?” diye sordu Harry.

Truls başıyla onayladı.

Harry Röed’e döndü. “Sorular genellikle evet ya da hayır şek-

linde cevaplanacak; yalan makinesi testleri kısa cevapların analizi-ne daha uygun. Hazır mısın?”

Röed zoraki gülümsüyor gibiydi. “Başlayın çocuklar, yarım saat sonra gitmem gerekiyor.”

“Adın Markus Röed mi?”

“Evet.”

Gözü ekranda olan Truls’a baktıklarında bir duraksama oldu, Truls başıyla kısaca onayladı.

“Erkek misin, kadın mı?” diye sordu Harry.

Röed gülümsedi. “Erkeğim.”

“Kadın olduğunu söyleyebilir misin?”

“Kadınım.”

Harry Truls’a baktığında Truls tekrar başını salladı.

Harry boğazını temizledi. “Susanne Andersen’i sen mi öldür-dün?”

“Hayır.”

“Bertine Bertilsen’i sen mi öldürdün?”

“Hayır.”

“Bu kadınlardan biriyle ya da ikisiyle seks yaptın mı?”

Oda sessizliğe gömüldü. Truls, Markus Röed’in kızarmaya başladığını, nefesinin kesildiğini gördü. Sonra hapşırdı. İki defa. Üç defa. Harry kâğıt havludan bir parça kopartıp uzattı. Markus Röed ceke-tine uzanıyormuş gibi sandalyenin arkasına uzandı –muhtemelen mendilini almak için– ama sonra kâğıt havluyu alıp burnunu sildi.

“Evet, yaptım” dedi, kâğıt havluyu Harry’nin kaldırdığı çöp sepetine atarak. “İkisiyle de. Ama tüm tarafların rızasıyla oldu.”

“Aynı anda mı?”

“Hayır, ben öyle şeyleri sevmem.”

“Susanne ile Bertine birbirlerini tanıyorlar mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Hayır, tanımadıklarından eminim.”

“Tanışmasınlar diye özen gösterdiğin için mi?”

Röed küçük bir kahkaha attı. “Hayır, başka kadınlarla görüş-tüğümü asla saklamadım. Üstelik ikisini de partiye davet ettim, değil mi?”

“Davet ettin mi?”

“Evet.”

“Bu kadınlardan biri şantajla senden para aldı mı?”

“Hayır.”

“İlişkinizi ifşa etmekle tehdit etti mi?”

Röed başını iki yana salladı.

“Lütfen sözlü olarak cevap ver” dedi Harry.

“Hayır. İlişkilerim önem arz edecek kadar gizli değildi. Herkesin bilmesini istediğimden de değil tabii ama gizlemek için de özel bir çaba göstermedim. Helene bile biliyordu.”

“Sence Helene onları kıskanıp öldürmüş olabilir mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Helene akıllı başında bir kadın. Yakalanma riskinin böyle bir avantaja değmeyeceğini düşünür.”

“Avantaj mı?”

“Şey. İntikam.”

“Ya da seni elinde tutmak için onları öldürmeye.”

“Hayır. Onu bir iki boş tip için asla terk etmeyeceğimi bilir. Ama özgürlüğümü kısıtlamaya kalkarsa onu terk edebilirim.”

“Susanne ya da Bertine’yle en son ne zaman görüştün?”

“Partide.”

“Ondan önce?”

“Ondan önce onları uzun zaman görmedim.”

“Onlarla görüşmeyi neden kestin?”

“İlgimi kaybettim sanırım.” Röed omuz silkti. “Fiziksel görünüm her zaman cezbedicidir ama Susanne ve Bertine gibi kızların raf ömrü Helene Röed’le aynı değildir. Ne demek istediğimi anlamışsındır.”

“Hımm. Sen ya da kızlar partide herhangi bir uyuşturucu madde aldınız mı?”

“Uyuşturucu mu? Ben almadım.”

Harry Truls’a baktığında Truls başını hafifçe iki yana salladı.

“Emin misin?” dedi Harry. “Peki ya kokain?”

Truls, Markus Röed’in gözlerini üzerinde hissetse de bakışlarını ekrandan ayırmadı.

“Pekâlâ” dedi Röed. “Kızlarda biraz kokain vardı.”

“Kendi kokainleri mi yoksa senin mi?”

“Bir adam bir miktar getirdi.”

“Kimdi o?”

“Bilmiyorum. Komşulardan birinin arkadaşı ya da bir satıcıydı, ben bu işlerden anlamam. Kokain satıcılarının peşindeyseniz maske ve güneş gözlüğü taktığı için onu tarif de edemem.” Röed alaycı bir gülümsemeyle baksa da Truls onun sinirlendiğini görebiliyordu. Alfa erkekleri sorgulanmaya böyle tepki verirdi.

“Beyaz mıydı, Norveçli mi, yoksa...”

“Evet, beyaz. Norveçliye benziyordu.”

“Susanne ya da Bertine’yle konuştu mu?”

“Evet, onun malını içtilerse konuşmuş olmalı.”

“Hımm. Yani sen kokain kullanmıyorsun.”

“Hayır.”

Harry Truls’a doğru eğilince Truls ekranda bir noktayı gizlice işaret ederek karşılık verdi.

“Hımm. Ama yalan makinesi doğruyu söylemediğini düşünüyor.”

Röed, ebeveynine meydan okuyan bir ergen gibi onlara baktı. Ama sonunda öfkeyle inleyerek pes etti.

“Bunun davayla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Evet, eskiden hafta sonları içerdim. Ama Helene’yle hiçbir şey içmeme konusunda bir anlaşma yaptım ve o gece almadım. Tamam mı? Artık gitmeliyim.”

“Son bir soru daha. Susanne Andersen ya da Bertine Bertilsen’i öldürmesi için birini tuttun mu ya da biriyle işbirliği yaptın mı?”

“Tanrı aşkına Hole, neden öyle bir şey yapayım ki?” Röed öfkeyle kollarını savururken Truls elektrotlardan birinin bileğinden çıkmak üzere olduğunu fark etti. “Altmışlı yaşların ortasıdaysan ve karın anlayışlı biriye, yirmili yaşlarındaki kızlarla korkmadan takılabileceğini anlamıyor musun? Ait olduğum ve iş yaptığım çevrelerde bu aslında saygı uyandıran bir şey. Hâlâ dikkate alınacak kadar erkek olduğunun kanıtı bu.” Röed’in sesinin tonu yükseldi. “İnsanların, farklı sonuçları olmadan yaptıkları anlaşma-

lardan kolayca çekilemeyeceklerini anlamaları için yeterli. Anlıyor musun, Hole?”

Harry arkasına yaslanarak “Ben anlıyorum” dedi. “Ama bu yalan makinesi testi en iyi evet/hayır cevaplarına yanıt veriyor. O yüzden izin verirsen soruyu tekrarlamak istiyorum...”

“Hayır! Cevabım hayır, herhangi bir...” Röed düşüncenin saçmalığına güldü “...öldürme emri vermedim.”

“Tamam. Zaman ayırdığın için teşekkürler” dedi Harry. “Başka bir toplantın vardı. Truls?”

Truls ayağa kalkıp masanın etrafından geçerek Röed’in üzerindeki elektrotları çıkardı.

Röed gömleğinin düğmelerini iliklerken Harry “Bu arada karınla da görüşmek istiyorum” dedi.

“Olur.”

“Daha doğrusu ona sormak istiyorum.” Röed masanın etrafından geçerken Harry hemen dizüstü bilgisayarını kapattı. “Sadece seni bilgilendirmek istedim.”

“Ne istersen yap. Ama seni işe aldığıma pişman etme beni Harry.”

“Diş doktoruna gitmek gibi düşün” dedi Harry ayağa kalkarak. “Gittikten sonra pişman olmazsın.” Portmantodan ceketini alıp Röed’e tuttu.

“Faturayı gördüğünde ne hissettiğine bağlı o” diye homurdandı Truls, adamın arkasından kapıyı kapatırken.

Laboratuvarı işaret ederek "Orada oturuyor" dedi beyaz önlüklü yaşlı kadın. Harry, yine beyaz önlüklü, yüksek bir tabureden bir mikroskobun üzerine eğilmiş bir sırt gördü.

O tarafa yürüyüp arkasında durarak hafifçe öksürdü.

Kadın merakla döndüğünde Harry sert, ciddi, işine odaklanmış bir yüz gördü. Ama onu görünce kadının yüzü aniden aydınlandı.

"Harry!" Kadın ayağa kalkıp kollarını onun boynuna doladı.

Ne tür bir tepkiyle karşılanacağını bilemediği için biraz şaşırان Harry de "Alexandra" dedi.

"Buraya nasıl çıkabildin?"

"Biraz erken geldim ve resepsiyondaki Lilly beni hatırladı, dolayısıyla..."

"Peki ne düşünüyorsun?" Alexandra gururla duruşunu dikleştirdi, hatta hafifçe döndü.

Harry gülümsedi. "Hâlâ harika görünüyorsun. Lamborghini ile şey karışımı..."

"Ben değil, geri zekâlı! Laboratuvar."

"Ah. Evet, yenilenmiş, fark ettim."

"Muhteşem değil mi? Eskiden yurtdışına göndermek zorunda kaldığımız her şeyi artık burada yapıyoruz. DNA, kimya, biyoloji, çok kapsamlı. Öyle ki Krimteknisk'in analiz kapasitesi yetme-

diğinde bizden destek istiyorlar. Laboratuvarı kişisel araştırmalar için de kullanabiliyoruz. Şu an DNA analizi üzerine doktora tezi mi hazırlıyorum.”

“Etkileyici” dedi Harry, bakışlarını test tüpleri, şişeler, bilgisayar ekranları, mikroskoplar ve nasıl işlediğini hiç bilmediği makinelerden oluşan tepsilerde gezdirerek.

Alexandra “Helge, Harry’ye merhaba de!” diye seslenince odadaki diğer kişi taburesinde dönüp ona gülümseyerek el salladı, sonra tekrar mikroskobuna döndü.

“Hangimiz doktorayı daha önce bitirecek yarışına girdik” diye fısıldadı Alexandra.

“Hımm. Kantinde kahve içmeye vaktin var mı?”

Alexandra onun koluna girdi. “Daha iyi bir yer biliyorum. Gel benimle.”

“Demek Katrine senin bildiğini biliyor” diye özetledi Alexandra. “Sonra da bir gün çocuğa bakıcılık yapmanı teklif etti.” Boş fincanını çatı kapısından çıkardıkları sandalyelerin önündeki kecenin üzerine bıraktı. “Bu bir başlangıç. Seni korkutuyor mu?”

“Ödümü patlatıyor” dedi Harry. “Ayrıca bu aralar hiç vaktim yok.”

“Babalar zamanın başlangıcından beri bunu söylüyordur eminim.”

“Evet. Ama önümüzdeki yedi gün içinde bu davayı çözmeliyim.”

“Röed sana sadece yedi gün mü verdi? Bu biraz iyimser, değil mi?”

Harry cevap vermedi.

“Sence Katrine tekrar...”

“Hayır” dedi Harry kararlılıkla.

“Bu tür duygular tamamen ölmez biliyorsun.”

“Aslında ölür.”

Alexandra hiçbir şey söylemeden ona bakıp sadece yüzüne dökülen siyah kıvrıkcık saç tutamını geriye itmekle yetindi.

“Her neyse” dedi Harry. “Çocuk ve kendisi için en iyisini o bilir.”

“En iyisi ne?”

“Etraflarında olmaya değmeyeceğim.”

“Babasının sen olduğunu başka kim biliyor?”

“Sadece sen” dedi Harry. “Bu arada Katrine babanın Björn olmadığını kimsenin bilmesini istemiyor.”

“Merak etme” dedi Alexandra. “DNA analizini ben yaptığım için biliyorum ve gizlilik yemini ettim. Sigaran varsa paylaşalım mı?”

“Bıraktım.”

“Sen mi? Ciddi misin?”

Harry başıyla onayladı ve göğe baktı. Bulutlar belirmişti. Alt kısımları kurşun grisi, yukarı doğru genişleyip güneş ışığının vurduğu yerlerse beyazdı.

“Demek hayatında kimse yok” dedi Harry. “Memnun musun?”

“Hayır” dedi Alexandra. “Ama hayatımda biri olsa yine mutlu olmazdım muhtemelen.” Sonra her zamanki boğuk kahkahasını attı. Harry bunun o zamankiyle aynı etkiyi yarattığını hissetti. Belki de gerçekten öyleydi. Bu tür duygular geçici görünseler de asla tam olarak ölmüyordu belki.

Harry boğazını temizledi.

“İşte geliyor” dedi Alexandra.

“Ne?”

“Kahve içmek isteme sebebin.”

“Olabilir” dedi Harry, içinde bir kâğıt havlu parçası olan plastik kutuyu çıkararak. “Bunu benim için analiz edebilir misin?”

“Biliyordum!” diye homurdandı Alexandra.

“Hımm. Yine de benimle kahve içmeyi kabul ettin, öyle mi?”

“Yanılmış olmayı, aslında beni düşündüğünü söylemeni ümit ediyordum belki de.”

“Seni düşündüğümü şimdi söylememin bir anlamı olmayacak biliyorum ama düşündüm.”

“Olsun, sen yine de söyle.”

Harry zoraki bir gülümsemeyle “Seni düşündüm” dedi.

Alexandra kutuyu ondan aldı. “Nedir bu?”

“Mukus ve tükürük. Susanne’nin göğsünden aldığı örneklerle aynı kişiye ait olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Bunu nereden biliyorsun? Hayır, bilmek istemiyorum. İstediğin şey yasal olabilir ama öğrenildiği takdirde yine de başımın belaya gireceğini biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“O zaman neden yapayım?”

“Tahmin et.”

“Tamam yapacağım. Çünkü beni kaldığın o birinci sınıf otelin spa’sına götüreceksin. Sonra bana leziz bir akşam yemeği ısmarlayacaksın. Ve şık giyineceksin.”

Harry ceketinin yakasını düzelitti. “İyi görünmüyor muyum yani?”

“Kravat. Kravat da takacaksın.”

Harry güldü. “Anlaştık.”

“Güzel bir kravat.”

“Röed gibi bir milyonerin kendi soruşturmasını yapması demokratik geleneklerimize ve eşitlik anlayışımıza aykırıdır” dedi Başmüfettiş Bodil Melling.

Kripos’un kıdemli müfettişi Ole Winter ise “Dışarıdan bir ekibin ayaklarımıza dolanmasının pratikte yarattığı rahatsızlık da cabası” dedi. “İşimizi daha da zorlaştırıyor. Röed’in soruşturmasını ceza kanunundaki maddelere dayanarak yasaklayamayacağınızı bilsem de departman bunu durdurmanın bir yolunu bulmalı.”

Mikael Bellman pencerenin yanında durmuş, dışarı bakıyordu. Güzel bir ofisi vardı. Büyük, yeni ve modern. Etkileyici. Ama Nydalen’deydi. Şehir merkezinde bulunan hükümet binalarının diğer departmanlarından uzakta. Nydalen şehrin dışında bir tür iş parkıydı; kuzeye doğru devam ettiğinizde birkaç dakika sonra kendinizi sık bir ormanda buluyordunuz. Yeni hükümet binasının yakında bitmesini, İşçi Partisi’nin iktidarda kalacağını, kendisinin de Adalet Bakanı olarak görevine devam edeceğini ümit ediyordu. Aksini düşündürecek hiçbir şey yoktu. Mikael Bellman popüler biriydi. Hatta başbakan yakında istifa edebileceği için şimdiden kendini onun yerini almaya hazırlaması gerektiğini ima edenler bile vardı. Ve bir siyasi gazetecinin Bellman gibi hükümetten birinin darbe yapıp ülkenin en yüksek makamına oturması gerektiğini yazdıktan sonraki sabah toplantısında, başbakan Bellman’ın göz bandına ve Hitler’e bombalı suikast girişiminde bulunan Wehr-

macht albayı Claus von Stauffenberg'e benzerliğine bir gönderme olarak çantasının kontrol edilmesini isteyince kahkahalar patlamıştı. Ama başbakanın korkması için bir sebep yoktu. Mikael bu işi istemiyordu. Tabii ki Adalet Bakanı olmak dikkatleri üzerinize çekiyordu ama başbakan –yani bir numara– olmak bambaşka bir şeydi. Baskı altında olmak bir yana o ışıktan korkuyordu. Taşlar yerinden oynatılıyor, geçmişe dair çok fazla şey ortaya çıkartılıyordu. Öyle ki ne bulabileceklerini kendisi bile bilmiyordu.

Dönüp Melling ve Winter'a baktı. Hiyerarşik düzeyleri onu diğerlerinden ayırıyordu ama Oslo'da eski bir polis dedektifi, yani onlardan biri olduğu için ikisi de doğrudan Bellman'a gidebileceklerini düşünmüş olmalıydılar.

"Açıkçası ben bir İşçi Partili olarak eşitlikten yanayım" dedi Bellman. "Ve elbette Adalet Bakanlığı polisin mümkün olan en iyi çalışma koşullarına sahip olmasını istiyor. Ama elimizdeki birkaç ünlü müfettişten birine engel olursak..." o an "seçmen" kelimesi yerine başka bir kelime aradı "... halktan genel anlamda çok olumlu bir tepki bekleyebileceğimizden emin değilim. Özellikle de birimlerinizin çok az ilerleme kaydedebildiği bir davayı ele almak isterken. Ve evet, haklısın Winter. Röed ve Hole'un yaptığı şeyi engelleyecek bir kanun yok. Ama Hole'un benim zamanımda hep yaptığı şeyi yine yapacağını umabilirsiniz."

Melling ve Winter'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü.

"Kuralları çiğneyecek" dedi Bellman. "Tek yapmanız gereken onu yakından izlemek, o zaman bunun olduğunu göreceğinizden eminim. O zaman bana bir rapor gönderin, ben de böylece bu işin dışarıda kalmasını sağlayayım." Omega Seamaster saatine baktı. Başka bir toplantısı olduğundan değil de bu toplantının bittiğini ima etmek için. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Mikael onların önerisini kabul etmiş de tersi olmamış gibi çıkarken onunla tokalaştılar. Mikael'in de böyle bir etkisi vardı. Gülmseyerek Bodil Melling'le göz temasını gerekenden yarım saniye daha uzun tuttu. Onunla ilgilendiğinden değil, alışkanlıktan. Ve kadının yüzüne nihayet biraz renk geldiğini fark etti.

Salı

İnsanlığın daha ilginç kısmı

“Çocukken iki ve dört yaşları arasında yalan söylemeyi öğrenir, yetişkinliğimizdeyse uzman oluruz” dedi Aune yastığını düzelterek. “İnan bana.”

Harry, Öystein’in sırtıttığını ve Truls’un şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını gördü. Aune devam etti.

“Richard Wiseman adlı psikolog çoğumuzun her gün bir iki yalan söylediğine inanıyor. Yani öyle sadece saçların ne güzel olmuş türünden beyaz yalanlar da değil, gerçek yalanlar. Yalan söylediğimizin ortaya çıkma ihtimali nedir? Freud hiçbir ölümlünün sır saklayamayacağını, dudaklar mühürlense parmak uçlarının konuşacağını iddia ediyordu. Ama yanılıyordu. Daha doğrusu dinleyen kişi, yalancının kendini ele verdiği farklı durumları ayırt etme yeteneğine sahip değildir çünkü bunlar kişiden kişiye değişir. Yalan makinesine de işte bu yüzden ihtiyaç duyuldu. Üç bin yıl önce Çin’de bir tane vardı. Şüphelinin ağzına pirinç taneleri dolduruluyor, suçlu olup olmadığı soruluyordu. Başını iki yana sallarsa pirinci tükürmesi isteniyordu, ağzında bir pirinç tanesi bile kalsa gerginlikten ağzının kurduğuna, dolayısıyla suçlu olduğuna dair bir mantık yürütülüyordu. Ama tabii işe yaramaz bir yöntemdi bu çünkü insan sonuçta gerileceği korkusuyla da gerilebilirdi. John Larson’un 1921’de icat ettiğı yalan makinesi de pek faydalı olmadı

ve herkes onun bir hurda yığını olduğunu bilmesine rağmen prensipte bugüne kadar kullanılmaya devam etti. Larson bile sonunda onu icat ettiğine pişman olup ona Frankenstein canavarı demişti. Çünkü *yaşıyor...*” Aune ellerini kaldırıp parmaklarını pençe gibi savurdu. “Ama işe yaradığına inanan pek çok kişi sayesinde yaşıyor. Çünkü bazen yalan makinesinden duyulan korku insanı doğru ya da yanlış bir itirafta bulunmaya zorlayabiliyor. Bir defasında Detroit’te polis bir şüpheliyi yakalamış ve elini, yalan makinesi olduğunu söylediği fotokopi makinesine koymuş. Onu sorgularken makineden de, üzerinde YALAN SÖYLÜYOR yazan A4 kâğıtları çıkmaya başlamış. Adam sonunda korkudan her şeyi itiraf etmiş.”

Truls homurdandı.

“Ama gerçekten suçlu olup olmadığını Tanrı bilir” dedi Aune. “Ben bu yüzden eski Hindistan’da kullanılan yöntemi tercih ediyorum.”

Kapı açıldı ve iki hemşire Sethi’yi yatağıyla birlikte içeri getirdi.

“Dinle Jibran, senin de hoşuna gidecek” dedi Aune.

Harry gülümsedi. Polis Koleji’nin en popüler öğretim üyesi Aune yine konuşuyordu.

“Şüpheliler teker teker zifiri karanlık bir odaya sokulup oradaki eşeği bulmaları, sonra da kuyruğundan tutup çekmeleri isteniyordu. Sorgulama sırasında yalan söylerlerse eşek acı acı feryat edecek, anıracak ya da eşekler genelde ne yapıyorsa onu yapacaktı. Çünkü rahip onlara bu eşeğin kutsal bir eşek olduğunu söylüyordu. Eşeğin kuyruğunun isle kaplı olduğuysa onlardan gizleniyordu. Dolayısıyla şüpheliler dışarı çıkıp eşeğin kuyruğunu çektiklerini söylediğinde ellerine bakmaları yetiyordu. El temizse eşeğin, yalanını ortaya çıkarmasından korktuğu anlaşılıyor, darağacına ya da o zamanlar Hindistan’da hangi yöntem kullanılıyorsa ona gönderiliyordu.”

Aune kitabını çıkartan Sethi’ye bakıp hafifçe başını salladı.

“Ellerinde is olması da” dedi Öystein “adamın tam bir moron olmadığını gösterir en fazla.”

Truls homurdanarak bacaklarına vurdu.

“Asıl soru” dedi Aune “Röed’in oradan eline is bulaşmış halde çıkıp çıkmadığı.”

“Evet” dedi Harry “aslında bizim yaptığımız fotokopi makinesiyle kutsal eşek numarası arasında bir şeydi sanırım. Röed’in bunun bir yalan makinesi olduğuna inandığından eminim.” Truls’un dizüstü bilgisayarının ve üçüncü kattan ödünç aldıkları EKG’de kullanılan elektrotlarla kabloların olduğu masayı işaret etti. “Yani bence yalan söylemekten çekindi. Ama bana sorarsanız eşek testi ni geçti. Geldi ve gerçek olduğuna inandığı bir teste girdi. Bu bile saklayacak bir şeyi olmadığını gösteriyor.”

“Ya da” dedi Öystein “yalan makinesini nasıl yanıltacağını biliyor ve bizi yanlış yönlendirmek için onu kullanmak istedi.”

“Hımm. Ben Röed’in bizi kandırmaya çalıştığını sanmıyorum. Truls’un ekipte olmasını istemedi. Bu anlaşılabilir bir şey çünkü yaptığı şey ortaya çıktığı takdirde proje tümüyle inandırıcılığını kaybedecekti. Truls’u ancak polis raporlarına ulaşmanın ne kadar önemli olduğuna ikna ettiğimizde kabul etti. Evet, soruşturmanın kâğıt üzerinde ve basın açıklamasında ciddi görünmesi için bazı isimlere ihtiyaç duyuyor ama gerçeği bulmak onun için çok daha da önemli.”

“Öyle mi diyorsun?” diye sordu Öystein. “O zaman neden polise DNA örneği vermeyi reddetti?”

“Bilmiyorum” dedi Harry. “Makul bir gerekçe olmadığı sürece polis kimseyi DNA testi yaptırmaya zorlayamaz ve Krohn test yaptırmayı kabul edenlerin gerekçenin yeterli olduğunu üstü örtülü biçimde kabul etmek anlamına geldiğini söylüyor. Ama zaten Alexandra bana birkaç gün içinde bir cevap verecek.”

“Peki profilin Susanne’nin üzerinde bulunan tükürükle eşleşmeyeceğinden emin misin?” diye sordu Aune.

“Hiçbir şeyden emin değilim Ståle ama bugün otel odamın kapısını çaldığında Röed’i şüpheliler listemden çıkardım.”

“Peki DNA analizinden ne bekliyorsun?”

“Emin olmayı ve polise verecek bir şey olmasını istiyorum.”

“Yani onu tutuklamasınlar diye mi?” diye sordu Truls.

“Onlara sunabileceğimiz bir bilgimiz olsun ki karşılığında onlar da bize bilgi versin diye. Raporlarda olmayan bir şey.”

Öystein dudaklarını yüksek sesle şapırdattı. "Bu çok akıllıca."

"Peki Röed'in yarış dışı kaldığını ve kadının beyni çıkartıldığını düşünürsek katilin hâlâ kurbanlarla bağlantısı olan biri olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Aune.

Harry başını iki yana salladı.

Aune ellerini ovuşturarak "İyi" dedi. "Bu durumda artık psikopatlarla, sadistlere, narsistlere ve sosyopatlarla bakmaya başlayabiliriz. Yani insanlığın daha ilginç kısmına."

"Hayır" dedi Harry.

"Peki" dedi Aune bozularak. "Failin bu sınıfta olabileceğini düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Evet, o sınıfta olduğuna inanıyorum ama onu orada bulabileceğimizi sanmıyorum. Onu en donanımlı olduğumuz yerde arayacağız."

"Yani orada olmadığını varsaydığımız bir yerde mi?"

"Kesinlikle."

Üç adam şaşkın gözlerle Harry'ye baktı.

"Matematik bu" dedi Harry. "Seri katiller kurbanlarını rastgele seçer, iz bırakmamaya çalışırlar. Onları bir yıl içinde bulma ihtimali FBI için bile yüzde ondan azdır. Elimizdeki kaynaklarla dördümüz için bu oran kaç mı? Kibarlık edeyim de yüzde iki diyeyim. Ancak katil kurbanların tanıdığı biriye ve anlaşılabilir bir gerekçe varsa o zaman bu ihtimal yüzde yetmiş beşe çıkıyor. Diyelim ki katili Ståle'nin onu aramamızı istediği kategoride olma ihtimali yüzde seksen, diyelim ki bir seri katil. Bu kategoriye odaklanıp kurbanların tanıdıklarını dışarıda tutarsak o zaman sonuç elde etme şansımız..."

"Yüzde bir nokta altı" dedi Öystein. "Kurbanın tanıdığı kişilere odaklanırsak bu oran yüzde on beş olur."

Herkes şaşkınlıkla Öystein'e bakınca o da kahverengi dişlerini gösteren kocaman bir tebessümle karşılık verdi. "Benim işimde hesap kitap işlerinden anlamak önemli, bilirsiniz."

"Affedersin" dedi Aune. "Rakamları duydum ama açıkçası bana biraz mantıksız geldi." Öystein'in ona attığı bakışı fark etti. "Biraz tuhaf değil mi? Yani onu *olmadığını* düşündüğümüz yerde aramak."

“Polis soruşturmasına hoş geldiniz” dedi Harry. “Şöyle düşünmeye çalış. Dördümüz suçluyu bulursak... bu müthiş olur, büyük ikramiye. Bulamazsak, o zaman da dedektiflerin iş günlerinin büyük kısmında yaptığı şeyi yapmış, bazı kişileri soruşturmadan ele-yerek genel soruşturmaya katkıda bulunmuş oluruz.”

“Sana inanmıyorum” dedi Aune. “Mantıklı şeyler söylüyorsun ama sen o kadar da mantıklı biri değilsin Harry. Yüzdelere göre iş yapan tiplerden değilsin. Evet, profesyonel tarafın bütün ikinci derece kanıtların bir seri katili işaret ettiğini görüyor. Yani sen onun seri katil olduğunu düşünüyorsun ama başka bir şeye inanıyorsun. Çünkü içgüdülerin öyle söylüyor. Bu hesaplamayı da o yüzden yaptın çünkü kendini ve bizi doğru olanın Harry Hole’un içgüdülerine güvenmek olduğuna ikna etmek istiyorsun. Haksız mıyım?”

Harry Aune’ye bakıp başıyla onayladı.

“Annem Tanrı’nın var olmadığını biliyordu” dedi Öystein. “Ama buna rağmen bir Hristiyan’dı. Peki şimdi şüpheli olarak kimi ele alacağız?”

“Helene Röed’i” dedi Harry. “Bir de partide kokain satan adamı.”

“Helene’yi anlıyorum” dedi Aune “ama uyuşturucu satıcısı neden?”

“Çünkü partide kimliği tespit edilemeyen birkaç kişiden biri de o. Üstelik maske ve güneş gözlüğüyle gitmiş.”

“Ne olmuş? Belki aşı olmamıştır. Ya da misofobiktir. Affeder-sin Öystein, mikrop kapma korkusu demek bu.”

“Belki de hastaydı ve insanlara bulaştırmak istemedi” dedi Truls. “Ama yine de bulaştırdı. Raporlara göre hem Susanne hem Bertine partiden birkaç gün sonra ateşlenmiş ve kendilerini iyi his-setmemişler.”

“Ama şimdi en açık sebebi gözden geçiriyoruz” dedi Aune. “Uyuşturucu satıcısı sonuçta yasadışı bir işle uğraşıyor, dolayısıyla maske takması o kadar da dikkate alınması gereken bir durum değil.”

“Öystein” dedi Harry. “Açıkla.”

“Tamam... mesela kokain satıyorsanız kimliğinizin ortaya çık-masından fazla endişe duymazsınız. Polis zaten sokakta kimin

sattığını biliyor ve umursamıyor, asıl aradıkları işin arkasındaki adamlar çünkü. Ve polis sizi yakalarsa bunu da satış sırasında yapar ve zaten maskenin de pek faydası olmaz. Yani olay aslında tam tersi, sokakta satış yaparken müşterinin yüzünüzü tanıyıp geçen defa onlara iyi mal sattığınızı hatırlamasını istersiniz. Eve teslimat yapıyorsanız, ki anlaşılan bu adam öyle yapmış, o zaman müşterinin dürüst ifadenizi görüp size güvenmesi daha da önem kazanır.”

Truls kahkaha attı.

“Partideki adamın kim olduğunu bulabilir misin?” diye sordu Harry.

Öystein omuz silkti. “Denerim. Eve teslimatta çalışan pek fazla Norveçli yok.”

“İyi.”

Harry duraksayıp gözlerini kapattı ve senaryoya uygun hareket ediyormuş da zihninde bir sayfayı çevirmiş gibi tekrar açtı.

“Katilin kurbanlardan en az birini tanıdığı varsayımıyla ilerlediğimize göre bu fikri gerçekten destekleyebilecek noktalara göz atalım. Susanne Andersen şehrin hareketli batı yakasından diğer tarafına, tanıdığı birinin olduğuna dair bir kanıt bulunmayan, daha önce hiç gitmediği tahmin edilen ve salı geceleri çok da hareketin olmadığı bir yere gidiyor...”

“Bazı geceler çok hareket olur” dedi Öystein. “Ben oraya yakın bir yerde büyüdüm.”

“Peki orada ne işi olabilir?”

“Açık değil mi?” dedi Öystein. “Onu öldüren adamla buluştu.”

“Tamam, o halde buna göre adım atacağız” dedi Harry.

“Harika” dedi Öystein. “Ülkenin en ünlü uzmanı benimle aynı fikirde.”

Harry zoraki bir gülümsemeyle ensesini ovuşturdu. Bugüne kalan tek içkiye yakında ihtiyacı olacaktı. Diğer ikisini Adli Tıp Kurumu’ndan dönüşte Öystein’le birlikte Schröder’de içmişti.

“Hazır başlamışken” dedi Öystein “şunu merak ediyorum. Adam Susanne’yi Östmarka’da yürüyüşe götürdü ve işine de yaradı, değil mi? Kusursuz cinayet gibi. Bertine’yi Grefsenkollen’e

götürmesi tuhaf değil mi? İşe yarayan bir formülü asla değiştirme; bu katiller için de geçerli değil mi?"

"Seri katiller için muhtemelen geçerli" dedi Aune. "Aynı modeli tekrarlamak yakalanma riskini artırmadığı sürece. Ve Susanne'nin Skullerud civarında kaybolduğu zaten bildirilmişti, dolayısıyla bölgede polis ve arama ekipleri vardı."

"Evet ama hava kararır kararmaz evlerine gittiler" dedi Öystein. "Kimse başka bir kızın daha kaybolacağını tahmin etmedi. Hayır, adam onu Skullerud'a getirerek büyük bir risk almış olmadı. Ayrıca bölgeyi iyi bildiği de belli."

"Bilemiyorum" dedi Aune. "Belki de Bertine yürüyüşe çıkmayı kabul etti ama Grefsenkollen'de yürümek istedi."

"Ama yaşadığı yer Grefsenkollen'e Skullerud'dan daha uzak ve raporlara göre polisin görüştüğü hiç kimsenin Bertine'nin Grefsenkollen'e herhangi bir zamanda gittiğine dair bilgisi yok."

"Belki de Grefsenkollen hakkında iyi şeyler *duymuştur*" dedi Aune. "En azından manzarası var. Sadece orman ve küçük tepelerden ibaret olan Östmarka gibi değil."

Öystein dalgın dalgın başını salladı. "Tamam ama anlamadığım bir şey daha var."

Harry konuşmanın dışında kalıp parmakları alnında, duvara baktığı için Öystein Aune'ye odaklandı.

"Bertine arabadan ancak bu kadar uzağa yürüyebilirdi, değil mi? İki haftadır aranmasına rağmen köpeklerin onu nasıl bulmadığını anlamıyorum. Köpekler ne kadar iyi koku alır, yani koku alma duyuları ne kadar iyidir, biliyor musun? Truls'un eriştiği raporlardan birinde Östmarka'daki Wenggården'den bir çiftçi ihbarda bulunmuş. Bir hafta önce polisi arayıp yaşlı buldogunun oturma odasında yattığı yerde havlamaya başladığını söylemiş ve sadece yakınlarda bir ceset olduğunda böyle havlarmış. Östmarka'yı biliyorum, o çiftlik de Susanne Andersen'in bulunduğu yerin en az altı kilometre ötesinde. Bir köpek o kadar uzaktan bir cesedin kokusunu alabiliyorsa neden Bertine'yi bulamıyorlar?"

"Alamaz."

Dört adam aynı anda sesin geldiği yöne döndü.

Jibran Sethi kitabını indirdi. "Tazı ya da Alsas köpeği olsa alır. Ama bir buldogun koku alma duyusu diğer köpeğe göre çok zayıftır. Hatta listenin en alt sıralarında yer alırlar. Köpekleri doğanın amaçladığı gibi avlanmak için değil de boğalarla dövüştürmek için yetiştirince böyle oluyor." Veteriner kitabını tekrar kaldırdı. "Sapkınca ama böyle yapıyoruz işte."

"Teşekkürler Jibran" dedi Aune.

Veteriner başıyla onu kısaca selamladı.

"Belki Bertine'yi gömdü" dedi Truls.

"Ya da onu oradaki bir göle attı" diye ekledi Öystein.

Diğer üç adamın sesi giderek kaybolurken Harry oturduğu yerden veterinerine baktı ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Harry!"

"Ne?"

Aune'ydı bu. "Sana ne düşündüğünü sorduk."

"Şey... ihbarı yapan çiftçinin numarası sende var mı Öystein?"

"Hayır. Ama ismini ve Wenggården'de olduğunu biliyoruz, yani bulabiliriz."

"Gabriel Weng."

"İyi günler Weng. Ben Oslo Polisi'nden Hansen. Geçen hafta bulduğunuz ihbarla ilgili kısa bir sorum olacak. Köpeğinizin havladığını ve yakınlarda bir leş ya da ceset olabileceğini söylemiştiniz."

"Evet, bazen ölmüş hayvanlar ormanda çürüyüp kokuyor. Ama kayıp kızla ilgili bir haber okumuştum ve Skullerud da buraya çok uzak değil. Bu yüzden köpek o şekilde havlayıp ulumaya başlayınca sizi aradım. Ancak herhangi bir geri dönüş alamadım."

"Kusura bakmayın, böyle bir davada elimizdeki tüm ipuçlarını takip etmek zaman alıyor."

"Evet, evet, kızı buldunuz zaten, zavallı şey."

"Şunu merak ediyorum" dedi Harry "köpeğiniz hâlâ aynı şekilde havlıyor mu?"

Cevap gelmedi ama çiftçinin nefes alıp verışı duyuluyordu.

“Weng?” dedi Harry.

“İsminiz Hansen miydi?”

“Evet, öyle. Hans Hansen. Polis memuruyum.”

Bir duraksama daha oldu.

“Evet.”

“Evet mi?”

“Evet, hâlâ o şekilde havlamaya devam ediyor.”

“Tamam, teşekkürler Weng.”

Sung-min Larsen durduğu yerden, arka ayağını kaldırıp bir binanın duvarına yaslanan Kasparov’a bakıyordu. Sung-min gelip geçenler köpek pisliğini Nobels Caddesi’ndeki pahalı apartmanların arasında bırakmaya niyeti olmadığını görsünler diye elinde plastik bir poşet tutuyordu.

Bir yandan da düşünüyordu. Beynin çıkartılmış olmasından çok kafa derisinin tekrar dikilmiş olması zihnini meşgul ediyordu. Beyni çıkartan kişi bunu neden gizlemeye çalışmıştı? Ganimet avcıları genelde bunu umursamazdı. Katil de bunun ortaya çıkacağını bildiğine göre neden böyle bir şey yapmıştı? Arkasını temizlemek için mi? Titiz bir katil miydi? Aslında o kadar da tuhaf değildi, olay yeri çoğu zaman bulunan kanıtlardan arındırılmıştı. Susanne’nin göğsündeki tükürük dışında. Katil orada bir hata yapmıştı. Susanne’yi bulduklarında vücudunun üst kısmı giyinik olduğu için soruşturma ekibinde tükürüğün katille değil, başka birine ait olduğunu düşünenler vardı. Ama katil kafa derisini dikecek kadar titizse neden cesedi tümüyle giydirmemişti?

Telefonu çaldı. Sung-min Cevap Ver tuşuna dokunmadan önce ekrana şaşkınlıkla baktı.

“Harry Hole? Uzun zaman oldu.”

“Evet, zaman geçiyor.”

“VG’de aynı dava üzerinde çalıştığımızı okudum.”

“Evet. Katrine’yi birkaç kez aradım ama telefonu doğrudan sesli mesaja bağlanıyor.”

“Çocuğu yatırıyor dur belki.”

“Belki. Her neyse, bilmek isteyeceğini düşündüğüm bazı bilgiler var.”

“Öyle mi?”

“Az önce ormanda yaşayan bir çiftçiyle konuştum ve buldog köpeğinin civarda bir leş ya da ceset kokusu aldığını söyledi.”

“Buldog mu? O zaman çok uzak değildir, buldoglar...”

“Koku alma duyularının zayıf olduğu söyleniyor.”

“Evet. Ormanda bir leş olması alışılmadık bir durum değil ama aradığına göre olay Grefsenkollen’de olmuş sanırım.”

“Hayır. Östmarka’da. Susanne’nin bulunduğu yerin altı yedi kilometre uzağında. Tabii bu bir şey ifade etmek zorunda değil. Dediğin gibi, ormanda her zaman ölmüş büyük hayvanlar olabilir. Ama sana haber vermek istedim. Bertine Grefsenkollen’de bulunmadığı için.”

“Tamam” dedi Sung-min. “Ekibe haber vereceğim. Bilgi için teşekkürler Harry.”

“Sorun değil. Sana çiftçinin numarasını yolluyorum.”

Sung-min telefonu kapattı ve amaçladığı kadar sakin konuşmayı başarıp başaramadığını düşündü. Kalbi küt küt atıyordu. Pusuda bekleyen ama şimdiye kadar bastırılan düşünceler ve sonuçlar zihninde çığ gibi büyüyordu. Fail Bertine’yi, Susanne’yi öldürdüğü yerde, bildik bir bölgede öldürmüş olabilir miydi? Bu düşünce daha önce de aklına gelmişti tabii ama o zaman katilin bunu neden böyle yapmadığına dair bir soru şeklinde aklıma gelmişti. Cevap da çok açıktı. Her şey katilin kızlarla buluşmayı ayarladığını gösteriyordu; yoksa bu kızlar neden daha önce hiç gitmedikleri bir yere tek başlarına gitsinler ki? Ve medya Skullerud’daki kayıp kız hakkında sayfalarca haber yaptığı için, katil Bertine’yi şehrin farklı bir yerine davet etmişti ki Bertine bir bağlantı kurmasın. Sung-min’in düşünmediği ya da en azından etraflıca düşünmediği şey, katilin Bertine’yle Grefsenkollen’de buluşmayı ayarlayıp onu arabasıyla Skullerud’a sonradan götürmüş olabileceğiydi. Yola çıkmadan önce kızı telefonunu Grefsenkollen’de arabada bırakmaya ikna etmişti belli ki. Belki de bunu romantik bir fikir olarak sun-

muştur, kimse bizi rahatsız etmeden, baş başa kalalım, gibi. Evet, bu mantıklıydı. Saate baktı. Dokuz buçuk olmuştu. Yarına kadar beklemek zorundaydı. Ya da? Hayır, bu sadece bir ihbardı ve cinayet soruşturmasında bütün itfaiye arabalarının peşinden gitmek yorucuydu. Ama olsun. Parçanın birbirine uyduğunu tek söyleyen kendi sezgileri değildi, Harry Hole da aynı şeyi düşündüğü için onu aramıştı. Evet, Harry'nin de aklından bu düşünceler geçmişti.

Sung-min Kasparov'a baktı. Emekli polis köpeğini önceki sahibinden uzun yaşadığı için sahiplenmişti. Son birkaç yıldır kalçasında sorun vardı ve çok uzun ya da yokuş yukarı yürüyemiyordu. Ancak buldogların aksine, Labrador retrieverlar köpek türleri içinde en keskin koku alma duyusuna sahip türlerden biriydi.

O sırada cep telefonu titredi. Ekranı bakınca bir telefon numarası ve Weng diye bir isim gördü. Saat dokuz buçuktu. Şimdi arabaya atlasalar otuz dakika içinde orada olabilirlerdi.

"Hadi Kasparov!" Sung-min, adrenalinden terlemiş avuçlarıyla tasmayı çekiştirdi.

"Hey!" Karanlık bir balkondan yükselen ses gösterişli cepheler arasında yankılandı. "Bu ülkede pisliğimizi kendimiz temizliyoruz!"

Salı

Parazit

“Parazitler” dedi Prim, çatalı ağzına götürürken. “Onlar *yüzünden* ölüyoruz ve onlar *sayesinde* yaşıyoruz.” Çiğnedi. Yemek süngerimsi kıvamdaydı ve baharatlara rağmen tatsızdı. Kırmızı şarap kadehini konuğuna kaldırıp lokmasını yuttu. Devam etmeden önce avucunu göğsüne götürüp yemeğin midesine inmesini bekledi. “Ve hepimiz parazitiz. Sen. Ben. Herkes. Bizim gibi konaklar olmazsa parazitler ölür ama parazitler olmazsa biz de ölürüz. Çünkü iyi parazitler ve kötü parazitler vardır. Örneğin iyi parazitler, parazit yumurtalarını cesedin içine bırakarak larvaların cesedi çarçabuk yiyip bitirmesini sağlayan göksineklerinden gelir.” Prim yüzünü buruşturarak ağzına bir lokma daha atıp çiğnemeye başladı. “Böyle olmasa kelimenin tam anlamıyla ceset ve leşlerin arasında kalırdık. Hayır, şaka yapmıyorum! Basit bir matematik bu. Bu göksinekleri olmasaydı, cesetlerden yayılan zehirli gazlar yüzünden birkaç ay içinde ölürdük. Bir de ne bir yararı ne de büyük bir zararı olan ilginç parazitler var. *Cymothoa exigua* bunlardan biridir. Dil yiyen paraziti.”

Prim ayağa kalkıp akvaryuma doğru yürüdü.

“O kadar ilginç bir parazit ki Boss’un akvaryumuna da birkaç tane koydum. Şöyle oluyor, bit balığın diline yapışıp kanını emiyor ve sonunda dil çürüyüp yok oluyor. Sonra bit dilin köküne ya-

pışıp kan emmeye devam ederek büyüyor, sonunda yepyeni bir dile dönüşüyor.”

Prim elini suya daldırıp balığı yakaladı. Sonra onu masaya getirip ağzını zorla açtırmak için sıktı ve kadına doğru tuttu.

“Görüyor musun? Biti görüyor musun? Gözleriyle ağzı var, gördün mü? Evet mi?”

Sonra dönüp balığı tekrar akvaryuma bıraktı.

“Lisa ismini verdiğim bit, dil olarak iyi işlev görüyor. Dolayısıyla Boss için üzülmene gerek yok. Dedikleri gibi hayat devam ediyor, hem artık arkadaşı var. Kötü parazitlerle karşılaşmak çok daha vahim sonuçlar doğurabiliyor. Şunun gibi olanlar...”

Yemek masasının üzerine koyduğu büyük pembe sümüklü böceği işaret etti.

“Köpekle birlikte yalnız yaşıyoruz” dedi Weng, göbeğinin altında kalan kot pantolonunu çekştirerek.

Sung-min mutfağın köşesindeki sepete uzanmış yatan buldoga baktı. Sadece başını oynatıyordu ve kesik kesik nefes alıp vermekten başka ses çıkarmıyordu.

“Çiftliği birkaç yıl önce babamdan devraldım ama karım ormanda yaşamak istemediği için Manglerud’daki apartman dairesinde kalıyor.”

Sung-min başıyla köpeği işaret etti. “Dişi mi?”

“Evet. Araba gördü mü hemen saldırırdı, sanırım onları boğaya benzetiyordu. Neyse bir gün bir arabanın altında kaldı ve beli kırıldı. Yine de ses duyunca tepki veriyor...”

“Evet, bunu duyduk. Anladığım kadarıyla ölü hayvan kokusuna da tepki veriyor.”

“Evet, Hansen’e söylediğim gibi.”

“Hansen mi?”

“Arayan memur.”

“Hansen, evet. Ama şu an sesi çıkmıyor.”

“Evet, sadece rüzgâr güneydoğudan estiğinde kokusunu alıyor.” Weng karanlığı işaret etti.

“Köpeğimle küçük bir arama yapmamızın sakıncası var mı?”

“Yarında köpek mi var?”

“Arabada. Bir Labrador.”

“Tabii.”

“Evet” dedi Prim, kadının tüm dikkatini üzerine çektiğinden emin olana kadar bekledikten sonra. “Bu sümüklüböcek çok masum görünüyor, değil mi? Çok da güzel. Rengini görünce insan onu emmek istiyor, şekerlemeye benziyor. Ama bunu hiç tavsiye etmem. Hem sümüklüböcek hem balçık sıçan akciğer solucanıyla dolu olduğu için onu sos olarak kullanamayız.” Prim güldü. Kadınsa her zamanki gibi gülmeyip sadece gülümsemekle yetindi.

“Solucan vücuda girer girmez kan dolaşımına göre hareket etmeye başlar. Peki nereye gitmek ister?” Prim işaretparmağını alnuna dokundurdu. “Buraya. Beyne. Çünkü beyni sever. Tabii sever çünkü beyin besleyicidir ve yumurtanın çatlamasına uygun bir ortam sunar. Ama beyin pek de *iyi* bir şey değildir.” Sonra tabağına bakıp dudaklarını onaylamadığını belli edercesine şapırdattı. “Senin fikrin ne?”

Kasparov tasmayı çekiştiriyordu. Yürüdükleri yerde yol bitmişti. Günün erken saatlerinde hava bulutlanmıştı ve şimdi Sung-min’in el fenerinden başka ışık yoktu. Fener ağaç gövdeleriyle alçak dallardan bir duvarı aydınlatınca Sung-min duvarı aşmak için eğilmek zorunda kaldı. Nerede olduklarına ya da ne kadar yürüdüklerine dair hiçbir fikri yoktu. Kasparov’un eğreltiotlarının altında nefes nefese kaldığını duyuyordu ama onu göremiyordu. Üstelik görünmez bir güç tarafından giderek derinleşen bir karanlığa çekildiğini hissetmeye başlamıştı. Bu iş bekleyebilirdi. Evet, bekleyebilirdi. Peki neden? Bertine’yi bulan kişi olarak övgüyü tek başına mı almak istemişti? Hayır. Hayır, bu kadar basit değildi. O hep böyleydi; bir şeyi merak ettiğinde hemen sonuca ulaşması *gerekiyordu*, beklemek dayanılmazdı.

Ama şimdi pişman olmaya başlamıştı. Karanlıkta bir ceset bulunduğu takdirde olay yerini dağıtma riskinin yanı sıra korkuyordu da. Evet, bunu itiraf edebilirdi. Karanlıktan korkan o küçük çocuk olmuştu yine, Norveç’e geldiğinde neden korktuğunu kendisi bil-

mese de diğerk herkesin, onu evlat edinen ailenin, öğretmenlerinin, sokaktaki diğerk çocukların bildiğini hissedenden o çocuk. Kendisi, geçmiş, neler olduğu hakkında kendisinin bilmediğı bir şey biliyorlardı. Gerçekten böyle bir şey varsa bile o bunu hiçbir zaman öğrenememişti. Onu evlat edinen ailenin, biyolojik ailesi ya da nasıl evlat edinildiğı hakkında anlatacak öyle çarpıcı bir hikâyesi yoktu. Ama o zamandan beri öğrenme isteğı peşini hiç bırakmamıştı. Her şeyi bilme isteğı. *Onların*, diğerklerinin bilmediğı bir şeyi bilme isteğı.

Kasparov durunca tasma da gevşedi.

Sung-min el fenerini yere tutup eğreliotu yapraklarını bir kenara iterken kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Ardından feneri Kasparov'un ağzını dayadığı noktaya tutarak kokladığı şeyi buldu.

Çömelip onu aldı. Önce boş bir cips paketi olduğunu sandı ama sonra ne olduğunu ve Kasparov'un neden durduğunu anladı. Hillman Pets poşetiydi bu, Kasparov yuvarlak solucan kaptığında Sung-min'in bir evcil hayvan dükkânından aldığı parazit önleyici toz. Tozun içinde köpeklerin çok sevdiği bir aroma olduğundan Kasparov poşetini bile gördüğü anda kuyruğunu öyle çılgınca sallardı ki birazdan havalanıp uçacak sanırdınız. Sung-min poşeti buruşturup cebine koydu.

"Eve gidelim mi Kasparov? Akşam yemeğı vakti."

Kasparov onun ne söylediğini anlamış da aklını kaçırdığını düşünmüş gibi ona baktı. Arkasını döndüğünde Sung-min sertçe çekildiğini hissederek hiç şansı olmadığını anladı. Artık gitmek istemediğı yerin derinliklerine doğru ilerliyorlardı.

"Asıl şaşırtıcı olansa bu parazitlerden bazıları beyne ulaştığında insanı ele geçirmeye başlar" dedi Prim. "Düşüncelerini, arzularını kontrol eder, doğal döngüsünü devam ettirmek için ne gerekiyorsa sana onu yaptırır. İtaatkâr bir askere dönüşürsün, gerekirse ölmeye bile hazır olursun." Prim iç geçirdi. "Çoğu zaman da böyle olur ne yazık ki." Sonra kaşlarını çatı. "Ah, gerilim filmi ya da bilimkurgu gibi bir şeyden bahsettiğimi mi sandın? Şunu bilmelisin ki bu parazitlerden bazılarına çok sık rastlanıyor. Birçok konak,

parazitin varlığından habersiz yaşayıp ölür, Boss ve Lisa örneği gibi. Biz ailemiz, ülkemiz ve bizden sonraki nesiller için mücadele ettiğimizi, çalıştığımızı ve hayatımızı feda ettiğimizi sanırken hepsini aslında bu parazit, beynin karargâhına yerleşmiş bu kan emici için yaparız.”

Prim kadehlerine biraz daha kırmızı şarap koydu.

“Üvey babam annemi böyle bir parazit olmakla suçladı. Kendisi zengin olduğu için annemin görevlerini yerine getirmediğini, evde oturup onun parasıyla içtiğini iddia etti. Tabii bu doğru değildi. Öncelikle annem görevlerini yerine getirmeyi reddetmedi, asıl kendisi ondan bir şey talep etmedi. Annem de bütün gün evde oturup içtiği için sorumluluklarını unutmaya başladı. Üvey babam çok zengin bir adamdı, dolayısıyla annemin içki içmesi onu yoksullaştırmaya asla yetmezdi. Ayrıca, asıl parazit olan da kendisiydi. Annemin beyninin içine sızmıştı ve her şeyi kendi istediği gibi görmesini sağlıyordu. Bu yüzden de adamın bana ne yaptığını göremedi. Ben daha çocuktum ve bir babanın oğlundan bunu talep etmeye hakkı olduğunu sanıyordum. Hayır, altı yaşındaki bütün çocukların babalarıyla yatakta çıplak yatıp onları tatmin etmeye zorlandığını ya da bundan birine bahsederlerse annelerinin öldürüleceği tehdidiyle karşı karşıya kaldıklarını düşünmüyordum ama korkmuştum. O yüzden kimseye bir şey *söylemedim*, sadece neler olduğunu anneme göstermeye çalıştım. Dişlerim yüzünden okulda sürekli zorbalığa maruz kalıyordum ve... evet, cinsel tacize uğrayan kurbanın davranış biçimi sanırım. Bana sıçan diyorlardı. O yüzden yalan söylemeye ve hırsızlık yapmaya başladım. Okulu astım, evden kaçtım ve umumi tuvaletlerde para karşılığında adamları tatmin etmeye başladım. Birini soydum. Anlayacağın üvey babam hem benim hem de annemin beynine yerleşmişti ve bizi yavaş yavaş yok ediyordu. Bu arada...”

Prim çatalını tabağındaki son parçaya batırıp iç geçirdi. “Ama artık bitti Bertine.” Çatalını çevirerek pembe et parçasını inceledi. “Artık beynin içine yerleşip emir veren benim.”

* * *

Sung-min tasmayı daha güçlü çeken Kasparov'a yetişmek için artık koşuyordu. Köpek boğazına takılan bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi kesik kesik öksürmeye başladı.

Sung-min araştırmacı olmanın ona öğrettiği şeyi yaptı. Bir şeyden neredeyse kesin emin olduğunda, her şeyi zihninde al-şağı ederek kendi çıkarımını test ediyordu. İmkânsız olduğunu düşündüğü şey aslında mümkün olabilir miydi? Mesela Bertine Bertilsen hâlâ hayatta olabilir miydi? Belki yurt dışına kaçmıştı. Belki kaçırılmış, bir bodruma ya da bir apartman dairesine kapatılmıştı, hatta belki şu an faille birlikteydi.

Aniden ormandan çıkıp bir açıklığa vardılar. Fenerinin ışığı bir su yüzeyini aydınlattı. Küçük bir gölün kenarındalardı. Kasparov suya girmek istedi ve Sung-min'i de beraberinde çekti. Işık, dalları suya doğru eğilmiş bir huş ağacını aydınlattı ve Sung-min bir an, ağaç su içiyormuş gibi suyun içine uzanan kalın bir dala benzer bir şey gördü. Işığı dala tuttu. Ama bu bir dal değildi.

"Hayır!" diye bağırdı Sung-min, Kasparov'u geri çekerek.

Sesi gölün diğer tarafından yankılandı.

Bu bir cesetti.

Kalçasından ikiye katlanmış bir halde huş ağacının en alt dalından sarkıyordu.

Çıplak ayakları su yüzeyinin hemen üzerindeydi. Tıpkı Susanne gibi bu kadının da –kadın olduğu hemen anlaşılıyordu– vücudunun alt kısmı çıplaktı. Karnı da açıktaydı çünkü elbisesi sutyeninin tam altına kadar yukarı çekilmiş, suya doğru sarkarak başını, omuzlarını ve kollarını örtmüştü. Tersyüz olan elbisenin altından sadece bilekleri görünüyordu ve parmakları suyun altına uzanıyordu. Sung-min'in aklına ilk gelen düşünce gölde balık olmamasını dilemek oldu.

Kasparov kıpırdamadan otururken Sung-min onun başını okşadı. "Aferin oğlum."

Telefonunu çıkardı. Çiftliğin kapsama alanı zayıftı ama burada sinyal göstergesi bir çizgiye düşmüştü. Ama GPS çalışıyordu ve konumunu kaydederken ağzından nefes alıp verdiğini fark

etti. Aslında pek koku yoktu, sadece birkaç tatsız deneyim yaşadığından beri beyninin bir olay yerinde olduğunu anlar anlamaz otomatik olarak yapmaya başladığı bir şeydi bu. Beyni ayrıca ona, bunun Bertine Bertilsen olduğunu anlamak için feneri yere koymasını, bir eliyle ağacın gövdesine tutunurken diğer eliyle de suya uzanıp elbiseyi yukarı kaldırarak yüzüne bakmasını da söylemişti. Ama o zaman elini failin dokunduğu noktaya koyabilir, parmak izini bozabilirdi.

O an dövmeyi hatırladı. Louis Vuitton logosu. Işığı cesedin ayak bileklerine tuttu. O aydınlıkta bilekleri kardan yapılmış gibi beyaz göründü. Ama Louis Vuitton logosu yoktu. Bu ne demekti?

Bir baykuş, en azından baykuş olduğunu tahmin ettiği bir kuş karanlığın içinde öttü. Sung-min sol ayak bileğinin dış kısmını göremiyordu, belki de dövme oradaydı. Doğru açığı bulana kadar kıyı boyunca ilerleyip feneri bileğe tuttu.

Ve işte oradaydı. Kar beyazı üzerine siyah. V'nin üzerinde bir L. Bu oydu. O olmalıydı.

Telefonunu tekrar çıkarıp Katrine Bratt'ı aradı. Hâlâ cevap yoktu.

Garipti. Harry Hole'un aramasına cevap vermemek bir tercih olabilirdi ama baş dedektif birlikte çalıştığı kişilere her zaman ulaşabilmeliydi, yazılı olmayan bir kuraldı bu.

“Gördüğün gibi yerine getirmem gereken önemli bir görev var Bertine.”

Prim masanın üzerinden uzanıp elini Bertine'nin yanağına götürdü.

“Bu görevin bir parçası olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Şimdi seni bırakmak zorunda olduğum için de üzgünüm. Bu birlikte geçireceğimiz son gece olacak. Çünkü beni istediğini bilsem de sevdiğim kişi sen değilsin. İşte, söyledim. Hadi beni affettiğini söyle. Affetmeyecek misin? Lütfen. Tatlı kız.” Prim kıs güldü. “Belki direneceksin Bertine Bertilsen ama biliyorsun ki ufacık bir dokunuşla seni tahrik edebilirim.”

Prim dediğini yaptı, kadın onu engelleyemedi. Ve tabii ki onun için uyandı. Son defa, diye düşündü Prim, kadehini vedalaşmak için kaldırırken.

Sung-min Olay Yeri Birimi'ne ulaşmıştı, yola çıkmış, geliyorlardı. Bir ağaç kütüğüne oturup beklemekten başka yapacak işi kalmamıştı. Yüzünü ve boynunu kaşıdı. Sivrisinek. Hayır, tatarcık. Büyük sivrisineklerden bile fazla kan emen küçük sivrisinekler. Pilden tasarruf etmek için el fenerini kapatmıştı ve karşısındaki cesedi görebiliyordu.

Bu oydu. Tabii ki oydu.

Evet oydu.

İyice sabırsızlanarak saate baktı. Katrine neredeydi? Neden aramamıştı?

Sung-min yerde uzun, ince bir dal buldu. Feneri tekrar yakıp yere bıraktıktan sonra kıyıda durdu ve dalı elbisenin kenarına taktı. Etek kısmını kaldırdı. Yüksekçe. Daha yüksekçe. Çıplak kolunu gördükten sonra kahverengi saçlarını görmeyi bekledi. Fotoğraflarda uzun ve açıktı. Atkuyruğu mu yapmıştı? Yoksa...

Sung-min baykuş sesine benzer bir ses çıkardı. Kontrolünü kaybetmiş, ses kendiliğinden çıkmıştı. Dal suya düştü ve elbise, o sesi çıkarmasına sebep olan şeyi tekrar örttü. Orada olmayan şeyi örttü.

"Zavallı şey" diye fısıldadı Prim. "Çok güzelsin. Buna rağmen reddedilmişsin. Bu hiç adil değil, değil mi?"

İki gece önce masaya vurduğu kadının başını hâlâ düzeltmemişti ve o sarsıntıyla baş biraz yana eğilmişti. Onu masanın diğer tarafındaki sandalyenin önüne yerleştirdiği lambanın tepesine monte etmişti. Masanın üzerindeki kablonun düğmesine bastığında Bertine'nin kafasının içindeki 60 watt'lık ampul yandı ve ışık göz çukurlarından dışarı yansıyıp açık ağzındaki dişlerini maviye boyadı. Hayal gücü kuvvetli olmayan biri bunu Cadılar Bayramı'ndaki balkabağına benzetebilirdi. Hayal gücü biraz iyi olan biri Bertine'nin her yerinin, en azından Östmarka'da, göl kenarın-

da olmayan kısmının ışıık saçığını söyleyebilirdi. Evet, bir adam Bertine'nin onu sevdiğini kolayca hayal edebilirdi. Ve Bertine onu *sevmiştii*, en azından arzulanıştı.

“Seni teselli edecekse seninle sevişmek bana Susanne'yle sevişmekten daha fazla zevk verdi” dedi Prim. “Vücudun daha güzel ve...” Prim çatalını yaladı. “Senin beynini daha çok sevdim. Ama...” Prim başını bir yana eğip kederle ona baktı. “Yaşam döngüsü için onu yemek zorundaydım. Yumurtalar için. Parazitler için. İntikam için. Ancak bu şekilde bütün olabilirim. Olduğum halimle sevilmemin tek yolu. Evet, biliyorum söylediklerim kulağa fazla kibirli geliyor. Ama doğru. Seviilmek, hepimizin istediğı tek şey, değil mi?”

Prim işaretparmağıyla düğmeye bastı. Kadının kafasındaki ampul söndü ve oturma odası yarı karanlığa gömüldü.

Prim iç geçirdi. “Evet, böyle anlamandan korkuyordum.”

Salı

Çan sesleri

Katrine, Sung-min'i dinliyordu.

O anlatırken Katrine gözlerini kapatarak olay yerini gözünde canlandırdı. Kendisinin bizzat görmesine gerek olmadığını, birkaç dedektif gönderip olay yerinin fotoğraflarını inceleyeceğini söyledi. Ayrıca telefonla ulaşamadığı için de özür diledi. Çocuğu yatırırken telefonu kapatmıştı ve "Blueman"i çok iyi yorumlamış olmalıydı ki kendisi de uyuyakalmıştı.

"Belki de çok çalışıyorsun" dedi Sung-min.

"Haklı olabilirsin" dedi Katrine. "Ama bu hepimiz için geçerli. Yarın saat onda bir basın toplantısı düzenleyelim. Adli Tıp'a buna öncelik vermelerini söyleyeceğim."

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler Sung-min."

Katrine telefonu kapattı ve gözlerini telefona dikti.

Bertine Bertilsen ölmüştü. Bunu bekliyorlardı. Bulunmuştu. Bu da bekleniyordu. Bulunduğu yer ve bulunma şekli aynı katil olduğu şüphesini doğruluyordu. Tam da korktukları gibi. Çünkü bu başka cinayetlerin de olabileceği anlamına geliyordu.

Katrine yatak odasının açık kapısının arkasından bir inilti duydu. Oturduğu yerden dinleyebileceğini kendine söylese de yapamayıp mutfak sandalyesinden kalktı ve parmak uçlarında kapıya

gitti. Uyuyan Gert'in derin nefes alışverişleri dışında oda sessizdi. Sung-min'e yalan söylemişti. Her gün ortalama iki yüz yalan duyduğumuzu bir yerlerden okumuştı, bu yalanların büyük kısmı sosyal çarkların dönmesini sağlayan beyaz yalanlardı neyse ki. Bu da onlardan biriydi. Çocuğu yatırmak için telefonu kapatmıştı evet ama kendisi uyuyakaldığı için kapalı kalmamıştı. Tekrar açmamıştı çünkü Arne o zaman müsait olacağını bildiği için genellikle Gert'in yatma saatinden hemen sonra arardı. Bu güzeldi, hoşuna da gidiyordu. Sonuçta Arne sadece gününün nasıl geçtiğini duy-mak, onun küçük sevinçlerini, küçük hayal kırıklıklarını dinlemek istiyordu. Son zamanlarda, en çok da kayıp kızlarla birlikte doğal olarak paylaşacak daha fazla hayal kırıklıkları oluyordu elbette. Arne sabırla dinleyip ilgilendiğini gösteren sorular soruyor, iyi, destekleyici bir arkadaşın ve potansiyel bir sevgilinin yapması gereken her şeyi yapıyordu. Ama Katrine bu gece gerçekten havasın-da değildi, düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Arne yarın sorduğunda uyuyakaldığına dair aynı beyaz yalanı söyleyebilirdi. Harry ve Gert'i düşünüyordu, bu durumu nasıl çözeceğini. Çünkü oğullarına baktığında Björn'ün gözlerinde gördüğü aynı çaresiz sevgiyi Harry'nin gözlerinde de görmüştü. Björn'ün oğlu, Harry'nin oğlu. Harry'yi ne kadar dahil etmeliydi ve edebilirdi? Kendisi adına Harry ve Harry'nin hayatıyla mümkün olduğunca az ilgisi olsun istiyordu. Peki ya Gert? Onu bir babadan daha et-meye ne hakkı vardı? Sonuçta kendi babası da kendince sevdiği ve onsuz olamayacağını bildiği dengesiz bir alkolik değil miydi?

Mesaj gelmediğini ümit ederek yatmadan önce cep telefonunu tekrar açmıştı. Ama iki mesaj vardı. Arne'den gelen ilk mesaj, genç neslin daha düşük eşige sahip olduğunu gösteren bir aşk ilanıydı:

Katrine Bratt, sen o Kadınsın ve ben de seni seven Erkeğim. İyi geceler.

Katrine mesajın kısa süre önce gönderildiğini ve telefonu kapalıyken onu aramaya çalışmadığını görünce Arne'nin bir şeylerle meşgul olduğunu düşündü.

Diğer mesaj Sung-min'den gelmişti ve daha aşına olduğu bir tarzda yazılmıştı:

Bertine bulundu. Beni ara.

Katrine banyoya geçip diş fırçasını aldı ve aynaya baktı. *Sen o Kadınsın*, evet, tamam. Normal zamanda haklı olabilirdi. Tüpü sık-tı. Düşünceleri Bertine Bertilsen ve Susanne Andersen'e ve belki de sıradaki ismi henüz belli olmayan kadına kaydı.

Sung-min tüvit ceketini elbise fırçasıyla bir kez daha fırçaladı. Chris'in Noel'de ona hediye ettiği su geçirmez Alan Paine av ceketiydi bu. Katrine'yle konuştuktan sonra iyi geceler dilemek için Chris'e bir mesaj atmıştı. İyi geceler mesajını hep kendisinin gönderip Chris'inse sadece cevap vermekle yetinmesi başlarda onu rahatsız etse de artık önemsemiyordu. Chris böyleydi, ilişki-de üstünlüğün kendisinde olduğuna inanması gerekiyordu. Ama Sung-min şundan emindi ki bir gece mesaj atmazsa Chris ertesi gün telefonda drama kraliçeliğine bağlayacak, bir şeylerin yanlış gittiğinden, Sung-min'in yeni biriyle tanıştığından ya da ilgisini kaybettiğinden şüphelendiğini söyleyecekti.

Sung-min çam iğnelerinin yere düşmesini izlerken esnedi. Uyu-yacağını biliyordu. Bu gece yaşadıklarıyla ilgili kâbuslar görmeye-ceğini biliyordu. Hiç görmemişti zaten. Bunun kişiliği açısından ne anlama geldiğinden pek emin değildi. Kripos'tan bir meslektaş, devreden çıkarması gereken bu yeteneğin empati eksikliğine bağlı olduğunu söylemiş, bu yönünü beynin insan kalıntılarının koku-sunu algılamasını engelleyen, dolayısıyla diğer insanların dayama-dığı olay yerlerine rahatça girmesini sağlayan bir kusurdan, yani parosmi'den mustarip olan Harry Hole'a benzetmişti. Ancak Sung-min kendini kusurlu biri olarak görmüyor, özel ve profesyo-nel hayatlarını birbirine karıştırmamak için sağlıklı bir ayırıştırma yeteneğine sahip olduğuna inanıyordu. Ceketin dışına dikilmiş cepleri karıştırırken birinin içinde bir şey olduğunu fark ederek onu çıkardı. Boş Hillman Pets poşetiydi bu. Tam onu çöpe atacak-ken Hillman Pets artık Norveç'te ithalatı ve satışı yasak olan bir madde içerdiğinden, Kasparov tekrar kurtlandığında veterinerin başka bir parazit önleyici tedavi önerdiğini hatırladı. Bunun üze-rinden en az dört yıl geçmiş olmalıydı. Sung-min poşeti çevirip

aradığı şeyi, yani son kullanma tarihiyle üretim tarihini bulana kadar inceledi.

Tarihten poşetin geçen yıl üretildiği anlaşıyordu.

Sung-min poşeti tekrar çevirdi. Bunda ne vardı? Birisi yurtdışından bir paket almış, muhtemelen yasaklandığını bilmeden eve getirmişti. Onu çöpe atıp atmamayı düşündü. Olay yerinden birkaç yüz metre uzaktaydı ve katilin yanında bir köpek getirmesi son derece düşük bir ihtimaldi. Ama yasaların ihlaliyle ilgili bir durum söz konusuydu ve bunlar genellikle birbirleriyle bağlantılıydılar. Kural çiğneyen biri hep kural çiğnerdi. Sadist seri katil, fare ve sıçan gibi küçük hayvanları öldürmekle işe başlardı. Küçük yangınlar çıkartır, sonra biraz daha büyük hayvanlara işkence eder, onları öldürür, boş evleri ateşe verirdi...

Sung-min poşeti katladı.

“Şeytan’ın amcığı!” diye bağırdı Mona Daa telefonuna.

Anders dişlerini fırçalarken açık olan banyo kapısından “Ne oldu?” diye sordu.

“*Dagbladet!*”

“Bağırmana gerek yok. Ve Şeytan’ın da...”

“Amcığı yok. Våge, Bertine Bertilsen’in cesedinin bulunduğu söyledi. Östmarka’daki Wenggården’de, Susanne’yi buldukları yerden sadece birkaç kilometre ötede.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Haber neden VG’de değil de *Dagbladet*’te çıktı hayıflanması bu.”

“Bence onlar...”

“Cehennemde mi? Evet, bence birbirlerini beceriyorlar. Orada kiler ağızlarından, burunlarından, kulaklarından beceriliyorlar ve onlara göre bundan daha kötü tek bir şey var, o da VG’de çalışıp Terry Våge tarafından götten becerilmek. Şeytan’ın amcığı!”

Anders yorganın altına girip ona sokulurken Mona Daa telefonu yatağa fırlattı.

“Beni en çok azdırdığın zamanın...”

Mona Daa onu itti. “Havamda değilim Anders.”

“...havanda olmadığında...”

Mona Daa Anders’in elini itti ama telefonunu eline alırken gülümsemekten kendini alamadı. Tekrar okudu. En azından Våge olay yerinden herhangi bir detay vermemişti, dolayısıyla oradaki biriyle konuşmuş olması pek olası değildi. Ama cesedin bulunduğu nasıl bu kadar çabuk öğrenmişti? Elinde yasadışı bir şekilde polis telsizi mi vardı, bu kadar basit olabilir miydi? Neler olup bittiğini, yabancılar tarafından dinlendiklerini bildikleri için polisin kısa ve yarı şifreli verdiği mesajları dinleyerek mi öğrenmişti? Belki de Våge geri kalanını duyduklarına dayanarak uydurmuş, böylece gazeteciliğe uygun, gerçeğe kurgunun birbirine karıştığı bir şey mi ortaya koymuştu? En azından şimdilik öyle görünüyordu.

“Birisi senden, içeriden bilgi almamı önerdi” dedi.

“Öyle mi? Onlara o davayla benim ilgilenmediğimi ama sınır tanımayan seks için satın alınabileceğimi söyledin mi?”

“Kes şunu Anders! Bu benim işim.”

“Yani sana bedava bilgi verip kendi işimi riske mi atayım?”

“Hayır! Ben sadece... bu hiç adil değil!” Mona kollarını kavuşturdu. “Ben burada açlıktan ölür halde otururken... Våge’yi besleyen biri var...”

Anders yatakta doğruldu ve neşesini kaybetmiş bir sesle “Bu şehirde kızların tecavüze uğrama ve öldürülme riski olmadan dışarı çıkamaması büyük adaletsizlik. Bertine Bertilsen’in cansız bedeni Östmarka’da yatarken iki kişinin öylece oturup başka bir gazetecinin erken davranıp davayı haber yapmasını ya da departmanın dava çözme oranının düşeceğini düşünmesi haksızlık.”

Mona yutkundu.

Ve başıyla onayladı.

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Tekrar yutkundu. Dışarı çıkmaya çalışan soruyu bastırmaya çalıştı:

Birini arayıp olay yerinin nasıl görüldüğünü sorabilir misin?

Helene Röed yatağında uzanmış tavana bakıyordu.

Markus uzunluğu üç metre, en geniş yeri iki buçuk metre olan damla şeklinde bir yatak istemişti. Aslında damladan, su-

dan geldiğimizi ve bilinçsizce oraya dönmek istediğimizi, dolayısıyla bu şeklin bize uyum ve daha derin bir uyku sunduğunu okumuştı.

Helene buna gülmemişti ama onu bir kişi için çok fazla, iki kişi içinse yeterli bir metre seksen santim genişliğinde, iki metre on santim uzunluğunda dikdörtgen lüks bir yatak almaya da ikna etmeyi başarmıştı.

Markus artık neredeyse her gece yaptığı gibi Frogner'deki çatı katında uyuyordu. En azından Helene'nin tahmini bu yöndeydi. Markus'un yatakta olmasını özlemiyordu aslında, o heyecanı, özellikle de o arzuyu çoktan kaybetmişti. Hapşırıp burnunu çekmeleri fazlaşmıştı ve gecede en az dört defa işlemeye kalkıyordu. Prostat büyümesi, kanser olmasa da altmış yaş üstü erkeklerin yarısından fazlasını etkileyen bir sıkıntıydı. Ve belli ki daha da kötüleşecekti. Hayır, Markus'u özlemiyordu, *birinin* olmasını özlüyordu. Kimin olmasını istediğini bilmiyordu ama bu his özellikle bu gece çok güçlüydü. Onun için de biri olmalıydı, onu sevecek, karşılığında onun da sevebileceği biri. Bu kadar basitti işte, değil mi? Yoksa bu sadece ümit ettiği bir şey miydi?

Helene yan döndü. Dün geceden beri midesi bulanıyordu ve kendini kötü hissediyordu. Kusmuştu ve hafif ateşi vardı. Virüs için test yapmıştı ama negatif çıkmıştı.

Pencereden dışarı, yeni bitirilen Munch Müzesi'nin arka tarafına baktı. Dairesini Oslobukta'daki inşaattan önce satın alan hiç kimse yapının bu kadar büyük ve çirkin olacağını düşünmemişti. İnsanlar, müzenin cam bir cephesinin olduğu ve *Game of Thrones*'ta kuzeydeki duvara benzediğini gizleyen bir açıdan yansıtıldığı çizimlere aldanmıştı. Ama bu işler böyledir, işler vaat edildiği ya da beklendiği gibi gitmez, dolandırıldığınız için sadece kendinize teşekkür edebilirsiniz. Şimdi bina hepsinin üzerine bir gölge düşürüyordu ve artık çok geçti.

Helene tekrar midesinin bulandığını hissederek aceleyle yataktan kalktı. Banyo odanın diğer tarafındaydı ama yine de çok uzaktaydı! Markus'un Frogner'deki dairesine sadece bir defa gitmişti. Orası buradan çok daha küçüktü ama Helene orada yaşamayı ter-

cih ederdi. Biriyle... birlikte. Midesinin içindekiler dışarı çıkmadan klozete ulaşabildi.

Mesaj geldiğinde Harry, Thief'in barında oturuyordu.

Uyarı için teşekkürler. Saygılarımla, Sung-min.

Harry *Dagbladet*'i zaten okumuştı. Haberin yer verildiği tek gazete buydu, ki bu da tek bir anlama geliyordu: Henüz bir basın açıklaması yapılmamıştı ve Terry Våge adındaki gazetecinin polis departmanında bir kaynağı vardı. Sızıntı polisin taktiksel bir manevrası olmadığına göre biri Våge'yi bilgilendirmek için para ya da başka şeyler alıyordu. Bu durum sanıldığı kadar olağandışı değildi; zamanında gazeteciler tarafından kendisine de pek çok defalar para teklif edilmişti. Bu tür durumların pek de ortaya çıkmamasının sebebi, gazetecilerin muhbiri ele verecek bilgileri asla basmamasıydı, ne de olsa bu her iki tarafın da bindiği dalı kesmek olurdu. Ama Harry davayla ilgili haberlerin çoğunu okumuştı ve içinden bir ses ona Våge'nin aşırı hevesli olduğunu ve bu işin er geç geri tepeceğini söylüyordu. Ama Våge gazeteci kimliği zarar görmeden bu işten sıyrılacaktı. Asıl zararı sızıntının kaynağı görecekti. Ve Våge'ye bilgi vermeye devam ettiğine göre belli ki ne kadar ifşa olduğunun farkında değildi.

"Bir tane ister misin?" Barmen elindeki şişeyi viski bardağının üzerinde tutmuş, Harry'ye bakıyordu. Harry boğazını temizledi. Bir defa. Sonra bir defa daha.

Evet, lütfen, diyordu senaryoda. Pek çok defa oynadığı ve oynayabileceği tek rolü oynadığı kötü filmin senaryosuydu bu.

Sonra barmen Harry'nin merhamet yakarışını gözlerinden okumuş gibi barın diğer ucundan işaret eden bir müşteriye bakıp şişeyle birlikte o tarafa gitti.

Karanlıkta Belediye Binası'ndan yayılan çan sesleri duyuluyordu. Birazdan gece yarısı olacaktı, altı günleri kalacaktı, bir de Los Angeles'la aralarındaki dokuz saatlik zaman farkı. Fazla zaman kalmamıştı ama Bertine'yi bulmuşlardı ve bir ceset bulmak yeni ipuçları ve önemli bir ilerleme ihtimali anlamına geliyordu. Böyle düşünmek zorundaydı. Olumlu. Özellikle içinde bulunduk-

ları durumda gerektirdiğinden fazla olumlu düşünmek onun tarzı değildi ama şu an ihtiyacı olan umutsuzluk ve kayıtsızlık değildi. Lucille'in ihtiyacı olan şey de değildi.

Harry bardan çıkıp karanlık koridora adımını attığında, bir tüneldemiş gibi yolun sonunda bir ışık olduğunu gördü. Yaklaştıkça, ışığın açık bir asansörden geldiğini fark etti ve birinin yarı dışarıda durup kapıları tuttuğunu görebildi. Harry'yi bekliyordu sanki. Ya da başka birini, çünkü Harry koridorda görüldüğünde zaten orada duruyordu.

"Siz çıkın" diye seslendi Harry, elini sallayarak. "Ben merdivenden çıkacağım." Adam tekrar asansöre binip karanlığa gömüldü. Harry kapılar tam kapanırken rahip yakasını görebildi ama adamın yüzünü göremedi.

Harry odasının kapısını açarken terden sıırıslılam olmuştu. Takım elbisesini asıp yatağa uzandı. Lucille'in ne yaptığıyla ilgili düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Bu gece Rakel'le ilgili güzel bir rüya görmeye karar vermişti. Birlikte yaşadıkları ve her gece yatağa birlikte girdikleri zamanlardan bir rüya. Suyun üzerinde yürüdüğü, kalın ve sert buzlara bastığı zamanlardan. Çatlak seslerine karşı tetikte, yarıklara karşı uyanık olduğu, aynı zamanda da anı yaşayabildiği zamanlardan. Öyle yapmışlardı. Birlikte geçirdikleri zamanın tükeneceğini biliyorlarmış gibi. Hayır, her günlerini son günleriymiş gibi değil, ilk günleriymiş gibi yaşıyorlardı. Birbirlerini tekrar tekrar keşfeder gibi. Abartıyor muydu, yaşadıkları şeyin anısını süslüyor muydu? Belki de. Ne olurdu? Gerçekçi olmaktan ne fayda görmüştü ki?

Harry gözlerini kapattı. Onu, beyaz çarşafların üzerindeki altın sarısı tenini hayal etmeye çalıştı. Ama tek görebildiği, oturma odasının zeminindeki kan gölünün üzerindeki solgun teni olmuştu. Ve arka koltukta bebek ağlarken Björn Holm'un arabadan kendisine baktığını gördü. Harry gözlerini açtı. Evet, gerçekçi olmaktan ne fayda görmüştü?

Telefonu tekrar titreşti. Bu kez Alexandra'dan bir mesaj gelmişti.

DNA analizi pazartesiye kadar hazır olacak. Cumartesi günü spa ve akşam yemeği güzel olur. Terse Acto iyi bir restoran.

Çarşamba

Aune polis raporu kopyasını yorganın üzerine koyarak “Her şey açıklığa kavuştu” dedi. “Detaylarıyla görüyoruz. Durdurulmadığı takdirde büyük olasılıkla aynısını tekrar yapacak olan bir katilin işlediği cinsel motivasyonlu bir cinayet.”

Yatağın etrafındaki üç kişi başlarıyla onaylarken hâlâ kendi kopyalarıyla ilgileniyorlardı.

Önce Harry bitirdi ve dışarıdan gelen sabah güneşinin sert ışığında gözlerini kısarak başını kaldırdı.

Sonra Öystein bitirdi ve güneş gözlüklerini kafasından tekrar gözlerine indirdi.

“Hadi Berntsen” dedi. “Önceden okumuş olmalıydın.”

Truls cevap olarak homurdanıp çıktıyı elinden bıraktı. “Peki ya samanlıkta iğne arıyorsak?” diye sordu. “Dükkânı kapatıp gerisini Bratt ve Larsen’e mi bırakacağız?”

“Henüz değil” dedi Harry. “Aslında değişen bir şey yok, Bertine’nin Susanne’yle benzer şekilde öldürüldüğünü varsaymış-tık zaten.”

“Ama dürüst olup bunun mantıklı bir sebebi olan mantıklı bir katille ilgili sezgilerini desteklemediğini söylemek zorundayız” dedi Aune. “Yine de polisi bunun rastgele kurbanlarla işlenen cinsel motivasyonlu bir cinayet olduğuna inandırmak için kurbanın başını kesmek ya da beynini çalmak gerekmez. Daha az uğraş gerektiren ve kurbanlarla herhangi bir bağlantısı olmayan bir katil izlenimi bırakacak sakatlama yolları da var.”

“Hımm.”

“Bana hımlama Harry. Dinle. Katil olay yerinde uzun zaman geçirmiş gibi görünüyor, dolayısıyla amacı sadece yanlış yönlendirmeyse gerektiğinden çok daha fazla risk almış olmalı. Beyin ganimettir ve şu an olay yerinde kesip dikmek yerine kurbanın kafasını tümüyle kesip yanında götürerek bunu öğrendiğini görüyoruz. Harry, bu yürüyen, konuşan, koklayan ve bir dizi cinsel alt ve üst tonu olan bir ritüel cinayete benziyor, olay bu.”

Harry başını hafifçe sallayıp Öystein’e döndü ve adamın güneş gözlüğünü kapınca “Hey!” diye karşı çıktığını duydu.

“Bir şey söylemek istemedim” dedi Harry “ama sen bunu benden çaldın. R.E.M. çalmayı reddettiğin o power-pop gecesinde gözlüklerimi Jealousy Bar’ın ofisinde bırakmıştım.”

“İyi ama *klasik* power-pop çalmamız gerekiyordu. Gözlüğe gelince mal bulanındır.”

“Çekmecede olsa da mı?”

“Çocuklar...” dedi Aune.

Öystein güneş gözlüklerini almak için hamle yaptıysa da Harry hızlı davranıp başını geri çekti.

“Sakin ol, sonra vereceğim Öystein. Hadi şimdi bize elindeki haberlerden bahset.”

Öystein iç geçirdi. “Tamam. Kokain satan bir meslektaşım ile konuştum...”

“Taksi şoförleri kokain mi satıyor?” diye sordu Aune şaşkınlıkla.

Aune ile Öystein bakiştılar.

“Bana söylemediğin bir şey mi var?” Aune bakışlarını Harry’ye çevirdi.

“Evet,” dedi Harry. “Devam et Öystein.”

“Şey beni Röed’in düzenli alışveriş yaptığı satıcıya yönlendirdi. Al diye biri. Aslında o da partideydi. Ama primo blanco’su olan bir adamın onu gölgede bıraktığını ve pılsını pırtısını toplayıp gitmek zorunda kaldığını söyledi. Ona kim olduğunu sorunca maskesi ve güneş gözlüğü taktığı için Al onu tanımamış. Ama dediğine göre asıl tuhaf olan adamın, Oslo’da çektiği en iyi, en saf esrara sahip olmasına rağmen tam bir amatör gibi davranmasıymış.”

“Nasıl yani?”

“Bu hemen fark edilebilir bir şey. Profesyoneller rahattır çünkü ne yaptıklarını bilirler. Bir yandan da su içen antiloplar gibi sürekli etraflarını taramayı unutmazlar. Polis gelir de iki saniye içinde kurtulmaları gerekirse malı hangi ceplerinde tuttuklarını bilirler. Al’ın dediğine göre bu adam fazla ürkek davranıyormuş, sadece konuştuğu kişiye bakıp küçük poşetleri bulmak için bütün ceplerini aramış. Ama en amatör davranışı ise malı biraz daha seyreltmemiş olmasıymış, tabii biraz bile seyreltmiye. Ayrıca bedava numune dağıtmış.”

“Herkes mi?”

“Hayır, hayır. Yani, bu gösterişli bir partiydi. Davetliler iyi çevrelerdendi. Bazıları kokain kullansa da bunu komşuların önünde yapmaz. Maskeli adam, iki kız ve Al, Röed’le birlikte onun daire-sine gitmişler. Adam oturma odasındaki cam masaya birkaç çizgi koymuş, YouTube’dan öğrenmiş gibi duruyormuş ve Röed’in bunu test etmesi gerektiğini söylemiş. Röed ise nezaketen önce diğerlerinin tatması gerektiğini söylemiş. Al kabul etmiş, yani malı test etmek istemiş. Ama adam Al’ı kolundan tutup onu masadan uzaklaştırmış. Kolu öyle derin çizilmiş ki kanamış ve paniğe kapılmış. Al adamı sakinleştirmek zorunda kalmış. Adam bunun sadece Röed için olduğunu söylerken Röed de ona kendi mekânında oldukları için kızların önden gitmesi gerektiğini, yoksa defolup gidebileceğini söylemiş. Bunun üzerine adam geri çekilmiş.”

“Al kızları tanıyor muymuş?”

“Hayır, aslında evet. Kayıp kızlar olup olmadıklarını sordum ama Al’ın onlardan haberi bile yoktu.”

“Ciddi misin?” dedi Aune. “Haftalardır manşetlerdeler.”

“Evet, ama keşler... nasıl desem, alternatif bir dünyada yaşarlar. Norveç başbakanının ismini bile bilmezler diyeyim sana. Ama Norveç’in her bir şehrinde Tanrımızın bu gezegene bahşettiği bütün uyuşturucuların gram başına fiyatını bilirler. Al’a kızların fotoğrafını gösterdim ve hatırlar gibi oldu, en azından Susanne’yi, daha önce ona ecstasy ve kokain sattığını zannediyor ama emin olamadı. Her neyse kızlar birer çizgi çekmiş, sonra sıra Röed’e gelmiş. O an karısı içeri girmiş ve hani bırakacağına söz vermiştin,

diye bağırmaya başlamış. Röed umursamayıp pipeti çoktan buruna sokmuş, bir nefes almış, geri kalanını da muhtemelen tek seferde çekmeyi planlamış ve..." Öystein kıs kıs güldü. "Sonra..." Ama gülmekten iki büklüm oldu ve gözyaşlarını sildi.

"Sonra?" diye sordu Aune sabırsızca.

"Sonra hapşırılmış salak! Masadaki bütün tozu üflemiş, cam gözyaşları ve sümüşe bulanmış. Çaresizce maskeli adama bakıp yeni-sini istemiş. Ama adamda başka yokmuş, hepsi bu kadarmış ve o da çaresizce çömelip kurtarabildiği kadarını kurtarmaya çalışmış. Ama açık balkon kapısı cereyan yapınca toz tümüyle etrafa saçılmış. Buna inanabiliyor musun?"

Öystein başını geriye atarak kahkaha attı. Truls böğüre böğüre gülerken Harry bile küçük bir kahkaha attı.

"O sırada Al, Röed'le birlikte karısının onları göremeyeceği bir yere, mutfığa gidip çantasını açmış ve Röed birkaç çizgi blanco almış. Çünkü, evet, söylemeyi unuttum, maskeli adamın elindeki şey blanco değil, yeşil kokainmiş."

"Yeşil mi?"

"Evet" dedi Öystein. "Al test etmeye o yüzden çok hevesliydi. Amerika'da sokakta bulunabildiğini duymuştum ama Oslo'da kimse görmemişti. Sokakta bulabileceğiniz en saf blanco en fazla yüzde kırk beş oranındadır ama yeşilin çok daha yüksek olduğunu söylüyorlar. Sanırım bu koka yapraklarının renginin kalıntısıyla ilgili."

Harry Truls'a döndü. "Yeşil kokain, ha?"

"Bana bakma" dedi Truls "oraya nasıl geldiğini bilmiyorum bile."

"Lanet olsun, o sen miydin?" diye sordu Öystein. "Maskeli ve güneş gözlüklü..."

"Kapa çeneni! Torbacı olan sensin, ben değil."

"Neden olmasın?" dedi Öystein. "Dâhice bir fikir! Aşır, sonra üzerine bir şey ekle, tıpkı babalarımızın içki dolabındaki votka şişelerine su doldurduğumuz gibi. Sonra sat, böylece kese..."

"Ben aşırmam!" Truls'un alnı koyu kırmızıya dönmüş, gözleri pörtlemişti. "İçine bir şey de karıştırmam. Levamizol nedir, onu bile bilmiyorum, Tanrı aşkına!"

“Öyle mi?” dedi Öystein yüzünde muzip bir ifadeyle. “O zaman levamizol ile karıştırıldığını nereden biliyorsun?”

“Raporda öyle yazıyor ve raporlar BL’de!” diye haykırdı Truls. “Affedersiniz.”

Hepsi iki hemşirenin durduğu kapıya döndü.

“Ståle’ye bu kadar çok ziyaretçi gelmesi güzel ama o ve Jibran’ın bu kadar uzun süre rahatsız edilmesine izin veremeyiz...”

“Kusura bakma Kari” dedi Aune. “Miras paylaşımı konuşulurken işler biraz kızışabiliyor, biliyorsun. Sen ne diyorsun Jibran?”

Jibran başını kaldırıp kulaklıklarını çıkardı. “Ne?”

“Seni rahatsız mı ediyoruz?”

“Hiç etmiyorsunuz.”

Aune yaşlı hemşireye gülümsedi.

Hemşire dudaklarını büzerek “Evet, bu durumda...” dedi ve kapıyı arkasından kapatmadan önce Truls, Öystein ve Harry’ye sitemkâr bir ifadeyle baktı.

Katrine, Susanne ve Bertine’nin cesetlerine baktı. Her zamanki gibi, cesetlerin böyle yatırıldıklarında ne kadar da terk edilmiş göründüklerini, bunun bir ruhun varlığına inanmanızı sağlayabileceğini hayretle düşündü. Bu onun kesinlikle inanmadığı, ama –tüm dinlerin ve mistisizmin ardında yatan dürtü buydu– umut ettiği bir şeydi. İki kadın da çıplaktı, kan ve vücut sıvıları vücudun en alt kısımlarına kadar indiği için tenleri beyaz, mavi ve siyah tonlarına bürünmüştü. Çürüme başlamıştı ve Bertine’nin başının olmaması heykellere, canlı bir şeyin şekillendirdiği cansız nesnelere baktıkları hissini güçlendiriyordu. Otopsi odasında yedi canlı vardı: Katrine ve patolog, Cinayet Masası’ndan Skarre, Kripos’tan bir kadın dedektif, Sung-min Larsen, Alexandra Sturdza ve başka bir otopsi teknisyeni.

“Ölümden önce herhangi bir şiddet ya da mücadele izine rastlamadık” dedi patolog. “Ölüm nedeni. Susanne’nin boğazında bir kesik var ve şahdamarı kesilmiş. Bertine muhtemelen boğularak öldürülmüş. Muhtemelen diyorum çünkü kafası elimizde olsaydı bulacağımız birçok izden şu an yoksunuz. Ancak boynunun alt

kısımındaki izler bir kayış ya da kordonla boğulduğunu, bunun sonucunda da hipoksiye girdiğini gösteriyor. Kanlarında ya da idrarlarında uyuşturulduklarına dair herhangi bir madde izine rastlanmadı. Kurbanın meme uçlarından birinde tükürük ve mukus bulundu.”

Susanne’nin cesedini işaret etti.

“Bildiğim kadarıyla analiz edildi...”

“Evet” dedi Alexandra.

“Bunun ötesinde, kurbanların üzerinde DNA materyali bulamadık. Tecavüz şüphesi olduğundan bunun izlerini özellikle aradık. Kollarda, bacaklarda ya da boğazda sıkıca tutulduğunu gösteren parmak izine rastlamadık, ısırık izi ya da emme izi yok. Bileklerde ya da ayak bileklerinde yara ya da morarma yok. Kurbanlardan birinin başı kopuk olduğu için kulak kepçesi hakkında bir şey söyleyemiyoruz.”

“Anlayamadım?” dedi Kripos’tan gelen kadın dedektif.

“Şiddet mağdurlarında dış kulakta sıklıkla yara görülür” dedi Alexandra.

“Peteşi de olabilir” dedi patolog Susanne’nin başını işaret ederek. “İlk kurbanda böyle bir şey yoktu.”

“Göz çevresinde ya da damakta küçük, renksiz lekeler” diye açıkladı Alexandra.

“Her iki kurbanın da iç dudaklarında gözle görülür bir yaranma yok,” diye devam etti patolog.

“İç vulva” diye tercüme etti Alexandra.

“Boyunda tırnak izi ya da dizlerde, kalçalarda veya sırtta sıyrık izi yok. Bunun dışında, Bertine’nin vajinasında mikroskopik izler var ancak bunlar doğal cinsel ilişkiyle oluşmuş olabilecek bir düzende. Kısacası, her ikisinde de tecavüze işaret eden fiziksel bir kanıt bulunmuyor.”

“Ama tabii bu tecavüzün gerçekleşmiş *olamayacağı* anlamına gelmiyor” diye ekledi Alexandra.

Patoloğun Alexandra’ya bakışı Katrine’nin, onlar gittikten sonra genç meslektaşıyla rolleri hakkında konuşacağından şüphelenmesine sebep oldu.

“Yani yara yok” dedi Katrine. “Sperm de yok. O halde ikisinin de cinsel ilişkiye girdiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Profilaktik” dedi diğer otopsi teknisyeni Helge bilmem ne, yani şu ana kadar hiç söz almayan ve Katrine’nin üçü arasında en alt sırada olduğunu sezgisel olarak anladığı tatlı adam.

“Prezervatif mi?” dedi Skarre.

“Evet” diye cevapladı Helge. “Sperm bulamadığımızda prezervatif izi ararız. Öncelikle kayganlaştırıcıdaki madde olan nonoksinol-9 izleri buluruz ama belli ki bu kayganlaştırıcı içermeyen bir türdü. Onun yerine, prezervatifin üzerinde lateksin kendine yapışmasını önleyen ince toz izlerini bulduk. Tozun bileşimi her üreticiye göre değişir. Susanne ve Bertine’deki pudra aynı marka –Bodyful– çıktı.”

“Bu yaygın bir pudra mı?” diye sordu Sung-min.

“Ne çok yaygın ne de az bulunur” dedi Helge. “Aynı adamlar cinsel ilişkiye girmemiş olmaları da mümkün ama...”

“Anlıyorum” dedi Sung-min. “Teşekkürler.”

“Bu bulgulara dayanarak cinsel ilişkinin ne zaman gerçekleştiğini söylemek mümkün mü?” diye sordu Katrine.

“Hayır” dedi patolog kesin bir ifadeyle. “Prezervatif tozuyla ilgili detaylar hariç size söylediğimiz her şeyi siz gelmeden hemen önce BL96’daki dava dosyasına koyduğumuz raporda bulabilirsiniz. Tamam mı?”

Ardından gelen suskunluk Helge tarafından bozulduğunda sesi daha temkinliydi.

“*Tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemeyebiliriz ama...*” diye devam ederken izin istercesine patoloğa hızlıca baktı “...her iki vakada da cinsel ilişkinin ölümlerinden kısa süre önce gerçekleştiğini söyleyebiliriz. Belki de sonra.”

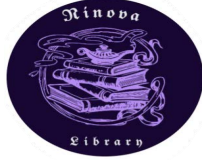
“Devam edin.”

“Cinsel ilişkiden sonra bir süre hayatta kalmış olsalardı, vücut fonksiyonları prezervatif izlerini yok ederdi. Canlı bir beden bunu birkaç gün içinde, belki de üç gün içinde yapar. Ancak meni ve kondom tozu ölü bir bedende daha uzun süre kalır. Bu da...” Adam yutkunup hafifçe gülümsedi. “Evet, hepsi bu kadar.”

“Başka sorunuz var mı?” diye sordu patolog. Birkaç saniye bekleyip ellerini birbirine vurdu. “Tıpkı şu filmdeki gibi: *Başka ceset çıkarsa bizi arayın.*”

Sadece Skarre güldü. Katrine filmi hatırlayacak kadar yaşlı olan tek kişi o olduğu için mi, yoksa marazi mizahın ortada ceset söz konusu olmadığında mı komik geldiğinden emin değildi.

O sırada telefonunun titrediğini hissetti ve ekrana baktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Çarşamba

Heyecan başlıyor

Katrine, Radium Hastanesi'nin girişine vardığında elli yıllık Volvo Amazon'un direksiyonuna yapıştı.

Sakallı, uzun boylu adamın yanına yanaştı.

Harry'nin kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturmadan önce tereddüt ettiğini fark etti.

"Arabayı elinde tutmuşsun" dedi.

"Björn onu çok severdi" dedi Katrine, gösterge paneline dokunarak. "Ve ona çok iyi baktı. Saat gibi çalışıyor."

"Klasik bir araba" dedi Harry. "Aynı zamanda da tehlikeli."

Katrine gülümsedi. "Gert'i mi düşünüyorsun? Sakin ol, onu sadece şehir içinde kullanıyorum. Kayınpederim gelip bakımıyla ilgileniyor. Ayrıca... Björn kokuyor."

Katrine onun ne düşündüğünü anlayabiliyordu. *Björn kendini bu arabanın içinde vurdu.* Evet, öyleydi. Björn'ün sevdiği ve şehir dışına, Toten'de bir tarlanın yanındaki düz yola sürdüğü arabaydı bu. Güzel anıları olmuştu burada belki. Geceydi ve arka koltuğa geçmişti. İdolü Hank Williams bir arabanın arka koltuğunda öldüğü için böyle yaptığına inananlar vardı ama Katrine onun sürücü koltuğunu kirletmek istemediğini düşünüyordu. Bu sayede o kullanmaya devam edebilecekti, kullanmaya devam etmek zorunda kalacaktı. Evet, bunun delilik olduğunu biliyordu. Ama

bu iyi bir adamı oğlunun kendisinden olduğuna inandırdığı için kendi kendine verdiği bir cezaysa ne olurdu? Björn onu çok seviyordu ve Katrine'nin sevgisindense hep şüphe duymuş, neden kendi ayarında bir adam seçmediğini bile soracak kadar da ileri gitmişti. Hayır, bu Katrine'nin memnuniyetle kabul ettiği bir cezaydı.

"Buraya bu kadar çabuk gelebilmen iyi oldu" dedi.

"Yolun yukarısındaki Adli Tıp Kurumu'ndayım. Ne oldu?"

"Her zamanki şoförümün çok da ayık olmadığını fark ettim. Ayrıca senin beni içeri sokabileceğin bir yere gitmem gerekiyor."

"Kulağa pek umut verici gelmiyor. Nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Olay yerlerine" dedi Harry. "Görmek istiyorum."

"Hiç şansın yok."

"Hadi ama. Sizin için Bertine'yi bulduk."

"Bunun farkındayım ama ihbarları ödüllendirmediğimizi açıkça belirtmiştim."

"Evet söyledin. Hâlâ kordon altında mı?"

"Evet, yani oraya tek başına da gidemezsin."

Harry sessiz bir çaresizlikle ona baktı. Katrine o bakışı, şimdi her zamankinden biraz daha büyük görünen o lanet olası solgun mavi gözleri, koltukta yeterince sabit tutamadığı vücudunu tanıyordu. Yerinde duramıyordu, manyağın tekiydi. Yoksa daha fazlası mıydı? Bu dava bir ölüm kalım meselesi gibiydi, Katrine onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Aslında ölüm kalım meselesiydi tabii ama Harry'nin ölüm kalım meselesi değildi. Yoksa? Hayır, elbette bu çılgınlıktan başka bir şey değildi. Yani Harry avlanmalı, *avlanmalıydı*.

"Hımm. Beni Schröder'in yerine götür madem öyle."

Ya da içmeli.

Katrine iç geçirdi. Saate baktı. "Nasıl istersen. Yolumuzun üzerinden Gert'i anaokulundan alsam olur mu?"

Harry bir kaşını çatarak ona başka bir niyeti olduğundan şüpheleniyormuş gibi bir bakış attı. Olabilirdi de tabii, bir adama çocuğu olduğunu hatırlatmak hiç yanlış değildi. Katrine arabayı

vitesine taktı ve o sinir bozucu debriyajı bırakırken telefonu çaldı. Ekranı baktı ve vitesi tekrar boşa aldı.

“Üzgünüm, buna cevap vermem lazım Harry. Evet, ben Bratt.”

“*Dagbladet* bu defa ne yazmış, okudun mu?” Birçok kişiye kıyasla başmüfettişin sesi sinirli bile gelmiyordu. Ama Katrine, Bodil Melling ölçütüne göre amirinin öfkeli olduğunu farkındaydı.

“Bu defayla kastettiğin...”

“Altı dakika önce web sitelerinde yayınlandı, haberi yine Våge yapmış. Adli tıp incelemesine göre her iki kızın da öldürülmeden hemen önce ya da sonra cinsel ilişkiye girdiğini ve muhtemelen DNA izi bırakmamak için prezervatif kullanıldığını yazmış. Bunu nereden biliyor Bratt?”

“Bilmiyorum.”

“O zaman ben sana söyleyeyim. Biri Våge’ye bilgi sızdırıyor.”

“Kusura bakma” dedi Katrine. “Net konuşmadım. *Nasıl* olduğu belli. Bilgi sızdırmanın *kim* olduğunu bilmediğimi söylemek istedim.”

“Peki ne zaman öğrenmeyi planlıyorsun?”

“Onu söylemek zor amirim. Şu an önceliğim, yeni kurbanını aradığını düşündüğümüz bir katili bulmak.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. Katrine gözlerini kapatıp kendine lanet okudu. Asla öğrenemeyecekti.

“Az önce Winter’la konuştum ve Kripos’taki herkesi eledi. Ben de onunla aynı fikirdeyim. Dolayısıyla bu kişiyi bulup çenesini kapattıracak kişi sensin Bratt. Beni duydun mu? Hepimiz aptal gibi görünüyoruz şu an. Emniyet Amiri beni aramadan önce ben onu aramalıyım. Beni bilgilendirmeye devam et.”

Melling telefonu kapattı. Katrine bakışlarını Harry’nin ona doğru uzattığı telefona kaydırды. *Dagbladet*’in web sitesi açıktı. Våge’nin yazısını okudu.

Bertine’nin bulunması cinsel motivasyonlu bir cinayete işaret ediyordu ancak bugün Adli Tıp Birimi’nde yapılan incelemeler bu teoriyi desteklemediği gibi Markus Röed’i de şüpheli konumundan kurtarmıyor. Emlak kralı Susanne Andersen’le de Berti-

ne Bertilsen'le de cinsel ilişki yaşamış ve polisin bildiği kadarıyla iki kadın arasındaki tek bağlantı da o. Kaynaklar, soruşturmacıların Röed'in cinayetlere cinsel motivasyonlu cinayet izlenimi vermek için kiralık katil tutmuş olabileceğinden şüphelendiklerini söylüyor.

"Adam ciddi ciddi Röed'le uğraşıyor" dedi.

"Peki ya siz?" diye sordu Harry.

"Biz ne?"

"Cinayetlerin cinsel motivasyonlu cinayetler gibi görünecek biçimde tasarlanmış olabileceğinden şüphelendiniz mi?"

Katrine omuz silkti. "Duyduğum kadarıyla hayır. Eminim bu Våge'nin kendi şüphesi ve bunun kontrol edilmeyeceğini bildiği için de bir kaynağa dayandırıyor."

"Hımm."

Arabayı otoyola yönlendirdiler.

"Sizin fikriniz ne peki?" diye sordu Harry.

"Şey. Ekiptekilerin büyük kısmı bunun bir tecavüzcü ve seri katil olduğunu ve iki kurban arasındaki bağlantının tesadüfi olduğunu düşünüyor."

"Neden?"

"Çünkü Markus Röed'in bir mazereti var ve kiralık katiller kurbanlarıyla seks yapmazlar. Sizin fikriniz ne?"

Katrine aynadan trafiğe baktı. "Tamam Harry, sana bir bilgi vereceğim. Våge, otopsi teknisyenlerinden birinin her iki kızda da aynı tür prezervatif tozu bulunduğunu yazmamış. Yani fail aynı kişi."

"İlginç."

"Ayrıca adli tıpçılar belirgin bir fiziksel belirti bulamasalar da kızların tecavüze uğramış olabileceklerini göz ardı etmediklerini de yazmamış. Bunu sadece üç vakadan birinde yapıyorlar. Tecavüzlerin sadece yarısında küçük yaralanmalar var. Diğerlerinde ise hiçbir bulguya rastlanmaz."

"Burada da böyle mi oldu sence?"

"Hayır. Bence burada kurbanlar cinsel ilişki gerçekleşmeden önce ölmüştü."

“Hımm. Heyecan ölümle başlıyor.”

“Ne?”

“Aune’nin sözü. Sadistlerde cinsel heyecan kurbanın acı çekmesiyle başlar ve ölümüyle sona erer. Nekrofillerde ise heyecan kurban öldüğünde başlar.”

“Tamam ama yine de bir ödül aldın.”

“Teşekkürler. Olay yerindeki çizme izleri hakkında ne diyorsun peki?”

“Onların çizme izleri olduğunu kim söyledi?”

Harry omuz silkti. “Olay yerleri ormanın içinde olduğuna göre zemin yumuşak olmalı. Son birkaç haftada neredeyse hiç yağmur da yağmadığına göre çizme izleri mutlaka vardır.”

Katrine biraz tereddüt ettikten sonra “Benzer tipteler” dedi. “Kurbanın ve şüphelinin ayak izleri, onu tutuyormuş ya da silah dayamış gibi birbirine yakın.”

“Hımm. Ya da tam tersi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sarmaş dolaş da yürümüş olabilirler. Bir çift gibi. Ya da karşılıklı rızaya dayalı cinsel ilişkiye girmek üzere olan iki kişi gibi.”

“Ciddi misin sen?”

“Ben birini tehdit etsem arkasından yürürdüm.”

“Kızlar katillerini tanıyor muydu yani?”

“Olabilir. Belki de tanııyorlardı. Ben tesadüflere inanmıyorum. Susanne, Röed’in partisinden dört gün sonra, Bertine ise bir hafta sonra kayboldu. Faille orada tanışmışlar. Tahminimce partide, konuk listenizde olmayan biri vardı.”

“Öyle mi?”

“Kokain satan maskeli ve güneş gözlüklü adam mı?”

“Kimse bize böyle birinden bahsetmedi, hayır. Davetlilere kokain satması o kadar da garip olmazdı belki.”

“Belki de yüzünü görmediğimiz insanları hemen unutuyoruzdur. Davetlilere satış yapmıyordu, birkaç davetliye saf kokaine yakın olduğunu düşündüğümüz bir şeyden tattırıyordu.”

“Nereden biliyorsun?”

“Nereden bildiğim önemli değil. Önemli olan hem Susanne’yle

hem de Bertine'yle temas halinde olması. Partide her iki kızla da konuşan başka biri var mı?"

"Sadece Markus Röed." Katrine sinyal verip dikiz aynasına tekrar baktı. "Bu adam partide ikisiyle de sohbet etti, sonra da onlarla ormanda yürüyüşe mi çıktı?"

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum ama bunun mantığını çözemiyorum. Susanne'nin partide tanıştığı, hatta kokain satan bir adamla ormanda maceraya çıkması başka, Susanne'nin en son Skullerud'da görüldüğü haberi gazetelerde çıktıktan bir hafta sonra Bertine'nin Skullerud'daki ormana, hiç tanımadığı bir adamla gitmesi başka. Bertine o sırada üçünün aynı partide olduğunu biliyor olmalıydı. Hayır Harry, buna inanmıyorum."

"Tamam. Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Bence bir seri tecavüzcüyle karşı karşıyayız."

"Seri katil."

"Kesinlikle. Hızlı cinayetler, nekrofil. Çıkartılmış bir beyin, kesilmiş bir kafa, hayvan gibi boğazlanıp asılmış bir ceset. Bana göre bu bir seri katilin öldürme ritüeli."

"Hımm" dedi Harry. "Prezervatif tozu neden var o halde?"

"Ne?"

"Bu tür cinsel suç davalarında prezervatif izi bulmak için toz değil kayganlaştırıcı aranır, doğru değil mi?"

"Evet, ama burada kayganlaştırıcı kullanılmamış."

"Kesinlikle. Sen ahlak masasında çalıştın. Seri tecavüzcüler –prezervatif kullanacak kadar zeki olanlar– kayganlaştırıcı kullanmaz mı?"

"Evet ama bunlar manyak olur Harry, belirli bir senaryoya göre hareket etmiyorlar. Sense çok fazla ince eleyip sık dokuyorsun."

"Haklısın" dedi Harry. "Ancak Bertine ve Susanne'nin, öldürülmeden hemen önce faille kendi rızalarıyla seks yaptıklarını göz ardı etmemizi sağlayacak bir şey görmedim ya da duymadım."

"Fazlasıyla... sıra dışı olması dışında. Değil mi? Seri katiller konusunda uzman olan sensin."

Harry ensesini ovuşturdu. "Evet, sıra dışı. Tecavüzden sonra cinayet, katilin cinsel fantezisinin bir parçası olarak ya da kimliğinin ortaya çıkmasını önlemek açısından pek alışılmadık bir durum

değildir. Öte yandan rızaya dayalı seksten sonra cinayet sadece istisnai durumlarda görülür. Bir narsist, cinsel ilişkiye giremediği için aşağılanmışsa cinayet işleyebilir.”

“Prezervatif izlerine bakılırsa cinsel ilişkiye girebilmiş Harry. Hemen dönerim.”

Harry başıyla onayladı. Aşağı Hegdehaugsveien’de durmuşlardı. Katrine’nin, kar tulumlu çocukların çitten sarkarak alınmayı beklediği kapıya doğru hızla yürümesini izledi.

Katrine kapıdan girerek gözden kayboldu ama birkaç dakika sonra Gert’le el ele tutuşmuş halde tekrar çıktı. Harry çocuğun ateşli sesini duydu. Kendisi sessiz bir çocuktü.

Arabanın kapısı açıldı.

“Merhaba Hawny.” Gert arka koltuktan öne doğru eğildi ve Katrine onu tekrar araç koltuğuna çekmeden önce Harry’ye arkadan sarıldı.

“Merhaba, eski dostum” dedi Harry.

“Eski dostum mu?” dedi Gert annesine bakarak.

“Sana takılıyor” dedi Katrine.

“Takılıyorsun Hawny!” Gert içtenlikle gülerken aynadan onu gören Harry o tanıdık ifade karşısında irkildi. Kendisinin ya da babasının ifadesi değildi bu. Annesinin ifadesiydi. Harry’nin annesinin gülüşüydü bu.

Katrine direksiyonun başına geçti.

“Schröder’in yerine mi?” dedi.

Harry başını iki yana salladı. “Senin evinin orada inip yürüyeceğim.”

“Schröder’in yerine mi?”

Harry cevap vermedi.

“Aslında” dedi Katrine. “Senden bir iyilik isteyecektim.”

“Öyle mi?”

“Güney Kutbu’na yürüyen, tonlarca para karşılığında konuşmalar yapıp insanlara ilham vermeye çalışan kişileri ve kros kayakçılarını biliyor musun?”

* * *

Bir dalga Nesodden feribotunu hafifçe salladı.

Harry etrafına bakındı. Yakındaki koltuklarda oturan yolcular telefonlarına bakıyor, kulaklıktan bir şey dinliyor, kitap okuyor ya da Oslo Fiyordu'na bakıyordu. İşten, üniversiteden ya da şehre yaptıkları alışveriş gezisinden dönüyorlardı. Kimse eşiyle gezintiye çıkmış gibi görünmüyordu.

Harry kendi telefonuna, Truls'un ekran görüntüsü alıp hepsine yolladığı son adli tıp raporuna baktı. Raporu Radium Hastanesi'nin kantininde yemek yerken, Katrine'ye gelip onu alabilir mi, diye mesaj attıktan sonra okumuştı. Katrine ona Adli Tıp Kurumu'na ziyaretinden bahsettiğinde Harry bunu bilmiyormuş gibi davrandığı için suçluluk duymuş muydu? Pek sayılmaz. Ayrıca, prezervatif tozu ve nekrofilî hakkındaki bilgilerden haberi yokmuş gibi davranmasına gerek yoktu çünkü raporda böyle bir bilgi görmemişti. Våge'nin haberinde de yer almamıştı. Bu demek oluyordu ki Våge'nin muhbiri enstitüden biri değildi, yoksa raporda olmayan bilgilere de yazısında yer verirdi. Öte yandan Våge, bazı araştırmacıların cinayetin iç yüzünü gizlemek için bir seri katil tarafından işlenmiş gibi gösterildiğine inandıklarını da eklemişti.

Prezervatif tozu.

Harry bunu düşündü.

Sonra T'ye dokundu.

"Evet?"

"Merhaba Truls, ben Harry."

"Evet?"

"Fazla vaktini almayacağım. Katrine Bratt'la konuştum ve Adli Tıp Kurumu'nda bulunan bazı bilgilerin raporlarda yer almadığı ortaya çıktı."

"Öyle mi?"

"Evet. Emniyet Müdürlüğü'ndeki soruşturma ekibinin tartıştığı ama bizde olmayan bir ayrıntıyı benimle paylaştı."

"Nedir o?"

Harry tereddüt etti. Prezervatif tozu.

"Dövme" dedi. "Katil, Bertine'nin ayak bileğindeki Louis Vuitton dövmesini kesip tekrar dikmiş."

“Susanne Andersen’in kafatası gibi mi?”

“Evet” dedi Harry. “Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan, gelecekte bu tür bilgileri elde etmenin bir yolunu bulup bulamayacağınız.”

“Raporlarda olmayan bilgileri mi? O zaman insanlarla konuşmam gerekecek.”

“Hımm. Bunu şansa bırakmayalım. Şu an hemen bir öneri beklemiyorum ama biraz düşün, yarın tekrar konuşuruz.”

Truls homurdandı. “Peki.”

Telefonu kapattılar.

Tekne limana yanaştığında, Harry oturduğu yerden kalkmayıp diğer yolcuların akın halinde inişini izledi.

“İnmiyor musunuz?” diye sordu kontrolör, boş salona göz gezdirerek.

“Bugün değil” dedi Harry.

“Aynısından” dedi Harry, bardağı işaret ederek.

Barmen kaşlarını çatsa da Jim Beam şişesini alıp doldurdu.

Harry onu da bir dikişte içti. “Bir tane daha.”

“Zor bir gün müydü?” diye sordu barmen.

“Henüz değil” dedi Harry ve bardağı alıp Turbonegro vokalistinin oturduğunu gördüğü masaya doğru gitti. Biraz dengesiz yürüyordu. Sırtı kendisine dönük oturan bir adamın yanından geçerken ona Lucille’i hatırlatan bir parfüm kokusu aldı. Koltuğa oturdu. Akşamın erken saatleriydi ve henüz fazla müşteri yoktu. Lucille neredeydi şimdi? Harry daha fazla içmek yerine odasına gidip raporları tekrar gözden geçirip hatayı, ipucunu bulmaya çalışabilirdi. Bardağa, kum saatine baktı. Beş gün artı birkaç saat sonra birini yine hayal kırıklığına uğratacaktı. Evet, onun hayatı böyleydi işte. Lanet olsun, yakında zaten hayal kırıklığına uğratabileceği kimsesi kalmayacaktı. Bardağını kaldırdı.

Bir adam bara girmiş, etrafına bakınıyordu. Harry’yi görünce kısaca selamlaştılar. Sonra adam Harry’nin yanına gidip alçak cam masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

“İyi akşamlar Krohn.”

“İyi akşamlar Harry. Nasıl gidiyor?”

“Soruşturma mı? İyi.”

“Sevindim. Bir ipucu mu buldun yani?”

“Hayır. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Avukat başka bir soru sormayı planlıyordu sanki ama sonra vazgeçti. “Bugün Helene Röed’i aradığını, ikinizin konuşacağınızı duydum.”

“Doğru.”

“O konuşmayı yapmadan önce dikkatini birkaç noktaya çekmek istedim. Öncelikle Markus’la ilişkileri şu aralar pek iyi değil. Bunun birkaç sebebi olabilir. Mesela...”

“Markus’un kokain bağımlılığı mı?”

“O konuda bir bilgim yok.”

“Evet, var.”

“Zaman içinde birbirlerinden uzaklaştıklarını sanıyordum. Ve Markus’un bu davayla ilgili olarak kamuoyunda, özellikle de *Dagbladet*’te dikkatleri üzerine çekmesi de durumu daha kötüye götürdü.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Helene yoğun stres altında ve kocasını kötüleyecek şeyler söyleyebileceğini düşünüyorum. Hem genel olarak onun kişiliğiyle ilgili hem de özellikle Bayan Andersen ve Bayan Bertilsen’le ilişkisiyle ilgili. Davanın yönünü değiştirecek bir şey değil ancak basının, *Dagbladet*’in, bu bilgiye ulaşması benim... daha doğrusu bizim müvekkilimiz için talihsizlik olur.”

“Yani bana olası dedikoduları sızdırmamamı söylüyorsun?”

Krohn hafifçe gülümsedi. “Sadece Terry Våge denen adamın Markus’u karalamak için elinden geleni ardına koymayacağını söylüyorum.”

“Sebep?”

Krohn omuz silkti. “Eski hikâye. Markus’un eğlencesine sağda solda yatırım yaptığı günlerdi. O zamanlar Våge’nin yazdığı ücretsiz gazetenin de yönetim kurulu başkanıydı. Basın Şikâyetleri Komisyonu, Våge’nin uydurduğu yazılar yüzünden gazetenin meslek kurallarını ihlal ettiğini tespit ettiğinde yönetim kurulu

onu görevden aldı. Bu durum Våge'nin hayatını ve kariyerini derinden etkiledi ve Markus'u hiç affetmedi."

"Hımm. Bunu aklımda tutacağım."

"Güzel."

Krohn oturmaya devam etti.

"Evet?" dedi Harry.

"Bunu eşelemek istememeni anlarım ama bizi birbirimize bağlayan bir sır var."

"Haklısın" dedi Harry, içkisinden bir yudum alarak. "Bunu eşelemek istemiyorum."

"Anlıyorum. Ben sadece hâlâ doğru şeyi yaptığımıza inandığımı söylemek istedim."

Harry ona baktı.

"Dünyanın kötü kalpli bir iblisten kurtulmasını sağladık" dedi Krohn. "O benim müvekkilimdi tabii..."

"Ve masumdu" dedi Harry belli belirsizce.

"Belki karını o öldürmedi. Ama başka pek çok kişinin hayatını mahvetti. Hem de çok fazla. Gençlerin, masum insanların."

Harry Krohn'u dikkatle inceledi. İkisi birlikte, birden fazla tecavüz suçundan hüküm giyen Svein Finne'nin öldürülmesini ve Rakel'in cinayetinden sorumlu tutulmasını sağlamışlardı. Krohn'un gerekçesi Finne'nin kendisine ve ailesine yönelik tehditleri, Harry'ninki ise Rakel'i gerçekte kimin ve neden öldürdüğünün asla ortaya çıkmaması arzusuydu.

"Oysa Björn Holm" dedi Johan Krohn "iyi bir adamdı. İyi bir arkadaş, iyi bir koca. Bu doğru değil mi?"

Harry boğazının düğümlendiğini hissederek "Evet" dedi. Boş bardağını kaldırarak bara işaret etti.

Krohn derin bir nefes aldı. "Björn Holm seni değil de sevdiğin kadını öldürdü çünkü sana aynı acıyı çektirebilmesinin tek yolu buydu."

"Yeter Krohn."

"Bunun da aynı şey olduğunu söylemeye çalışıyorum Harry. Terry Våge nasıl rezil olduysa Markus Röed de rezil olsun, toplum tarafından kınansın istiyor. Böyle şeyler insanları kırabilir, biliyor-

sun, değil mi? Kendi canlarına kıyarlar. Benim de bunu yapan müvekkillerim oldu.”

“Markus Röed, Björn Holm gibi değil, o iyi bir adam değil.”

“Olabilir. Ama o masum. En azından bu davada.”

Harry gözlerini kapattı. *En azından bu davada.*

“İyi geceler Harry.”

Harry gözlerini açtığı anda Johan Krohn sandalyeden kalkmış, içkisi masaya gelmişti.

Yavaş içmeye çalıştı ama bu anlamsız geldi ve kafasına dikti. Sonra bir tane daha içti.

Bir kadın içeri girdi. Zayıf, kırmızı elbiseli, siyah saçlı, sırtı zarif bir kadın. Bir zamanlar baktığı her yerde Rakel'i görürdü. Artık görmüyordu. Evet, onu özlüyordu, kâbusları bile. Bardaki kadın bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi dönüp ona baktı. Çok kısa bir an, sonra tekrar döndü. Ama Harry onu görmüştü. İlgisiz, hafif bir acımayla dolu bir bakıştı. Koltukta oturanın yalnız biri olduğunu anlayan, size bulaşmasını istemeyeceğiniz türden bir bakış.

Harry yatağına uzanırken odaya nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu. Gözlerini kapatır kapatmaz aynı iki cümle zihninde dönmeye başladı.

Sana aynı acıyı çektirmek istedi.

Masum. En azından bu davada.

Telefon titreşerek karanlıkta parladı. Arkasını dönüp onu komodinin üzerinden aldı. +52 kodlu bir numaradan bir MMS gelmişti. Mesajın Meksika'dan geldiğini tahmin etmesine gerek yoktu çünkü görselde, boyası dökülmüş bir duvarın önünde Lucille'in yüzü görülüyordu. Makyajsız daha yaşlıydı. Yüzünün daha güzel olduğunu iddia ettiği tarafını kameraya çevirmişti. Solgun olmasına rağmen fotoğrafı göndereceği kişiyi rahatlatmak istercesine gülümsüyordu. Elinde beslenme çantasıyla sınıfın kapısında dururken annesinin yüzünde gördüğü aynı nazik ifadenin olduğunu hatırladı.

Mesaj kısıydı.

5 gün, sayıyorum.

Perşembe

Borç

Saat ona beş vardı. Katrine'yle Sung-min ellerinde birer fincan kahveyle konferans salonunun önünde duruyorlardı, soruşturma ekibinin diğer üyeleriye telaş içinde onları selamlayıp toplantı odasına giriyorlardı.

"Evet" dedi Sung-min. "Yani Hole failin partiye gelen bir kokain satıcısı olduğunu mu düşünüyor?"

"Öyle görünüyor" dedi Katrine saatine bakarak. Harry erken geleceğini söylemişti ama dört dakika kalmıştı.

"Kokain o kadar safsa belki de onu kaçak sokmuştur. Başka şeylerle birlikte."

"Ne demek istiyorsun?"

Sung-min başını iki yana salladı. "Sadece bir çağrışım. Olay yerinden çok uzakta olmayan bir yerde boş bir anti-parazit tozu torbası vardı. O da kaçak sokulmuş olmalı."

"Öyle mi?"

"Toz yasaklandı. Tehlikeli türleri de dahil olmak üzere bazı bağırsak solucanı türlerine karşı güçlü toksinler içeriyor."

"Tehlikeli türler mi?"

"Köpekleri öldürebilen, hatta insanlara bulaşabilen parazitler. Bu parazitlerin birkaç köpek sahibine bulaştığını duydum. Karaciğere saldırıp hasar verebilir."

“Katilin bir köpeği mi var yani?”

“Kurbanını öldürüp tecavüz etmeden önce hayvanını doğada parazit önleyici tozla besleyen biri mi? Hayır.”

“Öyleyse neden?..”

“Evet, neden? Çünkü boşa kürek çekiyoruz. Amerikalı trafik polislerinin hız sınırını biraz aşan ya da arka lambaları bozuk olan sürücüleri durdurduğu videoları gördün mü? Birinin trafik kurallarını ihlal etmesi, onun tehlikeli bir suçlu olma ihtimalini büyük ölçüde artırıyor gibi arabaya nasıl da temkinli yaklaştıklarını?”

“Evet ve sebebini de biliyorum. Çünkü bu onların azılı suçlu olma ihtimalini gerçekten artırıyor. Bu konuda pek çok araştırma var.”

Sung-min gülümsedi. “Haklısın. Kuralları çiğneyenler. Çok basit.”

“Tamam” dedi Katrine, tekrar saatine bakarak. Ne olmuştu? Harry’nin gözlerinde yeniden içmeye başlayabileceğini görmüştü. Ama genelde sözünü tutardı. “Poşet sendeyse Krimteknisk’e bırakmalısın.”

“Onu olay yerinden uzak bir yerde buldum” dedi Sung-min. “O alanda biraz hayal gücünün de yardımıyla cinayetle bağlantılı olabilecek binlerce şey bulunabilir.”

Ona bir dakika vardı.

O sırada Harry’yi karşılaması için resepsiyona gönderdiği memuru gördü. Arkasından da ondan bir kafa uzun Harry Hole’u. Takım elbisesinden daha buruşuk bir hali vardı ve nefesindeki alkolü, kokusunu daha almadan görmüştü sanki. Katrine, yanındaki Sung-min’in nasıl bir anda toparlanıp doğrulduğunu fark etti.

Katrine kahvesinin geri kalanını içip “Başlayalım mı?” dedi.

“Gördüğünüz gibi bir ziyaretçimiz var” dedi Katrine.

Planın ilk kısmı işe yaramıştı. Karşısındaki yüzlerde gördüğü yorgunluk ve kayıtsızlık silinip gitmişti sanki.

“Onu tanıtmaya gerek yok ama aranızda çok yeni olanlar için söyleyelim. Harry Hole, Cinayet Masası’nda dedektif olarak...” Harry’ye baktı.

Sakallı yüzünü buruşturarak “Taş Devri’nde” dedi.

Kıkırdaşmalar oldu.

“Taş Devri’nde” dedi Katrine. “En büyük davalarımızdan bir-kaçının çözülmesinde önemli rol oynadı. Polis Koleji’nde ders veriyordu. Bildiğim kadarıyla FBI’ın Chicago’daki seri cinayetlerle ilgili uzmanlık derslerine katılan tek Norveçli. Onu bu soruşturma ekibine dahil etmek istedim ama izin verilmedi.” Katrine çevresindekilere baktı. Melling’in Harry’yi bu iç sığınağa getirdiğini öğrenmesi an meselesiydi. “Markus Röed’in Susanne ve Bertine cinayetlerini araştırması için onu tutması iyi oldu, sonuçta bizim üstlerimiz tarafından olmasa bile davayı araştıran uzman sayısı artmış oldu.” Katrine, Sung-min’in uyarıcı bakışlarını ve Magnus Skarre’nin öfkeli yüz ifadesini gördü. “Harry’yi bu cinayetler hakkında genel hatlarıyla bize bazı bilgiler vermesi için davet ettim. Tabii biz de ona sorular sorabiliriz.”

“İlk soru!” Bu Skarre’ydi. Sesi öfkeyle titriyordu. “Bir adamın seri katiller hakkında konuşmasını neden dinleyelim ki? O televizyon programlarının işi ve aynı kişinin iki cinayet işlemesi...”

“Evet öyle.” Harry ön sıradaki sandalyesinden kalktı ama yüzünü seyirciye çevirmedi. Bir an tansiyonu düştüğü için yere yığılacakmış gibi sallansa da sonra kendini toparladı. “Evet, seri cinayet olduğu anlamına geliyor.”

Harry kürsüye doğru iki uzun, ağır adım atıp izleyenlere dönerken konferans salonu tam bir sessizliğe gömüldü. Kelimeler önce yavaş, sonra ağzının hızlanması gerekiyormuş gibi giderek daha seri çıkmaya başladı. “Seri cinayet terimi FBI’ın bir icadıdır ve resmi tanım ‘iki veya daha fazla kurbanın aynı fail tarafından ayrı ayrı işlendiği cinayetler serisi’ şeklindedir, bu kadar basit.” Gözlerini Skarre’ye dikti. “Ancak bu vaka, tanımı gereği bir seri cinayet olsa da bu, failin TV dizilerinde gördüğünüz seri katil tanımına uymasını gerektirmiyor. Psikopat, sadist ya da seks manyağı olmasına gerek yok. Sizin, benim gibi nispeten normal biri para gibi son derece sıradan sebeplerle cinayet işlemiş olabilir. Hatta, ABD’de seri katillerin en yaygın ikinci sebebi budur. Yani bir seri katil, iç sesleri ya da tekrar öldürmek için kontrol edilemez bir dürtü tarafından yönlendirilen bir adam olmak zorunda değildir. Ama olabilir de. ‘Adam’ diyorum çünkü seri katiller, birkaç istisna

dışında erkektir. Asıl soru, araştırdığımız kişinin bu tür bir seri katil olup olamayacağıdır.”

“Asıl soru” dedi Skarre “özel sektörde çalıştığın halde burada ne işin olduğu. Bize yardım etmek istediğine neden inanalım?”

“Peki neden size yardım etmeyeyim Skarre? Bu davanın çözülmesini sağlamak ya da en azından çözülme olasılığını artırmakla görevlendirildim. İlla ben çözeceğim demiyorum. Bu kavramı olduğu gibi kavramak senin için biraz zor farkındayım Skarre, dolayısıyla izin verirsen açıklamak istiyorum. Diyelim görevim bir binadaki insanları yanarak ölmekten kurtarmak ama bina zaten alevler içinde, bu durumda ne yapmalıyım? Yangını kovayla mı söndürmeye çalışmalıyım yoksa köşedeki itfaiyeyi mi aramalıyım?”

Katrine gülümsemesini bastırırken Sung-min’in ciddiyetini fark etti.

“Yani siz itfaiyesiniz ve ben de sizi aradım. Benim işim size alev alan yerler hakkında bildiklerimi anlatmak. Ve yangınlar konusunda biraz bilgim olduğu için, size bu yangına özel olduğunu düşündüğüm noktalardan bahsedeceğim. Tamam mı?”

Katrine birkaç kişinin başıyla onayladığını gördü. Diğerleri bakıştı ama itiraz eden olmadı.

“Şimdi bu olaya özel duruma geçelim” dedi Harry. “Kafalar. Daha spesifik olmak gerekirse kayıp beyinler. Ve soru –her zamanki gibi– neden? Neden kurbanların kafaları kesilir ya da açılır ve beyinleri çıkartılır? Evet, bazı durumlarda cevap basittir. Eski Ahit’te, kuşatma altındaki köyünü, düşman generalini baştan çıkarıp kafasını keserek kurtaran fakir Yahudi dul Judith’in hikâyesi vardır. Amaç onu öldürmek değil, bir güç gösterisi olarak kafasını herkese göstermek, askerleri korkutup kaçmalarını sağlamaktır. Yani, savaş tarihi boyunca görülen ve bugün siyasi teröristlerin yaydığı kafa kesme video kayıtlarıyla gördüğümüz rasyonel bir eylem. Ancak bizim katilimizin birilerini korkutmak istediğini düşünmüyoruz, öyleyse neden? Kelle avcısı kabilelerde –en azından onlarla ilgili efsanelerde– genellikle kurbanların kafasını kendileri için, ganimet olarak ya da kötü ruhları kovmak için isterler, hatta ruhları tutmak için. Yeni Gine’de kabileler, kurbanın kafasını alın-

ca ruhuna da sahip olduğunuza inanırdı. Bu da bizi burada aradığımız şeye yaklaştırabilir.”

Katrine, Harry’nin nötr, sakın denebilecek bir tonda, yüz ifadesine ya da dramatik jestlere gerek duymadan konuşmasına rağmen tüm dikkatleri üzerine çektiğini fark etti.

“Seri cinayetler tarihi kesilmiş kafalarla doludur. Ed Gein kurbanlarının kafasını kesip yatak direklerine taktı. Ed Kemper annesinin kafasını kesip onunla cinsel ilişkiye girdi. Bizim vakamız seksenli yıllarda on yedi yetişkin erkek ve çocuğu öldüren Jeffrey Dahmer’le daha fazla paralellik gösteriyor. Dahmer kurbanlarla partilerde ya da kulüplerde tanışıp sarhoş ediyor ya da onlara uyuşturucu veriyor. Bizim vakamızda da yaşanmış olması muhtemel bir şeye geri döneceğim. Dahmer daha sonra kurbanlarını eve götürüyor, genellikle uyuşturulmuş haldeyken boğarak öldürüyordu. Cesetlerle seks yapıyor, onları parçalıyor, kafalarında delik açıp içine asit gibi çeşitli sıvılar döküyor, kafalarını kesip cesetlerin belli bazı kısımlarını yiyordu. Psikoloğuna, reddedilmekten korktuğu için kafaları sakladığını, böylece kendisini asla terk etmemelerini sağladığını söylemişti. Yeni Gine’deki ruh toplayıcılarıyla paralellik de işte bu noktada ortaya çıkıyor. Ancak Dahmer daha da ileri giderek kurbanlarının bazı parçalarını yiyor, yanında kalmalarını sağlıyordu. Bu arada, psikologlar Dahmer’in kriminal anlamda deli olmadığı, sadece bazı kişilik bozukluklarına sahip olduğu sonucuna varmışlardı. Birçoğumuz gibi işlevlerini yerine getirebilecek durumdaydı ve yerine de getiriyordu. Anlayacağınız Dahmer şu an aramızda oturabilecek, herhangi bir şekilde kendisinden şüphelenmeyeceğimiz sıradan biri gibiydi. Evet Larsen?”

“Bizim failimiz Susanne’nin kafasını değil, beynini aldı. Bertine’nin hem kafasını hem de beynini aldı. Yani peşinde olduğu şey beyin mi? Ve bu durumda, beyin ganimet görevi mi görüyor?”

“Hımm. Ganimet ve hatırayı birbirinden ayırıyoruz. Ganimetler kurbanınızı yendiğinizi gösteren sembollerdir ve bu gibi durumlarda kafalar çok kullanılır. Hatıra ise cinsel eylemin hatırlanması ve sonrasında cinsel tatmin için kullanılır. Beyin bu açıdan ön plana çıkıyor mu, bilmiyorum. Ancak cinsel motivasyonlu, psi-

kopat seri katiller hakkında bildiklerimize dayanarak bir sonuca varacak olursak, hepimiz gibi onların da bu yaptıklarını yapmaları için çeşitli sebepleri var. İşte bu yüzden, hiç değilse bir sonraki hamlelerini kolay tahmin etmemizi sağlayacak düzeyde detaya, ortak davranış kalıplarına sahip değiliz. Yüksek bir olasılıkla yaşanacağını varsayabileceğimiz bir şey dışında.”

Katrine bunun coşku verici bir duraklama olmadığını biliyordu. Sadece Harry’nin nefes alması ve aynı zamanda dengesini sağlamak için yana doğru neredeyse fark edilmez bir adım atması gerekmişti.

“Tekrar saldıracak.”

Ardından gelen sessizlikte Katrine koridordan hızla yaklaşan güçlü ayak seslerini duydu. O ayak sesini ve kime ait olduklarını anlamıştı. Belki Harry de duymuş, süresinin dolmak üzere olduğunu anlamıştı. Ne sebeple olursa olsun daha da hızlandı.

“Ben bu kişinin kurbanların kafasının değil, beyninin peşinde olduğunu düşünüyorum. Bertine’nin kafasını kesmesi, yöntemini geliştirdiği anlamına geliyor ki bu psikopat seri katilin tipik özelliğidir. Beyni olay yerinde çıkarmanın zaman aldığını, dolayısıyla riskli olduğunu geçen defa öğrendi. Ayrıca kafa derisini tekrar dikmenin sonucunu görüp bunun ortaya çıkabileceğini anladığında, beynin peşinde olduğunu gizlemek için kafanın tamamını almanın daha iyi olacağını fark etti. Polisi, Susanne’yi başka birinin öldürüldüğüne inandırmak için Bertine’yi boğarak öldürdüğünü sanmıyorum. Buna önem verse her ikisinde de Skullerud’u seçmezdi, iki cesedi de belden aşağısı çıplak halde bırakmazdı. Öldürme yönteminde değişikliğe gitmesi pratik olmakla ilgili. Susanne’nin boğazını kestiğinde üzerine kan sıçramıştı, bunu kan izlerinden anlayabilirsiniz. Ellerindeki, yüzündeki ve giysilerindeki kan, dönüş yolunda biriyle karşılaştığı takdirde fark edileceği anlamına geliyordu. Üstelik kıyafetlerini atıp arabasını yıkaması filan da gerekecekti.”

Kapı açıldı. Gelenin Bodil Melling olduğu belliydi. Kollarını kavuşturup kapıda durmuş, Katrine’yi karamsar bir ifadeyle süzüyordu.

“Onu göle getirmesinin nedeni de buydu. Kafasını keserken onu suyun altında tutarak etrafa daha az kan sıçramasını sağlayabilirdi. Bu anlamda bu seri katil birçoğumuz gibi. Bir şeyi ne kadar sık yaparsak o konuda o kadar iyi oluruz. Dolayısıyla bu bizim için kötü bir haber.” Harry Bodil Melling’e baktı. “Öyle değil mi başmüfettiş?”

Kadının ağzının kenarları gülümsüyormuş gibi yukarı kıvrıldı. “Kötü haber şu ki Hole, bu binayı derhal terk etmen gerekiyor. Sonra da yetkisi olmayan kişilerin bilgiye erişimiyle ilgili kuralları yeniden gözden geçirme konusunu kendi aramızda tartışacağız.”

Katrine utanç ve öfke karışımı bir duyguyla boğazının düğümlediğini hissederken sesinin bunu gizleyemediğini de biliyordu. “Endişeni anlıyorum Bodil. Ama Harry’ye erişim izni verilmediğini söylemeye...”

“Dediğim gibi, bunu kendi aramızda halledeceğiz. Bratt dışında biri Hole’u resepsiyona geçirebilir mi? Bratt, sen benimle gel.”

Katrine Harry’ye umutsuz bir bakış atınca Harry omuz silkti, sonra ayaklarının yere çarpan sesi eşliğinde Bodil Melling’in peşinden gitti.

“Katrine” dedi Melling asansöre bindiklerinde “seni bu konuda uyarmıştım. Hole’u bu işe karıştırmamanı söylemiştim. Yine de yaptın.”

“Onu grubun bir parçası olarak getirmeme izin verilmeyince biz de onu danışmanlık yapması için getirdik, karşılık beklemeden deneyimlerini paylaşan ve bilgi veren biri. Ne para ne de bilgi. Bu kadarı sorumluluk alanım içinde sanırım.”

Asansör geldiğini bildiren bir sinyal verdi.

“Öyle mi?” dedi Melling inerken.

Katrine aceleyle arkasından giderken “Konferans salonundan biri sana mesaj mı attı?” diye sordu.

Melling imalı imalı gülümseyerek “Keşke tek endişemiz böyle vicdani bir sızıntı olsaydı” dedi.

Sonra ofisine girdi. Ole Winter ve İstihbarat Şefi Kedzierski, önlerinde bir fincan kahve ve *Dagbladet*’in bir kopyasıyla küçük toplantı masasında oturuyorlardı.

“Günaydın Bratt” dedi Kripos’un başkanı.

“Çifte cinayet davasıyla ilgili bilgi sızıntısını konuşuyorduk” dedi Melling.

“Bensiz mi?” dedi Katrine.

Melling iç geçirip oturdu ve Katrine’ye de oturmasını işaret etti. “Teorik olarak sızıntıların arkasında olabilecek biri olmadan. Bunu kişisel algılamana gerek yok. Şimdi bu konuyu seninle doğrudan görüşebiliriz. Våge’nin bugün yazdıklarını görmüşsündür.”

Katrine başıyla onayladı.

“Bu bir skandal” dedi Winter başını iki yana sallayarak. “Başka bir şey değil. Våge soruşturmayla ilgili sadece tek bir yerden gelebilecek detayları biliyor, ki o da burası. Davayla ilgilenen adamlarımı kontrol ettim. Hiçbirinin konuyla ilgisi yok.”

“Onları nasıl *kontrol* ettin?” diye sordu Katrine.

Winter bunu duymazdan gelerek başını iki yana sallamaya devam etti. “Rekabet mi istiyorsun Bratt?”

“Sen Hole’la rekabet ediyor olabilirsin ama ben etmiyorum” dedi Katrine. “Bana kahve kaldı mı?”

Melling şaşkınlık içinde ona baktı.

“Ama hayır, sızıntı konusuna dönelim” dedi Katrine. “İş arkadaşlarımı nasıl kontrol edeceğim konusunda bana birkaç ipucu verebilir misin Winter? Onları gözetlemem mi gerekiyor? E-postalarını mı okuyayım? Çin su işkencesiyle mi sorgulayayım?”

Winter onu sağduyulu olmaya davet edercesine Melling’e baktı.

“Ama ben başka bir şeyi daha kontrol ettim” dedi Katrine. “Dönüp Våge’nin elinde ne var ne yok kontrol ettim. Araştırmacılarımızdan elde ettiği her şey BL’de dosyalanan raporlara girildikten *sonra* basılmış. Bu da demek oluyor ki sızıntı Polis Merkezi’nde dosyalara erişimi olan herhangi birinden gelebilir. Ne yazık ki sistem kimin hangi dosyaya baktığını kaydetmiyor.”

“Bu doğru değil!” dedi Winter.

“Doğru” dedi Katrine. “Bilgi işlem çalışanlarıyla konuştum.”

“Våge’nin yazdığı her şeyin raporlarda yer aldığına dair söylediklerini kastetmiştim.” Winter gazeteyi masadan alıp yüksek sesle okudu. “*Polis, Bertine Bertilsen’in ayak bileğindeki dövmenin kesilip*

tekrar dikilmesi gibi bazı ilginç detayları kamuoyuna açıklamaktan kaçındı." Gazeteyi tekrar masanın üzerine fırlatırken "Bu hiçbir raporda yer almadı!" dedi.

"Umarım" dedi Katrine. "Çünkü böyle bir şey söz konusu değil. Vâge bazı şeyleri uyduruyor. Ve tabii bu yüzden biz suçlanamayız, değil mi Winter?"

"Teşekkürler Anita" dedi Harry gözlerini, yaşlı garsonun az önce önüne koyduğu biradan ayırmadan.

"Bir şey değil." Anita, bir şey düşünmüş ama söylememiş gibi iç geçirdi. "Seni tekrar görmek güzel."

Harry kararlaştırılan saatte geldiğinde Schröder'in yerinin cam kenarındaki masasına çoktan oturan Truls "Onun nesi var?" diye sordu.

"Bana hizmet etmekten hoşlanmıyor" dedi Harry.

"O zaman Schröder'in yerinde çalışmak ona uygun değil" diye homurdandı Truls.

"Olabilir." Harry birayı kaldırdı. "Belki de sadece paraya ihtiyacı vardır." Bardağı dudaklarına götürüp bakışlarını Truls'tan ayırmadan içti.

Truls "İstediğin neydi?" diye sorarken Harry tek gözünün seğirdiğini fark etti.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Yine beyin fırtınası mı?"

"Olabilir. Bu konuda ne düşünüyorsun?" Harry ceketinin cebinden *Dagbladet* kopyasını çıkartıp Truls'un önüne koydu.

"Ne hakkında?"

"Vâge'nin Bertine'nin dövmesi hakkında yazdıkları. Kesilip tekrar dikilmesi."

"Ne düşünüyorsun? Bence iyi bilgilendirilmiş. Ama bu onun işi sanırım."

Harry iç geçirdi. "Bunu uzatmak için sormuyorum Truls. Ben sormadan sana söyleme şansı veriyorum."

Truls elleri eski masa örtüsünün üzerinde, her biri bir kâğıt peçetenin iki yanında idi. Hiçbir şey sipariş etmemişti. Sipariş ver-

memişti, hiçbir şey istemiyordu. Elleri beyaz peçetenin üzerinde kıpkırmızı, şişmiş ve kabarık görünüyordu. Harry bir iğne batır- sa eldiven gibi sneceklerdi sanki. Alnı koyu kırmızıydı, çizgi ro- manlardaki şeytanın renginden.

“Neden bahsettiğini anlamadım” dedi Truls.

“O sensin. Terry Vğe’ye bilgi veren sensin.”

“Ben mi? Aklını mı kaçırdın sen? Ben soruşturma ekibinde bile değilim.”

“Bize yaptığın gibi Vğe’yi de besliyorsun, raporlar BL96’ya gi- rilir girilmez okuyorsun. Seninle görüştüğümde bunu zaten yapı- yordun, bu yüzden teklifimi kabul etmene çok da şaşırmıyorum. Aynı iş için iki kat para alıyorsun. Ve Vğe muhtemelen sana daha da fazlasını dyordur çünkü ona Aune grubu hakkında da gün- cel bilgiler veriyorsun.”

“Sen ne diyorsun? Ben...”

“Kes sesini Truls.”

“Siktir git! Ben daha fazla...”

“Kes sesini! Ve otur!”

Başka müşterilerin oturduğu birkaç masa sessizliğe gömüldü. Doğrudan bakmasalar da gözlerini bira bardaklarına dikip evre- sel görüşlerini kullanıyorlardı. Harry elini Truls’un elinin üzerine koyup öyle sert bastırdı ki Truls tekrar oturmak zorunda kaldı. Harry öne doğru eğilip alçak sesle devam etti.

“Dediğim gibi, bu konuyu uzatmayacağım, her şey orta- da. Vğe soruşturmacıların, cinayetlerin seks cinayeti gibi g- rnmesi için Red’in emir verip vermediğinden şphelendik- lerini yazdığında uyandım. Bu Aune grubunda tartıştığımız bir konuydu ve o kadar yaratıcı bir fikir gibi görünüyordu ki Katrine’ye ekibinden birinin böyle bir şüpheye kapılıp kapıl- madığını sordum. Ama kimse böyle bir şeyden bahsetmemiş. Sonra Bertine’nin dövmesinin kesilip tekrar dikilmesiyle ilgili bir şey uydurup bunu sadece sana anlattım. Polis Merkezi’nde herkesin bunu konuştuğunu söyledim ki rahatça bilgiyi vere- bilesin. Ve tabii Vğe birkaç saat geçmeden bunu basına verdi. Daha ne olsun Truls?”

Truls Berntsen dümdüz bir ifadeyle önüne baktı. Kâğıt peçeteyi tutup buruşturdu. Hipodromda kaybettiği kuponu da aynı böyle buruşturmuştu.

“Tamam” dedi Truls. “Küçük bir bilgi sattım. Siz de defolup gidebilirsiniz çünkü size zarar gelmedi. Våge soruşturmayı mahvedecek hiçbir bilgi edinmedi.”

“Bu senin yorumun Truls ama şimdilik tartışmayı bırakalım.”

“Evet, bırakalım çünkü ben gidiyorum, adios. Sen de Röed’den o parayı alıp kışını silebilirsin.”

“Sana oturmanı söyledim.” Harry alaycı bir ifadeyle gülümse-di. “Ayrıca teşekkürler ama Thief’in tuvalet kâğıtları mükemmel. Öyle yumuşak ki, insanda tekrar sıçma isteği uyandırıyor. Hiç öyle hissettin mi?”

Truls Berntsen soruyu anlamış gibi görünmese de oturmaya devam etti.

“Sana tekrar sıçma şansı veriyorum” dedi Harry. “Våge’ye BL96’ya artık erişemediğini ve kendi başının çaresine bakması gerektiğini söyleyeceksin. Şu andan itibaren Aune grubunda olup bitenler hakkında da hiçbir şey söylemeyeceksin. Ve bana toplam kumar borcunu söyleyeceksin.”

Truls şaşkınlık içinde Harry’ye bakıp yutkundu ve birkaç defa gözlerini kırptırdı.

“Üç yüz bin” dedi sonunda. “Aşağı yukarı.”

“Hımm. Bu çok fazla. Ne zaman ödemen gerekiyor?”

“Yıllar önce. Faiz işliyor diyelim.”

“Tahsil etmeye hevesliler mi?”

Truls homurdandı. “Sadece penseyle değil, her türlü pislikle tehdit ediyorlar. Sürekli arkamı kollayarak dolaşıyorum, keşke anlasan.”

“Evet, keşke anlasam” dedi Harry gözlerini kapatarak. Dün gece rüyasında akrepler görmüştü. Kapının ve süpürgeliklerin altından, pencerelerdeki çatlaklardan ve duvar prizlerinden odaya sızıyorlardı. Gözlerini açıp birasına baktı. Önümüzdeki birkaç saat hem dört gözle bekliyor hem de korkuyordu. Dün sarhoş olmuştu, bugün de olacaktı. Durumu kötüye gidiyordu. “Tamam Truls,

sana parayı getireceğim. Yarın, tamam mı? Ödeyebildiğin zaman bana ödersin.”

Truls Berntsen gözlerini kırıştırmaya devam etti. Gözleri artık nemliydi.

“Neden?..” diye başladı.

“Kafan karışmasın” dedi Harry. “Seni sevdiğimden değil. Sana ihtiyacım olduğu için.”

Truls onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini Harry’ye dikti.

Harry birayı kaldırdı. “Daha fazla oturmana gerek yok Berntsen.”

Saat akşam sekizdi.

Harry’nin başı öne düşmüştü. Bir sandalyede oturduğunu ve takım elbisesinin pantolonuna kusmuş olduğunu fark etti. Birisi bir şey söylemişti. Ve şimdi o ses başka bir şey söylüyordu.

“Harry?”

Başını kaldırdı. Oda dönüyordu ve etrafındaki yüzler bulanık görünüyordu. Yine de onları tanıyordu. Onları yıllardır tanıyordu. Güvenilir yüzlerdi hepsi. Aune grubu.

“Bu toplantılarda ayık olmak şart değil” dedi ses “ama net konuşmanın avantajlı yanları var. Bunu yapabilecek misin, Harry?”

Harry yutkundu. Son birkaç saati hatırladı. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar içmek istemişti, ne alkol, ne acı, ne de Harry Hole. Kafasının içinde, sunamayacağı yardımı isteyen sesler yok olana kadar. Bu saat gittikçe daha yüksek sesle işliyordu. Onları alkole boğup her şeyi, zamanı bile tüketemez miydi? İnsanları hayal kırıklığına uğratarak başarısız olamaz mıydı? Nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu. O halde neden telefonunu çıkarıp bu numarayı aramış, sonra da buraya gelmişti?

Hayır, parçası olduğu çemberdeki sandalyelerde oturan Aune grubu değildi.

“Merhaba” dedi, bir trenin raydan çıkmasına benzeyen takur tukur bir sesle. “Adım Harry ve ben bir alkoliğim.”

Cuma

Sarı kütük

“Zor bir gece miydi?” diye sordu kadın, Harry’ye kapıyı açtığı anda.

Helene Röed, Harry’nin beklediğinden daha ufak tefekti. Dar bir kot pantolonla siyah polo yaka bir bluz giymişti. Sarı saçlarını basit bir saç bandıyla tutturmuştu. Harry onun fotoğraflardaki kadar güzel olduğunu düşündü.

“O kadar belli mi?” dedi içeri girerken.

“Sabah onda güneş gözlüğü takmışsın” dedi kadın, onu geniş olduğu hemen anlaşılan daireye yönlendirerek. “Ve bu takım elbise böyle görünmek için fazla şık” diye ekledi omzunun üzerinden bakarak.

“Teşekkürler” dedi Harry.

Kadın bir kahkaha atıp onu oturma alanı ve adalı bir açık mutfak olan geniş bir salona geçirdi.

Gün ışığı dört bir yandan içeri doluyordu. Beton, ahşap, cam, her şey en kalitelisindendi.

“Kahve?”

“Lütfen.”

“Ne tür sevdiğini soracaktım ama ne varsa içebilecek birine benziyorsun.”

Harry zoraki bir gülümsemeyle “Ne varsa içerim” dedi.

Helene parlak metal espresso makinesinin düğmesine basıp çekirdek öğütücüyü çalıştırdıktan sonra bir filtre tutucuyu musluğun altında çalkaladı. Harry de o sırada çift kapılı buzdolabına mıknaatısla tutturulmuş nesnelere göz gezdiriyordu. Bir takvim. İki at resmi. Ulusal Tiyatro logosunun olduğu bir bilet.

“Yarın *Romeo ve Juliet*’i izlemeye mi gidiyorsun?” dedi.

“Evet. Harika bir yapım! Gala gecesine Markus’la beraber gittim. Tiyatroya ilgisi olduğundan değil, sponsor olduğu için çok sayıda biletimiz oluyor. Partide de bu yapım için bir sürü bilet dağıttım, herkes mutlaka görmeli bana sorarsan ve hâlâ elimde iki üç bilet var. Sen *Romeo ve Juliet*’i izledin mi?”

“Evet, sayılır. Film versiyonunu.”

“O halde bunu görmelisin.”

“Ben...”

“Evet, kesinlikle! Bir saniye.”

Helene Röed gözden kaybolurken Harry buzdolabı kapağındaki nesneleri incelemeye devam etti.

İki çocuğun, ebeveyniyle birlikte tatilde çekilmiş gibi görünen fotoğrafı. Harry, Helene’nin çocukların teyzesi olduğunu düşündü. Helene’nin ve Markus’un tek başına ya da birlikte çekilmiş fotoğrafları yoktu. Harry yerden tavana uzanan pencerelere yürüdü. Björvika’yı ve Oslo Fiyordu’nu gören bir manzarası vardı, tek engel Munch Müzesi’ydi. O an Helene’nin hızlı adımlarla yaklaştığını duydu.

Helene, Harry’ye iki bilet uzatırken “Müze için üzgünüm” dedi. “Biz ona Çernobil diyoruz. Tek bir binayla bütün bir şehri mahvetmeyi her mimar beceremez ama hakkını verelim ki Estudio Herreros bunu başardı.”

“Hımm.”

“Buraya gelme sebebin her neyse konuya girebilirsin Hole, çoklu görev konusunda iyiyimdir.”

“Tamam. Aslında daha çok partiden bahsetmeni istiyorum. Susanne ve Bertine hakkında bildiklerini de dinlemek isterim ama en çok da kokaini getiren adamı.”

“Anlıyorum” dedi Helene. “Yani o adamı duydun.”

“Evet.”

“Ama masadaki kokain yüzünden kimse hapse girmeyecek, değil mi?”

“Hayır. Zaten ben polis değilim.”

“Doğru. Sen Markus’un tuttuğu adamsın.”

“O da değilim.”

“Elbette, Krohn sana tam yetki verildiğini söyledi. Ama bu işleri bilirsin. Faturayı ödeyen kişi, kontrolü elinde tutan kişidir.” Helene Harry’ye mi, faturaları ödeyen adama mı, yoksa kendine mi yönelik olduğu anlaşılamayan küçümseyici bir ifadeyle gülümsedi.

Helene Röed kahveyi yaparken ona partiyi anlattı. Harry kadının anlattıklarının hem kocasının hem de Öystein’in anlattıklarıyla uyumlu olduğunu fark etti. Yeşil kokainli adam bir anda ortaya çıkmış, çatı terasında onunla Markus’un yanına gelmişti. Partiye davetsiz de girmiş olabilirdi ama öyle bile olsa davetsiz gelen tek kişi o değildi.

“Maske, güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takmıştı, dolayısıyla fazlasıyla şüpheli görünüyordu. Markus’la beni elindeki tozu test etmeye zorladı ama ben ona test etmeyeceğimizi, Markus’la birbirimize bu maddeye bir daha asla dokunmayacağımıza dair söz verdiğimizizi söyledim. Birkaç dakika sonra Markus’la diğer birkaç kişinin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Zaten biraz şüphelenmiştim çünkü partideki adamlardan biri Markus’un genellikle kokaini satın aldığı adamdı. İçeri girdim. Öyle acınasıydı ki...”

Helene gözlerini kapatıp avucunu alnına götürdü. “Markus burnuna soktuğu pipetle masaya eğilmişti. Verdiği sözü gözünün önünde bozuyordu. Sonra burnundaki kokain hapşırmasına ve her şeyi mahvetmesine sebep oldu.” Helene gözlerini açıp Harry’ye baktı. “Keşke buna gülebilseydim.”

“Anladığım kadarıyla maskeli satıcı yerden Markus’a bir çizgi yapmaya yetecek kadar toz toplamaya çalışmış.”

“Evet. Belki de sadece ortalığı toparlamaya çalışıyordu. Markus’un sümüğünü bile sehpanın üzerinden sildi.” Başıyla oturma alanındaki kanepenin önünde duran büyük cam sehpa-

yı işaret etti. “Muhtemelen iyi bir izlenim bırakmak, Markus’u düzenli müşterisi olmaya ikna etmek istemiştir, kim istemez ki? Markus’un pazarlık yapacak tipte biri olmadığını fark etmişsinizdir. Az ödemektense fazla ödemeyi tercih eder, bu ona güçlü olduğunu hissettiriyor. Daha doğrusu, bundan güç alıyor.”

“Yani güç onun için önemli mi?”

“Güç herkes için önemli değil mi?”

“Şey. Benim için değil. Tamam gerçi, sadece kendi kendini analiz etmek bu.”

Yemek masasında karşı karşıya oturmuşlardı. Helene Röed, Harry’ye durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi bakıyordu. Ne kadarını anlatması gerektiğini değerlendiriyordu. *Onu* değerlendiriyordu.

“Neden metal parmağın var?” diye sordu başıyla Harry’nin elini işaret ederek.

“Çünkü bir adam parmağımı kesti. Uzun hikâye.”

Helene bakışlarını kaçırmadı. “Bayat alkol kokuyorsun” dedi. “Ve kusmuk.”

“Kusura bakma. Zor bir gece geçirdim ve üzerimi değiştirmeye fırsat bulamadım.”

Helene hafifçe gülümsedi, daha çok kendine gülümsemişti sanki. “Yakışıklı bir adamla çekici bir adam arasındaki farkı biliyor musun Harry?”

“Hayır. Nedir?”

“Bilmediğim için soruyorum.”

Harry kadının gözlerine baktı. Onunla flört mü ediyordu?

Helene bakışlarını Harry’nin arkasındaki duvara kaydırды. “Markus’un nesi çekici geliyor bana biliyor musun? Yani, soyadı ve parası dışında.”

“Hayır.”

“Başkalarına da çekici görünmesi. Böyle bir şeyin kendi kendini beslemesi ne tuhaf, değil mi?”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

Helene boyun eğmiş gibi başını iki yana salladı. “Markus’un tek bir yeteneği var. Karşısındaki kişiye yetkinin kendisinde oldu-

ğu sinyali gönderebiliyor. Okulda liderliği kendiliğinden ele geçirip gruba kimin dahil olup olmayacağına karar veren öğrenciler gibi. Markus gibi o sosyal tahta oturduğuunda gücü ele geçirirsin, böylece g   gücü doğurmaya ba lar. Ve hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey g  ten daha çekici değildir. Anlıyor musun, Harry? Kadınları güce   ık eden şey hesaplanmış bir fırsatçılık değil, biyolojidir. G c seksidir, nokta.”

“Anlıyorum” dedi Harry. Kadın muhtemelen flört etmiyordu.

“Ve Markus gibi, bu gücü sevmeyi öğrendiğinde onu kaybetmekten korkarsın. Markus’un insanlarla arası iyidir ama kendisi ve ailesi güce sahip olduğu için, sevmekten çok ondan korktuklarını düşünüyorum. Ve bu onu rahatsız ediyor. Çünkü seilmek onun için önemli.  nemsiz insanlar tarafından değil, onları zaten hiç önemsemez ama özdeşleşmek istediği, kendine denk g rd ğu kişiler tarafından seilmek ister. Ailenin emlak işlerini devralmak için BI Norveç İşletme Okulu’na gitti ama orada eğitimden çok parti veriliyordu ve sonunda yeterliliğini alabilmek için yurtdışına gitmek zorunda kaldı. İnsanlar çok parası olduğu için içinde başarılı olduğunu sanıyor ama son elli yıldır emlak işleriyle ilgileniyorsan para kazanmamak mümkün değil. Markus  irketini neredeyse batırmayı başaran birkaç kişiden biriydi ama neyse ki banka onu en az iki defa kurtardı. Ve ben de dahil, insanların duyabildiği tek başarı hikâyesi para.” Helene i  geçirdi. “Paralı erkeklerin, paralı erkeklerden hoşlanan ve kendisine söyleneni yapan kızları tavladığı bir kulüpte bir masası vardı. Kulağa çok sıradan geldiğinin farkındayım, gerçekten de öyleydi zaten. Markus’un daha önce evlendiğini biliyordum ama bu yıllar önceydi ve o zamandan beri bek rdı. Doğru kadınla tanışmadığına ve o doğru kadının da ben olduğuma inandım.”

“Gerçekten  yle miydi?”

Helene omuz silkti. “Ben onun için doğru kişiydim sanırım. Yaşıtlarıyla onu utandırmadan sohbet edebilen, evde işleri düzene sokan, kendisinden otuz ya  genç bomba gibi bir kadın. Asıl soru onun benim için doğru kişi olup olmadığıydı belki de. Bu soruyu kendime sormam uzun zaman aldı.”

“Ve?”

“Ve... ben burada yaşıyorum, o ise Frogner’deki erkek mağarasında.”

“Hımm. Ama kızların kaybolduğu her iki salı günü de birlikteydiniz.”

“Öyle miydik?”

Harry o an Helene’nin gözlerindeki çetrefilli ifadeyi gördü. “Polise böyle söylemişsin.”

Kadın hafifçe gülümsedi. “Evet, birlikteydik demek ki.”

“Doğruyu söylemediğini mi ima ediyorsun?”

Kadın boyun eğmiş bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Harry “Mazerete asıl ihtiyacı olan sen misin, yoksa Markus mu?” diye sorarken onun tepkisini inceledi.

“Ben mi? Sence ben...” Helene’nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi kaybolup kahkahası odada yankılandı.

“Bir sebebin var.”

“Hayır” dedi Helene “bir sebebim yok. Markus’un başka kadınlarla takılmasına ses çıkarmadım. Beni utandırmaması, bir de paramı almalarına izin vermemesi şartıyla.”

“Senin paranı mı?”

“Onun, bizim, benim, her neyse. O iki kızın böyle bir planı olduğunu sanmıyorum. Ayrıca beklentisi yüksek tiplerden de değillerdi. Her neyse, çok yakında benim öyle bir motivasyonum olmadığının anlayacaksın zaten. Avukatım bu sabah Krohn’a boşanmak istediğimi ve her şeyin yarısını istediğimi belirten bir mektup gönderdi. Gördün mü? Ben onu istemiyorum, Markus’u alabilirler, kim istiyorsa alsın. Ben sadece binicilik okulumu istiyorum.” Helene soğuk bir kahkaha attı. “Şaşırmış görünüyorsun Harry?”

“Hımm. Los Angeles’tan bir film yapımcısı bana ilk evliliğin en pahalı okul olduğunu söylemişti. Bir sonraki evliliğinde nasıl bir evlilik anlaşması yapacağını orada öğrenirmişsin.”

“Ah, Markus’un evlilik sözleşmesi var. Hem benimle hem de eski karısıyla, o kadar da aptal değil. Ama bildiklerimden dolayı ne istersem vereceğini biliyorum.”

“Ne biliyorsun peki?”

Helene'nin yüzünde koca bir tebessüm belirdi. "Bu benim elimdeki tek güç Harry, dolayısıyla sana anlatamam. Büyük olasılıkla bir gizlilik anlaşması imzalayacağım. Birileri onun ne yaptığını bulsun diye dua ediyorum ama bunu benim yardımım olmadan yapsınlar. Söylediklerim inandırıcı gelmiyor, biliyorum ama şu an dünyayı değil, kendimi kurtarmam gerekiyor. Üzgünüm."

Harry tam bir şey söyleyecekken vazgeçti. Onu manipüle de edemezdi, ikna da edemezdi.

"Madem bana bir şey anlatmayacaktın benimle görüşmeyi neden kabul ettin?" diye sordu onun yerine.

Helene altdudağını büzüp başını salladı. "Güzel soru. Sen söyle. Bu arada takım elbiseni kuru temizlemeciye götürmelisin. Sana Markus'unkilerden birini vereyim, hemen hemen aynı bedensiniz."

"Anlamadım?"

Helene çoktan ayağa kalkıp dairenin iç kısmına doğru yürümeye başlamıştı. "Artık içine sığamayacak kadar şişmanladığı için birkaç takım elbiseyi Kurtuluş Ordusu'na vermek için ayırmıştım" diye seslendi içeriden.

Harry onun yokluğunda ayağa kalkıp buzdolabına gitti. Sonunda orada Helene'nin bir fotoğrafı olduğunu gördü; bir atın dizginini tutuyordu. Tiyatro bileti ertesi güneydi. Takvime baktı. Önümüzdeki perşembe için "Valdres atla gezinti" yazan notu gördü. Helene siyah bir takım elbise ve bir giysi çantasıyla döndü.

"Düşündüğün için teşekkür ederim ama ben yeni bir takım elbise almayı tercih ederim" dedi Harry.

"Dünya daha fazla yeniden kullanıma ihtiyaç duyuyor" dedi Helene. "Üstelik bu bir Brioni Vanquish II, bunu çöpe atmak suç sayılır. Hadi, gezegene bir iyilik yap."

Harry ona tereddüt dolu bir bakış attı. Ama içinden bir ses onun huyuna gitmesini söyledi. Çeketini çıkarıp diğerini giydi.

Helene başını bir yana eğerek "Sen onun zayıf halinden bile daha zayıfsın" dedi. "Ama aynı boydasınız ve omuzların da geniş, yani üzerine oldu."

Pantolonu uzattı ve Harry onu giyerken arkasını dönmedi.

“Kusursuz” dedi Helene, giysi torbasını diğer takımı astığı askıya geçirirken. “Gelecek nesiller adına sana teşekkür ederim. Başka bir şey yoksa şimdi bir Zoom toplantım var.”

Harry giysi çantasını alırken başını salladı.

Helene onu geçirip kapıyı açtı. “Aslında Munch Müzesi’yle ilgili tek iyi şeyi şimdi hatırladım” dedi. “O da Edvard Munch. Git ve *Sarı Kütük*’e bak. İyi günler dilerim.

Thanh kendini ve reklam panosunu Mons Pet Shop’un kapısından dışarı çıkardı. Panonun ayaklarını açıp vitrinin yanına rahatça görülebilecek ama herhangi bir şeyi gizlemeyecek şekilde yerleştirdi. Jonathan’ın iyi niyetini suistimal etmek istemiyordu; sonuçta dükkânda kendi işinin, randevuyla köpek bakıcılığının reklamını yapıyordu.

Reklam panosundan başını kaldırdığında vitrindeki yansımasını gördü. Yirmi üç yaşına gelmişti artık ama ne yapacağını hâlâ tam olarak bilmiyordu. Ne olmak *istediğini* biliyordu tabii: veteriner. Ancak Norveç’te veterinerlik eğitimine giriş puanı çok yüksekti; tıp fakültesi için gerekenden daha yüksek notlar almak gerekiyordu ve ailesinin onu yurtdışındaki bir veterinerlik okuluna gönderecek gücü yoktu. Annesiyle Slovakya ve Macaristan’daki kurslara bakmışlardı ve Thanh birkaç yıl Mons’ta çalışıp mesai saatleri dışında köpek bakarsa bu kurslara katılması mümkün olabilirdi.

“Affedersiniz, müdür siz misiniz?” dedi arkasından bir ses.

Thanh döndü. Asyalı bir adamdı ama Vietnamlı değildi.

“Tezgâhın arkasını temizliyor” dedi Thanh kapıyı işaret ederek.

Sonbahar havasını içine çekerek etrafına bakındı. Vestkanttorget. Güzelim eski apartmanlar, ağaçlar, park. Burası yaşanması bir yerdi. Ama bir seçim yapmak zorundaydınız, veterinerlik insanı zengin etmezdi. Ama o veteriner olmak istiyordu.

Küçük evcil hayvan dükkânına girdi. Bazen insanlar, özellikle de çocuklar içeri girip hayvan yemi, çeşit çeşit kafesler, köpek tasmaları ve diğer ekipmanların bulunduğu rafları gördüğünde hayal kırıklığına uğurlardı. “Hayvanlar nerede?”

Öyle zamanlarda bazen onlara ellerindeki hayvanları göstermek için etrafı gezdirirdi. Akvaryumlardaki balıklar, kafeste hamster, çöl sıçanı ve tavşanlar, cam teraryumda böcekler.

Thanh, *Ancistrus* balıklarının bulunduğu akvaryumlara yürüdü. Sebze seviyorlardı ve Thanh evde akşam yemeğinden artan bezelye ve salatalıkları getirmişti. Adamın müdüre kendini polis olarak tanıttığını, yasaklandığı tarihten sonrasına ait bir Hillman Pets torbası bulduklarını söylediğini ve Mons ithalat acentesi ve tek satıcı olduğuna göre bu konuda herhangi bir bilgisi olup olmadığını sorduğunu işitti.

Thanh müdürün sessizce başını salladığını gördü. Polis memurunun Jonathan'ı konuşturmakta zorlanacağını biliyordu. Çünkü patronu içe dönük, sessiz tiplerdendi. Konuştuğunda da kısa cümleler kurardı, tıpkı eski erkek arkadaşının noktalama işareti ya da emoji olmadan, hepsi küçük harflerle yazılmış kısa mesajları gibi. Ve kelimeler gereksiz bir yükmüş gibi huysuz ya da sinirli görünebilirdi. Thanh burada çalışmaya başladığı ilk aylarda adamın kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüp durmuştu. Belki de bunun sebebi herkesin hep bir ağızdan konuştuğu bir aileden gelmesiydi. Ama zamanla bunun kendisinden değil, adamdan kaynaklandığını anlamıştı. Ve bu da ondan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersi de olabilirdi.

"İnternette çok sayıda köpek sahibinin ithalat yasağını utanç verici bulduğuna, Hillman Pets'in piyasadaki diğer ürünlere göre daha etkili olduğuna dair yorumlar görüyorum."

"Öyle."

"O halde birilerinin yasağı delip ürünü el altından satarak büyük kâr elde edebileceğini düşünebiliriz."

"Bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Thanh polisin beklediğini gördü ama dükkân sahibi başka bir şey söylemedi. Memur temkinle "Sen kendi adına?.." diye sormaya çalıştı.

Sessizlik.

"Hiç getirdin mi?" diye sordu polis.

Jonathan öyle alçak ve derin bir sesle cevap verdi ki küçük bir

titreşim gibi çıkmıştı daha çok. “Kaçakçılık yapıp yapmadığımı mı soruyorsun?”

“Yaptın mı?”

“Hayır.”

“Ayrıca kimin elinde son kullanma tarihi gelecek yıl olan bir Hillman Pets torbası kaldığını bulmama yardımcı olabilecek hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Hayır.”

“Hayır” diye tekrar etti polis memuru, topuklarının üzerinde sallanıp etrafına bakınarak. Vazgeçmeye hiç niyeti yokmuş gibi bakınıyor, diye düşündü Thanh. Bir sonraki hamlesini düşünüyordu sanki.

Jonathan boğazını temizledi. “Ofisteki notlarımdan en son kimin sipariş verdiğini bulabilirim belki. Burada bekle.”

“Teşekkür ederim.”

Jonathan akvaryumlar ve tavşan kafesleri arasındaki dar koridorda yanından geçerken Thanh onun gözlerinde daha önce görmediği tedirgin ve evet, endişeli ifadeyi görmüştü. Üstelik her zamankinden de daha fazla ter kokuyordu. Ofise girdiğinde kapı aralık kaldığı için Thanh durduğu noktadan içerideki cam kafesin üzerine bir battaniye serdiğini gördü. Cam kafesin içinde ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bir defasında birkaç çocuğu ofise getirip onlara kafesin içindeki şeyi gösterdiğinde, Jonathan çok sinirlenmiş, müşterilerin ofise giremeyeceğini söylemişti ama Thanh bunun bu olmadığını biliyordu. Sebep kafesteki hayvandı. Kimsenin onu görmesini istemiyordu. Jonathan iyi bir patrondur. Gerektiğinde ona izin veriyordu, kendisi talep etmeden zam bile yapmıştı. Ama biriyle bu kadar yakın çalışıp –ikisinden başka kimse yoktu– buna rağmen o kişi hakkında hiçbir şey bilmemek tuhaftı. Bazen adam onu çok seviyormuş, bazen de hiç sevmiyormuş gibi görünüyordu. Yaşça kendisinden büyüktü ama çok da değil. Thanh onun otuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, yani konuşacak ortak noktaları olabilirdi. Buna rağmen onunla sohbet başlatma girişimleri her defasında kısa cevaplarla sonlanıyordu. Ama bazen, Thanh’ın fark etmeyeceğini düşündüğü anlarda kendisine bak-

tığını hissediyordu. Onunla ilgileniyor muydu? Bu suratsız tavrı huysuzluğundan mı, utangaçlığından mı, yoksa hislerini gizleme çabasından mı kaynaklanıyordu? Belki kendisine öyle geliyordu; canınız sıkıldığında, günler uzadığında ve alternatifler azaldığında ortaya çıkan hayal ürünü düşünceler gibi. Bazen onun bu tavrını ilkokulda oğlanların hoşlandıkları kıza kartopu atmasına benzetiyordu. Ama Jonathan bir yetişkindi. Tuhaftı. Tuhaf bir adamdı. Ama Thanh'ın bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu, en fazla onu olduğu gibi kabul edebilirdi; işe ihtiyacı vardı sonuçta.

Jonathan'ın tekrar ona doğru geldiğini görünce Thanh kenara çekilip akvaryuma olabildiğince yakın durdu ama buna rağmen geçerken vücutları birbirine sürtündü.

“Üzgünüm, elimde kayıt yok” dedi Jonathan. “Uzun zaman önceydi.”

“Doğru” dedi polis memuru. “Ofiste üzerini kapattığın şey neydi?”

“Ne?”

“Ne dediğimi duydun. Göz atabilir miyim?”

Jonathan'ın ince, beyaz bir boynu ve Thanh'ın bazen keşke daha iyi tıraş olsa dediği siyah kirli sakalı vardı. Ve şu an âdemelmasının boğazında aşağı yukarı gidip geldiğini görebiliyordu. Onun için neredeyse üzülecekti.

“Elbette” dedi Jonathan. “İstediğin her yere bakabilirsin.” Yine o alçak, derin sesle konuşmuştu. “Ama önce bana arama emrini göstermelisin.”

Polis memuru bir adım geri çekildi ve Jonathan'ı daha yakından inceliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Onu yeniden değerlendirdiyordu sanki.

“O halde bunu zihnime not edeceğim” dedi polis memuru. “Yardımların için teşekkür ederim.”

Memur dönüp kapıya doğru yürürken Thanh ona gülümsedi ama karşılığını alamadı.

Jonathan balık yemi kutusunu açıp torbaları tezgâhın arkasına asmaya başladı. Thanh ofisin ilerisindeki tuvalete gitti; çıktığında Jonathan orada duruyordu.

Elinde bir şey tutuyordu ve kapıyı kapatmadan onun arkasından içeri girdi.

Thanh'ın gözleri hemen cam kafese takıldı. Battaniye kaldırılmış, kafesin içi de boşaltılmıştı.

Jonathan'ın eski tuvaletin sifonunu çektiğini ve suyun boşaldığını duydu.

Arkasını dönüp baktığında Jonathan'ın küçük lavabonun başında ellerini iyice sabunladığını gördü. Sonra sıcak su musluğunu açtı. Ellerini suyun altında ovuşturdu. Su o kadar sıcaktı ki buharlar yüzüne doğru yükseliyordu. Thanh bunu neden yaptığını biliyordu. Parazitler.

Thanh yutkundu. Aslında hayvanları severdi, hem de hepsini. Diğer insanların iğrendiklerini bile, hatta belki özellikle onları. Birçok kişi sümüklüböceklerden iğrenirdi ama çocuklara o büyük, parlak pembe sümüklüböceği gösterip de onları boya olmadığına, doğal renginin böyle olduğuna ikna etmeye çalıştığında yüzlerinde beliren şaşkın, heyecanlı ifadeyi hatırladı.

Belki de bu yüzden içini ani bir nefret dalgası sardı. Hayvanları sevmeyen bu adamdan nefret ediyordu. Birinin getirip bıraktığı o tatlı vahşi tilki yavrusunu düşündü. Sonuçta parasını da almıştı, değil mi? Thanh onunla ilgilenip üzerine titremiş, o yalnız ve terk edilmiş yavruyu sevmişti. Ona isim bile vermişti. Nhi, yani küçük. Ama bir gün işe geldiğinde, yavruyu kafesinde bulamamıştı. Hiçbir yerde yoktu. Jonathan'a sorduğunda da her zamanki huysuz tavrıyla "Öldü" diye cevap vermişti. Thanh başka bir şey sormamıştı çünkü zaten bildiği şeyi onaylatmasına gerek yoktu.

Jonathan musluğu kapatıp dışarı çıktı ve ofisin ortasında kollarını kavuşturmuş duran Thanh'a şaşkınlıkla baktı.

"Öldü mü?" diye sordu kız.

"Öldü" dedi Jonathan, bir türlü bitiremedikleri evraklarla dolu masasının başına oturarak.

"Boğuldu mu?"

Adam ona, nihayet ilgisini çeken bir soru sormuş gibi baktı.

"Muhtemelen. Bazı sümüklüböcekler solungaçlı oluyor ama Kaputar Dağı sümüklüböceklerinin akciğerleri var. Ayrıca, akciğeri

olan bazı sümüklüböcekler su altında yirmi dört saate kadar boğulmadan hayatta kalabiliyorlar. Hayatta kalmasını mı istiyorsun?"

"Tabii. Sen istemiyor musun?"

Jonathan omuz silkti. "Bence türünden ayrılan ve yabancı bir ortama düşen bir şey için ölüm en iyisidir."

"Gerçekten mi?"

"Yalnızlık ölümden daha kötüdür Thanh."

Jonathan, Thanh'ın anlam veremediği bir ifadeyle ona baktı.

"Aslında" dedi sakallı boğazını dalgın dalgın kaşıyarak "bu özel sümüklüböcek yalnız olmayabilir, o bir herm-afrodit. Ve kanalizasyonda besin bulabilir. Üreyip..." Yeni yıkadığı ellerine baktı. "Orada yaşayan her şeyi sıçan akciğer solucanıyla zehirleyecek, en sonunda Oslo kanalizasyon sistemini tümüyle ele geçirecek."

Thanh akvaryumlara doğru yürürken Jonathan'ın ofisten gelen kahkahalarını duyabiliyordu. Bu o kadar nadir duyduğu bir kahkahaydı ki kulağına çok yabancı, tuhaf, hatta neredeyse rahatsız edici geliyordu.

Harry durup karşısındaki tabloya baktı. Sarı ucu kendisine bakan, geri kalanıysa ormanlık araziye doğru uzanan bir kütük betimlenmişti. Tablonun yanındaki levhayı okudu: "*Sarı Kütük*", *Edvard Munch*, 1912.

"Neden özellikle bu tabloyu görmek istediniz?" dedi, üzerindeki kırmızı tişörtten çalışanlardan biri olduğu anlaşılan çocuk.

Harry yanlarında duran Japon çifte bakarak "Şey" dedi "insanlar neden özellikle bu tabloyu görmek istiyor?"

"Optik illüzyon yüzünden" dedi çocuk.

"Öyle mi?"

"Biraz ilerleyelim. İzninizle!"

Çift gülümseyerek kenara çekilip onlara yer açtı.

"Gördünüz mü?" dedi çocuk. "Kütüğün ucu, resme nereden bakarsak bakalım doğrudan bize bakıyormuş gibi görünüyor."

"Hımm. Yani mesaj?.."

"Siz söyleyin" dedi çocuk. "Belki de bazı şeyler her zaman göründükleri gibi değildir."

“Evet” dedi Harry. “Ya da resmin tamamını görebilmek için yer değiştirip olaylara farklı bir açıdan bakmak gerekir. Her neyse, teşekkür ederim.”

Çocuk “Rica ederim” diyerek uzaklaştı.

Harry tabloya bakmaya devam etti. En çok da içeriden, Polis Merkezi’nin bile yanında insani ve sıcak kaldığı bir binanın yürüyen merdiveninden çıkarken güzel bir şeye bakıp gözlerini dinlendirmek için.

Telefonunu çıkarıp Krohn’u aradı.

Cevap vermesini beklerken içki içtiği günün ertesinde hep olduğu gibi şakaklarının zonkladığını fark etti. Dinlenme halindeki kalp atış hızının 60 civarında olduğunu hatırladı. Yani burada durup bu sanat eserine bakmaya devam etse Lucille öldürülmeden önce kalbi dört yüz binin biraz altında atabilirdi. Paniğe kapılıp polisin onu bulması umuduyla alarm verirse bu sayı çok daha az olacaktı... Neredeydi o? Meksika’da bir yerde mi?

“Krohn.”

“Ben Harry. Üç yüz bin avansa ihtiyacım var.”

“Ne için?”

“Öngörülemeyen masraflar için.”

“Biraz daha açık konuşabilir misin?”

“Hayır.”

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

“Tamam. Ofise uğra.”

Harry telefonu tekrar ceketinin cebine koyarken orada bir şey olduğunu fark etti. Onu aldı. Bir maske. Markus Röed’in katıldığı bir maskeli balodan kalma gibi görünen, kedi resimli yarım bir maske. Harry diğer cebini yokladı ve orada da bir şey olduğunu fark etti. Lamine bir kart. Villa Dante diye bir yerin üyelik kartına benziyordu ama üzerinde *İsim* yerine *Takma Ad* yazıyordu. Karttaki takma ad “Kedi Adam”dı.

Harry tekrar resme baktı.

Olaylara başka bir açıdan bak.

Birileri onun ne yaptığını bulsun diye dua ediyorum.

Helene Röed cepleri boşaltmayı unutmamıştı. Hatta onları oraya kendisi bile koymuş olabilirdi.

Cuma

Yamyam

"Ancak şüphelenecek makul bir sebebin varsa sana arama emri verebilirim."

"Bunu biliyorum" dedi Sung-min, telefonu kulağına götürüp penceresiz ofisin duvarına bakarken; içinden de Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu'nun 192. maddesine lanet etti. Hole bunca yıl burada nasıl çalışabilmişti? "Ama bana sorarsan burada yasadışı bir şey bulma ihtimalimiz yüzde elliden fazla. Adam terliyor, gözlerimin içine bakamıyordu. Ayrıca ofiste gizli tutmak istediği bir şeyin üzerini örttü."

"Anlıyorum ama bu şüphe tek başına yeterli değil. Somut kanıtlar olması gerekiyor."

"Ama..."

"Senin de bildiğin gibi, savcı olarak sana ancak gecikme tehlikesi söz konusu olduğunda arama izni verebilirim. Öyle bir durum var mı? Varsa bunun neden acil olduğunu açıklayabilecek misin?"

Sung-min derin bir iç geçirdi. "Hayır."

"Bahane olarak sunabileceğin başka suçlar işlediğine dair kanıt var mı?"

"Yok."

"İlgili kişi daha önce mahkûmiyet almış mı?"

"Hayır."

“Elinde herhangi bir şey var mı?”

“Bak. ‘Kaçakçılık’ kelimesi hem Röed’in evindeki partiyle hem de o poşeti bulduğum olay yeriyle bağlantılı olarak geçiyor. Beni tanırsın ve tesadüflere inanmadığımı da bilirsin. İçimde güçlü bir his var. Yazılı talep mi istiyorsun?”

“Seni zahmetten kurtarıp hemen hayır diyeyim. Ama önce aradığına göre muhtemelen alacağın cevabı da biliyordun. Bu senin tarzın değil. Elinizde hiçbir şey olmadığını, sadece sezgilerine güvendiğini mi söylüyorsun?”

“Sezgilerime güveniyorum.”

“Ne zamandır?”

“Öğrenmeye çalışıyorum.”

“Yani şimdi biz sıradan ölümlüleri taklit mi ediyorsun?”

“Otizm ve otistik özellikler birbirinden farklı iki durumdur Chris.”

Savcı güldü. “Güzel. Yarın yemeye geliyor musun?”

“Bir şişe Château Cantemerle 2009 aldım.”

“Bana göre fazla rafine zevklerin ve çok seçkin alışkanlıkların var hayatım.”

“Ama sen de öğrenebilirsin canım.”

Telefonu kapattılar. Sung-min, Katrine’den bir *Dagbladet* linkiyle birlikte bir mesaj aldığını gördü. Bağlantıya dokundu ve indirilmesini beklerken arkasına yaslandı. Ofisin duvarları o kadar kalındı ki kapsama alanını etkiliyordu. Hole bu kırık sandalyeyi neden değiştirmemişti? Sırtı ağrımaya başlamıştı bile.

Yamyam

Bir kaynağa göre, katilin Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen adlı kurbanlarının beyinlerini ve gözlerini yediğine dair açık kanıtlar var.

Sung-min küfretmek istedi ve bunu alışkanlık haline getirmemiş olmasının utancını yaşadı. Başlamayı düşünmeliydi.

* * *

Şeytan'ın amcığı!

Mona Daa koşu bandındaydı.

Koşu bandında koşmaktan nefret ediyordu.

Ve şu anda koşu bandında koşmasının nedeni de buydu. Sırtından aşağı damlayan teri hissediyor, spor salonunun aynalı duvarında kıpkırmızı yanaklarını görebiliyordu. Anders'in derlediği çalma listesindeki Carcass kulaklıklardan yükseliyordu ve ona göre bu, grindcore çaldıkları ilk dönemlerine aitti, sonradan gelen melodik saçmalıklara değil. Mona'nın kulağına öfkeli bir gürültü gibi geliyordu ve şu an ihtiyacı olan tam da buydu. Ayakları, altında dönüp duran lastik banda çarpıyor, sürekli dönerek aynı şeyi tekrarlıyordu.

Våge yine yapacağını yapmıştı. Yamyam. Aman Tanrım! Lanet olsun!

Arkadan birinin yaklaştığını gördü.

"Merhaba, Daa."

Magnus Skarre'ydi bu. Cinayet Masası'ndaki dedektiflerden biri.

Mona makineyi kapatıp kulaklığını çıkardı.

"Polise nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım mı?" Skarre kollarını iki yana açtı. "Sadece uğramış olamaz mıyım?"

"Seni daha önce burada hiç görmedim ve üzerinde spor kıyafeti yok. Öğrenmek istediğin ya da söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hey, hey, sakin ol" diye güldü Skarre. "Sadece seni bilgilendirmek istedim. Basınla iyi ilişkiler içinde olmak her zaman işe yarar, değil mi? Bilgi alışverişi."

Mona koşu bandında durmaya devam etti, boy farkı hoşuna gitmişti. "Bu durumda, sen bana bilgi vermeden önce ne almak istediğini bilmek isterim Skarre."

"Bu defa hiçbir şey. Ama ileride bir şey isteyebiliriz."

"Teşekkürler ama bu durumda cevabım hayır. Başka bir şey var mı?"

Skarre oyuncak tabancası elinden alınmış küçük bir çocuk gibi

görünüyordu şimdi. Mona riskli bir oyun oynadığının farkındaydı. Daha doğrusu o kadar kızgındı ki sağlıklı düşünemiyordu.

“Affedersin” dedi. “Kötü bir gün. Ne oldu?”

“Harry Hole” dedi Skarre. “Bir tanığı arayıp sahte bir isim vermiş ve Oslo Polisi için çalıştığını söylemiş.”

“Öyle mi?” Mona fikrini değiştirip koşu bandından indi. “Nereden biliyorsun?”

“Tanığın ifadesini aldım. Bertine’nin cesedinin kokusunu alan köpekli adam. Bizden önce gidip bir ihbar üzerine Hans Hansen adında bizden bir memurun aradığını söyledi. Ama bizde bu isimde biri yok. Ben de çiftçinin telefonundaki numarayı aldım ve kontrol ettim. Ve telefon şirketini aramama bile gerek kalmadan kim olduğunu anladım. Harry Hole’un numarasıydı bu. Gafil avlanmaktan mı bahsediyordun?” Skarre sırttı.

“Bu konuda senden bir alıntı yapabilir miyim?”

“Hayır, delirdin mi?” Skarre tekrar güldü. “Ben ‘güvenilir bir kaynağım’, öyle demiyor muydun?”

Evet, diye düşündü Mona. Ama sen ne güvenilirsin ne de kaynaksın. Mona, Skarre’nin Harry Hole’a karşı sıcak duygular beslemediğinin farkındaydı. Anders’e göre sebebini anlamak o kadar da zor değildi. Skarre her zaman Hole’un gölgesinde çalışmıştı ve Hole da Skarre’nin pisliğin teki olduğuna dair düşüncesini hiçbir zaman gizlememişti. Ama kişisel intikam için pek de geçerli bir sebep yoktu.

Skarre ağırlığını diğer ayağına verip yan odadaki spinning dersine katılan kızlara bir bakış attı. “Ama bunun doğrulanmasını istiyorsan başmüfettişle görüşebilirsiniz.”

“Bodil Melling’le mi?”

“Kesinlikle. Eminim onun da söyleyecekleri vardır.”

Mona Daa başını salladı. Bu iyiydi. İyi ve kirli. Ama ne olursa olsun sonunda Våge’nin bilmediği bir şeyi öğrenmişti ve müşkül-pesentliğin sırası değildi. Şimdi olmazdı.

Skarre sırtıyordu. Genelevdeki bir müşteri gibi, diye düşündü Mona. Ve bunun onu ne hale getirdiğini zihninden atmaya çalıştı.

Cuma

Kokain bunalımı

Aune grubu toplanmıştı ama Aune saat üçte ailesi geleceği için o saate kadar gitmeleri gerektiğini söylemişti. Harry onlara Helene Röed'le görüşmesi hakkında bilgi veriyordu.

"Demek patronunun takım elbisesiyle dolaşıyorsun" dedi Öystein. "Ve de arkadaşının güneş gözlükleriyle."

"Bu da var" dedi Harry, kedi maskesini göstererek. "Sen internette Villa Dante hakkında hâlâ bir şey bulamadın mı?"

Truls homurdanarak telefonuna bakıp başını iki yana salladı. Geldiğinde Harry'nin ona gizlice uzattığı kahverengi para zarfını alırken takındığı aynı minimal ifadeyle.

"Ben aslında Våge'nin bu yamyamlık meselesini nereden öğrendiğini merak ediyorum" dedi Aune.

Harry, Truls'un başını kaldırıp kendisine baktığını ve başını belli belirsiz iki yana salladığını gördü.

"Ben de bunu merak ediyordum" dedi Öystein. "Raporlarda insan eti yediğiyle ilgili hiçbir şey yazmıyor."

"İçimden bir ses Våge'nin kaynağını kaybettiğini ve bazı şeyleri uydurmaya başladığını söylüyor" dedi Harry. "Bertine'nin dövmesini kesip tekrar dikmesi gibi, ki bu doğru değildi."

"Olabilir" dedi Aune. "Våge kariyerinin başlarında da böyle uydurma haberler yapmıştı. Biz insanların bu kadar tutarlı olma-

sı ne tuhaf. Bir davranışımız yüzünden cezalandırılırsak ve bundan ders almamız gerekse bile, sorun çıktığında yine aynı yanlış çözümlere başvuruyoruz. Våge'nin son zamanlarda gördüğü ilgi-den sarhoş olması ve bu ilgiyi kaybetmek istemeyip geçmişte en azından bir süreliğine işe yaramış bir yöntemle başvurması olasılık dışı değil. Her şeye rağmen Våge'nin yamyamlık konusunda haklı olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorum. Ancak halihazırda bir şeyleri uydurduğu ve seri katillerle ilgili literatüre bir miktar çalıştığı çok aşikâr."

"Aslında ima ettiği..." Öystein telefonunun ekranından tekrar Våge'nin yazısına göz gezdiriyordu.

Diğerleri ona baktı.

"Aslında kaynağın katilin kendisi olduğunu ima etmiyor mu?"

"Bu cesur ama ilginç bir yorum" dedi Aune. "Ama bugünlük bu kadar, hafta sonu bizi bekliyor beyler. Karım ve kızım birazdan gelir."

"Hafta sonu ne yapacağız patron?" diye sordu Öystein.

"Özel bir şey yok" dedi Harry. "Ama Truls'un dizüstü bilgisayarını ödünç aldım ve polis raporlarını gözden geçireceğim."

"Onları zaten okuduğunu sanıyordum."

"Göz gezdirmiştim. Şimdi detaylı inceleyeceğim. Hadi, gidelim."

Aune Harry'den beklemesini isteyince diğerleri çıkarken o yatağın yanında durdu.

"Şu raporlar" dedi. "Bunlar kaç kişinin işi? Kırk, elli filan mı? Üç haftadan uzun süredir bu davayla mı ilgileniyorlar? Kaç sayfa? Bin mi? Cevabın orada olduğunu düşündüğün için mi o sayfaları okuyacaksın?"

Harry omuz silkti. "Bir yerlerde bir şey olmalı."

"Zihninin de dinlenmeye ihtiyacı var Harry. Bu işin başından beri stresin giderek artıyor. Nasıl desem... çaresiz kelimesini kullanabilir miyim?"

"Görünüşe göre öyleyim."

"Söylemediğin bir şey mi var?"

Harry başını eğip elini ensesinde gezdirdi. "Evet."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Evet." Harry başını doğrulttu. "Ama anlatamam."

Aune ile Harry bakiştılar. Sonra Aune gözlerini kapatıp başını salladı.

“Teşekkürler” dedi Harry. “Pazartesi günü konuşuruz.”

Aune dudaklarını ıslatırken Harry onun yorgun gözlerinde gördüğü ışıltıdan esprili bir cevap vereceğini anladı. Ama sonra vazgeçip sadece başını sallamakla yetindi.

Harry tam Radium Hastanesi’nden çıkmak üzereyken Aune’nin aklından geçen cevabı fark etti. *Pazartesi günü hâlâ hayat-ta olursam.*

 ystein arabayı otobüs şeridinden şehir merkezine doğru sürerken Harry yolcu koltuğunda oturuyordu.

“Cuma günü trafiğin yoğun olduğu saat çok hoş, değil mi?”
 ystein aynaya bakıp sırttı.

Truls arka koltuktan homurdandı.

Harry’nin telefonu çaldı. Arayan Katrine’ydi.

“Evet?”

“Merhaba Harry, fazla uzatmayacağım. Bu akşam Arne’yle, nihayet bir masa bulabildiği restoranda randevumuz var. Ama kayınvalidem hasta ve...”

“Bebek bakıcılığı mı?”

“Sakıncası varsa söylemen yeterli, çıkmaktan vazgeçebilirim, biraz yorgunum zaten. Ama en azından ona birini bulmaya çalıştığımı söyleyebilirim.”

“Ama gelebilirim. Ayrıca bunu istiyorum. Ne zaman?”

“Lanet olsun Harry. Saat 7’de.”

“Tamam. Fırına Grandiosa dondurulmuş pizza koy.”

Harry telefonu kapattı ama hemen arkasından telefon tekrar çaldı.

“Grandiosa olmasa da olur” dedi Harry.

“Ben VG’den Mona Daa.”

“Aahh...”

Harry kadının kendini takdim şeklinden arayanın Anders’in kız arkadaşı Mona değil, bir gazeteci olduğunu anladı. Bu da söyleyeceği her şeyin ona karşı kullanılabileceği anlamına geliyordu.

“Şu an bir haber üzerinde çalışıyoruz...” diye söze başladı. Bu, çarkların çoktan harekete geçtiğini ve durdurulamayacağını belirtmek için kullanılan bir girişti ve çoğul birinci şahıs zamiri de tek başına bir gazetecinin soracağı tatsız soruların sorumluluğunu biraz azaltıyordu. Harry trafiğe bakarken bunun Weng ve Harry’nin polis taklidi yapmasıyla ilgili olduğunu anladı. Başmüfettiş Bodil Melling’in, bir kanun adamı gibi davranmanın altı aya kadar hapis cezası olduğunu ve Adalet Bakanı’nın bu davadan sonra şüpheli ve yetkisiz özel soruşturmaları durdurmasını umduğunu, ayrıca bu cinayet soruşturmasında bu kararın derhal uygulanmasının son derece önemli olduğunu söylediğini haberlerinde kullanacaklardı.

Mona, basın etik kurallarına uygun olarak Harry’ye cevap hakkı sunmak için aramıştı. Aslında ısrarcı ve sert biri olmasına rağmen bu konuda her zaman adil olmuştu.

“Yorum yok” dedi Harry.

“Öyle mi? Yani bu, sunulan hikâyeye itiraz etmediğin anlamına mı geliyor?”

“Yorum yapmadığım anlamına geldiğinden eminim.”

“Anlıyorum Harry ama bu durumda ‘yorum yok’ diye basmamız gerekiyor.” Arka fondan tuşların takırtısı geliyordu.

“Buna hâlâ *basmak* mı diyorsunuz?”

“Ağız alışkanlığı.”

“Doğru. Ben de bu yüzden birazdan yapacağım şeyi *ahizeyi yerine bırakmak* olarak tanımlıyorum. Tamam mı?”

Harry, Mona Daa’nın iç geçirdiğini duydu. “Tamam. İyi hafta sonları Harry.”

“Sana da. Ve...”

“Evet, Anders’e selamını iletirim.”

Harry telefonu Röed’in ona biraz fazla bol gelen ceketinin iç cebine koydu.

“Sorun mu var?”

“Evet” dedi Harry.

Arka koltuktan bir homurtu daha geldi, bu defaki daha gürültülü ve daha öfkeliydi.

Harry hafifçe dönünce telefon ekranının aydınlandığını gördü ve Mona'nın parmağını yayın düğmesinde hazır tutmuş olduğunu fark etti. "Ne yazmışlar?"

"Senin düzenbaz olduğunu."

"Yeterince adil, öyleyim sonuçta ve korumam gereken bir itibarım yok." Harry başını iki yana salladı. "Asıl kötü olan, bizim ekibi çökertecek olmaları."

"Hayır," dedi Truls.

"Hayır mı?"

"Asıl kötü olan seni tutuklayacak olmaları."

Harry bir kaşını çattı. "Üç haftadır aradıkları bir cesedi bulmalarına yardım ettiğim için mi?"

"Mesele o değil" dedi Truls. "Melling'i tanımıyorsun. O'sürtük öne geçmek istiyor. Sense buna engel oluyorsun, değil mi?"

"Ben mi?"

"Bu davayı biz daha önce çözersek amatör gibi görünmeyecek mi sence?"

"Hımm. Tamam. Ama beni tutuklamak istemeleri kulağa biraz fazla sert geliyor."

"Onlar güç oyunlarını böyle oynuyorlar işte. Bu entrikacı piçler bu yolla o koltuklarda oturuyorlar. Bu yolla... Adalet Bakanı oluyorsun örneğin."

Harry tekrar Truls'a baktı. Alnı durdukları trafik lambası kadar kırmızıydı.

"Ben burada iniyorum" dedi Harry. "Hafta sonu biraz dinlenin ama telefonlarınızı kapatmayın ve şehirden ayrılmayın."

Saat yedide Katrine Harry'ye kapıyı açtı.

"Evet, VG'yi okudum" dedi, küpelerini takmak için koridordaki şifonyere doğru yürürken.

"Hımm. Sence Melling düşmanın başdedektifin çocuğuna bakıcılık yaptığını duysa ne der?"

"Pazartesi günü muhtemelen tehdit olmaktan çıkacaksın."

"Bundan çok emin görünüyorsun."

"Melling, şüpheli özel soruşturma hakkındaki yorumlarıyla

Adalet Bakanı'na fazla seçenek bırakmadı."

"Belki de."

"Yazık, seni kullanabilirdik. Herkes senin kestirmeden gidebileceğini biliyordu ama bu kadar gereksiz bir konuda çuvalalayacağını tahmin edemedik."

"Aşırı hevesliydim ve yanlış karar verdim."

"Öngörülebilir ölçüde öngörülmezsin. Orada ne var?" Katrine, Harry'nin çıkardığı ayakkabıların üzerine bıraktığı plastik torbayı işaret etmişti.

"Dizüstü bilgisayar. O uyuduktan sonra biraz çalışmalıyım. O...?"

"Evet."

Harry oturma odasına gitti.

"Annem güzeel kokuyor" dedi Gert, iki ayıcığıyla oturduğu yerden.

"Parfüm" dedi Harry.

"Güzeel" dedi Gert.

"Bak bende ne var." Harry cebinden bir çikolata çıkardı.

"Çikulata."

"Çok mu tatlı?" diye gülümsedi Harry. "O zaman bunu bir sır olarak saklarsınız."

"Anne! Hawny Amca'da çikulata varrr!"

Katrine gittikten sonra Harry sanal bir dünyaya girip üç yaşındaki bir çocuğun yaratıcı düşünce geçişlerine ayak uydurmak ve arada kendi fikirleriyle katkıda bulunmak için elinden geleni yaptı.

Gert "Çok iyi oynuyorsun" diye onu övdü. "Ejderha nerede?"

"Mağarada tabii ki" dedi Harry, kanepenin altını göstererek.

"Ahhaaa" dedi Gert.

Harry de "İki defa ahhaaa" dedi.

"Çikulata?"

"Tamam" dedi Harry ve elini sandalyenin arkasına astığı cekeyi cebine soktu.

"Bu ne?" diye sordu Gert, Harry'nin tuttuğu maskeyi işaret ederek.

"Kedi" dedi Harry, yarım maskeyi takarak.

Gert'in yüzü buruştu ve sesi aniden ağlamaklı oldu.

"Hayır, Hawny Amca! Korktum!"

Harry maskeyi hemen çıkardı. "Tamam, kedi yok. Sadece ejderhalar. Tamam mı?"

Ama gözyaşları çoktan akmaya, Gert hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı. Harry yine kötü bir karar verdiğini fark ederek kendine lanet etti. Korkunç kediler. Anne yok. Yatma vakti biraz geçmişti. *Ağlamamak* için bir sebep var mıydı?

Gert kollarını Harry'ye doğru uzatınca Harry düşünmeye vakit bulamadan onu kendine çekti. Çocuğun çenesini omzunda, sıcak gözyaşlarını gömleğinde hissederken başını okşadı.

"Biraz çikulata yiyip dişlerimizi fırçalayalım ve sana ninni söyleyeyim, olur mu?"

"Evet!" dedi Gert hıçkırıkların arasından.

Harry, Katrine'nin çok da onaylamayacağını düşündüğü tarzda bir diş fırçalama seansından sonra Gert'e pijamalarını giydirip onu yorganın altına soktu.

"Bueman" dedi Gert.

Harry "Onu bilmiyorum" dediği sırada telefonunun titrediğini hissetti. Alexandra'dan bir MMS gelmişti.

Gert ona onaylamadığını gösteren bir ifadeyle baktı.

"Ama başka güzel şarkılar biliyorum."

"Söyle" dedi Gert.

Harry ağır ve yatıştırıcı bir şarkı seçmesi gerektiğini anladı ve Rolling Stones'un "Wild Horses" şarkısını denedi. Bir dizeden sonra durduruldu.

"Başka şarkı."

Hank Williams'ın "Your Cheatin' Heart"ı iki dizeden sonra beğenilmedi.

Harry uzun süre düşündü.

"Tamam. Gözlerini kapat."

Harry şarkı söylemeye başladı. Tabii buna şarkı söylemek denirse. Yer yer kokainin zararlarına değinen eski bir blues şarkısının ağır ve yavaş melodisiydi bu. Bitirdiğinde Gert'in nefes alışları daha derin ve daha düzenliydi.

Harry kısa bir metnin de eşlik ettiği MMS'i açtı. Fotoğraf, da-iresinin girişindeki aynada çekilmişti. Krem rengi elbisesi pahalı giysilerin her zaman yaptığı şeyi yapmıştı: Vücudu öyle güzel gösteriyordu ki, bir an bile bunun elbiseyle ilgisi olduğunu düşünmüyordunuz. Ayrıca Alexandra'nın elbiseye ihtiyacı olmadığı da ortadaydı. Ve o da bunu biliyordu.

Bu maaşımın yarısına mal oldu. Yarını dört gözle bekliyorum!

Harry mesajı kapatıp yukarı baktı. Gert'in kocaman açılmış gözlerine.

"Devam et."

"Son şarkı mı?.."

"Evet."

Cuma

Beton

Mikael Bellman Höyenhall'daki evinin kapısını açtığında saat dokuzdu. Ulla ve üç çocuğuyla birlikte yaşadığı tepedeki bu güzel ev, Björvika'ya ve fiyortlara kadar tüm şehri görüyordu.

"Merhaba!" diye seslendi Ulla oturma odasından. Mikael yeni paltosunu asıp çocukluk aşkı olan narin, güzel karısının en küçük oğullarıyla birlikte televizyon izlediği oturma odasına geçti.

"Özür dilerim, toplantı uzadı." Mikael karısının ne sesinde ne de gözlerinde herhangi bir şüphe görmedi. Bunun için bir sebep de yoktu; Ulla şu an hayatındaki tek kadındı. Genç TV2 muhabiri dışında tabii ama ondan da vazgeçmişti artık. Gelecekteki münasebetsizliklerini göz ardı etmiyordu ama böyle bir şey yapacaksa bile bedel ödemeyeceği bir şey olmalıydı. Evli ve güçlü bir kadın. Kendisi gibi kaybedecek şeyi olan biri. Gücün yozlaştırdığı söyle-nirdi ama bu onu sadece daha temkinli yapmıştı.

"Truls geldi."

"Ne?"

"Seninle konuşmaya geldi. Dışarıda, terasta."

Mikael gözlerini kapatıp iç geçirdi. Orgkrım başkanlığından Emniyet Müdürlüğü'ne ve Adalet Bakanlığı'na yükselirken arkadaşı ve eski işbirlikçisiyle arasına giderek daha fazla mesafe koymuştu. Evet, artık daha temkinli davranıyordu.

Mikael geniş terasa çıkıp sürgü kapıyı arkasından kapattı.

“Manzaranız güzel” dedi Truls. Isıtma lambalarının ışığında yüzü kıpkırmızıydı. Elindeki bira şişesini ağzına götürdü.

Mikael onun yanına oturdu ve Truls’un açıp kendisine uzattığı şişeyi aldı.

“Soruşturma nasıl gidiyor?”

“Bana karşı açılan mı?” diye sordu Truls. “Yoksa benim de dahil olduğum mu?”

“Bir soruşturma üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Bilmiyor muydun? Güzel, en azından kimse bilgi sızdırmıyor demek ki. Harry Hole’la çalışıyorum.”

Mikael bunu ancak bir süre sonra anladı. “Bu ortaya çıkarsa polis memuru olarak konumunu kötüye kullandığın...”

“Evet, evet. Ama biri bizi çökertirse bunun bir önemi de kalmaz zaten ama öyle bir şey olursa gerçekten yazık olur. Hole iyidir. Hole’un devam etmesine izin verilirse bu kaçığın yakalanma ihtimali artar, biliyorsun.” Truls ayakkabılarını terasın beton zeminine vurdu.

Mikael arkadaşının ayakları üşüdüğü için mi, yoksa bunu ortak geçmişlerini ve paylaştıkları sırları istemsizce hatırlatmak için mi yaptığını anlamadı.

“Seni Hole mu gönderdi?”

“Hayır, buraya geldiğimden haberi yok.”

Mikael başını salladı. Truls’un inisiyatif alması alışılmadık bir durumdu; ne yapacaklarına karar veren her zaman Mikael olmuştu ama Truls’un sesinden doğru söylediği anlaşılıyordu.

“Bu tek bir suçluyu yakalamaktan öte bir şey Truls. Bu siyasetle ilgili. Büyük resme bak. Prensipleri düşün.”

“Benim gibi insanlar siyasetten anlamaz” dedi Truls, belli etmeden geçirerek. “Adalet Bakanı’nın Norveç’in en tanınmış dedektifinin kendini Memur Hans Hansen diye tanıtmasına göz yummak yerine neden azılı bir seri katilin serbestçe dolaşmasına izin verdiğini anlamıyorum. Özellikle de bu yalanı Bertine Bertilsen’in bulunmasını sağlamışken.”

Mikael şişeden bir yudum aldı. Eskiden bira sevse de artık sevmiyordu, gerçekten sevmiyordu. Ama İşçi Partisi ve İşçi Hareketi’ndekiler bira içmeyenlere genellikle şüpheyle yaklaşırdı.

“Nasıl Adalet Bakanı olunduğunu ve o pozisyonun nasıl korunduğunu biliyor musun Truls?” Mikael cevap beklemeden devam etti. “Dinlersin. Senin çıkarlarını gözettiğini bildiğin kişileri dinlersin. Senin sahip olmadığın deneyimlere sahip olanları dinlersin. Çevremde bunu doğru şekilde sunacak iyi adamlarım var. Adalet Bakanı’nı, bir milyonerin kendi özel müfettiş ve avukatlar ordusunu kurmasına engel olmuş gibi gösterirler. Bu da zenginlerin her türlü ayrıcalığa sahip olduğu, sadece en pahalı avukatların kazandığı, herkes yasalar önünde eşittir iddiasının vatansever bir saçmalaktan ibaret olduğu Amerikan tarzı koşullara izin vermediğimizi gösterir. Burada, Norveç’te eşitlik sadece kâğıt üzerinde değildir ve biz bunun için çalışmaya devam edeceğiz.” Mikael ileride yapacağı bir konuşmada daha gelişmiş bir biçimini kullanabileceği birkaç noktayı zihnine not etti.

Truls, Mikael’e hep bir domuzu hatırlatan hırıltılı kahkahasını attı.

“Ne?” Mikael sesinin amaçladığından daha sinirli çıktığını duyabiliyordu. Uzun bir gün olmuştu. Seri katiller ve Harry Hole gazete sütunlarına konu olmuş olsa da Adalet Bakanı’nın işi bunlarla sınırlı değildi.

“Yasalar önünde eşitlik ilkemizin olması ne harika” dedi Truls. “Düşünsene, bu ülkede Adalet Bakanı bile polisin aldığı bir ihbar sonucu soruşturulmaktan paçayı kurtaramaz. Hatta terasındaki betonun altından bir ceset bile çıkabilir. Aslında toplumun gerçek anlamda istediği biri değil, eroin kaçakçılığı yapan ve kirli işlere bulaşmış iki polisle bağlantısı olan bir motosiklet çetesinin üyesi olduğu ortaya çıkabilir. Yasalar önünde eşitlik sayesinde soruşturma, Adalet Bakanı’nın bir zamanlar güçten çok parayla ilgilenen genç bir polis memuru olduğunu, biraz saf bir çocukluk arkadaşıyla birlikte bir gece çok daha zeki olan arkadaşın yeni evindeki kanutları örtbas ettiğini ortaya çıkarabilir.” Truls ayağını tekrar betona vurdu.

“Truls” dedi Mikael yavaşça. “Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Asla” dedi Truls, boş bira şişesini sandalyenin yanına bıra-

kıp ayağa kalkarak. "Sadece dinlemekle ilgili söylediklerin çok mantıklı geldi. Senin çıkarını düşünenleri dinlemek. Bira için teşekkürler."

Katrine çocuk odasının kapısında durmuş, onları izliyordu.

Gert yatağında uyuyor, Harry ise sandalyede, alnını yatak başlığına dayamış uyuyordu. Katrine Harry'nin yüzünü de görebilmek için çömeldi ve uyurken benzerliğin daha da belirgin olduğunu fark etti. Harry'yi hafifçe sarstı. Harry dudaklarını şapırdatıp gözlerini kırıştırarak saatine baktı ve ayağa kalkıp Katrine'in peşinden mutfığa gitti. Katrine kettle'ı çalıştırdı.

"Erken gelmişsin" dedi Harry, mutfak masasına otururken. "İyi vakit geçirmedin mi?"

"Evet. O restoranı, mönülerinde Montrachet şarabı olduğu için seçmiş. İlk buluşmamızda o şarabı sevdiğimi söylemiştim. Ama bir yemek de ancak bu kadar uzun sürebilir."

"Başka bir yere daha gidip bir şeyler içebilirdiniz."

"Ya da onun evine gidip sevişebilirdik" dedi Katrine.

"Tabii."

Katrine omuz silkti. "Çok tatlı biri. Beni hâlâ evine davet etmedi. Birbirimiz için yaratıldığımızdan emin olana kadar beklemek istiyor."

"Sense..."

"Birbirimiz için *yaratılmadığımızı* anlamadan önce olabildiğince çok sevişmek istiyorum."

Harry güldü.

"Başta zoru oynadığını düşünüyordum." Katrine iç geçirdi. "Ve bu bende gerçekten işe yarıyor."

"Hımm. Bunun taktik olduğunu bilsen bile mi?"

"Tabii. Sahip olamadığım her şey beni tahrik eder. O zaman sana karşı da aynısı olmuştu."

"Evliydim. Bütün evli erkekler seni tahrik mi ediyor?"

"Sadece sahip olamadıklarım. Onlardan çok fazla yok. Sen sinir bozucu derecede sadıktın."

"Daha da sadık olabilirdim."

Katrine Harry'ye hazır kahve, kendine de çay yaptı. "Seni sarhoşken ve umutsuzluk içindeyken baştan çıkardım. En zayıf zamanındı ve bu yüzden kendimi asla affetmeyeceğim."

"Hayır!"

Cevap öyle hızlı ve ani gelmişti ki Katrine bir anda irkildi ve çay dökölüp saçıldı.

"Hayır mı?"

"Hayır" dedi Harry. "Bu suçluluk duygusunu benden almana izin vermeyeceğim. Bu..." bir yudum içip yanmış gibi yüzünü buruşturdu "...elimde kalan tek şey bu."

"Elinde kalan tek şey mi?" Katrine hem gözyaşlarının hem öfkesinin aynı anda ortaya çıktığını hissetti. "Björn sen onu hayal kırıklığına uğrattığın için kendini öldürmedi Harry, ben hayal kırıklığına uğrattığım için öldürdüm." Neredeyse bağırıldığını fark edince durup çocuk odasından ses gelip gelmediğine baktı. Sonra sesini alçalttı. "Birlikte yaşıyorduk, çocuğumuzun mutlu babasıydı. Evet, sana karşı hislerimin farkındaydı. Bu konuda konuşmamıştık ama biliyordu. Ayrıca bana güvenebileceğini de biliyordu ya da öyle sanıyordu. Suçluluk duygusunu paylaşma teklifin için teşekkürler Harry ama bu sadece bana ait. Tamam mı?"

Harry gözlerini fincanına dikti. Bunu tartışacaklarını hiç düşünmemişti. Güzel. Ama bir terslik olduğu da belliydi. *Elimde kalan tek şey suçluluk duygusu.* Burada yanlış anladığı bir şey mi vardı? Ya da Harry'nin söylemediği bir şey?

"Aşkın değer verdiklerimizi öldürmesi ne trajik değil mi?" dedi Harry.

Katrine yavaşça başını salladı. "Shakespeare'vari" dedi Harry'nin yüzünü inceleyerek. *Değer verdiklerimiz.* Neden çoğul?

"Otele dönüp biraz çalışsam iyi olacak" dedi Harry, sandalyeyi geri iterek. "Teşekkür ederim..." Harry başıyla çocuk odasını işaret etti.

Katrine de dalgın ve alçak sesle "Ben teşekkür ederim" dedi.

Prim yorganın altında uzanmış, tavana bakıyordu.

Saat gece yarısına geliyordu ve polis telsizinde mesajlar düzen-

li, güven verici bir uğultuyla gidip geliyordu. Yine de uyuyamıyordu. Sebebi kısmen yarından korkmasıydı ama daha çok gergin olduğu için. Onunla görüşmüştü. Ve artık neredeyse emindi. Kadın da onu seviyordu. Müzik hakkında konuşmuşlardı. O da ilgileniyordu. Ayrıca yazılarıyla da ilgilendiğini söylemişti. Ama ölen iki kız hakkında konuşmaktan kaçınmışlardı. Muhtemelen etraflarındaki diğer insanlar da bu konuyu konuşuyordu. Ama ikisinin bu konu hakkında konuşabileceklerinin farkında değillerdi, keşke olsalardı! Keşke kadın, onun kendisinden daha çok şey bildiğini bilseydi. Aslında ona her şeyi anlatmak istemişti, tıpkı bir köprü-nün parmaklıklarında durup atlama isteği duyduğunuzda hissettiğiniz gibi. Örneğin, mayıs ayında bir cumartesi günü sabah üçte, o Kadın olduğunu düşündüğünüz kişinin sizi istemediğini yeni anladığınız anakaradan Nesöya'ya uzanan köprü gibi. Ama bu uzun zaman önceydi, bunu atlatmış, yoluna devam etmişti. Ondan daha ileri gitmişti; son baktığında gördüğü kadarıyla kadın, evliliği de dahil her konuda duvara toslamıştı. Belki kadın yakında onun hakkında, onu alkışlayanlar hakkında bir şeyler okuyacaktı ve o zaman belki de onun, kendisinin erkeği olabileceğini düşünecekti. Evet, o zaman üzülecekti.

Ama ondan önce yapılması gereken şeyler vardı.

Yarın yapılması gerekenler gibi.

O üçüncü olacaktı.

Hayır, Prim bunu dört gözle beklemiyordu. Ancak delinin teki bunu isterdi. Ama yapılması gerekiyordu; şüphenin, normal bir bireyin böyle bir görevle karşı karşıya kaldığında hissedeceği ahlaki direncin üstesinden gelmek zorundaydı. Duygulardan bahsetmişken amacının intikam olmadığını unutmamalıydı. Bunu unutması, hedefinden sapmasına ve başarısızlığa uğramasına yol açabilirdi. İntikam sadece kendisine vereceği bir ödüldü, asıl amacın bir yan ürünü. Ve bu tamamlandığında, ayaklarını öpeceklerdi. Nihayet.

Cumartesi

Weng boş paketi incelerken “Demek polisler hafta sonları da çalışıyor” dedi.

“Bazılarımız” dedi Sung-min, köşedeki sepetin yanına çöküp buldogun kulağının arkasını kaşıyarak.

“*Hillman Pets*” diye yüksek sesle okudu çiftçi. “Hayır, köpeğime bundan verdiğimi söyleyemem.”

“Anlıyorum.” Sung-min iç geçirerek ayağa kalktı. “Yine de sormam gerekiyordu.”

Chris bugün Sognsvann’da yürüyüş yapmayı önermiş, Sung-min çalışması gerektiğini söyleyince sinirlenmişti. Çünkü Chris bunun doğru olmadığını, aslında çalışması *gerekmediğini* biliyordu. Bazen böyle şeyleri başkalarına açıklamak zor olabiliyordu. Weng paketi tekrar Sung-min’e uzattı.

“Ama ben torbayı daha önce gördüm” dedi Weng.

“Gördün mü?” dedi Sung-min şaşkınlıkla

“Evet. Birkaç hafta önce. Bir adam şu tarlanın sonundaki ormanda devrik bir ağaç gövdesinin üzerinde oturuyordu.” Mutfak penceresini işaret etti. “Elinde bu torbalardan vardı.” Sung-min dışarı baktı. Orman sınırı en az yüz metre ötedeydi.

Weng, Sung-min’in şüpheli bakışlarını görünce mutfak masasındaki otomobil dergilerinin üzerinde duran Zeiss dürbününü alıp “Şununla bakıyordum” dedi.

“Yirmi kat büyütüyor. Adamın tam yanında durur gibi. Torbanın üzerindeki Airedale teriyeri resminden hatırladım ama o

an bunun parazit önleyici olduğunu düşünmemiştim. Yani, adam bundan yiyordu.”

“Adam mı *yyordu*? Emin misin?”

“Ah evet. Geriye kalanları o yedi çünkü sonrasında poşeti buruşturup yere attı. Piç kurusu. Ona haddini bildirmek için dışarı çıktım ama ben çıkar çıkmaz kalkıp gitti. Oraya gittim gitmesine de o gün rüzgâr kuzeyden çok sert estiği için torba ormana uçmuştu sanırım.”

Sung-min nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Bu tür şeyler ancak yüz defada bir işe yarardı ama o zaman da başına talih kuşu konmuş gibi olur, şimdiye kadar tek ipucu bile bulamadıkları koca bir davayı çözebileceklerine dair bir ışık yanardı. Yutkundu.

“Bu durumda bana adamın eşkalini verebilirsin sanırım, değil mi Weng?”

Çiftçi Sung-min’e baktı. Sonra hüznle gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Ama dürbünün adamı yanında duruyormuş gibi büyüttüğünü söylemiştin.” Sung-min kendi sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu.

“E-evet. Ama torba görüş alanımdaydı ve onu attığında, ben yüzünü görme fırsatı bulamadan maskesini taktı.”

“Maskesini mi taktı?”

“Evet. Güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası da vardı. Yüzünü pek göremedim.”

“Artık kimse maske takmazken ormanda tek başına bir adamın maske takmasını garip bulmadın mı?”

“Buldum ama ormanda bir sürü tuhaf insan var, değil mi?”

Sung-min, Weng’in kendiyle de dalga geçtiğini anladıysa da gülümseyecek halde değildi.

Harry mezar taşının önünde dururken yumuşak zemindeki yağmur suyunun ayakkabılarına sızdığını hissetti. Gri sabah ışığı bulutların arasından süzülüyordu. Saat beşe kadar uyumayıp raporları okumuş, üç saatlik uykudan sonra okumaya devam etmişti. Soruşturmanın neden durma noktasına geldiğini artık anlıyor-

du. İş iyi ve eksiksiz yapılmış gibi görünüyordu ama ortada hiçbir şey yoktu. Hem de hiç. Buraya kafasını boşaltmaya gelmişti. Raporlarsa üçte biri bile bitmemişti.

İsmi gri taşın üzerine beyaz harflerle kazınmıştı. Rakel Fauke. Neden bilmiyordu ama Rakel'in onun soyadını almamış olmasına şimdi seviniyordu.

Etrafına bakındı. Diğer mezarların başında birkaç kişi vardı. Cumartesi olduğu için muhtemelen normalden kalabalıktı ama o kadar uzaktalardı ki sesli konuşsa bile duymayacaklarını düşündü. Ona Oleg'le telefonda konuştuğunu söyledi. İyiydi, kuzeyi sevmişti ama Polis Merkezi'nde bir pozisyona başvurmayı düşünüyordu.

"Norveç Polis Teşkilatı" dedi Harry. "Annesinin izinden gitmek istiyor."

Harry ona Sis'i aradığını söyledi. Bazı sağlık sorunları vardı ama şimdi daha iyiydi ve süpermarketteki işine dönmüştü. Harry'yi erkek arkadaşıyla yaşadığı Kristiansand'a davet etmişti.

"Çok... çok geç olmadan gidebilir miyim, bakacağım. Bazı Meksikalılarla başım dertte. Önümüzdeki üç gün içinde ben ya da polis teşkilatı bu cinayeti çözmezse beni ve anneme benzeyen bir kadını öldürecekler." Harry kıs kıs güldü. "Tırnaklarımda mantar var, onun dışında iyiyim. İşte böyle, seninkilerde her şey yolunda. Sen buna her zaman çok önem verdin. Kendini daha az düşündün. Sana kalsa intikam alınmasını bile istemezdin. Ama sana kalmadı ve ben de intikam almak istedim. Tabii bu durumda ben senden daha kötü bir insan oluyorum ama intikam ateşiyle yanıp tutuşmasam da öyle olurdum. Cinsel arzu gibi. Her intikam aldığımda hayal kırıklığına uğrasan da, bir dahakinde yine hayal kırıklığına uğrayacağını *bilsen* de tekrar istiyorsun. Ve bunu hissettiğimde, o lanet dürtü içimi sardığında kendimi bir seri katilin yerine koyuyorum. Çünkü benden alınan bir şeyin intikamını alma duygusu öyle güzel ki bazen bir şeyi, sevdiğim bir şeyi kaybetmek istiyorum. Sırf intikam alabilmek için. Anlıyor musun?"

Harry boğazının düğümlendiğini hissetti. Tabii ki anlıyordu. En çok özlediği şey de buydu. Tuhaf kocasını büyük ölçüde anla-

yan, onu olduğu gibi kabul eden kadını, Rakel'i özlüyordu. Her şeyini değil tabii. Ama çoğu şeyini, hem de çok fazla şeyini özlüyordu.

Harry boğazını temizleyerek "Sorun şu ki" dedi "senden sonra kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. İntikamını alacağım başka bir şey yok Rakel."

Harry hareketsiz durdu. Islanan kısımları daha koyu görünen, çimenlerin içine gömülmüş ayakkabılarına baktı. Bakışlarını kaldırdığında kilisenin yukarısında, merdivenlerde durmuş, öylece bakan bir figür gördü. Tanıdık birine benziyordu ve Harry onun rahip olduğunu fark etti. Kendisine doğru bakıyordu sanki.

Telefon çaldı. Arayan Johan Krohn'du.

"Buyur" dedi Harry.

"Az önce bir telefon görüşmesi daha yaptım. Öylesine biriyle değil, Adalet Bakanı'yla."

"Burası küçük bir ülke, dolayısıyla sakın şaşırdığını söyleme. Peki, işimiz bitti mi yani?"

"VG'deki o makaleden sonra bana bunu söylemek için aradığını sandım. Ama doğrusunu istersen Bellman'ın mesajı şahsen iletmesine şaşırdım. Böyle şeyler genellikle resmi kanallar aracılığıyla iletilir. Yani, iletişime geçmesini beklediğim kişiler..."

"Cumartesi sabahıyla çok meşgul olduğumu söyleyemem Krohn ama Bellman'ın ne söylediğine hızlıca geçebilir miyiz?"

"Tamam. Adalet Bakanlığı'nın soruşturmamızı durdurmak için yeterli bir yasal argümanı olmadığını, dolayısıyla bu davayla ilgili herhangi bir işlem yapılmayacağını söyledi. Ancak, yapılan ihlalden dolayı bizi yakından izleyeceklerini ve benzer bir şey olduğu takdirde polisin harekete geçeceğini ifade etti."

"Hımm."

"Evet, ondan fazlası. Çok şaşırtıcı, bizi durduracaklarından emindim oysa. Siyasi yönden de anlaşılmaz bir durum. Bellman şimdi kendi çevresiyle ve medyayla uğraşacak. Bunun için bir açıklaman var mı?"

Harry soruyu düşündü. Kendi içlerinde Bellman'a baskı yapabilecek bir kişi aklına geliyordu.

“Hayır” dedi.

“Her neyse, hâlâ oyundayız” dedi Krohn.

“Teşekkürler.”

Harry telefonu kapatıp düşündü. Devam edebilecek durumdaylardı. Üç günü daha vardı ama iyi bir ipucu yoktu. Nasıldı o söz? *Asılmak için doğmuş biri asla boğulmaz.*

“Annen yetenekliydi.”

Fredric Dayı Slemalsveien'deki dar yolda, karşı yönden gelenlerin onların geçmesi için yola inmeleri gerektiğini fark etmeden ilerliyordu. Bunun dışında bugün aklı yerinde görünüyordu.

“Bu yüzden kariyerini bir kenara bırakıp karşısına çıkan ilk haminin kollarına atladığını görmek çok üzücüydü. Hami diyorum ama üvey baban tiyatrodan nefret ederdi, kırk yılda bir giderdi. Röed'lerin Ulusal Tiyatro'ya sponsor olması bir aile geleneğiydi. Hayır, Molle'yi sahnede sadece bir defa izledi. Ne ironiktir ki *Hedda Gabler*'in başrolünde. Molle güzel bir kadındı ve o zamanlar ünlüydü. Bir erkeğin çevresindekilere hava atması için mükemmel biriydi.”

Prim hikâyeyi daha önce de dinlemiş olmasına rağmen dayısından tekrar anlatmasını istemişti. Dayısının hasta zihninde hâlâ yer edip etmediğini görmek için değil, aldığı kararın doğru olduğundan bir kez daha emin olmak için. Bir gece önce bu inancı neden aniden sarsılmıştı, bilmiyordu ama önemli kararlar öncesinde bunu yaşamak çok yaygındı. Düğün gününün yaklaştığında olduğu gibi. Ve bu –intikam– sonuçta çocukluğundan beri düşündüğü, hayalini kurduğu bir şey olduğuna göre o gün yaklaştıkça duygu ve düşüncelerinin ona oyun oynaması çok da tuhaf değildi.

“Onların ilişkisi böyleydi” dedi dayısı. “Birbirlerinin sırtından geçiniyorlardı. Annen fazla bir şey talep etmeyen genç ve güzel bekâr bir anneydi. Adamsa ona, ihtiyacı olan tek şeyi, yani sevgi dışında her şeyi verebilecek kadar zengin, vicdansız biriydi. Annen bu yüzden aktris olmuştu, bütün oyuncular gibi o da sevilmek istiyordu. Ama bu sevgiyi ne bu adamdan ne de zaman içinde seyircilerden alamayınca mahvoldu. Tabii senin aşırı hareketli, şı-

marık küçük bir çocuk olman da işlerini kolaylaştırmadı. Sonunda hamisi ikinizi de terk ettiğinde, annen artık yeteneğiyle elde edebileceği rolleri alamayan depresif, yıpranmış bir alkoliğe dönüştü. O adamı sevdiğini sanmıyorum. Biri –herhangi biri– tarafından terk edilmek son darbeydi onun için. Annen hep kırılıyordu ama evi ateşe vermesini hiç beklemiyordum.”

“Onun yapıp yapmadığını bilmiyorsun” dedi Prim.

Dayısı durup doğruldu ve onlara doğru gelen genç bir kadına gülümsedi. “Daha büyük!” diye seslendi, kendi göğsünü işaret ederek. “Daha büyüklerini almalısın!”

Kadın ona dehşetle bakıp aceleyle yanlarından geçti.

“Ah evet” dedi dayısı. “Yangını o çıkardı. Evet, evet, yangın yatak odasında başlamış ve annenin kanında yüksek oranda alkol bulunmuş; raporda yangının sebebinin muhtemelen sarhoşken yatakta sigara içmek olduğu yazıyor. Ama bana sorarsan ikinizi de canlı canlı yakmak için o yangını çıkardı. Ebeveynler genellikle çocuklarını yetim bırakmamak için ölüme götürürler ve bunun sana acı verdiğini bilsem de annen bunu aslında ikinizin de değersiz olduğunu düşündüğü için yaptı.”

“Bu doğru değil” dedi Prim. “Beni ona bırakmamak için yaptı.”

“Üvey babana mı?” Dayısı buna güldü. “Aklını mı kaçırdın sen? O adam seni istemedi, ikinizden de kurtulduğu için mutluydu.”

“İstedi” dedi Prim, yanlarından geçen metro treninin gürültüsünün neredeyse tamamen bastırdığı kısık bir sesle. “Beni istedi. Ama senin düşündüğün şekilde değil.”

“Sana hiç hediye aldı mı?”

“Evet” dedi Prim. “On yaşındayken Noel’de bana Komançilerin işkence yöntemlerini anlatan bir kitap vermişti. En ustaları onlardı. Örneğin, kurbanlarını ağaçlardan baş aşağı sarkıtıp altlarında ateş yakıyorlardı ve sonunda beyinleri kaynıyordu.”

Dayısı güldü. “Hiç fena değilmiş. Her neyse, Komançilere de üvey babana karşı öfkemin de bir sınırı var. Sonuçta annen ona daha iyi davranmalıydı, ne de olsa adam onun hamisiydi. Tıpkı insan denen parazitin gezegene daha iyi davranması gerektiği gibi. Ama bunun için de üzölmeye gerek yok. İnsanlar biz biyologların doğayı organik

bir müze gibi hiç değişmeden korumak istediğimizi sanıyor. Oysa doğanın bir akış halinde olduğunu, her şeyin ölüp yok olduğunu, doğal olanın *bu*, yani türlerin varlığını sürdürmesi değil, yok olması olduğunu anlayan ve bunu böyle kabul eden sadece biz olabiliriz.”

“Dönelim mi?”

“Dönmek mi? Nereye?”

Prim iç geçirdi. Dayısının zihni yine bulanmaya başlamıştı belli ki. “Bakımevine.”

“Sana takılıyorum” dedi dayısı sırtarak. “Sana odamı gösteren hemşire var ya. Pazartesi gününe kadar onu becereceğime bin papeline bahse girerim. Ne diyorsun?”

“Ne zaman iddiaya girsek ve sen kaybetsen iddiaya girdiğimizi hatırlamadığını söylüyorsun. Kazandığında da...”

“Biraz kafanı kullan Prim. Bunaklığın da avantajları olmalı.”

Kısa yürüyüşlerini tamamladıktan ve Prim dayısını az önce sözünü ettikleri hemşireye teslim ettikten sonra aynı yoldan geri döndü. Slemdalsveien’i geçip doğuya doğru devam etti ve geniş arsalar üzerinde villaların bulunduğu bir yerleşim bölgesine geldi. Bu bölgede evler pahalı olsa da Ring 3 otoyolunun yanındakiler gürültüden dolayı daha makul fiyatlıydı. Harabe de buradaydı.

Paslı demir kapının sürgüsünü kaldırıp çakıllı yoldan huş ağaçlarıyla dolu koruya tırmandı. Yolun diğer tarafındaki ağaçların arkasında yanmış bir villa vardı. Evin komşuların görüş alanının dışında olması, harabenin yıkılmasını isteyen belediye meclisini oyalama taktiklerinde yıllar boyunca ona yardımcı olmuştu. Kapının kilidini açıp içeri girdi. Birinci katın merdiveni çökmüştü. Annesinin yatak odası üst kattaydı. Kendisinininki ise zemin kattaydı. Belki de bu sayede, mesafe sayesinde mümkün olmuştu. Annesi biliyordu aslında ama bilmiyormuş *gibi* davranabilmişti. Taşıyıcı olmayan bütün iç duvarlar yanmıştı, zemin kat tamamı külden bir halıyla kaplı koca bir odaya dönüşmüştü. Külün içinde yer yer bitkiler filizlenip büyüyordu. Bir çalılık. Belki büyüyüp bir ağaca dönüşecek bir fide. Eski-den kendi odası olan yerdeki yanmış demir yatağa yürüdü. Evsiz bir Bulgar buraya zorla girip bir süre burada yaşamıştı. Adamın varlığı doğal olarak komşuların şikâyetine ve dolayısıyla yıkımın hızlanma-

sına yol açacak olmasa Prim zavallının kalmasına izin verirdi. Ona biraz para vermiş, böylece adam delikli bir çift ıslak yün çorap ve yatağın üzerindeki şilte dışında sahip olduğu az sayıdaki eşyayla sorun çıkarmadan oradan ayrılmıştı. Prim ön kapının kilidini değiştirip pencerelere yeni tahta levhalar çakmıştı.

Bütün ağırlığıyla kirli şiltenin üzerine oturduğunda metal yaylar gıcırdadı. Ürperdi. Çocukluğundan kalma bir sesti bu, zihnine kazınmış bir ses, yetiştirdiği parazitler kadar inkâr edilemezdi.

Yine de ironiktir ki yangın çıktığında altına girip saklandığı bu yatak onun kurtuluşu olmuştu.

Ama kurtulduğuna lanet ettiği günler de olmuştu.

Kurumlardaki yalnızlığa. Kaçıp gittiği farklı koruyucu ailelerin evlerindeki yalnızlığa. Aslında hepsi iyi kalpli, iyi niyetli insanlardı ama o yıllarda yabancı bir odada uyuyamıyor, hep uyanık kalıp sesleri dinliyordu. Ve bekliyordu. Yangını. Evdeki babayı. Ve sonunda daha fazla dayanamayıp kaçıyordu. Bir süre sonra Fredric Dayı kendisinin onu ziyaret ettiği gibi ara sıra ziyaret ettiği yeni bir enstitüye yerleştiriliyordu. Dayısı, kendisinin sadece bir dayı olduğunu, yalnız yaşadığı için de onu yanına alabilecek durumda olmadığını açıkça belirtmişti. Yalancı. Sonuçta annesinden ona kalan mütevazı mirasla ilgilenebilecek durumdaydı. Dolayısıyla Prim o mirasın çok azını görmüştü. Bunun dışında bir de mülk vardı. Satılmasına karşı çıkmasının nedenlerinden biri de buydu; bütün gelirin dayısının cebine gireceğini biliyordu.

Prim yatakta sallanıyordu. Yaylar karşı çıkarcasına gıcırdarken gözlerini kapattı. Seslere, kokulara, acıya ve utanca döndü. Şimdi bu seslere ihtiyacı vardı, emin olmak için. Sonuçta bütün sınırları aşmış, buraya kadar gelmişti. O halde bu tereddüdün sebebi neydi? İlk cinayet en kötüsüdür derlerdi ama artık bundan çok da emin değildi. Yatakta bir ileri bir geri sallanıp düşünmeye devam etti. Sonra anılar zihnine doldu, her şey burada ve şimdi oluyor-muş gibi bütün duygular netti. Evet, emindi.

Gözlerini açtı ve saatine baktı.

Eve gidip duş alacak, üstünü değiştirecekti. Parfümünü sıkacak, sonra tiyatroya gidecekti.

Cumartesi

Son perde

Tek ışık kaynağı havuz içi aydınlatmalardı ve odanın yarı karanlığında ışık duvarlarda ve tavanda titreşiyordu. Harry onu görür görmez raporlardaki detaylara kafa yormayı bıraktı. Alexandra'nın tek parça mayosu vücudunu tümüyle ortaya çıkarmıştı. Thief Spa'nın resepsiyon görevlisinin otuz beş derece olduğunu söylediği suya girdiğinde Harry dirseklerini havuzun kenarına dayadı. Alexandra, erkeklerin gördükleri şeyden hoşlandıklarını fark ettiklerinde –ve bundan keyif aldıklarında– kadınların takındığı o gizemli gülümsemeyle Harry'nin ona bakışlarını izledi.

Ona doğru yüzdü. En uçta yarı yarıya suyun altında oturan çift dışında havuz onlara kalmıştı. Harry havuzun yanındaki soğutucudan şampanya şişesini çıkarıp bir bardak doldurarak ona uzattı.

"Teşekkürler" dedi Alexandra.

"Ödeşтик mi?" dedi Harry, onu içerken izleyerek.

"Asla" dedi Alexandra. "VG'de yazılanlardan sonra senin için gizli DNA analizi yaptığım ortaya çıkarsa büyük şanssızlık olur. Bu yüzden bana bir sırrını söylemeni istiyorum."

"Hımm. Ne gibi?"

"Sana kalmış." Alexandra biraz daha yakınına geldi. "Ama en karanlık sırlardan biri olsun."

Harry ona baktı. Gözlerinde, Gert'in "Blueman"i söylemesini istediği andaki bakışını andıran bir ifade vardı. Alexandra Gert'in babasının Harry olduğunu biliyordu ve şu an aklına çılgınca bir fikir gelmişti. Ona detayları anlatacaktı. Şampanya şişesine baktı. Tek kadehle olsa bile siparişi verir vermez bunun kötü bir fikir olduğunu anlamıştı. Tıpkı kendisinden ve Johan Krohn'dan başka kimsenin bilmediği bir şeyi ona anlatmanın kötü bir fikir olacağı gibi. Boğazını temizledi.

"Los Angeles'ta bir adamın boğazını ezdim" dedi Harry. "Parmaklarımın altında gevşediğini hissettim. Ve bu hoşuma gitti."

Alexandra gözlerini ardına kadar açarak ona baktı. "Kavga mı ettiniz?"

"Evet."

"Neden?"

Harry omuz silkti. "Bar kavgası. Kadın meselesi. Sarhoştum."

"Peki ya sen? Sana bir şey oldu mu?"

"Bir şey olmadı. Ona sadece bir defa vurdum ve her şey bitti."

"Boğazına mı vurdun?"

"Evet. Boğazına vurdum." Göstermek için elini kaldırdı. "Afganistan'da FSK eğitimi almış bir yakın dövüş uzmanından öğrendim. Amaç rakibin boğazının belirli bir noktasına vurmak, böylece artık karşı koyamaz çünkü beynimiz o anda hava almakta başka bir şey düşünemez hale gelir."

"Böyle mi?" diye sordu Alexandra, parmaklarının orta eklem noktasıyla uçlarını birleştirerek.

"Ve böyle" dedi Harry, Alexandra'nın başparmağını doğrultup işaretparmağına doğru iterek. "Ve sonra buraya, gırtlığa nişan alıyorsun." O sırada da kadının işaretparmağını kendi boğazına götürdü.

"Hey!" diye bağırdı Harry, Alexandra hiçbir uyarıda bulunmadan ona vurunca.

"Kıpırdama!" diye gülerek tekrar vurdu.

Harry geri çekildi. "Anladığımı sanmıyorum. Birine doğru şekilde vurduğunda onu öldürme riskini almış olursun. Bu gırtlak diyelim." Harry kendi meme ucunu işaret etti. "Sonra bunlardan

faydalanman gerekir..." Suyun altında Alexandra'nın kalçasını kavrayıp yumruğu güçlendirmek için nasıl dönmesi gerektiğini gösterdi. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Dört denemenin ardından Alexandra Harry'yi inletecek kadar sert iki yumruk indirdi.

Havuzun diğer ucundaki çift susmuş, endişeyle onları izliyordu.

"Adamı öldürmediğini nereden biliyorsun?" dedi Alexandra tekrar vurmak için pozisyon alırken.

"Bilmiyorum ki. Ama ölmüş olsa sonrasında arkadaşları beni rahat bırakmazdı sanırım."

"Onu öldürmüş olsan meslek hayatın boyunca peşine düştüğün suçlularla aynı şartlara düşeceğini de düşündün mü?"

Harry yüzünü buruşturdu. "Olabilir."

"Olabilir mi? Bir kadın için kavga etmek... Sence bu daha asil bir sebep mi?"

"Nefsi müdafaa diyelim."

"Nefsi müdafaa olarak sınıflandırılabilen pek çok şey var Harry. Namus cinayetleri nefsi müdafaadır. Tutku suçları nefsi müdafaadır. İnsanlar öz saygılarını ve haysiyetlerini korumak için öldürürler. İnsanların küçük düşürülmekten kurtulmak için öldürüklerini sen de biliyorsun, değil mi?"

Harry başıyla onaylayıp ona baktı. Anlamış mıydı? Björn'ün sadece kendi hayatına kıymakla kalmadığını anlamış mıydı? Hayır, bakışları içe dönüktü, bu kendi deneyimiyle ilgili bir şeydi. Harry tam bir şey söyleyecekken Alexandra elini uzattı. Harry hareket etmedi. Alexandra'nın yüzüne zafer dolu bir gülümseme yayılırken öylece bekledi. Alexandra'nın keski gibi sıktığı eli Harry'nin boğazına zar zor değiyordu.

"Seni öldürebilirdim" dedi Alexandra.

"Evet."

"Karşı koyacak zamanın olmadı mı?"

"Hayır."

"Yoksa gırtlaklarını ezmeyeceğime mi inanıyordun?"

Harry hafifçe gülümsedi ama cevap vermedi.

“Yoksa...” Alexandra kaşlarını çatı. “Umurunda mı değil?”

Harry’nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Arkasındaki şişeyi alıp kadının bardağını doldurdu. Şişeye bakarken dudaklarını şişenin ağzına götürdüğünü, başını arkaya yaslayıp alkolün gırtlığından aşağı inerken çıkardığı kısık sesi duyduğunu, boşalan şişeyi indirdiğini, elinin tersiyle ağzını silerken Alexandra’nın gözlerini dikmiş ona baktığını hayal etti. Ama bunun yerine, dolu şişeyi tekrar soğutucuya koydu. Boğazını temizledi.

“Saunaya girelim mi?”

Ulusal Tiyatro’daki *Romeo ve Juliet* oyunu, Shakespeare’in beş perdelik oyunundan farklı olarak iki uzun perdeden oluşuyordu ve yaklaşık bir saat sonra on beş dakikalık ara veriliyordu.

Perde arasında ışıklar yanar yanmaz seyirciler dışarı akın edip hafif içkilerin bulunduğu salonu ve fuayeyi doldurdu. Helene bar sırasına girip etrafındaki konuşmalara kulak verdi. Sanki fazla iddialı olur ya da kabalık sayılırmış gibi konuşmaların hiçbirisi oyunla ilgili değildi. Ona Markus’u hatırlatan bir koku burnuna dolunca hafifçe döndü. Aynı hızla önüne dönene kadar arkasındaki adam ona gülümsemeyi başardı. O gülüş... evet, neydi o? Nedense kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Neredeyse kahkaha atacaktı; oyun etkisi olmalıydı bu, gördüğü her erkeğin yüzünde kendi Romeo’uyla karşılaştığını düşünen tek kişinin kendisi olmadığına dair psikolojik bir hazırlık. Çünkü arkasındaki adam hiç yakışıklı değildi. Evet, çirkin de denemezdi, en azından gülümseyince güzel dişleri ortaya çıkmıştı ama ilgi çekici değildi. Yine de Helene’nin kalbi küt küt atmaya devam ederken tekrar arkasını dönmek için uzun zamandır hissetmediğı bir arzu duydu. Ona bakmalıydı. Dönmek istemesine neyin sebep olduğunu görmeliydi.

Kendini tutmayı başararak plastik bardaklardaki beyaz şaraptan bir adet sipariş edip duvar dibindeki küçük yuvarlak masalardan birine gitti. Oturduğu yerden, bir şişe su için nakit ödeme yapmak isteyen ancak kasadaki kadının SADECE KREDİ KARTI GEÇERLİDİR tabelasını göstererek uyardığı adamı izledi. Helene kasaya gidip suyun parasını kendisi ödemeyi aklından geçirdiğini

şaşkınlıkla fark etti. Ama adam suyu almaktan vazgeçip Helene'ye doğru döndü. Göz göze geldiklerinde adam tekrar gülümsedi. Sonra yanına doğru yürümeye başladı. Helene'nin kalbi küt küt atıyordu. Bu da neydi böyle? Bir erkek ona ilk defa bu kadar doğrudan yaklaşmıyordu sonuçta. "Oturabilir miyim?" diye sordu adam, elini masanın yanındaki boş sandalyeye koyarak.

Helene ona kısa ve umursamaz –öyle olmasını umuyordu– bir gülümsemeyle bakarken, beyni ağzına "Oturmasanız daha iyi olur" demesi yönünde bir komut verdi.

"Elbette."

"Teşekkür ederim." Adam oturdu ve uzun bir sohbetin ortasındaymışlar gibi masaya doğru eğildi.

"Aslında sonunu söylemek istemem" dedi neredeyse fısıldayarak. "Ama kadın zehir içti ve ölecek."

Yüzü o kadar yakındı ki Helene adamın losyonunun kokusunu alabiliyordu. Hayır, Markus'unkinden çok farklıydı, daha çiğ bir kokuydu bu. "Bildiğim kadarıyla zehri son perdede içiyor" dedi Helene.

"Herkes öyle sanıyor ama o çoktan zehirlendi. İnan bana." Adam gülümsedi. Beyaz dişleri yırtıcı hayvanlarınkı gibiydi. Helene kendini ona sunmak, tırnaklarını onun sırtına batırırken o dişlerin de derisini ısırıldığını hissetmek istedi. Tanrım, bu da neydi böyle? Bir yanı kaçmak, bir yanıysa onun üzerine atlamak istiyordu. Bacak bacak üstüne atarken ıslandığını fark etti; böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

"Oyunu bilmediğimi varsayalım" dedi Helene. "Neden bana sonunu söyledin?"

"Çünkü hazırlıklı olmanı istiyorum. Ölüm tatsız bir şey."

"Evet, öyle" dedi Helene, gözlerini onunkilerden ayırmadan. "Ama bu tatsızlık, hazırlanmanın eklenmesiyle daha da artmıyor mu?"

"Artması gerekmiyor." Adam arkasına yaslandı. "Yaşama sevinci, bunun sonsuza dek sürmeyeceği bilgisiyle artıyorsa gerekmiyor."

Bu adamda ona tanıdık gelen bir şey vardı. Çatı terasındaki partiye mi gelmişti? Yoksa Danielle'nin yerinde mi görmüştü?"

“Memento mori” dedi Helene.

“Evet. Ama biraz su içmeliyim.”

“Onu fark ettim.”

“İsmin nedir?”

“Helene. Senin?”

“Bana Prim diyebilirsin. Helene?”

“Evet, Prim?” Helene gülümsedi.

“Benimle su satılan bir yere kadar eşlik etmek ister misin?”

Helene güldü. Şarabından bir yudum içti. Burada su olduğunu ve kendisinin ödeyebileceğini, hatta daha da iyisi bardağını ödünç alıp tuvaletteki musluktan doldurabileceğini, Oslo’daki musluk suyunun şişe suyundan çok daha iyi ve çevre dostu olduğunu söylemek istedi.

“Neresi mesela?” diye sordu.

“Fark eder mi?”

“Hayır.” Helene kendi kulaklarına inanamadı.

“Güzel.” Adam avuçlarını birbirine bastırdı. “O zaman gidelim.”

“Şimdi mi? Son perdeden sonrasını kastettiğini sanmıştım.”

“Sonunu zaten biliyoruz.”

Vika’daki Terse Acto yeni açılmıştı ve pahalı ve kaliteli tapas servis ediyordu.

“İyi mi?” diye sordu Alexandra.

Harry, peçeteyle ağzını silerken “Çok” dedi onun şarap kadehi-ne bakmamaya çalışarak.

“Oslo’yu bildiğimi sanırdım ama burayı hiç duymamıştım. Buradan rezervasyon yaptırmamızı Helge önerdi. Eşcinsel erkekler her zaman en iyisini bilir.”

“Eşcinsel mi? Hiç fark etmedim.”

“Eh çünkü cazibeni kaybetmişsin.”

“Yani eskiden cazibeli miydin?”

“Sen mi? Hem de çok. Tabii herkes üzerinde aynı etki olmamıştır. Yani çok fazla kişi üzerinde.” Alexandra başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. “Düşündüm de aslında sadece birkaçımız

üzerinde etkisi olmuştur.” Kahkaha eşliğinde şarabını kaldırıp Harry’nin su bardağına tokuşturdu.

“Yani, Terry Våge kaynağını kaybedince umutsuzluğa düştü ve kendisi mi bir şeyler uydurmaya başladı?”

Harry başıyla onayladı. “O bilgileri bilmesinin tek yolu katille doğrudan temas halinde olması. Ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Ya kaynak da kendisiyse?”

“Hımm. Yani katil Våge mi?”

“Dört kişiyi öldürüp bunun kitabını yazan ve ancak yirmi yıldan uzun bir süre sonra yargılanan Çinli bir yazar hakkında bir haber okumuştum.”

“Liu Yongbiao” dedi Harry. “Bir de Richard Klinkhamer var. Karısı ortadan kaybolduktan kısa süre sonra karısını öldürüp bahçeye gömen bir adam hakkında bir roman yazdı. Ve kadını orada buldular. Aslında iki adam da roman yazmak için cinayet işlemedi, ki sanırım senin kastettiğin buydu.”

“Evet ama Våge bunu yapmış olabilir. Devlet başkanları yeniden seçilmek ya da tarihe geçmek için savaş başlatır. Neden bir gazeteci de bir numara olabilmek için aynı şeyi yapmasın? Bir mazereti olup olmadığına bakmalısın.”

“Tamam. Bir şeylere bakmaktan bahsetmişken Oslo’yu iyi bildiğini söyledin. Villa Dante diye bir yer duydun mu?”

Alexandra gülmeye başladı. “Evet, tabii. Oraya gidip cazibeni mi ölçmek istiyorsun? Ama son günlerde giydiğin o takım elbiselerle bile seni içeri alacaklarından şüpheliyim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Orası... nasıl desem... çok özel bir eşcinsel kulübü.”

“Sen gittin mi?”

“Hayır, aklını mı kaçırdın? Peter adında eşcinsel bir arkadaşım var. Aslında Röed’in komşularından biri ve beni teras partisine o davet etmişti.”

“Sen de mi davetliydin?”

“Resmi olarak değil, aslında daha çok insanların uğrayıp gittiği partilerdendi. Helge’yle Peter’in arasını yapmak için gitmeyi

planlıyordum ama o gece çalışmak zorunda kaldım. Peter'le birkaç defa SLM'ye gittim tabii."

"SLM mi?"

"Sen bu işleri hiç bilmiyorsun Harry. Scandinavian Leather Man. Eşcinsel kulübü. Orada da kıyafet kurallarına uymak zorundasın ve bodrum katında karanlık odalar filan var. Villa Dante üyeleri için biraz fazla edepsiz bir yer olabilir. Peter bana oraya üye olmaya çalıştığını ama başaramadığını söyledi. Opus Dei'nin eşcinsel versiyonu gibi düşün, yakın çevreden olmak gerekiyormuş. Belli ki şık bir yer. *Gözleri Tamamen Kapalı*'yı düşün. Haftada sadece bir gece açık, pahalı takım elbiseli eşcinsel erkeklere yönelik maskeli balo. Herkes hayvan maskeleriyle dolaşıyor ve takma adları var, tam bir anonimlik. Her tür çılgınlık var ve garsonlar... onlara *genç erkekler* diyelim."

"Reşitler mi?"

"Muhtemelen öyledirler. Kulübün adı Salı olduğu dönemde bu yüzden kapatıldı. Orada çalışan on dört yaşındaki bir çocuk müşterilerden birini kendisine tecavüz etmekle suçladı. Sperm örneği aldık ama tabii ki veritabanında eşleşme çıkmadı."

"Tabii ki mi?"

"Salı'nın müşterileri daha önce mahkûmiyet almış kişiler değildiler. Her neyse, şimdi Villa Dante olarak yeniden açıldı."

"Pek duyulmuş bir yer değil."

"Dikkatleri üzerlerine çekmiyorlar, reklama ihtiyaçları yok. Peter gibilerinin böyle takıntılı şekilde kabul edilmeye çalışmasının sebebi de bu."

"Eskiden isminin Salı olduğunu söylemiştin."

"Evet, Salı günleri kulüp gecesi idi."

"Hâlâ öyle mi?"

"İstersen Peter'e sorabilirim."

"Hımm. Sence oraya nasıl girebilirim?"

Alexandra güldü. "Muhtemelen bir mahkeme kararı, bir arama emriyle. Bu arada, bu gece kendimle ilgili olarak sana istediğin kadar arama izni verebilirim."

Harry'nin onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Sonra kaşını çattı.

“Evet” dedi Alexandra kadehini kaldırarak. “Emir gibi düşün.”

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Helene.

“Hayır” dedi adının Prim olduğunu söyleyen adam. Arabayı yolun her iki tarafındaki düz, açık araziye sıralanmış yeni, modern ofis binalarının arasından Snaröya’nın ucuna doğru yönlendirdi. “Şehir merkezinde yaşıyorum ama havalimanı kapandıktan sonra akşamları köpeğimi burada gezdiriyordum. O zamanlar burada kimse olmuyordu ve köpeğimi serbest bırakabiliyordum. Şurada.” Batı yönündeki denizi işaret ederek Helene’ye ikram bile etmediği elindeki cips torbasından ya da ona benzer şeyden biraz daha yedi.

“Ama orası bataklık koruma alanı” dedi Helene. “Köpeğin orada yuvalanmış kuşlara saldırmasından korkmadın mı?”

“Elbette, birkaç defa oldu zaten. Doğal düzenin böyle olduğu ve buna engel olamayacağımız fikriyle kendimi avutmaya çalıştım. Ama tabii öyle değil.”

“Öyle değil mi?”

“Hayır. İnsan da doğanın bir ürünü ve gezegeni yok etmek için elinden geleni yapan tek organizma biz değiliz. Ancak Doğa Ana bize toplu intihar etme aklını bahsettiği gibi, iç gözlem yeteneğini de bahsetti. Belki bu bizi kurtarabilir. Öyle olmasını umarım. Sonuçta doğanın önüne geçmiştim, dolayısıyla ben de bunu kullanmaya başladım.”

Adam Helene’nin kapısının üstündeki tutamağı işaret edince Helene ucundan klipsli bir tasma sarkan esnek köpek tasmağını gördü.

“İyi bir köpekti” dedi. “Ben araç içi aydınlatmanın altında oturup kitap okurken o da her yöne elli metre serbestçe koşabiliyordu. Köpeklerin, hatta insanların daha fazlasına ihtiyacı yoktur. Birçok insan bundan fazlasını *istemez* zaten.”

Helene başıyla onayladı. “Yine de, gün gelir daha fazlasını isteyip kaçma arzusuyla dolabilirler. Köpeğin sahibi o zaman ne yapar?”

“Hiç bilmiyorum. Benim köpeğim asla daha fazlasını istemedi.” Anayoldan ayrılıp orman yoluna sapmıştı. “Sen olsan ne yapardın?”

“Serbest bıraktırdım” dedi Helene.

“Tek başına hayatta kalamayacağını bile bile mi?”

“Hiçbirimiz hayatta kalamayız.”

“Doğru” dedi adam.

Sonra yavaşladı. Yol sona ermişti. Motoru ve farları kapatınca ortalık zifiri karanlık oldu. Helene sazlıkların arasından gelen rüzgârın hışırtısını duyabiliyordu. Ağaçların arasından da deniz ve daha uzaktaki adalarla arazilerin ışıkları görünüyordu.

“Neredeyiz?”

“Bataklığın hemen yanında” dedi adam. “Şu çıkıntı Hövikodden, oradaki iki ada da Boröya ve Ostöya. Evler yapıldıktan sonra burası popüler bir yürüyüş yeri oldu. Gün boyunca ailelerle dolup taşıyor. Ama şu an burası sadece sana ve bana ait Helene.”

Adam emniyet kemerini çözüp ona döndü.

Helene derin bir nefes alıp gözlerini kapatarak bekledi. “Bu çılgınlık” dedi.

“Çılgınlık mı?”

“Ben evli bir kadıyım. Ve bu... çok kötü bir zamanlama.”

“Neden?”

“Çünkü kocamdan ayrılma aşamasındayım.”

“Bana mükemmel bir zamanlama gibi geldi.”

“Hayır.” Helene gözlerini açmadan başını iki yana salladı. “Hayır, anlamıyorsun. Şartları konuşmadan önce Markus bunu öğrenirse...”

“O zaman ondan birkaç milyon daha az alabilirsin.”

“Evet. Bu yaptığım şey aptalca.”

“Peki neden sence?”

“Bilmiyorum.” Helene avuçlarını şakaklarına bastırdı. “Biri ya da bir şey zihnimi ele geçirmiş gibi.” Tam da o an aklına başka bir düşünce geldi. “Milyonları olduğunu nereden çıkardın?” Gözlerini açıp adama baktı. Evet, onda tanıdık bir şey vardı. Gözleri. “Partiye mi gelmiştin? Onu tanıyor musun?”

Adam cevap vermedi. Hafifçe gülümsemekle yetinip müziğin sesini açtı. Korkunç canavarlardan bahseden teatral bir vibrato çalıyordu. Helene şarkıyı daha önce duymuştu ama çıkartamamıştı.

“Martini” dedi aniden emin olarak. “Danielle’nin yerinde. İçkiyi gönderen adamsın, değil mi?”

“Sana bunu düşündüren ne oldu?”

“Sırada arkamda durman, yanıma oturman, bir oyun arasında yapılacak böyle şeyler olmaz. Bu tesadüf değildi.”

Adam bir elini saçlarında gezdirip aynaya baktı.

“İtiraf ediyorum” dedi. “Bir süredir seni izliyordum. Seninle yalnız kalmak istiyordum. Ve şimdi yalnızım. Ne yapalım dersin?”

Helene derin bir nefes alıp emniyet kemerini çözdü. “Sevişeceğiz” dedi.

“Bu haksızlık, değil mi?” dedi Alexandra. Yemeklerini bitirip restoranın barına geçmişlerdi. “Bir çocuğum olmasını hep çok istedim ama olmadı. Sense hiç istemedin...” Parmaklarını Beyaz Rus kokteylinin üzerinde şıklattı.

Harry suyundan bir yudum aldı. “Hayat haksızlıklarla dolu zaten.”

“Ve tesadüflerle dolu” diye ekledi. “Björn Holm babası olup olmadığını görmek için DNA örneği gönderdi... Neydi çocuğun adı?”

“Gert.”

Alexandra Harry’nin yüz ifadesinden bu konuyu konuşmak istemediğini anladı. Buna rağmen, belki biraz fazla kaçırıldığı içkinin de etkisiyle devam etti.

“Babası *olmadığı* ortaya çıktı. Çok geçmeden senin kanın olduğunu sonradan anladığım bir şeyin DNA analizini yaptım, yanlışlıkla babalık testlerinin tüm veritabanıyla karşılaştırdım ve *senin* Gert’in babası olduğu ortaya çıktı. Böyle olmasa...”

“Senin hatan değil.”

“Benim hatam olmayan ne?”

“Hiçbir şey. Unut gitsin.”

“Björn Holm’un kendini öldürmesi mi?”

“Onun...” Harry durdu.

Alexandra o an, bir yeri acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu-

ğunu gördü. Ona söylemediği şey neydi? Ona *söyleyemediği* şey neydi?

“Harry?”

“Evet?” Harry’nin gözleri barmenin arkasındaki rafta duran şişelere sabitlenmişti.

“Karını öldüren şu tacizci, değil mi?”

“Finne öldü. O değilse o zaman...”

“O zaman?”

“Şüpheli sendin.”

Harry başıyla onayladı. “Her zaman eşten şüpheleniriz. Genellikle de haklı çıkarız.”

Alexandra içkisinden bir yudum aldı. “Sen miydin Harry? Karını sen mi öldürdün?”

Harry “Şundan duble olsun” dediğinde Alexandra’nın onun kendisiyle konuşmadığını anlaması biraz zaman aldı.

“Bu mu?” diye sordu barmen, rafta baş aşağı duran kare şeklindeki şişeyi göstererek.

“Evet, lütfen.”

Harry, içinde altın sarısı sıvı olan bardak önüne gelene kadar konuşmadı.

“Evet” dedi, bardağı kaldırarak. Korkuyormuş gibi bir süre öylece tuttu. “Onu ben öldürdüm.” Sonra bardağı kafasına dikti ve daha masaya koymadan tazelemesini istedi.

Helene’nin nefesi düzene girdi ama adamın üstünde oturmaya devam etti.

Adamı yolcu koltuğuna kaydırıp koltuğu yatırırken adam da bu sırada tepe lambasını açıp prezervatif takmıştı. Sonra aynı kontrol hissiyle olmasa da onu atlarından biriymiş gibi sürmeye başlamıştı. Adam ses çıkarmadan boşalmıştı ama Helene onun orgazm olduğunu kaslarının kasılıp gevşemesinden anlamıştı.

Kendisi de boşalmıştı. Adam bu işte usta olduğu için değil, Helene daha pantolonunu ve külotunu bile çıkarmadan öyle azgın haldeydi ki zaten her şekilde yeterli olacaktı.

Şimdi içinde yumuşadığını hissedebiliyordu.

“Peki neden beni takip ediyordun?” diye sordu, koltukta kendisi gibi çıplak yatan adama bakarak.

“Sence neden?” diye sordu adam, ellerini başının arkasına koyarak.

“Bana âşık oldun.”

Adam gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sana âşık değilim Helene.”

“Değil misin?”

“Âşığım ama başka birine.”

Helene sinirlenmeye başlamıştı. “Oyun mu oynuyorsun?”

“Hayır, sadece sana durumu anlatıyorum.”

“O zaman burada, benimle ne yapıyorsun?”

“Sana istediğini veriyorum. Daha doğrusu bedeninin ve zihninin istediğini, ki o da benim.”

“Sen misin?” diye homurdandı Helene. “Herhangi bir erkek olamayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü bu arzuyu içine yerleştiren benim. Ve şimdi bedeninin ve zihninin içinde sürünüyor ve sürünüyor.”

“Özellikle seni mi arzuluyorum?”

“Evet, beni. Daha açık söylemek gerekirse senin içinde sürünen şey bağırsaklarıma girmeyi arzuluyor.”

“Çok tatlı. Yani seni yapay penis takarak becermek istediğimi mi söylüyorsun? İlk görüşmeye başladığımız zamanlar kocam bir defasında benden bunu yapmamı istemişti.”

Adının Prim olduğunu söyleyen adam başını iki yana salladı. “Ben ince bağırsaklarla kalın bağırsaklardan bahsediyorum. Bakteriyel flora. Çoğalmak için. Kocana gelince arkadan becerilmek istediğini bilmiyordum. Ben çocukken o girerdi.”

Helene gözlerini dikip ona baktı. Şaşkına dönmüştü ama yanlış duymadığını da biliyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kocanın erkek çocuklarını becerdiğini bilmiyor muydun?”

“Erkek çocuklar mı?”

“Küçük çocuklar.”

Helene yutkundu. Markus’un erkeklerden hoşlandığı aklın-

dan geçmişti tabii ama bu konuda onunla hiç yzleşmemişti. Markus'un biseksüel ya da –daha büyük olasılıkla– gizli eşcinsel olması sapkınlık değildi. Asıl iğrenç olan şehrin en zengin, en güçlü adamlarından biri olan, basının ağzllk, vergi kaçakçılığı, uygunsuz tutumlar ve daha kötüsüyle suçladığı Markus Red'in belki de daha rahat nefes almasını sağlayacak tek insani özelliğini itiraf edecek cesaretinin olmamasıydı. Üstelik aksine homoseksüel bir homofobik, kendinden nefret eden bir narsist ve ayaklı bir paradoks rneği olmuştu. Peki ya erkek çocuklar? Çocuklar? Hayır. Ama yine de bu fikri duyup üzerine biraz düşününce çok da mantıklı gelmişti. Helene rperdi. Aklına bir başka şey daha geldi; boşanma anlaşmasında belki bu detay işe yarayabilirdi.

Oturduğu yerden külotunu ararken “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“O benim üvey babamdı. Altı yaşımdan itibaren beni istismar etti. Altı diyorum çünkü beni istismar ettiğini hatırladığım en erken zaman bana bisiklet verdiği gündü. Haftada üç defa. Haftada üç defa benim küçük kımını becerdi. Yıllarca.”

Helene ağzından nefes alıp veriyordu. Arabanın içindeki hava seks ve o alışılmadık misk kokusuyla ağırlaşmıştı. Yutkundu. “Annenin bundan haberi var mıydı...?”

“Hep böyle olur. Sanırım şüpheleniyordu ama emin olmak için hiçbir şey yapmadı. Annem onu kaybetmekten korkan işsiz bir alkolikti. Yine de onu kaybetti tabii.”

“Korkanlar er geç terk edilir.”

“Sen korkmuyor musun?”

“Ben mi? Neden korkayım?”

“şimdi neden burada olduğumuzu anladın.”

Helene yanılıyor muydu yoksa adam yine içinde sertleşmeye mi başlamıştı?

“Susanne Andersen?” dedi sonra. “O sen miydin?”

Adam başıyla onayladı.

“Peki ya Bertine?”

Adam tekrar başıyla onayladı.

Belki blöf yapıyordu, belki yapmıyordu. Helene her iki durumda da korkması gerektiğini biliyordu. Peki neden korkmuyordu? Neden kalçalarını ileri geri, önce yavaş, sonra daha yoğun bir şekilde oynatmaya başlamıştı?

“Yapma...” dedi adam, yüzü aniden solarak.

Ama Helene hareket etmeye devam etti. Vücudu kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi adamın penisinin üzerinde inip kalkıyordu. Sonunda adamın karnının gerildiğini hissedip boğuk iniltisini duyunca tekrar boşalacağını düşündü. Sonra sarı-yeşil bir kusmuk çağılayan gibi adamın ağzından göğsüne, koltuğa ve karnına akıp Helene’ye doğru yayıldı. Koku öyle keskindi ki kendi midesi de bulanmaya başladı; nefesini tutup başparmağı ve işaret-parmağıyla burnunu sıkı.

Adam kımıldamadan el yordamıyla altlarındaki zemini yoklarken “Hayır, hayır, hayır” diye inledi. Gömleğini bulup silindi. “Şu berbat şey” dedi, orta konsoldaki cips paketini göstererek. Helene torbanın üzerindeki Hillman Pets yazısını okudu.

“Parazit nüfusunu düzene sokmak için onu yemeliyim” dedi gömleğiyle karnını silerek. “Ama dengeyi bulmak zor. Çok fazla yediğimde midem bunu kaldıramıyor. Umarım beni anlarsın ve anlayış gösterirsin.”

Helene onu ne anladı ne de anlayış gösterdi. Burnunu tutarken nefes almamaya odaklandı sadece. Ve içinde tuhaf bir değişim olmaya başladığını hissetti. Arzu ve özlemi yavaş yavaş azalıyor, yerini başka bir duyguya bırakıyordu adeta: korkuya.

Susanne. Sonra Bertine. Şimdi sıra kendisine gelmişti.

Hemen arabadan inip kaçmalıydı!

Adam korktuğunu hissetmiş gibi ona bakarken Helene kendini gülümsemeye zorladı. Sol eli boştaydı, onunla kapıyı açabilir, hemen inip kaçabilirdi. Az önce önünden geçtikleri orman yolunun sınırındaki teraslı evler üç yüz, dört yüz metreden uzak olamazdı. Güzel, dört yüz metre koşusunda iyiydi ve çıplak ayakla daha hızlı koşabilirdi. Üstelik ikisi de çıplak olduğu için belki de adam onu takip etmekte tereddüt edecek, bu da ona avantaj sağlayacaktı. Arabayı çevirip ona yetişecek vakti de olmayacaktı, denese bile

Helene ormana yönelebilirdi. Sol eli kapı kolunu bulana kadar adamın dikkatini dağıtması gerekiyordu. Tam burnunu bırakıp sağ elini şefkat gösterisiyle gözlerinin üzerine koymak üzereydi ki aklına başka bir fikir geldi. Bu değişim nefesini tutup koku almadığı zaman olmuştu. Arada bir bağlantı vardı.

“Anlıyorum” diye fısıldadı sokulgan bir tavırla. “Böyle şeyler oluyor. Artık temizsin. Hadi ortamı karartalım yine.” Helene nefes almamaya çalışırken adamın sesindeki titremeyi fark etmemesini umut etti. “Tavan lambası nerede?”

Adam belli belirsiz bir gülümsemeyle “Teşekkürler” diyerek arabanın çatısını işaret etti.

Helene düğmeyi bulup ışığı söndürdü. Karanlıkta sol elini yolcu kapısında gezdirip kapı kolunu bularak kapıyı iterek açtı. Gecenin soğuk havasını teninde hissederken kendini dışarı atmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı. Elleri boğazına dolanmış, onu sıkıca kavramıştı. Helene iki eliyle adamın göğsüne vurdu ama adam boğazını daha sıkı kavradı. Helene koltukta bir dizinin üzerinde doğruldu ve diğer dizini de adamın kasıklarına vurabilmek için ileri doğru savurdu. Ona dokunduğunu hissetmese de adam boğazını bıraktı. Helene hemen arabadan inip çıplak ayaklarının altında çakıl taşlarını hissetti. O an düştü ama tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladı. Adamın elleri hâlâ boğazını sıkıyormuş gibi nefes almakta zorlanıyordu ama bunu düşünmeyip kaçmalıydı. Zaten nefes almaya da başlamıştı. Anayolun aşağısındaki ışıkları görebiliyordu. Dört yüz metreden daha kısa olmalıydı, değil mi? Evet, üç yüz metre bile değildi. Her şey yoluna girecekti. Adımlarını hızlandırdı, adeta uçuyordu. Adamın ona yetişmesi mümkün değildi...

Biri sanki karanlıkta aniden önüne çıkıp boğazına öyle sert vurmuştu ki yere yığıldı. Helene sırtüstü düşüp başını çakıl taşlarına çarptı.

Birkaç saniye baygın kalmış olmalıydı çünkü gözlerini tekrar açtığı anda çakıl taşlarının üzerinden yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

Çığlık atmaya çalışsa da biri yine boğazını sıkıyordu.

Parmaklarını boğazına götürdüğünde ne olduğunu anladı.

Tasma.

Adam köpek tasmaşını ona takmış, koşmasına izin vermişti ve esnek ipin iyice gerilmesini ve Helene'nin elli metrelik özgürlüğüne ulaştıktan sonra onu çekmesini sakince beklemişti.

Helene'nin parmakları klipsi bulduğunda artık ayak seslerini duymuyordu. Klipsi sıkı ve tasmayı açtı. Ama tekrar ayağa kalkmaya fırsat bulamadan tekrar çakılların üzerine itildi.

Adam karanlıkta bir ayağını onun göğsüne dayamıştı, tepesinde dururken çıplak vücudu bembeyaz parlıyordu. Helene onun sağ elinde tuttuğu şeye baktı. Azıcık ışık parlak çeliğin üzerine yansıyor. Bıçaktı bu. Büyük bir bıçak. Yine de korkmamıştı. En azından arabada nefesini tuttuğu zamanki kadar korkmamıştı. Ölmekten korkuyordu tabii ama şehveti daha güçlüydü sanki. Bunu başka türlü açıklayamazdı.

Adam çömelip bıçağı boğazına dayayarak öne doğru eğildi ve kulağına "Çıglık atarsan hemen boğazını keserim. Anladıysan başını salla" diye fısıldadı.

Helene hiçbir şey söylemeden başını sallayınca adam çömelmiş halde geriye yaslandı. Ama çeliğin soğukluğunu hâlâ boynunda hissedebiliyordu.

"Özür dilerim Helene." Adamın sesi ağlamaklıydı. "Ölecek olman hiç adil değil. Sen hiçbir şey yapmadın, hedef sen değilsin. Senin tek şanssızlığın gerekli bir araç olman."

Helene öksürdü. "Ne... için gerekli?"

"Markus Röed'i küçük düşürüp yok etmek için."

"Sebebi..."

"Evet, beni becerdiği için. Becermediği zamanlarda da akşam yemeğinde, kahvaltıda ve bazen öğle yemeğinde onun o pis aletini emmem gerekiyordu. Tanıdık geldi mi Helene? Aradaki fark, bana herhangi bir faydası yoktu. Bir defasında aldığı bisiklet dışında. Ve tabii annemle kalıyordu. Hastalıklı, değil mi? Bizi terk etmesinden korkuyordum. Artık yaşlı bulduğu ben miydim yoksa annem miydi, bilmiyorum ama sonunda bizi küçük bir oğlu olan genç bir kadın için terk etti. Bunlar senden çok önceydi, dolayısıyla duyduğunu sanmıyorum."

Helene başını iki yana salladı. Kendini dışarıdan görebiliyordu; boğazına bıçak dayanmış, çakıl taşlı bir yolda çıplak ve donmuş halde yatıyordu. Taşların derisine battığını hissediyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu, belki hayatın sona erdiği yer burasıydı. Her şeye rağmen burada olmak istiyor, onu arzuluyordu. Aklını mı kaçırmıştı?

“Annem depresyona girdi” dedi adam titrek bir sesle. Helene şu an onun da üşüdüğünü görebiliyordu. “Ancak depresyondan çıkabildiğinde, sarhoşken bana defalarca söz verdiği şeyi yapacak enerjiyi buldu. Kendini öldürdü, aslında beni de öldürmeye çalıştı. İtfaiye yangının yatakta sigara içerken kazayla çıktığını rapor etti. Ben de abisi Fredric Dayı da onlara ya da sigorta şirketine annemin sigara içmediğini, buldukları paketin Markus Röed’e ait olduğunu söylemeye gerek duymadık.”

Adam sessizliğe gömüldü. Helene’nin göğsüne sıcak bir şey çarptı. Bir gözyaşı.

“Şimdi beni öldürecek misin?” diye sordu.

Adam titrek bir nefes aldı. “Dediğim gibi, çok özür dilerim ama parazitlerin yaşam döngüsünün tamamlanması gerekiyor. Çoğalabilmeleri için. Yeni bir birey enfekte edileceği zaman yeni, taze parazitlere ihtiyacım var. Anlıyor musun?”

Helene başını iki yana salladı. Onun yanağını okşamak istedi, kendinden geçmiş gibiydi, aşk onu ele geçirmişti. Ama bu aşk değil, şehvetti, sadece azmıştı, o kadar.

“Ayrıca ölümlerin hikâye anlatamaması gibi bir avantaj da var” dedi.

“Elbette” dedi Helene. Şimdi daha sık nefes alıp veriyordu. Bunların son nefesleri olduğunu biliyormuş gibi.

“Ama seviştiğimizde kısa bir süre de olsa sevildiğini hissettin mi Helene?”

“Bilmiyorum” dedi Helene yorgun bir gülümsemeyle. “Evet, sanırım hissettim.”

“Güzel” dedi adam ve boştaki eliyle onun elini tutarak sıktı. “Ölmeden önce bunu sana hediye etmek istedim. Çünkü önemli olan tek şey bu, değil mi? Sevildiğini hissetmek?”

“Belki” diye fısıldadı Helene gözlerini kapatarak.

“Bunu hiç unutma Helene. Kendi kendine, Ben seviliyorum, de.”

Prim ona bakıp dudaklarının hareket ettiğini gördü. O kelimeler şekilleniyordu. *Ben seviliyorum*. Sonra bıçağı kaldırıp ucunu kadının şahdamarına doğrulttu ve eğilip tüm ağırlığını vererek bıçağı sapladı. Ilık kan buz gibi soğukta tenine sıçrarken onu sevinç ve dehşetle ürpertti.

Bıçağın sapını sıkıca tuttu. Titreşimler kadının ruhunun bedenini terk ettiğini haber veriyordu. Kan üçüncü defa fışkırdıktan sonra akmaya başladı. Birkaç saniye sonra bıçak ona Helene Röed’in öldüğünü söyledi.

Prim bıçağı çekip onun yanında yere oturdu. Gözyaşlarını sildi. Soğuktan, korkudan ve gerginlikten titriyordu. İşi hiç kolaylaşmıyor, daha da kötüleşiyordu. Ama bunlar masumlardı. Geriye suçlu olan kalmıştı. O çok farklı olacaktı. Markus Röed’in canını almak büyük keyif olacaktı. Ama o piç kurusu önce acı çekecek, ölüm ona kurtuluş gibi gelecekti.

Prim teninde bir şey hissetti. Hafif bir yağmur. Başını kaldırdı. Siyah. Bu gece daha fazla yağmur bekleniyordu. İzlerin büyük kısmını silip süpürecek ama hâlâ yapması gereken işler vardı. Üzerinde kalan tek şeye, saatine baktı. Dokuz buçuktu. Verimli çalışabilirse saat on buçukta şehir merkezine dönmüş olabilirdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Cumartesi

Tapetum lucidum

Gece yarısına bir saat vardı ve ıslak patikalar Saray Bahçeleri'ndeki lambaların ışığında parlıyordu.

Harry keyifli bir uyuşukluk hissediyordu ve gerçeklik de uygun biçimde çarpıtılmıştı. Yani yanılmanın bilincinde, zihinsel olarak acı çekmediği, sarhoşluğun en tatlı noktasındaydı. O ve Alexandra parkta yürüyorlardı. Karşılaştıkları yüzler geçip gidiyordu. Alexandra ona destek olmak için Harry'nin kolunu omzuna atmış, kendi kolunu da onun beline dolamıştı. Hâlâ kızgındı.

"Bize içki vermeyi reddetmeleri başka" diye tısladı.

"Bana içki vermeyi reddettiler" dedi Harry, adımlarından çok daha düzgün bir diksiyonla.

"Bizi dışarı atmaları başka."

"Beni dışarı attılar" dedi Harry. "Barmenlerin kafasını bara dayayıp uyuyan müşterileri sevmediklerini fark ettim."

"Olsun. Bunu yapma şekilleri kötü."

"Daha kötü şekiller de var Alexandra. İnan bana."

"Öyle mi?"

"Tabii. Bu, dışarı atıldığım en nazik yollardan biriydi. Hatta en sevdiğim beş dışarı atılma listeme bile girebilir."

Alexandra gülerek başını Harry'nin göğsüne yasladı. Sonuç olarak Harry yoldan çıkıp kraliyet bahçesine girince köpeğinin

geri çekilebilir tasmaşını tutan yaşlı bir adam onlara ters ters baktı.

Alexandra Harry'yi tekrar düzgün yola soktu. "Lorry'ye gidip bir kahve içelim" dedi.

"Bir de bira" dedi Harry.

"Kahve. Tabii tekrar dışarı atılmak istemiyorsan."

Harry düşünüp "Tamam" dedi.

Lorry kalabalıktı ama giriş kapısının solundaki üçüncü kabinde Fransızca konuşan iki adamın yanına oturdular ve koca fincanlarda dumanı tüten kahveleri geldi.

Alexandra "Cinayetler hakkında konuşuyorlar" diye fısıldadı.

"Hayır" dedi Harry. "İspanya İç Savaşı hakkında konuşuyorlar."

Kahvelerini içip biraz ayılmış olarak gece yarısı Lorry'den çıktılar.

"Benim evime mi, seninkine mi?" diye sordu Alexandra.

"Başka alternatif yok mu?"

"Hayır" dedi Alexandra. "Benim evime. Yürüyerek gideceğiz ve temiz hava alacağız." Alexandra'nın evi Marcus Thrane geçidinde, St. Hanshaugen ve Alexander Kiellands arasında bir apartmandaydı.

Alexandra yatak odasında onu soyarken "Geçen defadan sonra taşınmışsın" diye fark etti Harry, dengede durmaya çalışarak. "Ama yatak aynı."

"Güzel anılar mı geldi aklına?"

Harry düşündü.

Alexandra "Salak" diyerek onu yatağa itti ve diz çöküp pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Harry "Alexandra..." diyerek elini onun eline koydu.

Alexandra durup ona baktı.

"Bunu yapamam" dedi Harry.

"Çok mu sarhoşsun?"

"Muhtemelen o da var. Ama bugün onun mezarına gittim."

Harry o an Alexandra'nın aşağılanmışlık duygusuyla öfkelenmesini, soğuk davranmasını, kibirlenmesini bekledi. Ama Alexandra onun yerine gözlerinde yorgun bir teslimiyetle ona baktı.

Onu pantolonuyla yorganın altına itip ışığı kapattı ve arkasından içeri girdi. Yanına kıvrıldı.

“Canın hâlâ yanıyor mu?” diye sordu.

Harry bu duyguyu tarif etmenin başka bir yolunu bulmaya çalıştı. Boşluk. Kayıp. Yalnızlık. Korku. Hatta panik. Ama Alexandra tam üzerine basmıştı, en ağır basan duygu acıydı. Başıyla onayladı.

“Şanslısın” dedi Alexandra.

“Şanslı mı?”

“Birini canın bu kadar yanacak ölçüde sevdiğin için.”

“Hımm.”

“Kulağa sıradan geldiyse özür dilerim.”

“Hayır, haklısın. Duygularımız sıradan zaten.”

“Birini sevmenin ya da seilmeyi istemenin sıradan olduğunu kastetmedim.”

“Ben de öyle.”

Birbirlerine sarıldılar. Harry karanlığa baktı. Sonra gözlerini kapattı. Raporların yarısı kalmıştı. Cevap orada yatıyor olabilirdi. Orada değilse bir kenara attığı, ama Truls’la Schröder’in yerindeki konuşmasından sonra tekrar tekrar ortaya çıkan umutsuz planı denemek zorunda kalacaktı. Bir süre sonra uykuya daldı.

Mekanik bir boğaya binmişti. Ona sıkıca tutunup içki siparişi vermeye çalışırken boğa da vücudunu bir o yana bir bu yana savuruyordu. Barın arkasındaki barmene odaklanmaya çalışsa da sarsıntılar çok şiddetliydi. O kadar ki karşısındaki yüzler bulanıklaştı.

“Ne istiyorsun Harry?” Rakel’in sesiydi bu. “Bana ne istediğini söyle.”

Gerçekten o muydu? *Boğanın durmasını istiyorum. Seninle birlikte olmasını istiyorum.* Harry bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Boğanın boynundaki düğmelere basınca savrulmalar ve dönüşler daha şiddetlenip hızlandı.

Bir bıçağın eti kesmesine benzer bir ses duydu ve kadın çılgık attı.

Boğa yavaşladı, sonunda tamamen durdu.

Harry barın arkasında kimseyi göremese de aynalı raflardan, şişelerden ve bardaklardan kan akıyordu. Şakağına sert bir şeyin bastırıldığını hissetti.

“Borçlu olduğumu söyleyebilirim” diye fısıldadı tam arkasından bir ses. “Evet, bana bir hayat borçlusun.”

Harry aynaya baktı. Tepeden gelen ışıktaki kendi kafasını, silahın namlusunu ve tetikteki parmağı gördü. Silahı tutan adamın yüzü karanlıktaydı ama parıldayan beyaz bir şey görebiliyordu. Çıplak mıydı? Hayır, beyaz bir yakaydı bu.

Harry “Bekle!” diyerek arkasını döndü. Asansördeki adam değildi. Camaro’nun isli camının arkasındaki adam da değildi. Björn Holm’du bu. Kızıl saçlı meslektaşı silahı kendi şakağına dayayıp tetiği çekti.

“Hayır!”

Harry yatakta oturduğunu fark etti.

Bir ses “Aman Tanrım!” diye mırıldanırken Harry yanındaki beyaz yastıktaki siyah saçları gördü. “Neler oluyor?”

“Hiç” dedi Harry boğuk bir sesle. “Sadece rüya görüyordum. Gitmeliyim.”

“Neden?”

“Raporları okumalıyım. Yarın sabah Gert’le parkta yürüyüş yapacağıma söz verdim.” Harry yataktan kalkıp sandalyenin üzerindeki gömleğini üzerine geçirdi ve düğmelerini iliklemeye başladı. Midesi bulanıyordu.

“Onu göreceğin için mutlu musun?”

“Sadece zamanında orada olmak istiyorum.” Harry eğilerek Alexandra’nın alnına bir öpücük kondurdu. “İyi uykular ve güzel akşam için teşekkür ederim. Kendim çıkarım.”

Harry avluya vardığında kustu. Midesi çalkalanmaya başlayıp içindekiler pis kaldırım taşlarına çarpmadan önce tekerlekli iki yeşil plastik çöp konteynerini kenara itmeyi başardı. Toparlanmaya çalışırken karanlıkta, avlunun diğer tarafındaki duvarda kırmızı renkli parlak bir şey gördü. Kedi gözüydü bu. *Tapetum lucidum*, demişti Lucille ona, gözün arka kısmında bulunan ve şu an zemin kat penceresinden gelen ışığı yansıtan tabaka. Hareketsizce oturduğu yerden ona bakan kediye de seçebiliyordu. Harry ancak gözleri karanlığa alıştığında kedinin dikkatini çekenin kendisi değil de bir fare olduğunu fark etti. Fare tekerlekli konteynır-

ların arasından ağır adımlarla kediye doğru ilerledi. Harry'nin Doheny Drive'daki bungalovda geçirdiği son sabahtan bir dejavu yaşıyordu sanki. Fare uzun, parlak kuyruğunu, kendi ipini darağacına sürükleyen bir mahkûm gibi arkasında sürüklüyordu. Kedi öne doğru uzanıp hızlı bir hamleyle dişlerini farenin boynuna geçirdi. Kedi ölü fareyi onun önüne bırakırken midesi tekrar bulanmaya başlayan Harry evin duvarına yaslandı. Işıltılı gözler alkış bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Burası bir tiyatro, diye düşündü Harry. Birilerinin bizim için yazdığı rolleri bir süre oynadığımız lanet olası bir tiyatro.

Pazar

Thanh, Mons'a vardığında sabah güneşi yağmurdan ıslanmış sokakları henüz kurutmamıştı.

Dükkânın anahtarları yanında değildi. Pazar günüydü ve burası gezdirdiği köpekleri teslim aldığı buluşma noktasıydı. Müşteri yeniydi, bir gün önce aramıştı. İnsanların evcil hayvanlarına kendilerinin bakabildiği hafta sonlarında köpek bakıcılığı hizmeti istemesi pek de alışıldık bir durum değildi. Thanh yürüyüşü dört gözle bekliyordu ve köpeğin biraz koşmak isteyebileceğini düşünerek spor kıyafetlerini giymişti. Annesiyle birlikte önceki günü yemek yaparak geçirmişlerdi. Babası hastaneden eve dönmüştü ve doktor ona çok fazla yememesini ve baharatlı yiyeceklerden uzak durmasını sıkıca tembihlemiş olmasına rağmen annesinin servis ettiği bütün yemekleri iştahla yemiş, onu sevindirmişti.

Thanh, Vestkanttorget'in çakıl taşlı parkında köpekli bir adamın kendisine doğru geldiğini gördü. Köpek bir Labrador'du ve yürüyüşünden anlaşıldığı üzere displazisi vardı. Yaklaştıkça, onun iki gün önce dükkâna gelen polis memuru olduğunu fark etti. Muhtemelen üzerinde takım elbise olduğu için Thanh'ın aklına ilk gelen bir pazar ayinine ya da kabul törenine gideceği için bir köpek bakıcısına ihtiyacı olduğuydu. Ama dükkâna ilk geldiğinde de takım elbise giymişti; belki de bu onun iş kıyafetiydi. Dolayısıyla adam Thanh'ı ikna edip dükkâna girmeyi planlıyorsa anahtarları yanında getirmediği iyi olmuştu.

“Merhaba” dedi adam gülümseyerek. “Adım Sung-min.”

“Thanh” diye kendini tanıttıktan sonra kuyruğunu sallayan köpeği okşadı.

“Thanh. O da Kasparov. Ödemeyi nasıl yapmam gerekiyor?”

“Vipps. Uygulaman varsa tabii. İstersen makbuz da verebilirim.”

Sung-min “Yani bir polis için kayıt dışı çalışmaz mısın?” diye güldü ama kız gülmeyince “Kusura bakma, kötü bir şakaydı” diye toparlamaya çalıştı. “Sana biraz eşlik etmemin sakıncası var mı?”

Thanh “Yok tabii ki” derken Kasparov’un tasmaşının William Walker olduğunu fark etti. Pahalı bir markaydı bu ama köpeğin boynunda yumuşak ve hoş duruyordu. Dükkânda bunlardan stoklamak istemişti ama Jonathan reddetmişti.

“Ben genelde Frogner Park’ta yürürüm” dedi Thanh.

“Olur.”

Güneye doğru yürüdüler ve parkın olduğu yönde Fuglehaug-gata’ya döndüler.

“Spor kıyafetleri giymişsin ama ne yazık ki Kasparov artık koşmıyor.”

“Fark ettim. Ameliyat ettirmeyi düşündün mü?”

“Evet” dedi Sung-min. “Birkaç defa. Ama veteriner tavsiye etmedi. Doğru beslenme ve –kötü olduğu dönemlerde– ağrı kesici ve antienflamatuarlar sayesinde durumu iyiye gidiyor.”

“Köpeğini önemseydiğin belli.”

“Ah, evet. Senin köpeğin var mı?”

Thanh başını iki yana salladı. “Ben daha çok kısa süreli ilişki kuruyorum. Kasparov’la olduğu gibi.”

Şimdi ikisi de güldü.

“Korkarım geçen gün patronunla pek anlaşılamadık” dedi. “Her zaman böyle asık suratlı mıdır?”

“Bilmiyorum” dedi Thanh. Polis memuru sessiz kalınca Thanh kendisinden bir yorum beklediğini anladı. Buna mecbur değildi tabii ama böyle duraksamalar ortada şüpheli bir durum varmış da ağzından bir şey kaçırmamaya çalışıyormuş gibi bir anlama gelebilirdi.

“Onu o kadar iyi tanımıyorum” dedi. Böyle söyleyince de Jonathan’la arasına mesafe koymak istiyormuş gibi görünebilir, bu da Jonathan’ı kötü bir duruma düşürebilirdi ama niyeti kesinlikle bu değildi.

“Çok tuhaf” dedi polis memuru. “Yani dükkânda sadece siz ikiniz varken birbirinizi tanımamanız.”

“Evet” dedi Thanh. Kirkeveien’deki yaya geçidinde, kırmızı ışıktaki durmuşlardı. “Biraz tuhaf olabilir. Ama zaten sen onun ülkeye bir şey sokup sokmadığını sormak istiyorsun ama ben bilmiyorum.”

Thanh gözünün ucuyla memurun kendisine baktığını görebiliyordu ve yeşil ışık yandığında öyle hızlı yürüdü ki, memur kaldırımında öylece kalakaldı.

Sung-min evcil hayvan dükkânında çalışan kızın peşinden aceleyle gitti.

Sinirlenmişti. Belli ki bu iş bir yere varmayacaktı, kız tetikteydi ve konuşmak istemiyordu. İzin gününü boşa harcamıştı ve dün Chris’le tartıştıkları için morali de bozuktur.

Bir çiçek satıcısı Frogner Park’ın anıtsal ana kapısının yanında durmuş, rengârenk çiçekleri gelenlere sunuyordu.

“Güzel sevgiliye bir gül.”

Satıcı bir adım öne çıkarak Sung-min’le Thanh’ın yöneldiği küçük yan kapıyı kapattı.

Sung-min “Hayır, teşekkür ederim” dedi.

Satıcı, Sung-min onu yanlış duymuş gibi, bozuk Norveç aksanıyla söylediğini tekrar etti.

“Hayır” dedi Sung-min ve satıcının etrafından dolaşıp kapıdan geçen Thanh ve Kasparov’un peşinden gitti.

Ama satıcı kararlıydı.

“Güzel kız için bir gül...”

“Hayır!”

Adam belli ki Sung-min’i kıyafetine göre değerlendirip bunu karşılayabileceğini ve Asyalı göründükleri için de Thanh’la çift olduklarını düşünmüştü. Mantıksız bir çıkarım değildi bu aslında, başka gün olsa Sung-min’i rahatsız edecek bir çıkarım da değildi.

Önyargılar onu kolay kolay kıskırtamazdı; sonuçta bunlar sadece insanların karmaşık bir dünyayla başa çıkma yöntemlerinin bir parçasıydı. Sung-min daha çok, kendini en zararsız önyargılara maruz kaldığına inanıp alınganlık gösteren benmerkezci insanlara sinir olurdu. "Bir gül..."

"Ben eşcinselim."

Satıcı durup bir süre boş gözlerle Sung-min'e baktı. Sonra dudaklarını ıslatıp plastik ambalajlı, solgun çiçeklerden birini uzattı.

"Güzel kıza..."

"Ben eşcinselim!" diye kükredi Sung-min. "Anlıyor musun? Olabildiğince eşcinsel!"

Çiçek satıcısı geri adım atarken Sung-min kapıdan girip çıkan insanların dönüp onlara baktığını gördü. Thanh yüzünde şaşkın bir ifadeyle dururken Kasparov kısa bir havlama sesiyle tasmağını gererek sahibinin yardımına koştu.

"Affedersin." Sung-min iç geçirdi. "Al." Çiçeği alıp satıcıya yüz kronluk bir banknot uzattı.

Satıcı "Hiç bozukluğum..." diye başladı.

"Sorun değil." Sung-min Thanh'ın yanına yürüyüp gülü ona uzattı.

Genç kız önce şaşkınlıkla ona baktı. Sonra gülmeye başladı.

Sung-min durumun komikliğini görmeden bir an tereddüt etti ve sonra o da güldü.

Thanh "Babam hep sevgiliye çiçek vermenin genel olarak bir Avrupa geleneği olduğunu söyler" dedi. "Antik Çağ'da Yunanlılar, Ortaçağ'da Fransızlar ve İngilizler."

"Evet, ama gül aslında bizimle aynı kıtadan geliyor" dedi Sung-min. "Güney Kore'de, doğduğum Samcheok'ta çok ünlü bir gül festivali yapılır. Ve mugunghwa, yani Şaron gülü, Kore'nin ulusal sembolüdür."

"Evet ama mugunghwa tam anlamıyla gül mü?"

Monolith'e vardıklarında sohbet konusu çiçeklerden evcil hayvanlara geçmişti.

Thanh parkın tepesinden Sköyen'e bakarken "Jonathan hayvanları gerçekten seviyor mu, bilmiyorum" dedi. "Sanırım kendini

bu işin içinde buldu. Bir bakkal ya da elektronik mağazası da açabilirdi.”

“Ama ithalat yasağından sonra Hillman Pets stoklamaya devam edip etmediğini bilmiyorsun, öyle mi?”

“Devam ettiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Dükkâna uğradığımda çok stresliydi.”

“Belki korktuğu bir şey...”

“Evet?”

“Bir şey yok.”

Sung-min derin bir nefes alıp “Ben gümrük memuru değilim. Onu yasadışı ithalat yapmakla suçlayamam. Üzerinde çalıştığım şey, böyle dolambaçlı bir yoldan geçerek de olsa o iki kızı öldüren adamı yakalamamıza yardımcı olabilecek bir ipucu bulmak. Tabii bu sayede daha fazla insanın ölmesini engellemek.”

Thanh başını salladı. Karar vermeden önce biraz tereddüt etmişti sanki. “Jonathan’ın yasadışı bir şey yaptığına dair tek bilğim, birisinin Londra’dan getirdiği tilki yavrusunu kabul etmesiydi; tilkiler orada şehirlerde yaşıyor sanırım. Ülkeye tilki sokmak suç ve bu kişi de bunu öğrendiğinde sanırım korktu. Onu uyutmak için veterinerlere gitmeyi göze alamadı ve kendisi de yapamadı, bu yüzden yavruyu Jonathan’a verdi. Ve tabii bu işten sıyrılmak için ona yüklü bir ödeme yapmak zorunda kaldı.”

“İnsanlar böyle şeyler yapar mı?”

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun. İki defa köpeğini almadan ortadan kaybolan insanlarla karşılaştım.”

“Ne yaptın peki?”

“Onları eve götürdüm. Ama yerimiz dar olduğu için sonunda onları hayvan barınağına götürmek zorunda kaldım. Çok üzücüydü.”

“Tilki yavrusuna ne oldu?”

“Bilmiyorum, bilmek istediğimi de sanmıyorum. O yavruyu çok sevmiştim.” Sung-min kızın gözlerinin nemlendiğini gördü. “Bir gün aniden kayboldu. Herhalde onu tuvalete atıp sifonu çekmiştir.”

“Tualete mi?”

“Hayır, tabii ki hayır. Ama dediğim gibi Nhi’den nasıl kurtulduğunu bilmek istemiyorum.” Yürümeye devam ederken Thanh

ona planlarından, veteriner olma hayalinden bahsetti, Sung-min dinledi. Bu kızı sevmemek mümkün değildi. Üstelik zekiydi ve artık köpeğine baktırmak için onunla iletişime geçmiş gibi davranmasına gerek kalmadığından yol boyunca ona eşlik etti. Sorgulamaları sonuçsuz kalmıştı ama en azından dört ayaklı bir arkadaşla kendisi kadar değer veren biriyle vakit geçirmekten memnundu.

Tekrar Mons'a döndüklerinde "Ah" dedi Thanh. "Jonathan gelmiş."

Dükkânın kapısı açıktı ve önünde bir Volvo park halinde bekliyordu. Bir adam açık yolcu kapısına yaslanmıştı. Elektrik süpürgesinin sesi yüzünden muhtemelen onları duyamıyordu. Ayaklarının dibindeki su kovanın ağzından köpükler dökülüyordu. Araba ıslaktı ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Asfaltın üzerindeki hortumdan hâlâ su damlıyordu.

Sung-min, Kasparov'un tasmaını alırken fark edilmeden gitsin ve görüşmelerinden bahsedip bahsetmeme kararını Thanh'a mı bıraksın, diye düşündü. Ancak karar vermesine fırsat kalmadan dükkân sahibi doğruldu ve onların olduğu tarafa döndü.

Sung-min adamın durumu anlayıp doğru yorumlarken gözlerinin nasıl parladığını gördü.

Ardından diğerlerinin bir şey söylemesine fırsat vermeden "Kilise ayini sırasında araç yıkamak Hristiyanlığa aykırı değil mi?" dedi.

Adamın gözleri kısıldı.

"Parkta yürüyüşe çıkmıştık" diye ekledi Thanh hızlıca. "Köpeğini gezdirdim."

Sung-min kızın sesinin bu kadar endişeli çıkmamasını diledi. Savunmaya geçmesi gereken kendileri değil, o adamdı ne de olsa.

Adam tek kelime etmeden elektrikli süpürgeyi ve hortumu dükkâna taşıdı. Tekrar dışarı çıkıp kovayı aldı ve içindekileri kaldırıma boşalttı. Sabun köpükleriyle kirli su Sung-min'in el yapımı ayakkabılarının etrafında birikti.

Sung-min bunu fark etmemişti bile, tüm dikkatini boş kovayla dükkâna dönen adama vermişti. Bu öfke, sadece bir polisin rahatsızlık vermesinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa adam korkmuş

muydu? Sung-min tam olarak hangi sinire dokunduğunu bilmesede bir şeye dokunduğu kesindi. Adam dışarı çıkıp dükkânın kapısını kilitledikten sonra onlara hiç bakmadan arabasına yürüdü. Sung-min lastiklerden rögar kapağına akan suyun içindeki toprak parçalarını gördü.

“Arabayla ormana mı gitmiştin?” diye sordu Sung-min.

Adam “Yanlış kapıyı çalıyorsun” diyerek sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı.

Sung-min, sakın bir pazar günü geçiren Neuberggata’da Volvo’nun hızla ilerlemesini izledi.

“Bagajda ne vardı?”

“Kafes” dedi Thanh.

“Kafes” diye tekrarladı Sung-min.

“Ah” diye fısıldadı Katrine, Harry’nin koluna sardığı kolunu geri çekerek.

“Ne oldu?” diye sordu Harry.

Katrine cevap vermedi.

“Ne oldu anne?” diye sordu Harry’nin elini tutan Gert.

“Birini gördüğümü sandım” dedi Katrine gözlerini kısıp Monolit’in arkasındaki tepeye bakarak.

“Yine mi Sung-min?” dedi Harry. Katrine ona, Gert’le birlikte kapıda beklerken Sung-min’in bir kızla birlikte parka girdiğini gördüklerini söylemişti.

Katrine, Sung-min’in kendisini görmesini istememişti; meslektaşlarının onu Harry’yle birlikte görmesini istemiyordu. Dolayısıyla güneşli bir pazar günü Frogner Parkı riskli bir tercih olmuştu. İçerisi zaten yeterince kalabalıktı, hatta dün geceki yağmurdan sonra muhtemelen hâlâ ıslak olan çimlerde oturanlar bile vardı.

“Hayır, şey sandım...” Katrine duraksadı.

“Görüştüğün adam mı?” diye sordu Harry, kar tulumlu Gert, Harry Amcasının koluna onu tekrar havalandırıp savurması için asılırken.

“Sanki. Birini düşünüyorsun, sonra baktığın her yerde onu görmeye başlıyorsun, bilirsin.”

“Yani onu tepede mi gördün?”

“Hayır, o olamaz, bugün işe gidecekti. Ama yine de seninle kol kola yürüyemem Harry. Bir meslektaşım la karşılaşır sak ve ikimizi görürlerse...”

“Biliyorum” dedi Harry saate bakarak. İki tam gün kalmıştı. Katrine’ye birkaç saati olduğunu, sonra otele dönüp çalışması gerektiğini söylemişti. Ama aslında sırf bir şeyler yaptığını hissetmek istediği için öyle dediğini, orada bir şey bulamayacağını biliyordu. Bir şeyler *olması* gerekiyordu.

“O taraftan değil, bu taraftan!” Gert, Harry’yi ağaçlara doğru çekiştirip çocuk parkına ve çocukların tırmanıp içinde oynadığı minyatür ahşap Frogner Kalesi’ne giden yola soktu.

“Adı ne demiştin?” diye sordu Harry masumca.

“Fognav Kalası!”

Harry gülmemek için kendini tutarken Katrine’nin uyaran bakışlarını gördü. Ona ne oluyordu böyle? Uykusuzluğun insanları psikoza sokabileceğini duymuştu; o aşamaya mı gelmişti?

O an telefonu çalınca ekrana baktı. “Buna bakmalıyım. Siz ikiniz devam edin.”

“Harika gece için teşekkürler” dedi telefona, diğer ikisi işitme menzilinden çıktığında.

“Hayır, ben *sana* teşekkür ederim” dedi Alexandra. “Ama bunun için aramadım. İşt eyim.”

“Pazar günü mü?”

“Gecenin bir yarısı rapor okumak için bir kızın sıcak yatağını terk edersen o da biraz çalışmak isteyebilir.”

“Haklısın.”

“Aslında tezim için gelmiş tim ama kâğıt havludaki sıvının DNA analizinin çıktığını görünce sonuçları hemen öğrenmek isteyeceğini düşündüm.”

“Hımm.”

“Susanne Andersen’in meme ucunda bulduğumuz tükürük le aynı DNA profilinde.”

Harry’nin aşırı yorgun beyni bilgiyi yavaş yavaş algı larken kalp atışları hızlandı. Bir şeyler *olsun* istiyordu ve şimdi olmuştu.

İnsan bundan daha azı için bile dindar olabilirdi. Ama bu kadar şaşırmaması da gerekirdi. Susanne'nin memesindeki tükürüğün kime ait olabileceğine dair şüphesi, Markus Röed'den usulsüzce DNA almasını sağlayacak kadar güçlüydü ne de olsa.

Harry "Teşekkürler" diyerek aramayı sonlandırdı.

Parka döndüğünde Katrine'yi kalenin önündeki kumda dört ayak üzerinde buldu. Kadın kişniyor, sırtında oturan Gert de topuklarını Katrine'nin iki yanına vuruyordu. Katrine pozisyonunu değiştirmeden Gert'in şövalyelerle ilgili bir film izlediğini ve şato-ya at sırtında gelmek için ısrar ettiğini açıkladı.

"Susanne'nin üzerinde bulunan tükürük Markus Röed'e ait-miş" dedi Harry.

"Nereden biliyorsun?"

"Röed'in DNA'sını Alexandra'ya gönderdim."

"Lanet olsun."

"Anne..."

"Anneler kötü şeyler söylememeli, evet. Ama usulsüzce elde edilmesi yasalara aykırı, dolayısıyla bunu mahkemede kullanamayız."

"Polis prosedürlerine uygun şekilde yapılmadı, doğru ama biz de tam bunu konuşmadık mı zaten? Polis departmanı dışından birinin elde ettiği bilgileri kullanmanızı engelleyecek hiçbir şey yok."

"Şey onu?.." Katrine başıyla binicisini işaret etti. Harry, Gert'in tüm itirazlarına rağmen onu indirdi ve Katrine ayağa kalktı.

"Röed'in karısı hâlâ o saatte birlikte olduklarını doğrulasa da bu onu tutuklamak için yeterli olabilir" dedi, pantolonunun dizlerindeki kumu silkeleyip kulelerden birindeki kaydırağa doğru koşan Gert'i izleyerek.

"Hımm. Sanırım Helene Röed'in bu konuda biraz tereddütleri var."

"Öyle mi?"

"Onunla konuştum. Mazeret konusunu boşanma davasında pazarlık kozu olarak kullanacak." Katrine kaşlarını çattı ve o sırada çalmaya başlayan telefonunu çıkarıp ekrana baktı.

"Bratt."

Çalışırken kullandığı sesi, diye düşündü Harry. Yüz ifadesindeki değişimden gerisini tahmin etti.

Katrine “Hemen geliyorum” diyerek telefonu kapattı. Harry’ye bakıp “Bir ceset bulunmuş. Lillöyplassen” dedi.

Harry bir an düşündü. Orası Snaröya’nın ucundaki bataklık alan değil miydi?

“Tamam” dedi. “Ama müfettişleri oraya götürmek için bu acele niye? Röed’i tutuklatmaya odaklanman gerekmiyor mu?”

“Aynı dava. Bir kadın. Ve kafası kesilmiş.”

“Kahretsin.”

“Bu arada onunla oynayabilir misin?” Katrine başıyla Gert’i işaret etti.

“Günün geri kalanında meşgul olacaksın” dedi Harry. “Ve bu gece. Röed’in...”

“Bu dış kapının ve evin anahtarları.” Katrine bir anahtarlıktan iki anahtar çıkardı. “Buzdolabında yemek var. Bana öyle şüpheyle bakma, ne de olsa baba sensin.”

“Hımm. Anlaşılan işine geldiği zaman baba oluyorum.”

“Doğru. Şimdi de sürekli şikâyet eden polis eşi gibi konuştun.” Katrine ona anahtarları uzattı. “Sonra Röed’i alacağız. Seni haberdar ederim.”

“Elbette” dedi Harry dişlerini sıkarak.

Katrine’nin kaydırağa doğru gidip Gert’e bir şeyler söyledikten sonra ona sarılmasını, ardından telefonu kulağında koşar adım parktan çıkmasını izledi. Birinin elini çekiştirdiğini hissetti ve Gert’in kendisine bakan yüzünü gördü.

“At ol.”

Harry gülümseyerek anlamamış gibi yaptı.

“At ol!”

Harry’nin gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken takım elbisesinin pantolonuna baktı ve kaybedeceğini anladı.

Pazar

Büyük memeliler

Saat sabahın on birini biraz geçiyordu. Güneş ısıtıyordu ama bir bulutun arkasına kaydığı an Katrine ürperdi. Bir ağaçlığın yanında durmuş, uzun sarı sahil otlarıyla kaplı kumsala ve biraz ötede, yelkenlilerin gidip geldiği ışıltılı denize bakıyordu. Döndü. Kadının cesedinin olduğu sedye, Sung-min'in kendisine doğru geldiği yolun tepesindeki ambulansa götürülüyordu.

"Eee?" dedi Sung-min.

"Kumsalın yakınlarındaki uzun otların arasında yatıyordu." Katrine derin bir iç geçirdi. "Çok kötü haldeydi, diğer ikisinden bile kötü. Buralarda genelde küçük çocuklu aileler erkenden yürüyüşe çıkar, dolayısıyla onlardan biri onu bulmuş olmalı."

"Ah yazık." Sung-min başını iki yana salladı. "Kimliği hakkındaki bilgi var mı?"

"Çıplaktı ve kafası kesilmişti. Kimse kayıp ihbarında bulunmamış. Şimdilik. Ama genç ve güzel olduğunu düşünüyorum, yani..."

Katrine cümlesini bitirmedi ama bunun uzun sürmeyeceğini söyleyecekti. Tecrübelerine dayanarak genç ve güzel kadınlar için daha erken kayıp ihbarı veriliyordu.

"Sanırım iz yok."

"Yok, şans failden yana, dün gece yağmur yağdı."

Sung-min aniden esen soğuk rüzgârın etkisiyle titredi. “Bunun şans olduğunu sanmıyorum Bratt.”

“Ben de öyle.”

“Cesedin kimliğini tespit etmek için proaktif bir yaklaşım mı izleyeceğiz?”

“Evet. VG’den Mona Daa’yı aramayı düşünüyordum. Bunu özel bir haber olarak veririz, karşılığında da bağımsız olarak bizim istediğimiz yönde yayınlarlar. Ne çok fazla ne de çok az bilgiyle. Sonra diğerleri onun yazısını alıntılar ve ayrıcalıklı muameleden şikâyet ederler.”

“Fena fikir değil. Daa sırf Vâge’de olmayan bir bilgiyi edinmek için bile bunu yapar.”

“Bence de.”

Kordon altına alınmış arama alanında fotoğraf çekip delil aramaya devam eden olay yeri teknisyenlerini sessizlik içinde izlediler.

Sung-min topuklarının üzerinde sallandı. “Bertine gibi o da bu-
raya arabayla getirilmiş, değil mi?”

Katrine başıyla onayladı. “Buradan otobüs geçmiyor ve kontrol ettiğimiz taksi firmaları da dün gece bölgeye müşteri getirmemiş, yani evet, büyük olasılıkla öyle.”

“Çevrede çakıl taşlı ya da toprak yol var mı?”

Katrine ona dikkatle baktı. “Lastik izi için mi? Ben buralarda sadece asfalt yollar gördüm. Ama lastik izleri de yağmurda silinip gitmiştir.”

“Elbette, ben sadece...”

“Sadece ne?”

“Hiç” dedi Sung-min.

“O zaman VG’yi arıyorum” dedi Katrine.

Saat on ikiye çeyrek vardı. Prim yağlıkâğıdı önüne yavaşça yaydı.

İçini yeni bir öfke dalgası kaplamıştı. İkisini birlikte gördüğünden beri bu duyguyu ara ara hissediyordu. Çifte kumrular gibi. Sevdiği kadın ve o adam. Bir erkekle bir kadın parkta birlikte yü-

rüyüş yapıyorsa neler olup bittiği konusunda çok az şüphe vardır. Adam kadının peşindeydi. Hem de polisti! Bu beklenmedik rakibi yolundan çekmek için henüz plan yapamamıştı ama yakında yapacaktı.

Yağlıkâğıt önünde yayılmış duruyordu ve ortasında bir göz vardı.

Prim ağzının kuruduğunu hissetti.

Ama yapmalıydı.

Gözü iki parmağının arasında tutarken mide bulantısının arttığını hissetti. Onu tekrar kusamazdı, bu israf olurdu. Gözü tekrar kâğıdın üzerine koyup derin ve sakin nefes alıp vermeye çalıştı. Telefonundan tekrar online gazetelere baktı. İşte sonunda çıkmıştı! VG'de. En üstte, bataklık alanın büyük bir görseli vardı. Henüz kimliği belirlenemeyen bir kadın cesedinin Snaröya'da Lillöyplassen yakınlarında bulunduğu haberi Mona Daa imzasıyla yayınlanmıştı. Cesedin başı yine yoktu ve VG öldürülen kadının kimliği konusunda herhangi bir bilgiye sahip olanları polisi aramaya çağırıyordu. Bunun yanı sıra, herhangi bir şeye tanık olmasalar da önceki akşam bölgede bulunanların polise başvurması isteniyordu. Mona Daa, polisin cinayetin Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen cinayetleriyle ilişkili olabileceği konusunda şimdilik yorum yapmaktan kaçındığını ancak bunun da yakında açıklığa kavuşacağını yazmıştı.

Prim makaleye baktı. Vergi kaçıran politikacı, Bodö/Glimt ile Molde arasındaki çatışma ve Doğu'daki savaşla ilgili birkaç haberin üzerinde yer alıyordu.

Orada, sahnenin ortasında, başrolde olmanın o tuhaf sarhoşluğunu hissetti. Büyülenmiş, nefesi kesilmiş tiyatro seyircisinin karşısında hikâyecinin sihirli değneğini sallarken annesi de böyle mi hissetmişti? Genleri ve tutkusu nihayet onun içinde de uyanıyor muydu?

Sahte isimle Letonya kayıtlı SIM kartıyla eBay'den aldığı diğer telefonu, kullan-at telefonunu çıkardı. VG'nin ihbar hattının numarasını tuşladı. Lillöyplassen'deki ölü kadınla ilgili aradığını söyleyerek onu Mona Daa'ya bağlamalarını talep etti.

Kadın telefona geldiğinde emir verir tonda konuşmuştu.

“Daa.”

Prim kendisine ait olduğunu kimsenin anlayamayacağını bildiği sesine daha derin bir ton katarak konuştu. “Kim olduğumun bir önemi yok ama çok endişeliyim. Bugün Frogner Park’ta Helene Röed’le buluşmam gerekiyordu. Ama gelmedi, telefonuna cevap vermiyor ve evde de değil.”

“Kim...”

Prim telefonu kapattı. Yağlıkâğıda baktı. Gözü alıp inceledi. Ağzına attı. Ve çiğnedi.

Saat on iki buçuğu geçtikten hemen sonra Johan Krohn Harry Hole’u aradı.

Daha sıcak bir hava dalgasının geleceğini bildiren hava raporuna inanmadığını söyleyen karısının bir fincan kahveyle yüzünü güneşe dönüp oturduğu verandadan içeri girmişti. Krohn, Harry’nin cevap vermesini beklerken ceketinin düğmelerini ilikle-di. Sonunda Harry’nin nefes nefese kalmış sesini duydu.

“Kusura bakma, antrenmanını mı böldüm?”

“Hayır, oyun oynuyorum.”

“Oyun mu?”

“Kaleye saldıran ejderha oldum.”

“Anlıyorum” dedi Johan Krohn. “Az önce Markus’tan bir telefon aldığım için seni aradım. Asistanı Adli Tıp Kurumu’nun iletişime geçtiğini söylemiş. Bir cesedi teşhis etmesini istemişler.” Krohn derin bir nefes aldı. “Helene olabileceğini düşünüyorlar.”

“Mm.”

Johan Krohn, Hole’un şaşırp şaşırmadığını anlayamadı.

“Ona eşlik etmek istersin belki. Cesedi de görebilirsin. Helene’ye ait olsun olmasın, katil muhtemelen aynı kişi.”

“Tamam” dedi Hole. “Buraya gelip üç yaşında bir çocuğa bakabilir misin?”

“Üç yaşında bir çocuk mu?”

“Hayvan rolü yapman hoşuna gider. Tercihen büyük memelilerden.”

Johan Krohn üzerinde Adli Tıp Kurumu yazan çağrı düğmesine ikinci defa bastı.

“Bugün pazar, çalıştıklarına emin misin?”

“Bir an önce gelip bu kapıyı çalmamı söylediler” dedi Markus Röed binanın dış cephesine bakarak.

Sonunda içeride yeşil önlüklü birinin cam kapıya doğru geldiğini gördüler ve kapıyı da o açtı. “Kusura bakmayın, meslektaşımın bugünlük mesaisi bitti” dedi adam cerrahi maskenin arkasından. “Ben Helge, otopsi teknisyeniyim.”

“Johan Krohn.” Avukat içgüdüsel olarak elini uzatınca teknisyen eldivenli ellerini kaldırarak başını iki yana salladı.

“Ölüler enfekte olabilir mi?” diye sordu Röed arkasından alaycı bir tonda.

“Hayır ama yaşayanları enfekte edebilirler” dedi otopsi teknisyeni.

Onun peşinden boş bir koridoru geçip penceresi, Krohn’un otopsi odası olduğunu tahmin ettiği bölüme bakan odaya girdiler.

“Kimlik tespitini hanginiz yapacak?”

Krohn başıyla Markus Röed’i işaret ederek “O” dedi.

Adam Röed’e kendisinininki gibi bir maske, önlük ve bone verdi.

“Ölen kişiyle akrabalık derecenizi sorabilir miyim?”

Röed bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. “Kocasıyım” dedi. Alaycı tonu gitmiş, orada yatanın gerçekten Helene olma ihtimali kafasına dank etmeye başlamıştı sanki.

Otopsi teknisyeni “Maskenizi takmadan önce bir bardak su için” dedi.

“Teşekkür ederim ama gerek yok” dedi Röed.

“Tecrübelerimize dayanarak böyle durumlarda vücutta sıvı bulunmasının iyi olabileceğini söyleyebilirim.” Otopsi teknisyeni sürahidenden bardağa su doldurdu. “İnanın bana, içeri girdiğimizde anlayacaksınız.”

Röed ona bakıp başını hafifçe sallayarak suyu içti.

Otopsi teknisyeni kapıyı açık bırakıp Röed’le birlikte içeri girdi.

Krohn cam bölmeye doğru gitti. Diğer ikisi beyaz bir çarşafın altında bir kadının yattığı sedyenin iki yanında durdular. Belli ki içeride mikrofon vardı ve pencerenin üzerindeki bir hoparlörden sesleri geliyordu.

“Hazır mısınız?”

Röed başıyla onaylayınca otopsi teknisyeni çarşafı kaldırdı.

Krohn cam bölmeden geri çekildi. Meslek hayatı boyunca cesetler görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Otopsi teknisyeninin sesi hoparlörden kuru ve fazlasıyla gerçekçi geliyordu.

“Çok üzgünüm ama görünüşe göre fail kadına aşırı şiddet uygulamış. Vücudun her yerinde bıçak darbeleri var ve midesi kesilmiş. Ama en kötüsü anüs çevresi olsa gerek. Fail bu bölgede bu düzeyde hasar yaratmak için bıçak ya da ellerinden başka bir şey kullanmış. Rektum yırtılmış ve yırtılma yukarı doğru devam ediyor. Dolayısıyla bir boru, kalın bir dal veya benzer bir şey kullanmış olmalı. Gereğinden fazla bilgi verdiysem üzgünüm ancak onun artık tanıdığınız ya da görmeye alıştığınız kadın olmadığını anlamanız için uygulanan şiddetin düzeyini açıklamamız gerekiyor. Bu yüzden acele etmeyin ve yaraların ötesini görmeye çalışın.”

Krohn maskeden dolayı Röed’in yüz ifadesini göremiyordu ama vücudunun titrediğini görebiliyordu.

“Bu-bunları... o hayattayken mi yapmış?”

“Keşke öldükten sonra yaptığınızdan emin olduğumuzu söyleyebilseydim ama mümkün değil.”

“Acı mı çekti yani?” Röed’in sesi ince ve ağlamaklıydı.

“Dediğim gibi, bilmiyoruz. Bazı yaraların kalp durduktan sonra oluştuğunu tespit edebildik ama hepsini değil. Çok üzgünüm.”

Röed’in dudaklarının arasından tek bir inilti çıktı. Johan Krohn ilişkilerinin hiçbir noktasında Markus Röed için üzülmemişi. Bir an olsun; müvekkili piçin tekiydi. Ama şu an ona acıyordu, muhtemelen kendi karısını o sedyeye, kendini de Röed’in yerine koyduğu için.

“Canınızın yandığını biliyorum” dedi otopsi teknisyeni “ama acele etmemenizi istemek zorundayım. Ona iyice bakıp Helene Röed olup olmadığını doğrulamanız gerekiyor.”

Krohn, Röed'in hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamasını, karısının ismini o parçalanmış cesetle bağlantılı olarak duymasına yordu.

O sırada arkasındaki kapı açıldı.

Gelen Harry Hole'du. Yanında siyah saçlı bir kadın vardı.

Hole onu başıyla kısaca selamladı. "Bu Alexandra Sturdza. Burada çalışıyor. Onu yolda yakaladık."

"Johan Krohn, Röed'in avukatı."

"Biliyorum" dedi Alexandra lavaboya gidip ellerini yıkarken. "Bugün erken saatlerde buradaydım ama gördüğüm kadarıyla asıl aksiyonu kaçırmışım. Kimliği tespit edildi mi?"

"Şu an tespit etmeye çalışıyorlar" dedi Krohn. "Bu şey... öyle basit bir iş değil."

Hole cam bölmeye gelip Krohn'un yanında durarak içeri baktı. "Öfke" dedi sadece.

"Anlamadım?"

"Ona yaptığı şey. Diğer ikisine yaptığından farklı. Bu öfke ve nefret."

Krohn kurumuş ağzını ıslatmaya çalıştı. "Yani Helene Röed'den nefret eden biri mi?"

"Olabilir. Ya da onun temsil ettiği şeyden nefret eden biri. Belki kendinden nefret eden, hatta onu seven birinden nefret eden biri."

Bir avukat olarak Krohn bu ifadeleri daha önce de duymuştu. Bunlar, mahkeme psikologlarının şiddet ve cinsel cinayet vakalarında kullandıkları standart denebilecek tanımlamalardı, sonuncusu hariç, kurbanı seven birinden nefret etmekle ilgili olan.

"Bu o." Röed'in hoparlörden gelen fısıltılı sesi otopsi odasının önündeki üç kişinin susmasına sebep oldu.

Siyah saçlı kadın musluğu kapatıp cam bölmeye döndü.

"Üzgünüm ama emin olup olmadığınızı sormalıyım" dedi otopsi teknisyeni.

Röed yine tüyleri diken diken eden ürpertici bir hıçkırıkla ağlayarak başını salladı ve cesedin omzunu işaret etti.

"Şu yara izi. Hindistan Chennai'e gittiğimizde sahilde ata binerken olmuştu. Bir yarış atı kiralamıştım; ertesi günkü yarışta koşacaktı. Birlikte çok güzellerdi. Ama at kumda koşmaya alışık

olmadığı için gelgitte oluşan çukuru görmedi. O kadar güzellerdi ki..." Sesi daha fazla çıkmadı ve yüzünü ellerine gömdü.

"Bu kadar zorlandığına göre at çok güzeldi demek" dedi siyah saçlı kadın. Krohn duyduklarına inanamayarak ona döndüğünde kadının soğuk bakışlarıyla karşılaştı ve dilinin ucuna gelen ters sözleri yuttu. Onun yerine öfkeyle Harry'ye döndü.

"Röed'den alınan DNA materyalini analiz etti" dedi Harry. "Susanne Andersen'in memesindeki tükürükle eşleşiyor."

Harry bunları söylerken Johan Krohn'un yüzünü inceledi. Avukat müvekkilinin masumiyetine gerçekten inanıyormuş gibi bariz bir şaşkınlıkla bakıyordu. Ama avukatların ve polislerin neye inandıklarının pek bir önemi yoktu. Araştırmalar, farklı meslek gruplarından insanların birinin yalan söylediğini anlama yetenekleri arasında çok az fark olduğunu ya da hiç fark olmadığını gösteriyordu, yani aslında herkes bu konuda John Larson'un yalan dedektörü kadar kötüydü. Öte yandan Harry, Krohn'un şaşkınlığının ya da Röed'in gözyaşlarının rol olduğuna inanmakta da zorlanıyordu. Bir adam kendi elleriyle ya da başkasına para vererek öldürdüğü bir kadının yasını tutabilirdi elbette. Harry, suçluluk duygusu, aşkın bitmesi, cinayete yol açan kıskançlık ve gerçeğin öğrenildiği anda ortaya çıkan ani şiddetin yarattığı duygu karışımıyla ağlayan çok sayıda suçlu koca görmüştü. Tanrım, o da alkolün zihnini bulandırdığı zamanlarda Rakel'i kendisinin öldürdüğüne inanmamış mıydı? Markus Röed önünde yatan kadını öldürmüş bir adama *benzemiyordu* ama Harry bunun nedenini ve nasıldığını tam olarak açıklayamıyordu. Gözyaşları fazla saftı. Harry gözlerini kapattı. *Gözyaşları çok mu saftı?* İç geçirdi. Bu ezoterik saçmalıkları boş verseydi ya; kanıt oradaydı ve her şeyi ortaya koyuyordu. Hem onu hem de Lucille'i kurtaracak mucize gerçekleşmek üzereydi, o halde onu kollarını açarak karşılamaması için ne gibi bir sebebi olabilirdi?

Odada bir vızıltı duyuldu.

"Ana kapıda biri var" dedi Alexandra.

"Polistir" dedi Harry.

Alexandra kapıyı açmaya gitti.

Johan Krohn ona baktı. "Onları sen mi aradın?"

Harry başıyla onayladı.

Röed odaya girip üzerindeki önlüğü, maskeyi ve boneyi çıkardı. "Onu ne zaman cenaze evine götürebiliriz?" diye sordu Krohn'a bakıp Harry'yi fark etmeden. "Onu bu halde görmekten nefret ediyorum." Sesi boğuk, gözleri nemli ve kızarmıştı. "Ve kafası. Onun için bir kafa yapmalıyız. Elimizde tonlarca resim var. Bir heykeltıraş bulabiliriz. En iyisi Johan. En iyisi olmalı." Sonra tekrar ağlamaya başladı. Harry odanın bir köşesine çekilmiş Röed'i yakından izliyordu.

Kapı açılıp biri kadın dört polis içeri girip ikisi Röed'i kollarından tutup üçüncüsü kelepçe taktığında, dördüncüsü ise neden tutuklandığını açıkladığında yaşadığı şaşkınlığı gözlemledi.

Röed kapıdan çıkarken, arkasındaki camdan sedyedeki kadının cesedine son bir kez bakmak istercesine başını çevirdi ama ancak Harry'yi görebilecek kadar çevirebilmişti.

Röed'in ona attığı bakış Harry'ye erimiş metal bir kalıba dökülüp saniyeler içinde sıcak, kırmızı ve akışkan halden soğuk, gri ve sert hale dönüştüğü dökümhanede çalıştığı o yazı hatırlattı.

Gitmişlerdi.

Otopsi teknisyeni içeri girdi ve maskesini çıkardı. "Merhaba, Harry."

"Merhaba Helge. Sana bir şey sormalıyım."

"Dinliyorum?" Adam önlüğünü astı.

"Suçlu birinin böyle ağladığını gördün mü?"

Helge düşünceli bir ifadeyle yanaklarını şişirip havayı yavaşça dışarı bıraktı. "Ampirizmle ilgili sorun da suçun kaynağını bulma konusunda her zaman cevap alamamamızdır, değil mi?"

"Hımm. İyi bir noktaya değindin. Peki?.." Harry başıyla otopsi odasını işaret etti.

Helge tereddüt etti.

"Otuz saniye" dedi Harry. "Kimseye söylemeyeceğim. En azından başını belaya sokabilecek hiç kimseye."

Helge gülümsedi. "Tamam. Biri gelmeden acele et o zaman. Ve hiçbir şeye dokunma."

Harry içeri girdi. Daha iki gün önce konuştuğu o neşeli insandan geriye kalanlara baktı. Ondan hoşlanmıştı. Kadın da ondan hoşlanmıştı, böyle bir hisse kapıldığı birkaç durumda yanılmamıştı. Başka bir hayatta olsa onu kahve içmeye davet edebilirdi. Başın kesildiği yerdeki yaraları ve kesiği inceledi. Ona bir şeyler hatırlatan hafif, belli belirsiz bir kokuyu içine çekti. Koku alma duyusu olmadığı için ceset kokusunu algılayamıyordu, bu o koku değildi. Tabii ki misk kokusuydu ve ona Los Angeles'ı hatırlatmıştı. Harry doğruldu. Kendisine ve Helene Röed'e ayrılan süre dolmuştu.

Harry ve Helge birlikte dışarı çıktıklarında polis aracının uzaklaştığını gördüler. Alexandra binanın ön tarafına yaslanmış, sigara içiyordu. "Şu iki sevimli çocuğa da bakın" dedi.

"Teşekkürler" dedi Harry.

"Sizden değil, şu ikisinden bahsediyorum." Alexandra ve omuzlarında üç yaşında bir çocukla, taksi tabelalı eski bir Mercedes'in önünde duran Keith Richards klonunun durduğu otoparkı başıyla işaret etti. Klon bir kolunu burnunun uzantısı gibi havaya kaldırmış, Harry'nin fil sesine benzettiği sesler çıkartıyor ve Harry'nin kasıtlı olmasını ümit ettiği bir şekilde sendeliyordu.

"Evet" dedi Harry, bir yandan da düşüncelerinin, şüphelerinin ve izlenimlerinin karmaşasını çözmeye çalışıyordu. "Sevimli."

"Öystein, davanın çözülmesini kutlamak için yarın Jealousy Bar'da ikinize katılıp katılmayacağımı sordu" dedi sigarayı Harry'ye uzatarak. "Gelir miyim?"

Harry uzun bir nefes çekti. "Gelir misin?"

"Evet, gelirim" dedi Alexandra, sigarayı tekrar ondan alarak.

Pazar

Orangotango

Basın toplantısı saat dörtte başlamıştı.

Katrine Şartlı Tahliye Salonu'na göz gezdirdi. İçerisi tıklım tıklım, ortamsa gergindi. Kurbanın ve gözaltındaki adamın isimleri ortalıkta dolaşmaya başlamıştı. Kedzierski orada bulunanlara davayla ilgili gelişmeleri anlatırken Katrine esnemesini bastırdı. Uzun bir pazar olmuştu ve bitmek bilmiyordu. Harry'ye mesajla nasıl gittiğini sormuş, *Gert'le beraber bir şeyler içmeye çıktık. Kakao,* diye cevap almıştı ve o da *ha ha ha* ve ciddi ifadeli bir emojiyle karşılık vererek onları düşünmemeye çalışıp odaklanması gereken şeye zihninde yer açmıştı. Kedzierski konuşmasını bitirdikten sonra sıra sorulara gelmişti. Sorular hızlı ve yoğun bir şekilde gelmeye başladı.

"NRK lütfen" dedi Enformasyon Müdürü, düzeni sağlamaya çalışarak.

"Markus Röed'in DNA testini reddettiğini bilmemize rağmen elinizde ona karşı bir DNA kanıtı nasıl olabiliyor?"

"Çünkü polis DNA testi yapmadı" dedi Katrine. "DNA materyalini polis teşkilatı dışından bir kişi elde etti ve materyali analiz ettirerek olay yerindeki DNA ile eşleştirdiğini doğruladı."

"Bu kişi kim peki?" diye sordu bir ses, salondaki uğultuyu bölerek.

“Bir özel dedektif” dedi Katrine.

Uğultular aniden kesildi. O kısa sessizlikte onun ismini söyledi ve bundan büyük keyif aldı. Çünkü Bodil Melling’in, aslında ne kadar kafasını koparmak istese de bu gerçeği, yani Harry Hole’un davayı onlar adına neredeyse çözdüğünü söylediği için peşine düşemeyeceğini biliyordu.

“Röed nasıl bir dürtüyle Susanne Andersen ve Bertine’yi öldür...”

“Bilmiyoruz” dedi Sung-min gazetecinin sözünü keserek.

Katrine yan gözle ona baktı. Bilmiyorlardı evet ama bunu konuşmuşlardı ve kıskanç bir kocanın karısını öldürmekle kalmayıp bunu seri cinayetlerin bir parçası gibi göstermek ve dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmak için rastgele kadın ve erkekleri de öldürdüğü eski cinayet davasını –aynı zamanda bir Harry Hole davası– hatırlatan Sung-min’di.

“VG” dedi Kedzierski.

“Madem davayı sizin adınıza Harry Hole çözdü, neden kendisi burada değil?” diye sordu Mona Daa.

“Bu polis sözcülerinin katıldığı bir basın toplantısı” dedi Kedzierski. “Hole ile kendiniz konuşabilirsiniz.”

“Ona ulaşmaya çalıştık ama cevap vermiyor.”

“Biz bir şey...” diye başladı Kedzierski ama Katrine onun sözünü kesti.

“Muhtemelen başka işleri vardır. Bizim de öyle, dolayısıyla davayla ilgili başka soru yoksa...”

Salonda protesto sesleri yükseldi.

Saat altı olmuştu.

“Bir bira” dedi Harry.

Garson başıyla onayladı.

Gert pipeti bırakarak başım kakao fincanından kaldırdı. “Büyü-kannem diyor ki bira içenler cennete gidemezmiş ve babamla tanışamazlarmış çünkü o öldü.”

Harry çocuğa bakarken aklına bir şey geldi. Bir birayla cehenneme gidiliyorsa Björn Holm’la orada buluşacak demekti. Etrafına

bakındı. Tek arkadaşı ve muhatabı yarım litrelik bira olan o yalnız adamlardan birkaç masada vardı. Sigara yasağı getirildikten bunca zaman sonra bile hâlâ alabildiği tütün kokusu gibi Schröder'in duvarlarına ve mobilyalarına işlemiş olsalar da ne onlar Harry'yi ne de Harry onları hatırlıyordu. O zamanlar kendisinden daha yaşlılardı ama Kapuçin Mezarlığı'ndaki iskeletlerin üzerindeki yazı alınlarına kazınmıştı sanki: *Siz şimdi neyseniz biz de eskiden olduk; biz şimdi neyse siz de o olacaksınız.* Harry tabii ki alkol bağımlılığının genetik olduğunu ailesinde, tıpkı kendi içinde şeker ve içki çılgınlıklarıyla sürekli beslenmek isteyen küçük şeytani bir kan emici, genler yoluyla geçmiş lanet bir parazit olduğunu her zaman biliyordu.

Telefon çaldı. Arayan Krohn'du. Sesinde kızgınlıktan çok durumu kabullenmişlik vardı.

"Tebrikler, Harry. İnternet gazetelerinde Markus'un sayende tutuklandığını okudum."

"İkinizi de önceden uyarmıştım."

"Polisin kullanamayacağı yöntemlerle."

"Beni bu yüzden işe almıştın."

"Evet. Sözleşmeye göre üç polis avukatı Röed'in suçlu bulunma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmeli."

"Bunu yarın hallederiz. Sonra tutarın transfer edilmesi gerekiyor."

"Bu arada Cayman Adaları'nda bana verilen..."

"Bunu bana sorma Krohn."

Bir duraksama oldu.

"Şimdi kapatıyorum Harry. Umarım uyuyabilirsin."

Harry telefonu tekrar Röed'in takım elbisesinin iç cebine koydu. Dikkatini, o sırada kakaosuyla ve duvarlardaki eski Oslo resimleriyle ilgilenen Gert'e çevirdi. Garson yarım litreyle tekrar geldiğinde Harry onu geri götürmesini isteyip parasını ödedi. Garsonun, son anda kontrolü ele alan bir alkolikle ilk deneyimi değildi bu anlaşılan çünkü tek kelime etmeden, hatta kaşlarını bile çatmadan birayla birlikte gözden kayboldu. Harry Gert'e baktı. Genleri düşündü.

“Büyükanne haklı” dedi. “Biranın kimseye faydası yok. Bunu unutma.”

“Tamam.”

Harry gülümsedi. Çocuk bu “Tamam”ı kendisinden öğrenmişti. Daha fazlasını öğrenmemesini diliyordu. Tam tersi, kendisine benzeyen nesiller istemiyordu. Karşısında oturan çocuğa hissettiği sevgi ve şefkat, sadece onu mutlu etmek, kendi hissettiğinden daha mutlu etme isteğinden kaynaklanıyordu. Pipetten bir cızırtı sesi yükselirken aynı anda Harry’nin telefonu da titredi.

Katrine’dan bir mesaj.

Eve döndüm. Siz neredesiniz?

“Eve, anneye gitme vakti” dedi Harry, yolda olduklarını bildiren bir mesaj yollarken.

Gert masanın ayağını tekmeleyerek “Sen nereye gideceksin?” diye sordu.

“Otele gidiyorum” dedi Harry.

“Hayıır.” Çocuk küçük, sıcak elini onunkinin üzerine koydu. “Ben uyurken o şarkıyı söyleyeceksin. İçki hakkında.”

“İçki mi?”

Gert “Ko keyn...” diye şarkı söylemeye başladı.

Harry gülmek istediye de boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. Lanet olsun. Neydi bu tam olarak? Ståle’nin ön hazırlama dediği şey mi? Harry’nin böyle hissetmesinin tek sebebi, çocuğun babası olduğunun kafasına yerleştirilmesi miydi? Yoksa daha fiziksel ya da biyolojik bir şey miydi, kanın birbirini çekmesi miydi?

Harry ayağa kalktı.

“Sen hangi hayvansın?” diye sordu Gert.

Harry “Orangotango” diyerek Gert’i sandalyesinden kaldırıp tek başına oturan bir müşterinin alkışını kazanan bir piruet yaptı. Sonra Gert’i yere bıraktı ve el ele kapıya yürüdüler.

Saat gece ondu ve Prim, Boss ve Lisa’yı az önce doyurmuştu. Tekrar haberleri izlemek için televizyonun karşısına oturdu. Sahneye koyduğu şeyin sonuçlarının keyfine bir kez daha varmak

için. Polis açıkça söylemese de, ağzından çıkan basmakalıp sözlerden olay yerinde herhangi bir kanıt bulamadıkları anlaşılıyordu. Helene arabadan indiğinde doğru kararı vermiş, çakıl taşlı yolda onu öldürmek zorunda kalmıştı. Geride DNA –bir saç teli, bir deri parçası ya da ter– bırakması kaçınılmazdı ve her an biriyle karşılaşabileceği bir yolda kapsamlı bir temizlik yapamayacağı için, çakıllı yolun olay yeri olarak belirlenmemesini sağlamak zorundaydı. Bu yüzden cesedi arabaya koyup adanın sonbahar gecesi geç saatlerde ıssız olduğundan, dolayısıyla uzun sazlıkların arkasında çalışabileceğinden emin olduğu diğer ucuna götürmüştü. Ertesi gün aileler ve çocuklar bölgeye akın ettiğinde Helene’nin cesedini bulacaklarından da fazlasıyla emindi. Önce Helene’nin kafasını kesmiş, sonra bedeniyle ilgilenip arabada Prim’in kalçalarına batırdığı tırnak altlarındaki kendi DNA’sını yıkayıp kazımişti. Dikkatli olması gerekiyordu çünkü daha önce yargılanmamış olsa da polisin veritabanında DNA profili vardı.

Televizyondaki kadın haber sunucusu telefonda erkek polis avukatıyla konuşurken ekranın sağ üst köşesinde Chris Hinnöy ismi ve bir fotoğraf belirdi. Röed’in gözaltında tutulması hakkında konuşuyorlardı. Diğer konuların heyecan vermemesi şaşırtıcı değildi, haber kanalları gün boyunca Markus Röed’in tutuklanmasına ve karısının öldürülmesine odaklanmış, Bodö/Glimt’in Molde karşısında aldığı kıl payı galibiyet bile çok az yer bulmuştu. İnternet gazetelerinde de durum aynıydı, her şey Markus Röed hakkındaydı. Tabii bu da dolaylı olarak kendisi, yani Prim hakkında olduğuna işaretledi. İnternet gazeteleri Markus Röed’in görsellerini paylaştıkça Harry Hole’un görselleri de ortaya çıkmaya başlamıştı. Markus Röed’in DNA’sını Susanne’nin göğsündeki tükürükle ilişkilendirenin o yabancı, özel dedektif olduğunu yazmışlardı. Çok şaşırtıcı bir şeymiş, polisin böyle bir bilgiyi yıllar önce bulması gerekmezmiş gibi. Aslında bu Harry Hole denen adam da çok can sıkıcı olmaya başlamıştı. İlgi odağı olmayı neden istiyordu ki? Sahne davaya, gizeme, *kendisinin* yarattığı gizeme ayrılmalıydı. Markus Röed’in, kendini yasaların üstünde gören ayrıcalıklı bir adamın, çok iyi bir şekilde ifşa edildiği ve hapse atıldığı gerçeği

üzerinde daha fazla durmalılardı. İnsanlar böyle şeyleri severdi, Prim'in sevdiği kesindi, ruhunu besliyordu. Yine de halk ağır bir doz almıştı. Üvey babasının bulunduğu yerde gazetelere erişimi olduğunu, bol bol acı çektiğini, halk tarafından aşağılanmanın Prim'in onun için hazırladığı asit banyosu olduğunu umuyordu. Markus Röed şu an kafa karışıklığı, çaresizlik ve korku içindeydi muhtemelen. Canına kıymayı düşünüyor mudur diye aklından geçirdi Prim. Hayır, intiharı tetikleyen, annesini intihara iten faktör umutsuzluktu, oysa üvey babasının hâlâ umudu vardı. Johan Krohn onun adına hareket ediyordu ve polisin elindeki tek kanıt biraz tükürüktü. Bunu Susanne ve Bertine'nin kaybolduğu geceler için Helene'nin Markus'a verdiği sahte mazeretle dengelemeleri gerekecekti. Ama televizyondaki polis avukatının az önce söyledikleri Prim'i rahatsız etmişti.

Chris Hinnöy yarın bir ön duruşma yapılacağını ve yargıcın polise her zamanki dört haftalık gözaltında tutma ve –kanıtlar ve suçun ağır niteliği göz önüne alındığında– sonrasında gerekirse gözaltı süresini uzatma yetkisi verebileceğini açıklamıştı. Norveç yasalarında bir kişinin ne kadar süre gözaltında tutulabileceğine dair bir zaman sınırlaması bulunmadığından, prensipte bu yıllar sürebilirdi. Ve polise, başka şartlarda parasını ya da nüfuzunu kullanarak kanıtları yok ettirebilecek, tanıkları sıkıştırabilecek ve soruşturmacıları etkileyecek avantajlı ve varlıklı kişilerin gözaltına alınması için geniş çaplı hak sağlanması özellikle önemliydi.

“Harry Hole gibi mi?” diye sordu muhabir, bununla bir ilgisi varmış gibi!

“Hole’a Röed ödeme yapıyor” dedi polis avukatı. “Ama Hole Norveç polisi bünyesinde eğitilip yetiştirildi ve hem geçmiş hem de mevcut emniyet mensuplarından beklediğimiz dürüstlükte biri olduğu açıktır.”

“Bize katıldığınız için teşekkür ederiz Chris Hinnöy...”

Prim sesi kıstı. Durum değerlendirmesi yaparken küfretti. Eğer polis avukatı haklıysa Markus Röed sonsuza kadar hapis yatabilir, kendisine ulaşamayacak bir hücrede güvende olabilirdi. Oysa onun planı bu değildi.

Düşünmeye çalıştı.

Planı –büyük planı– değiştirmeli miydi?

Sehpanın üzerindeki pembe sümüklüböceğe baktı. Yarım saatlik bir çabadan sonra geride bıraktığı sümüksü izine. Nereye gidiyordu? Bir planı var mıydı? Bir şey mi avlıyordu? Yoksa kaçıyor muydu? Yamyam sümüklüböceklerin er geç izini bulup peşine düşeceğinin farkında mıydı? Peki ya durmanın ölüm demek olduğunun?

Prim parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Harry koşuyor, haber sunucusunun Hinnöy'e teşekkür edişini izlerken kalbinin vücuduna kan pompaladığını hissediyordu.

Chris Hinnöy, Harry ve Johan Krohn'un birkaç saat önce iletişime geçerek davadaki kanıtlar ışığında Markus Röed'in suçlu bulunma ihtimaliyle ilgili öznel ve gayriresmi bir değerlendirme yapmalarını istedikleri üç polis avukatından biriydi. İkisi hemen cevap vermek istemişse de Krohn sabahı beklemelerini istemişti.

Haberlerde Bodö/Glimt'in antrenörüyle röportaj yapılıyordu. Harry bakışlarını koşu bandına bağlı TV ekranından önündeki aynaya kaydırırdı.

Otelin küçük spor salonunda kendisinden başka kimse yoktu. Takım elbisesini odasında asılı bırakmıştı ve şimdi arkasındaki askıda asılı duran otel bornozunu giymişti. Öndeki ayna duvarı boylu boyunca kaplıyordu. İç çamaşırı, tişörtü ve son derece iyi bir koşu ayakkabısı işlevi gören el yapımı John Lobb ayakkabılarıyla koşuyordu. Komik görünüyordu tabii ama umurunda bile değildi. Hatta aşağı inerken bu kıyafetle resepsiyona uğramış ve barda nazik bir rahiple tanıştığını ama adını unuttuğunu söylemişti. Resepsiyon görevlisi siyahi kadın başını sallayıp gülümsemişti. "Kendisi otelde misafir değil ama kimi kastettiğinizi biliyorum Bay Hole. Çünkü o da sizi sormak için gelmişti."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Siz giriş yaptıktan kısa süre sonraydı ama tam zamanını hatırlamıyorum. Oda numaranızı sordu. Ona bu bilgiyi veremeyeceğimizi ama odanızı arayabileceğimi söyledim. Reddetti ve gitti."

“Hımm. Ne istediğini söyledi mi?”

“Hayır, sadece... merak etmiş.” Kadın son iki kelimeyi İngilizce söylemişti. Sonra tekrar gülümseyerek “İnsanlar benimle İngilizce konuşur” dedi.

“Ama o Amerikalı, değil mi?”

“Olabilir.”

Harry koşu bandının hızını artırdı. Hâlâ tempolu koşabiliyordu. Ama yeterince iyi koşuyor muydu? Sonunda her şeyi geride bırakabilecek miydi? Her şeyi, peşine takılan herkesi geride bırakabilecek miydi? Interpol dünya üzerindeki bütün otellerin konuk listelerine erişim sağlayabiliyordu, tıpkı düzgün çalışan hacker’lar gibi. Diyelim rahip onu izlemek için gelmişti, diyelim iki gün sonra süre dolup borç hâlâ ödenmediğinde Harry’yle ilgilenecek olan oydu. Ne olacaktı? Tahsildarlar borçluları, paralarını alma umutları tamamen tükenmeden öldürmezler, öldürürlerse de ancak diğer borçluları uyarmak için yaparlar bunu. Ve şimdi Röed tutuklanmıştı. Kurbanın memesinde tükürük bulunmuştu. Bundan daha iyi bir adli kanıt bulamazdınız. Sabah üç polis memuru aynı şeyi söyleyecek, para transfer edilip borç silinecek, böylece o ve Lucille özgür olacaktı. Peki neden zihni hâlâ karmakarışıklı? Kaçmaya çalıştığı başka bir şey, bu davayla ilgili farklı bir durum varmış gibi hissettiği için miydi?

Harry’nin koşu bandındaki şişe tutucusuna yerleştirdiği telefonu çaldı. Ekranda isim görünmese de Harry numarayı tanıdı ve cevap verdi.

“Konuş benimle.”

Cevap sadece kahkaha oldu. Sonra yumuşak bir ses geldi. “Birlikte çalıştığımız zamandan kalma bu ifadeyi hâlâ kullandığına inanamıyorum Harry.”

“Hımm. Ben de hâlâ aynı numarayı kullandığına inanamıyorum.”

Mikael Bellman yine güldü. “Röed için tebrikler.”

“Hangi kısmı için?”

“Ah, hem iş hem de tutuklama konusunda.”

“Ne istiyorsun Bellman?”

“Eveet.” Adam insanları Mikael Bellman’ın sıcak, samimi, güvenilir biri olduğuna inandırmakta etkili büyüleyici, içten kahkahasıyla yeniden güldü. “İtiraf etmeliyim ki, Adalet Bakanı olarak biraz şımartılıyorsun, zamanı kısıtlı olan kişi olmaya alışıyorsun, konuştuğun insanların zamanının kısıtlı olmasına değil.”

“Zamanım kısıtlı değil. Artık değil.”

Bunu uzun bir duraksama izledi. Bellman devam ettiğinde, samimiyeti biraz daha zoraki gibiydi.

“Bu davada yaptıklarını takdir ettiğimizi söylemek için aradım, dürüstlüğünü ortaya koydun. Biz İşçi Partisi olarak kanun önünde eşitliğe önem veriyoruz ve bu yüzden bugün erken saatlerde tutuklama için yeşil ışık yaktım. Hukukun üstünlüğüyle yönetilen bir devlette zengin ve ünlü olmanın hiçbir avantajı olmadığı mesajını vermek önemlidir.”

“Belki de tam tersi” dedi Harry.

“Anlayamadım.”

“Adalet Bakanı’nın tutuklamaya izin vermesi gerektiğini bilmiyordum.”

“Bu sıradan bir tutuklama değil Harry.”

“Ben de onu söylüyorum. Bazıları daha önemlidir. Ve zengin bir piç kurusunun peşine düşmek İşçi Partisi’ne pek zarar vermez.”

“Demek istediğim şu ki Harry, Melling ve Winter’la düzgün bir dille konuştum ve soruşturmanın ilerlemesi için seni de aralarına almak istiyorlar. Suç duyurusunda bulunmadan önce yapmamız gereken bazı işler var. İşverenin tutuklandığına göre artık işsizsin sanırım. Katkın bizim için önemli Harry.”

Harry koşu bandını yürüme hızına indirmişti.

“Sabah Röed’le röportaj yapılırken senin de orada olmanı istiyorlar.”

Senin için önemli olan günün kahramanının senin ekibindenmiş gibi görünmesi, diye düşündü Harry.

“Evet, ne diyorsun?”

Harry bunu düşünürken Bellman’ın onda uyandırdığı hoşnutsuzluğu ve güvensizliği hissetti. “Hımm. Orada olacağım.”

“Güzel. Bratt seni bilgilendirir. Artık kapatmalıyım. İyi geceler.”

Harry bir saat daha koştu. Kendisini rahatsız eden şeyden kaçamayacağını anlayınca bir sandalyeye oturdu ve teri minder kılıfına sızarken Alexandra’yı aradı.

“Beni özledin mi?” diye mırıldandı Alexandra.

“Hımm. Şu kulüp, salı günleri...”

“Evet?”

“Her salı kulüp geceleri vardı. Arkadaşın Villa Dante’nin geleceği devam ettirdiğinden bahsetmemiş miydi sana?”

Pazartesi

Genel yayın yönetmeni Ole Solstad okuma gözlüğünün bir ucuyla yanağını kaşıyarak kahve lekesi olmuş kâğıt yığınlarıyla dolu masasından Terry Våge'ye baktı. Våge yün paltosu ve müzisyen şapkasını çıkarmadan ziyaretçi koltuğunda iki büklüm oturmuş, toplantının sadece birkaç dakika sürmesini bekliyormuş gibiydi. O da öyle umuyordu. Çünkü Solstad'ın bundan ödü kopuyordu. Våge'nin önceden çalıştığı gazetede, *Fargo* filminden alıntı yaparak "Ona kefil değilim" diyen meslektaşını dinlemeliydi.

Solstad ve Våge, Röed'in tutuklanmasıyla ilgili öylesine birkaç kelime etmişlerdi. Våge sırtarak yanlışı adamı yakaladıklarını söylemişti. Solstad özgüven konusunda bir eksiği olmadığını görse de bütün dolandırıcılar muhtemelen böyleydi, kendilerini kandırmakta bir o kadar ustalardı.

Solstad gerek sözlü gerekse de yazılı olarak "seni göndermek", "işine son vermek" ya da "kovmak" gibi kelimeleri kullanmaması gerektiğinin farkında olarak "Dolayısıyla bundan böyle senden içerik almamaya karar verdik" dedi. Våge'yle serbest çalışan sözleşmesi yapılmış olmasına rağmen, iyi bir avukat istihdam mahkemesinde fiili işten çıkarılmayı onların aleyhine kullanabilirdi. Solstad'ın bunu söyleme şekli sadece Våge'nin yazdıklarını basmayacakları anlamına geliyordu ancak Våge'ye diğer gazeteciler için araştırma yapmak gibi sözleşme kapsamındaki diğer görevle-

rin verilmesini elemiyordu. Öte yandan *Dagbladet*'in avukatının da kendisine açıkça belirttiği gibi iş hukuku karmaşık bir konuydu.

“Neden?” diye sordu Våge.

“Çünkü son birkaç günde yaşanan olaylar son makalenin doğruluğu konusunda şüphe uyandırdı.” Sonra da geçenlerde biri ona bir azarlamaya hedef kişinin ismi de eklendiğinde daha etkili olduğunu söylediği için “Våge” diye ekledi.

Solstad bunu söyler söylemez şu an öğüt vermenin hiç uygun bir taktik olmadığını düşündü çünkü buradaki amaç Våge'ye kendini toparlayacağına dair söz verdirmek değil, ondan gürültüsüz patırtısız kurtulmaktı. Öte yandan, Våge de neden böyle kesin bir adım attıklarını, bunun *Dagbladet*'in güvenilirliğiyle ilgili olduğunu anlamalıydı.

“Bunu kanıtlayabilir misin?” dedi Våge gözünü kırpmadan, hatta esnemesini bile bastırarak. Gösterişli ve çocukça bir tavidir ama yine de kışkırtıcıydı.

“Asıl soru, yazdıklarını kanıtlayıp kanıtlayamayacağın. Kurgu gibi görünüyor, kurgu gibi kokuyor ve öyle geliyor. Bana kaynak vermediğin sürece...”

“Tanrım, Solstad, bu gazete bozuntusunun editörü olarak bunu gizli tutmam gerektiğini...”

“Sana halka açıkla demiyorum zaten, sadece bana söyle. Genel yayın yönetmenine. Senin yazdıklarından ve yayınladıklarımızdan sorumlu kişiye. Anladın mı? Eğer bana kaynağını söylersen, senin gibi ben de onu korumakla yükümlüyüm. Yasaların kaynak gizliliğine izin verdiği ölçüde. Anladın mı?”

Terry Våge uzunca inledi. “Sen farkında mısın Solstad? O zaman başka bir gazeteye, mesela VG ya da *Aftenposten*'e gideceğimi ve *Dagbladet* için yaptığımı onlar için yapacağımın, yani onları suç muhabirliği konusunda pazarın lideri yapacağımın farkında mısın?”

Ole Solstad ve diğer editörler bu karar üzerinde anlaşırken elbette bunu da göz önünde bulundurmuşlardı. Våge'nin diğer gazetecilerin hepsinden daha fazla okuyucusu vardı; tıklanma oranları inanılmazdı. Ve Solstad bu rakamların rakiplerinden birine gitmesini asla istemezdi. Ancak, editoryal ekipten birinin

söylediği gibi, dışarıya Terry Våge'yi son işten atılmasıyla benzer bir sebepten kovdukları izlenimini verirlerse Våge, *Dagbladet*'in rakiplerine Lance Armstrong'un doping skandalının ardından US Postal'ın rakiplerine olduğundan daha çekici gelmeyecekti. Bu bir yakıp yıkma taktiği idi ve yaktıkları da Terry Våge'ydi ancak gerçeğe saygının giderek azaldığı bir dönemde *Dagbladet* gibi eski kaleler diğerlerine örnek olmalıydı. Öte yandan Våge temize çıkarsa o zaman ondan özür dileyebilirlerdi.

Solstad gözlüklerini düzeltti. "Sana rakiplerimizle bol şans diliyorum Våge. Son derece dürüst bir adam da olabilirsin, tam tersi de ancak ikinci ihtimale şans veremeyiz. Umarım anlıyorsundur." Solstad masasının arkasında ayağa kalktı. "Editoryal ekip son yazının ödemesinden ayrı olarak katkılarından dolayı sana küçük bir ikramiye vermek istedi."

Våge de ayağa kalkmıştı ve Solstad onun vücut dilini okuyup elini uzattığı takdirde reddedilip reddedilmeyeceğini anlamaya çalıştı. Våge beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "O ikramiyeyle kışını silebilirsin Solstad. Sonra da gözlüğünü sil. Çünkü sen hariç herkes gözlüğünün boka bulandığını biliyor, hiçbir şey görmemene şaşmamalı."

Ole Solstad birkaç saniye öylece bekleyip Våge'nin çarparak çıktığı kapıya bakakaldı. Sonra gözlüğünü çıkarıp dikkatle inceledi. Bok mu?

Harry küçük sorgu odasının bitişiğindeki odada durmuş, cam bölmenin diğer tarafında oturan Markus Röed'e bakıyordu. İçeride onunla birlikte üç kişi daha vardı; baş mülakatçı, asistanı ve Johan Krohn.

Yorucu bir sabah olmuştu. Harry saat sekizde Krohn'un Rosenkrantz kapısındaki ofisine gitmiş, birlikte üç polis avukatını aramışlardı ve onlar da başka önemli faktörler ortaya çıkmadığı sürece Röed'in mahkemede suçlu bulunmasının 'kuvvetle muhtemel' olduğunu söylemişlerdi. Krohn fazla konuşmamış, profesyonelce davranmıştı. Hiç itiraz etmeden bankayla irtibata geçmiş, önceden verilen temsil yetkisiyle sözleşmedeki meblağın Cayman

Adaları'ndaki banka hesabına aktarılması talimatını vermişti. Bankaya göre alıcı parayı aynı gün hesabında görecekti. Kurtulmuşlardı. Yani o ve Lucille kurtulmuşlardı. Peki neden burada duruyordu? Neden bir bara gidip Creatures'da başladığı işe devam etmiyordu? Evet. İnsanlar neden sevmedikleri kitapları okumaya devam ederlerdi? Neden bekârlar yataklarını toplardı? O sabah uyandığında, haftalardır rüyasında ilk defa annesini, sınıfın kapısında dikilmiş halde görmediğini fark etmişti. Barışmıştı. Gerçekten barışmış mıydı? Onun yerine rüyasında koşmaya devam ettiğini ve ayaklarının bastığı her yerin koşu bandına dönüştüğünü ve kaçamadığı şeyin ne olduğunu... neyden kaçamadığını görmüştü.

"Sorumluluk." Büyükbabasının sesiydi bu, kayığı kayıkhaneden itmeden önce şafak ışığında kusan, Harry ona hasta olduğu halde neden ağ çekeceklerini sorduğunda onu tekneye çıkartan o nazik, alkolik adamın sesi. Ama Harry'nin artık kaçması gereken hiçbir sorumluluğu kalmamıştı. Yoksa var mıydı? Belli ki olduğunu düşünüyordu. Her ihtimale karşı burada duruyordu. Harry başının ağrımaya başladığını fark ederken düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Bunu da Röed'in soruları cevaplarken yüzünün aldığı ifadeleri ve beden dilini yorumlamaya çalışmak gibi kolay, somut şeylere yoğunlaşarak yaptı. Cevapları duymadan Markus Röed'in suçlu olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Bazen dedektiflik hayatı boyunca edindiği deneyimlerinin işe yaramadığını, diğer insanları anlama yeteneğinin sadece bir yanılsamadan ibaret olduğunu düşünüyordu. Diğer zamanlarda ise bu –bu önsezi– emin olabileceği, her zaman güvenilebileceği tek şeymiş gibi geliyordu. Kaç defa elle tutulur bir dayanağı ya da ikinci derece kanıtı olmadığı halde *bilmiş* ve sonunda haklı çıkmıştı? Yoksa bu sadece bilişsel önyargı, doğrulama önyargısı mıydı? Eskiden de hep böyle bildiğini sanıp yanıltmış ve unutup gitmiş miydi? Markus Röed'in kadınları öldürmediğinden ve aynı zamanda masum da olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Cinayet emrini o vermiş, bir mazeret bulmuş, masumiyetinin kanıtlanacağından emin olup bunu yapmaları için de Harry ve diğerlerine para mı ödemişti? Peki durum bundan ibaretse neden ilk iki cinayet iş-

lendiğinde evde karısıyla yalnız olmaktan daha geçerli bir mazeret bulamamıştı? Üstelik şimdi bir mazereti bile yoktu. Markus Röed, Helene'nin öldürüldüğü gece evde tek başına olduğunu iddia ediyordu. Mahkemeye çıkacak olsa onu kurtarabilecek tek tanığının öldürüldüğü gece. Hiç mantıklı değildi. Yine de...

"Bir şey söylüyor mu?" diye fısıldadı Harry'nin yanındaki ses. Loş odaya girip Harry ile Sung-min'in arasında duran Katrine'ydi bu.

"Evet" diye fısıldadı Sung-min. "Bilmiyor. Hatırlayamıyor. Hayır."

"Anladım. Herhangi bir izlenim edindiniz mi?"

"Deniyorum" dedi Harry.

Sung-min cevap vermedi.

"Sung?" Katrine söyledi.

"Yanılıyor olabilirim" dedi Sung-min "ama Markus Röed gizli eşcinsel olabilir. Gizli kelimesini vurguluyorum."

Diğer ikisi ona baktı.

"Bu sonuca nereden vardın?" diye sordu Katrine.

Sung-min yapmacık bir ifadeyle gülümsedi. "Anlatması uzun sürer ama benim fark ettiğim, sizin fark etmediğiniz bir dizi detaya dayanarak bu sonuca vardığımı söyleyebiliriz. Ama yanılıyor da olabilirim."

"Yanılmıyorsun" dedi Harry.

Bu defa diğer ikisi ona bakıyordu.

Harry boğazını temizledi. "Villa Dante diye bir yeri duyup duymadığınızı sormuştum, hatırlıyor musunuz?"

Katrine başıyla onayladı.

"Burası aslında Salı adında bir kulüpmüş, başka bir isimle yeniden açılmış."

"Tanıdık geliyor" dedi Katrine.

"Birkaç yıl önce özel bir gey kulübüydü" dedi Sung-min. "Reşit olmayan bir çocuk tecavüze uğrayınca kapatıldı. Sonra New York'taki gey bardan esinlenerek adı Stüdyo 54 oldu. Çünkü tam olarak otuz üç ay açık kalmıştı."

"Şimdi hatırladım" dedi Katrine. "Buna kelebek vakası diyor-

duk çünkü genç çocuk, tecavüzcünün kelebek maskesi taktığını söylemişti. Ama on sekiz yaşından küçük garsonlar içki servisi yaptığı için kapanmamış mıydı orası?”

“Teknik olarak evet” dedi Sung-min. “Mahkeme, kulüp faaliyetlerinin özel işlev kapsamına girdiğini kabul etmeyince ruhsat yasalarını ihlal ettikleri sonucuna vardı.”

“Markus Röed’in Villa Dante’ye sık sık gittiğini düşünüyorum” dedi Harry. “Bu takım elbisenin cebinde bir üyelik kartıyla bir kedi maskesi buldum ve takım elbise ona ait.”

Sung-min bir kaşını çattı. “Sen... onun takım elbisesini mi giyiyorsun?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun Harry?” Katrine’nin sesi keskin, bakışları sertti.

Harry derin bir nefes aldı. Susmaya devam edebilirdi.

“Anladığım kadarıyla Villa Dante kulüp gecelerini salı günleri düzenlemeye devam ediyor. Röed eşcinselliğini gizli tutmayı bu kadar çok istiyorsa Susanne ve Bertine’nin öldürüldüğü geceler için bir mazereti olabilir ama bize verdiği mazeretten farklı bir şey.”

Katrine ağır ağır “Yani şimdi sen...” diye söze başlarken Harry onun gözleriyle kafasını delip zihnine girdiğini hissediyordu adeta “...karısıyla birlikte olmasından daha iyi bir mazerete sahip bir adamı tutukladığımızı mı söylüyorsun? O gece bir gey kulübünde idi ama bunu kimsenin bilmesini istemiyor, öyle mi?”

“Ben sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum.”

“Röed’in cinsel yöneliminin ortaya çıkmasındansa hapse girmeyi tercih edebileceğini mi söylüyorsun?” Katrine’nin sesi sakindi ama Harry’nin sebebini tahmin edebileceği bir şey yüzünden titriyordu. Saf öfke.

Harry Sung-min’e bakınca o da başıyla onayladı.

Sung-min “İfşa olmaktansa ölmeyi tercih edecek adamlar tanıdım” dedi. “Bu konuda herkesin ilerleme kaydettiğini düşünebiliriz ama maalesef durum böyle değil. Utanç, kendinden nefret etme, kınama gibi durumlar geçmişte kalmış değil. Özellikle de Röed’in neslinden olanlar için.”

“Bir de aile geçmişi var” diye ekledi Harry. “Dedelerinin fotoğraflarını gördüm. İşi erkeklerle seks yapan birine teslim edecek adamlara benzemiyorlardı.”

Katrine gözlerini hâlâ Harry’den ayırmamıştı. “O halde sen ne yapardın, söyle.”

“Ben mi?”

“Evet, sen. Bunu bize anlatmanın bir sebebi var, değil mi?”

“şöyle.” Harry elini cebine götürüp ona bir not uzattı. “Ben ol- sam bu görüşmeyi fırsat bilip ona şu iki soruyu sorardım.”

Katrine’nin notu okumasını izlerken bir yandan da Krohn’un hoparlörden gelen sesini dinliyordu. “...bir saatten uzun süredir müvekkilim tüm sorularınızı, birçoğunu iki veya üç kez olmak üzere yanıtladı. Ya burada bitirelim ya da itirazım kayda geçsin.”

Başmlakatıyla meslektaşı bakiştı.

Başmlakatı “Tamam” deyip duvardaki saate bakarken mülakat odasının kapısını aan Katrine’yi fark etti. Onun yanına gidip notu aldı ve söylediklerini dinledi. Harry, Krohn’un sorgulayan bakişını görebiliyordu. Ardından başmlakatı oturup boğazını temizledi.

“Son iki soru. Susanne ve Bertine’nin öldürüldüğü saatlerde Villa Dante kulübünde miydiniz?”

Red cevap vermeden önce Krohn’la bakiştı. “O kulübün adını hiç duymadım ve sadece karımla birlikte olduğumu tekrarlıyorum.”

“Teşekkür ederim. Diğer soru sana Krohn.”

“Bana mı?”

“Evet. Helene Red’in boşanmak istediğini ve ilgili anlaşmadaki talepleri karşılanmadığı takdirde cinayet geceleri için kocasına bulduğu mazereti geri çekmeyi planladığını biliyor muydun?”

Harry, Krohn’un yüzünün kızardığını gördü. “B... Ben buna cevap vermek için bir sebep göremiyorum.”

“Basitçe hayır bile mi diyemezsin?”

“Bu usule aykırı bir durum ve bu görüşmeyi burada bitirmemiz iyi olacak.” Krohn ayağa kalktı.

Sung-min topukları üzerinde sallanarak “Bu tepki çok şey ifade ediyor” dedi.

Harry gitmeye hazırlanırken Katrine onu geri çekti.

“Bana bütün bunları Röed’i tutuklamadan önce bilmediğini söyleme sakın” diye öfkeyle fısıldadı. “Tamam mı?”

“Bulduğu mazereti kaybetmiş oldu” dedi Harry. “Elindeki tek şey buydu. Ümit edelim de Villa Dante’de kimse onun orada olduğunu doğrulamasın.”

“Peki tam olarak ne bekliyorsun Harry?”

“Her zamanki şeyi.”

“Neyi?”

“En büyük suçlunun yakalanmasını.”

Harry, Polis Merkezi’nden Grönlandsleiret’e inerken Johan Krohn’a yetişmek için uzun adımlar atmak zorunda kaldı.

“Bana bu son soruyu sorma fikri senden mi çıktı?” dedi Krohn kaşlarını çatarak.

“Neden böyle düşündün?”

“Çünkü Helene Röed’in polise tam olarak ne söylediğini biliyorum, ki zaten öyle fazla bir şey de söylemedi. Ayrıca Helene’yle konuşmanı ayarladığımda, sana güvenebileceğini söylemek gibi bir aptallık ettim.”

“Mazeretini Markus’a şantaj yapmak için kullanacağını biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Ama avukatından evlilik sözleşmesine rağmen her şeyin yarısını talep ettiğine dair bir mektup aldın ve bu sonuca vardın.”

“Elinde bu davayla ilgisi olmayan başka kozlar da olabilirdi.”

“Onu ifşa etmek gibi mi?”

“Anlaşılan konuşacak bir şeyimiz yok Harry.” Krohn yoldan geçen bir taksiyi durdurmaya çalışsa da başaramadı ama yolun karşısında park etmiş bir taksi U dönüşü yaparak onlara yanaştı. Sürücü tarafındaki cam indi ve sırtınca kahverengi dişleri ortaya çıkan bir yüz onlara baktı.

“Seni bırakalım mı?” diye sordu Harry.

“Hayır, teşekkür ederim” dedi Krohn ve Grönlandsleiret’ten aşağı doğru yürüdü.

Öystein avukatın arkasından bakarak “Biraz kızgın mı?” diye sordu.

Saat altı olmuştu ve alçak, yoğun bulut tabakasının altında evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı.

Harry tavana baktı. Ståle Aune’nin yatağının yanında, yerde sırtüstü yatıyordu. Öystein de yatağın diğer tarafında benzer bir pozisyonda uzanmıştı.

“Yani sezgilerin sana Markus Röed’in hem suçlu hem de masum olduğunu söylüyor” dedi Aune.

“Evet” dedi Harry.

“Nasıl mesela?”

“Şey, iki cinayetin emrini o vermiş ama kendisi işlememiş olabilir. Ya da ilk iki cinayeti bir tecavüzcü işledi ve Röed kimse kendisinden şüphelenmesin diye bu fırsattan faydalanıp seri katili taklit ederek karısını öldürdü.”

“Özellikle de ilk iki cinayet için bir mazereti varken” dedi Öystein.

“İkiniz de bu teoriye inanıyor musunuz?” diye sordu Aune.

Harry ile Öystein aynı anda “Hayır” dediler.

“Bu biraz şaşırtıcı” dedi Harry. “Bir yandan karısı ona şantaj yapıyorsa Röed onu öldürmek istemiş olabilir. Öte yandan, karısı mahkemede artık yeminli ifadesini doğrulayamayacağı için Röed’in mazereti ciddi anlamda zayıflamış durumda.”

“Şey, kovulmuş olsa da belki de Våge haklıdır” dedi Öystein kapı açılırken. “Serbestçe gezen bir yamyam ve seri katil var, unutmayalım.”

“Hayır” dedi Harry. “Våge’nin tarif ettiği türden bir seri katil aynı partiden üç kişiyi öldürmez.”

“Våge kendince bir şeyler uyduruyor işte” dedi Truls, masaya üç büyük pizza kutusu koyup kapaklarını yırtarken. “VG’nin internet sitesinde var. Bir kaynağa göre Våge uydurma haberler yaptığı için *Dagbladet*’ten kovulmuş. Bunu onlara ben de söyleyebilirdim.”

“Söyleyebilir miydin?” Aune şaşkınlıkla ona baktı.

Truls sadece sırtıttı.

“Of, sucuk ve insan eti gibi kokuyor” dedi Öystein ayağa kalkarak.

“Jibran, bu şeyi yememize yardım etmelisin” diye seslendi Aune, veterinerin kulaklıklarıyla uzandığı komşu yatağa doğru.

Diğer dördü masanın etrafında toplanırken Harry sırtını duvara dayayarak oturmuş, VG’nin web sayfasını okuyor, bir yandan da düşünüyordu.

“Bu arada Harry” dedi Öystein, ağzını pizzayla doldururken “Adli Tıp Kurumu’ndaki o kıza bu akşam dokuzda Jealousy’de buluşacağımızı söyledim, tamam mı?”

“Tamam. Kripos’tan Sung-min Larsen de geliyor.”

“Peki ya sen Truls?”

“Ne olmuş bana?”

“Jealousy’ye gel. Bugün 1977.”

“Ha?”

“1977. Sadece 1977’nin en iyi şarkıları çalacak.”

Truls lokmasını çiğnerken Öystein’e şüpheli bir bakış attı. Kendisiyle dalga mı geçiliyordu yoksa biri onu gerçekten bir yere mi davet ediyordu, karar veremiyordu sanki.

“Olur” dedi sonunda.

“Harika, rüya takım olacağız. Pizza bitiyor Harry. Ne yapıyoruz şimdi?”

Harry başını kaldırmadan “Karar vereceğiz” dedi.

“Ne?”

“Markus Röed’e o istemediği mazereti bulmaya çalışalım mı, diye düşünüyorum.”

Aune ona yaklaştı. “Rahatlamış görünüyorsun Harry.”

“Rahatlamış mı?”

“Sormayacağım ama bunun konuşmak istemediğin konuyla bir ilgisi var sanırım.”

Harry başını kaldırıp gülümsedi ve başıyla onayladı.

“Güzel” dedi Aune. “Güzel, o zaman ben de biraz rahatladım.”
Sonra ayağını sürüyerek yatağına gitti.

* * *

Saat yedide Ingrid Aune geldi. Öystein ve Truls kafeteryadaydılar. Ståle tuvalete gittiğinde Ingrid ile Harry odada yalnız kaldılar.

“Birazdan gideceğiz, böylece ikiniz biraz yalnız kalabilirsiniz” dedi Harry.

Çelik grisi saçları, sabit bakışları ve hafif Nordland aksanıyla ufak tefek, tıknaz bir kadın olan Ingrid sandalyede doğrularak derin bir nefes aldı. “Az önce başhekimin yanındaydım. Başhemşireden endişelerini dile getiren bir rapor almış. Üç adam sürekli ve uzun ziyaretleriyle Ståle Aune’yi yoruyormuş. Hastalar bunu kendileri söylemekte zorlandıkları için, Ståle son evreye girerken ziyaretleri azaltmanızı rica etmemi belirtti.”

Harry başıyla onayladı. “Anlıyorum. İstedğin buysa öyle yaparız.”

“Kesinlikle hayır. Başhekime ona ihtiyacınız olduğunu söyledim. Ve...” Ingrid gülümsedi. “Onun da sana ihtiyacı olduğunu. Uğruna yaşayacak bir şeye ihtiyacımız var sonuçta. Bazen de uğruna ölünecek bir şeye. Başhekim söylediklerimi mantıklı bulunca bunun benim değil, Ståle’nin sözleri olduğunu söyledim.”

Harry gülümsedi. “Başhekim başka bir şey söyledi mi?”

Ingrid başıyla onaylayıp bakışlarını pencereye çevirdi.

“Ståle’nin hayatını kurtardığın zamanı hatırlıyor musun Harry?”

“Hayır.”

Ingrid kısa bir kahkaha attı. “Ståle benden onun hayatını kurtarmamı istedi. Tam olarak böyle söyledi, sersem herif. Benden bir şırınga bulmamı istedi. Morfini önerdi.”

Ardından gelen sessizlikte, uyuyan Jibran’ın düzenli nefes alıp verişinden başka ses duyulmadı.

“Yapacak mısın?”

“Evet” dedi Ingrid. Gözleri yaşlarla doldu ve sesi boğuldu. “Ama başarabileceğimi sanmıyorum Harry.”

Harry elini onun omzuna koyduğunda kadının hafifçe titrediğini hissetti. Sesi fısıltıdan farksızdı şimdi.

“Ve hayatımın sonuna kadar *bu* yüzden kendimi suçlu hissedeceğimi biliyorum.”

Pazartesi

Trans-Europe Express

Prim VG'nin web sitesindeki yazıyı bir kez daha okudu.

Våge'nin yazılarını uydurduğunu doğrudan söylemiyordu ama alt metin buydu. Tabii bunu doğrudan söylememeleri de ellerinde kanıt olmadığı anlamına geliyordu. Sadece kendisi, yani Prim bunu kanıtlayabilir, *gerçekte* neler olduğunu anlatabilirdi. Bu fikir ona yine hiç beklemediği bir sürpriz olarak gelen o sıcak, sarhoş edici kontrol duygusunu hissettirmişti.

Bu sabah *Dagbladet*'te Terry Våge'nin suç davalarından alındığına dair o küçük yazıyı gördüğünden beri düşünüp duruyordu. Prim sebebini hemen anlamıştı. Våge'nin neden işten çıkartıldığının yanı sıra *Dagbladet*'in bu işi sessizce halletmeyip neden dikkatleri üzerine çekerek yaptığını da biliyordu. Diğer gazeteler yamamlık ve kesilip tekrar dikilen dövmeler hakkında yayınladıkları yalanlarla onları yüzleştirmeden önce Våge ile aralarına fiili bir mesafe koymaları gerektiğini biliyorlardı.

Asıl ilginç olansa Våge'nin şimdi ortaya çıkan sorunu çözmek için kullanılabilecek olmasıydı. Markus Røed'in hapishanede güvende ve sonsuza dek ulaşamayacak bir yerde olması sorunu. Onun bu kadar zamanı yoktu çünkü biyoloji kendi yolunda ilerliyordu ve doğal döngünün bir ritmi vardı. Ancak bu büyük bir karar, asıl plandan büyük bir sapmaydı ve böyle sapmalarda

ödenecek bir bedel olduğunu zaten öğrenmişti. Bu yüzden şimdi çok dikkatli düşünmek zorundaydı. Detayları bir kez daha gözden geçirdi.

Kullan-at telefona ve bilinmeyen numaralar servisinden edindiği Terry Våge'nin numarasının yazılı olduğu kâğıda baktı. Zamanı tükenmekte olan bir satranç oyuncusunun, kendisine oyunu kazandıracak ya da kaybettirecek bir hamleyi henüz yapmamışken hissettiği gerginliği hissetti. Prim senaryoları, olası terslikleri ve ters gitmemesi gereken şeyleri bir kez daha düşündü. Herhangi bir ipucu kendisini işaret etmeden önce istediği zaman geri çekilebileceğine karar verdi. Her şeyi doğru yaptığı takdirde tabii.

Sonra numarayı tuşladı. Bir serbest düşüş hissi, inanılmaz bir heyecan dalgası içini sardı.

Araması üçüncü çalışta cevaplandı.

"Terry."

Prim, Våge'nin hissettiği çaresizliğin sesine yansıyor yansımadığını anlamaya çalıştı. Dibe vurmuş, kimsenin istemediği, seçeneği olmayan bir adamdı o. Daha önce bir defa geri dönüş yapmayı başarmış ve bunu tekrarlamak, tahtına yeniden oturmak için ne gerekiyorsa yapmaya, bunu onlara göstermeye hazır bir adam. Prim bir nefes aldı ve sesini bir ton kalınlaştırdı.

"Susanne Andersen seks yaparken yüzüne tokat atılmasından hoşlanırdı. Tahminimce eski erkek arkadaşları bunu doğrulayabilir. Bertine Bertilsen'in teri erkek gibi kokuyordu. Helene Röed'in omzunda bir yara izi vardı."

Prim durduğunda Våge'nin nefes alıp verişini duyabiliyordu.

"Kimsin?"

"Böyle bir kolektif bilgiye sahip olabilecek tek kişi."

Bir duraksama daha oldu.

"Ne istiyorsun?"

"Masum bir insanı kurtarmak."

"Masum olan kim?"

"Markus Röed tabii ki."

"Nasıl?"

"Çünkü kızları öldüren benim."

Terry Våge ekranda *bilinmeyen numara* yazısını gördüğünde Reddet tuşuna basması gerektiğini biliyordu ama lanet olası merakı yüzünden yine kendine engel olamamıştı. Aniden güzel bir şeylerin olabileceğine, günün birinde hayallerindeki kadının onu arayabileceğine inanıyordu. Neden öğrenmiyordu ki? Bugünkü telefonlar, *Dagbladet*'in onu sepetlemesiyle ilgili yorum yapmak isteyen gazetecilerden ve yapılanın büyük haksızlık olduğunu söyleyen birkaç sıkı hayranından gelmişti; aralarında telefonda sesi çok tatlı gelen bir kız da vardı ama Facebook hesabına baktığında sesine göre çok daha yaşlı ve çirkin olduğunu görmüştü. Şimdi de bu telefon gelmişti, yine bir kaçıktan. Neden normal insanlar aramıyordu? Mesela arkadaşları. Artık hiç arkadaşı olmadığı için mi? Annesiyle ablası aramıştı ama abisiyle babası aramamıştı. Aslında babası bir defa aramıştı; *Dagbladet*'teki başarısının, aileyi rezil eden skandalı biraz olsun telafi ettiğini düşünmüştü herhalde. Önceki yıl birkaç kız Terry ile iletişime geçmişti. Ne zaman dikkatleri üzerine çekse ortaya çıkıyorlardı; müzik muhabiriyken de böyleydi. Grup üyeleri kendisinden daha çok kadını beceriyordu belki ama onun da aranje masasındaki adamlardan daha çok kadını becerme şansı oluyordu. En iyi strateji gruba yakın durup –birkaç olumlu eleştiri her zaman sahne arkasına geçişle ödüllendirilirdi– bunun faydalarını görmeyi ummaktı. Bir diğer iyi strateji ise bunun tam tersiydi: grubu yerden yere vurup itibar kazanmak. Bir suç muhabiri olarak konserler artık avlanma alanı değildi ama müzik gazetecisi olarak edindiği gonzo tarzıyla bunu telafi ediyordu; hikâyenin *içine* giriyordu, sokakların savaş muhabiriydi adeta. İmzasıyla fotoğrafının olduğu bir köşe yazısı sayesinde arayan bir kadın her zaman olurdu. Numarasını bilinmeyen numaralar servisinde tutmasının sebebi de buydu; insanlar gece gündüz demeden arayıp saçma sapan bilgiler ve hikâyeler anlatsınlar diye değil.

Bu gizli aramaya cevap vermek başkaydı, telefonu kapatmak başka. Neden kapatmamıştı? Belki de sebep adamın kızları

öldürenin kendisi olduğunu söylemesi değildi. Bunu söyleme şekliydi. Coşkuya kapılmadan, sakince ifade etmişti.

Terry Våge boğazını temizledi. "Madem kızları sen öldürdün polisin başka birini şüpheli bulmasına sevinmen gerekmez mi?"

"Yakalanmak istemiyorum tabii ama günahlarımın kefaretinin masum bir adamın ödemesi de bana zevk vermiyor."

"Günahlar mı?"

"Evet, biraz dindar bir tabir oldu. Birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüğüm için seni aradım Våge."

"Öyle mi?"

"Ben polisin yanlış kişiyi yakaladığını anlayıp Röed'i hemen serbest bırakmasını istiyorum. Sen de başarısız girişimlerinden sonra zirvedeki yerine yeniden oturmak istiyorsun."

"Bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Tekrar zirveye oturmak istemen sadece tahmin ama son yazının uydurma olduğunu biliyorum."

Våge gözlerini, iyi niyetle bakıldığında bekâr evi, kötü niyetle bakıldığında çöplük olarak nitelendirilebilecek evinde dolaştırdı. *Dagbladet*'ten gelen gelirle bir yıl içinde daha büyük, daha ferah ve aydınlık, daha temiz bir yere taşınabileceğini hayal etmişti. Letonyalı kız arkadaşı Dagnija –en azından kız öyle olduğunu düşünüyordu– hafta sonu kalmaya geldiğinde evi şöyle bir temizleyebilirdi.

"Tabii önce kızlar hakkında bildiğini iddia ettiğin şeyleri kontrol etmeliyim" dedi Våge. "Diyelim doğru, ne öneriyorsun?"

"Buna ültimatoluk demeyi tercih ederim, sonuçta ya tam olarak benim istediğim gibi olacak ya da hiç olmayacak."

"Dinliyorum."

"Yarın gece Opera Binası'nın terasının güney tarafında buluşalım. Kızları öldürdüğüme dair sana kanıt sunacağım. Tam dokuzda. Bundan kimseye bahsetmeyeceksin ve tabii ki yalnız geleceksin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı. Bana biraz..."

Våge telefona baktı. Adam telefonu kapatmıştı.

Bu da neydi böyle? Gerçek olamayacak kadar manyakçaydı. Kimin aradığını öğrenmek için elinde bir numara bile yoktu.

Saate baktı. Sekize beş vardı. Bir bira içmek için dışarı çıkmayı düşündü. Stopp Pressen!‘e ya da benzer bir yere değil, iş arkadaşlarıyla karşılaşmayacağı bir yere. Plak şirketlerinin olumlu eleştiri umuduyla gazetecilere bira kuponu dağıttığı, genç bir kadın sanatçının da aynı amaçla onun beğenisini kazanmaya çalıştığı albüm lansman konserlerine gidebildiği zamanları hatırladı.

Tekrar telefona baktı. Çılgınlık. Yoksa değil miydi?

Saat dokuz buçuktu ve Bob Marley and the Wailers‘ın “Jamming”i kalabalık Jealousy Bar‘ın hoparlörlerinden yükseliyordu. Grünerlökka‘daki bütün orta yaşlı hipster‘lar bira içip çalma listesi hakkında fikirlerini söylemek için toplanmış gibiydi. Her yeni şarkıda ya alkışlıyor ya da yuhalıyorlardı.

Öystein, Truls ve Sung-min‘e “Ben sadece Harry‘nin yanıldığını söylüyorum!” diye bağırdı. ““Stayin‘ Alive‘, ‘Trans-Europe Express‘ten daha iyi değil, o kadar!”

“The Bee Gees‘e karşı Kraftwerk” diye açıkladı Harry Alexandra‘ya, beşi birlikte dört yarım litrelik bira ve bir soda içerlerken. Ses seviyesinin daha düşük olduğu, kendilerine ait bir bölmede oturuyorlardı.

Sung-min kadehini kaldırarak “Sizinle aynı ekipte olmak çok güzel” dedi. “Ve dünkü tutuklama için tebrikler.”

“Tabii Harry yarın bunu tersine çevirmeye çalışacak” dedi Öystein bardağını diğerlerinininkiyle tokuşturarak.

“Anlamadım?”

“Röed‘e, istemediği mazereti bulacağını söyledi.”

Sung-min masanın karşısındaki Harry‘ye bakınca Harry omuz silkti.

“Villa Dante‘ye girmeye çalışıp Susanne ve Bertine‘nin öldürüldüğü salı gecelerinde Röed‘in orada olduğunu doğrulayabilecek tanıklar bulacaktım. Öyle birini bulursam ölü bir eşin ifadesinden çok daha değerli olacaklar.”

“Neden oraya gidiyorsun?” diye sordu Alexandra. “Neden polis baskın düzenleyip soruşturma yapmıyor?”

“Çünkü” dedi Sung-min “öncelikle bir mahkeme emri gerekiyor ancak kulüpte suç teşkil eden herhangi bir durum söz konusu olmadığından bunu alamayız. İkincisi, Villa Dante’nin asıl amacı tam anonimlik olduğuna göre herhangi bir tanık bulmamız mümkün değil. İçeri nasıl girip birini konuşturacağını çok merak ediyorum Harry.”

“Evet. Birincisi, ben artık polis değilim ve mahkeme kararına ihtiyacım yok. İkincisi, bende bunlar var.” Harry ceketinin cebinden bir kedi maskesiyle Villa Dante üyelik kartını çıkardı. “Ayrıca Röed’in takım elbisesi de bende, aynı boydayız, aynı maske...”

Alexandra güldü. “Harry Hole eşcinsellere yönelik bir seks kulübüne gidip...” Aynı anda kartı kapıp okudu. “Kedi Adam mı? Bu durumda önce birkaç tavsiyeye ihtiyacın olabilir.”

“Aslında bana eşlik edip edemeyeceğini soracaktım” dedi Harry.

Alexandra başını iki yana salladı. “Gey kulübüne bir kadınla gidemezsin, bu kurallara aykırı. Ayrıca kimse seninle konuşmaz. Tek ihtimal kadın kılığına girmiş gibi yapabilirim.”

“Hiç şansın yok hayatım” diye araya girdi Sung-min.

Alexandra muzipçe sırıtıp “Dinleyin, şöyle yapabiliriz” deyince diğerleri onu duyabilmek için iyice yaklaştı. Alexandra detayları anlatırken adamlar ya nefesini tutup dinliyor ya da kahkahalarla gülüyordu. Alexandra anlatmayı bitirdiğinde onay için Sung-min’e baktı.

“Ben o tür kulüplere pek sık gitmiyorum hayatım. Asıl sen bu kadar detayı nereden biliyorsun, onu merak ettim.”

“Scandinavian Leather Man’e yılda bir gece kadın getirebiliyorsun” dedi Alexandra.

“Hâlâ gitmek istiyor musun?” diye sordu Öystein, Harry’yi dürterek. Truls kahkaha attı.

“Penetrasyon kaygısından çok performans kaygısı” dedi Harry. “Tecavüze uğrayacağımı sanmam.”

“Kimse tecavüze uğramaz, hele ki servet sahibi iki metrelik biri hiç uğramaz” dedi Alexandra. “Ama genç oğlanlar sana sarkabilir.”

“Oğlanlar mı?”

“Kendilerinden uzun olanlardan hoşlanan sevimli, sıska oğlanlar. Ama dediğim gibi ayılara dikkat edip karanlık odalardan kaçınmak gerek.”

“Bira isteyen?” dedi Öystein ve üç parmak saydı.

“Taşımana yardım edeyim” dedi Harry.

Birlikte kalabalık bara doğru ilerlediler ve David Bowie’nin “Heroes”unun gitar riff’i duyulduğunda sıraya girmişlerdi.

“Mick Ronson tanrıdır” dedi Öystein.

“Evet ama Robert Fripp de var” dedi Harry.

“Haklısın Harry” dedi arkalarından bir ses. Döndüler. Kasketli, kirli sakallı, gözleri içten ve biraz da hüzünlü bakan bir adamdı bu. “Herkes Fripp’in EBow kullandığını sanıyor ama o sadece stüdyo monitörlerinden gelen bir geri bildirim.” Adam elini uzattı. “Arne, Katrine’nin erkek arkadaşı.” Hoş bir gülümsemesi vardı. Eski bir arkadaş gibi, diye düşündü Harry. Ama bu adam onlardan en az on yaş genç görünüyordu.

Harry “Öyle mi?” diyerek onunla tokalaştı.

“Hayranım” dedi Arne.

“Biz de” dedi Öystein meşgul barmenlerin dikkatini çekmeye çalışırken.

“Bowie’nin değil, senin demek istemiştım.”

“Benim mi?” dedi Harry.

“Onun mu?” dedi Öystein de.

Arne güldü. “Neden şaşırdın ki? Bir polis olarak şehir için yaptıklarından bahsediyorum.”

“Hımm. O masalları Katrine mi sana anlattı?”

“Hayır, hayır, bak ben Harry Hole’u onunla tanışmadan çok önce biliyordum zaten. Gazetelerde seninle ilgili haberleri okuduğumda ergenlik döneminde filandım. Hatta sırf bu yüzden Polis Koleji’ne bile başvurdum.” Arne mutlu ve neşeli bir kahkaha attı.

“Hımm. Giremedin mi?”

“Giriş sınavlarına çağrıldım. Ama üniversitede de sonradan müfettişliğe başvurabileceğim bir bölüme kabul edilmişim.”

“Anlıyorum. Katrine’yle mi geldin?”

“Burada mı?”

"Bilmiyorum, mesaj atıp uğrayabileceğini söylemişti ama burası çok kalabalık ve başka tanıdıklarıyla karşılaşmış olabilir. Bu arada Katrine'yi nasıl buldun?"

"Onu benim bulduğumu mu söyledi?"

"Öyle olmadı mı?"

"Bu bir tahmin mi?"

"Akılcı bir tahmin."

Arne bir an Harry'ye ciddiyetle baktı. Sonra yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. "Haklısın tabii. Onu ilk olarak televizyonda gördüm ama lütfen ona söyleme. Bir süre sonra tesadüfen çalıştığım yere geldi. Yanına gidip onu televizyonda gördüğümü ve harika biri olduğunu söyledim."

"Yani şu an yaptığın gibi."

Kahkahası daha da neşeliydi şimdi. "Neden fanatik olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum Harry."

"Öyle değil misin?"

Arne biraz düşünmüş gibi göründü. "Evet, yine haklısın, sanırım öyleyim. Ama en büyük idollerim sen ve Katrine değilsiniz."

"Rahatladım şimdi. En büyük idolün kim?"

"İlgini çekecek biri değil."

"Belki de ama sen yine de söyle."

"Tamam. *Salmonella typhimurium*." Arne bunu usulca ve saygıyla, çok net bir ifadeyle söyledi.

"Hımm. Bakteri olan Salmonella mı?"

"Kesinlikle."

"Sebep?"

"Çünkü *typhimurium* olağanüstüdür. Her yerde ve her durumda hayatta kalabilir, uzayda bile."

"Peki neden bununla ilgileniyorsun?"

"İşimin bir parçası."

"Yani?"

"Parçacıkları inceliyorum."

"İçimizdekileri mi yoksa dışımızdakileri mi?"

"Aynı şey Harry. Hayatı ve tabii ölümü oluşturan şey."

"Öyle mi?"

"İçindeki tüm mikropları, bakterileri ve parazitleri toplasam sence kaç kilo eder?"

"Hımm."

"İki kilo." Öystein Harry'ye iki yarım litre uzattı. "*Science Illustrated*'de okumuştum. Çok korkunç."

"Evet ama onlar olmasa çok daha korkunç olurdu" dedi Arne. "O zaman hayatta bile olmazdık."

"Hımm. Peki uzayda hayatta kalabiliyorlar mı?"

"Bazı mikropların bir yıldıza yakın olması ya da oksijen alması bile gerekmiyor. Hatta tam tersi. Uzay istasyonlarında bu konuda araştırmalar yapıldı ve *typhimurium*'un bu ortamda dünya yüzeyinde olduğundan daha tehlikeli ve daha etkili olduğu ortaya çıktı."

"Bu konularda bilgili olduğuna göre..." Öystein elindeki yarım litrelerden birinin köpüğünü emdi. "Gök gürültüsünün sadece yağmur yağdığına meydana geldiği doğru mu?"

Arne biraz şaşırmıştı. "Ah... hayır."

"Kesinlikle" dedi Öystein. "Dinleyin."

Hep birlikte dinlediler. Fleetwood Mac'in "Dreams" şarkısı, Stevie Nicks gök gürültüsünün sadece yağmur yağdığına meydana geldiğini söylediği nakarata gelmişti. Üçü de güldü.

"Lindsey Buckingham'ın hatası" dedi Öystein.

"Hayır" dedi Harry. "Aslında o şarkıyı yazan Stevie Nicks'ti."

"Yine de gelmiş geçmiş en iyi iki akorlu şarkı" dedi Arne.

"Hayır, Nirvana'nın 'Something in the Way' şarkısı var" diye atıldı Öystein.

İkisi birden Harry'ye bakınca o da omuz silkti. "Jane's Addiction. 'Jane Says.'"

Öystein dudaklarını şapırdatarak "Kendini geliştiriyorsun" dedi. "Peki gelmiş geçmiş en kötü iki akorlu şarkı hangisi?"

Arne'ye baktılar. "Şey" dedi "'Born in the U.S.A.' belki en kötüsü değildir ama kesinlikle en abartılanı."

Öystein ile Harry başlarını sallayarak onayladılar.

"Bizim masaya gelir misin?" diye sordu Öystein.

"Teşekkürler ama şurada bir arkadaşım bekliyor. Başka zaman."

Ellerinde bira bardaklarıyla ayrılmadan önce yumruklarını tokuşturdular ve Arne kalabalığın içinde kaybolurken Harry ve Öystein bölmeye döndü.

“İyi adam” dedi Öystein. “Bence Bratt iyi bir şey yakalamış olabilir.”

Harry başıyla onayladı. Zihni bir şeyler arıyordu, fark ettiği ama dikkatini vermediği bir şey. Masaya dört yarım litrelik birayla döndüler ve diğerleri çok yavaş içtikleri için Harry bir yudum, sonra bir yudum daha aldı.

Sex Pistols’dan “God Save the Queen” çalmaya başladığında bölmede ayağa kalktılar ve kalabalıkla birlikte pogo yaptılar.

Gece yarısına doğru Jealousy Bar hâlâ tıklım tıklımdı ve Harry sarhoş olmuştu.

Alexandra kulağına “Mutlusun” diye fısıldadı.

“Öyle miyim?”

“Evet, eve döndüğünden beri seni hiç böyle görmemiştim. Ve güzel kokuyorsun.”

“Hımm. O halde doğru.”

“Nedir doğru olan?”

“Borcun olmadığına daha iyi koktuğun.”

“Anlamadım. Ama ev demişken benimle yürüyecek misin?”

“Seninle eve kadar yürüyeyim mi yoksa seninle eve mi geleyim?”

“Bunu yolda düşünebiliriz.”

Diğerlerinden ayrılırken Harry ne kadar sarhoş olduğunu fark etti. Sung-min lavanta ya da ona benzer belirgin bir şey kokuyordu. Ona Villa Dante’de şans dilerken Harry’nin uygunsuz planlarını duymamış gibi davranacağını da ekledi.

Belki de borç kokusuyla Sung-min’in lavanta kokusu yapmıştı bunu ama Harry kapıdan çıkarken gözünden kaçan detayı fark etti. Koku. Akşam o kokuyu burada, bu barda almıştı. Ürpererek döndü ve etrafı taradı. Misk kokusu. Helene Röed’le birlikte otopsi odasındaiken aldığı kokuydu bu.

“Harry?”

“Geliyorum.”

Prim Oslo sokaklarını kat ederken zihninin çarkları dönüyor, acı veren düşünceleri parçalara ayırmaya çalışıyordu sanki.

O polis memuru Jealousy Bar'daydı ve bu da onu heyecanlandırmıştı. Aslında bir an önce oradan ayrılmalı, polis memurundan uzak durmalıydı ama ona doğru çekilmişti adeta, kendisi fare, polis memuru da kediymiş sanki. Gözleri O'nu da aramıştı, belki oradaydı, belki değildi. İçerisi öyle kalabalıktı ki birçok kişi ayakta duruyordu, dolayısıyla etrafı görmek zorlaşıyordu. Yarın onunla buluşacaktı. Orada olup olmadığını sormalı mıydı? Hayır, isterse kendisi bu konuyu açabilirdi. Şu an Prim'in düşünmesi gereken çok fazla şey vardı, bu düşünceyi zihninin derinliklerine itmesi, yarına kadar kafasını boşaltması gerekiyordu. Yürümeye devam etti. Nordahl Bruns kapısı. Thor Olsens kapısı. Fredensborgveien. David Bowie'nin "Heroes"unu mırıldanırken topukları ritmik bir şekilde asfalta vuruyordu.

Salı

Salı günü hava sıcaklığı düşmüş, Operagata ve Dronning Eufemias caddelerinde rüzgâr hızını artırırken restoranların ve mağazaların önündeki kaldırım tabelaları yere devrilmişti.

Harry takım elbisesini saat dokuzu beş geçe Grönland'daki kuru temizlemeciden aldı ve beklerken giydiği takım elbiseyi ütüleyip ütüleyemeyeceklerini sordu. Tezgâhın başındaki Asyalı kadın üzülerek başını iki yana salladı. Harry o akşam maskeli bir baloya katılacağı için buna üzüldüğünü söyleyince kadın kararsız bir bakışla ona karşılık verip her şeye rağmen güzel vakit geçirmesini diledi.

Harry hafifçe eğilip "Xièxiè" diyerek kuru temizlemeciden çıkmaya hazırlandı.

"Telaffuzun iyi" dedi kadın, Harry elini kapının koluna daha götürmeden. "Çinceyi nereden öğrendin?"

"Hong Kong'da. Biraz biliyorum."

"Hong Kong'daki yabancıların çoğu hiç bilmez. Takım elbiseni çıkar, hızlıca ütüleyeyim."

Dokuzu çeyrek geçe Prim otobüs durağında durup yolun karşısındaki Jernbanetorget'e baktı. Oradaki insanları, istasyon meydanından geçenleri ve aylak aylak gezinenleri inceliyordu. Aralarında polis var mıydı? Üzerinde kokain taşıyordu ve emin olmadan meydana adım atmak istemiyordu. Ama asla emin olamayacağına göre bir karar verip korkuyu bir kenara atmak gerekiyordu. Bu

kadar basitti ama aynı zamanda da imkânsızdı. Yutkundu. Yolun karşısına geçip meydana girdi ve kaplan heykeline doğru yürüdü. Kulağının arkasını kaşıdı. İşte böyle, korkuyu okşa ve onunla arkadaş ol. Prim derin bir nefes alıp cebindeki kokainle oynamaya başladı. Merdivenlerin yanında bir adam ona bakıyordu. Prim onu tanıdı ve yanına gitti.

“Günaydın efendim” dedi. “Elimde denemek isteyebileceğiniz bir şey var.”

Terry Våge, Operagata’yı geçip Carrara mermerine adımını attığında güneş kaybolmuş, akşam olmuş gibiydi. Bina Björvika’nın kıyısında inşa edilirken İtalyan taşların kullanılması hararetli tartışmalara yol açmıştı ama zaman içinde eleştiriler son bulmuş, bölge sakinleri bunu benimsemişti. Eylül akşamında bile ziyaretçilerle dolup taşıyordu.

Våge saate baktı. Dokuza altı dakika vardı. Müzik gazetecisiyken sanatçıların sahneye çıkacağı saatten en az yarım saat sonra konser mekânına gelirdi. Bazen tuhaf bir grup tam saatinde sahneye çıkar, o da ilk birkaç şarkıyı kaçırdı ama öyle zamanlarda da hayranlardan birine açılış şarkısının ne olduğunu, kalabalığın tepkisini sorar, sonra da kendinden bir şeyler ekleyerek yazısını yazardı. Her zaman işe yaramıştı bu yöntem. Ama bu gece işi şansla bırakmayacaktı. Terry Våge kararını vermişti. Şu andan itibaren geç kalmayacak, kendinden bir şeyler uydurmayacaktı.

Gençlerin yaptığı gibi eğimli, pürüzsüz mermerden yukarıya yürümek yerine yan taraftaki basamakları kullandı. Çünkü Våge artık genç değildi ve daha fazla falsoyu göze alamazdı.

Tepeye ulaştığında telefondaki adamın dediği gibi güney yönüne doğru yürüdü. Duvarın yanında, iki çiftin arasında durup rüzgârın iyice beyazlattığı fiyordun seyretti. Etrafına göz gezdirirken titreyip saatine baktı. Karanlıkta bir adamın kendisine yaklaştığını fark etti. Adam bir şeyi kaldırıp kendisine gösterince Terry Våge kaskatı kesildi.

Adam Alman aksanıyla “Affedersiniz” dedi ve Våge ona net bir görüntü sağlamak için biraz uzaklaştı.

Adam deklanşöre bastığında fotoğraf makinesinden hafif bir vızıltı geldi ve adam teşekkür edip gözden kayboldu. Våge yine ürperdi. Kenardan eğilip aşağıdaki mermerin üzerinde duran insanlara baktı. Tekrar saatine baktı. Dokuzu iki dakika geçiyordu.

Villanın pencerelerinden ışık yansıyor ve rüzgâr Drammensveien'in yan yolundaki kestane ağaçlarını hışırdatıyordu. Harry, Öystein'e kendisini Villa Dante'nin biraz uzağında bırakmasını söylemişti ama taksiyle gelmesi de dikkat çekmezdi zaten. Sonuçta kendi arabanızı villanın önüne park etmeniz kimliğinizi açığa vurmak anlamına gelirdi.

Harry ürperirken palto getirmedişine pişman oldu. Villaya elli metre kala kedi maskesiyle Alexandra'dan ödünç aldığı bereyi taktı.

Büyük, sarı tuğla binanın girişinde iki meşale rüzgârın etkisiyle titriyordu.

Google'da görsellerine baktıklarında Aune "Art Nouveau pencereleriyle neo-barok" demişti. "1900 civarında inşa edildiğini söyleyebilirim. Muhtemelen bir armatör, tüccar ya da öyle birine aitti."

Harry kapıyı iterek açıp içeri girdi.

Küçük bir bankonun başında duran smokinli genç bir adam ona gülümseyince Harry üyelik kartını gösterdi.

"Hoş geldin Kedi Adam. Bayan Annabell saat onda sahneye çıkacak."

Harry sessizce başını sallayıp giriş salonun sonundaki açık kapıya doğru yürüdü. Oradan müzik sesi geliyordu. Mahler.

Harry iki büyük kristal avizenin aydınlattığı odaya girdi. Bar ve mobilyalar açık kahverengi ahşaptandı, Honduras maunu olabilir. Odada hepsi maskeli, koyu renk takım elbiseli ya da smokinli otuz kırk kadar adam daha vardı. Garson üniformalı genç, maskesiz erkekler içki tepsileriyle masalar arasında dolaşıyordu. Ama Alexandra'nın tarif ettiği gibi erkek dansçılar ya da kafes içinde, elleri arkadan bağlı, konukların istedikleri zaman dürtüp tekmeleyebileceği ya da başka şekillerde aşağılayabileceği çıplak erkekler yoktu. Konukların kadehlerinden içki olarak martini ya da şampanya tercih ettikleri anlaşıyordu. Harry ağzını ıslattı. O sabah

Alexandra'dan dönerken Schröder'in yerinde bir bira içmişti ama bugün başka bir şey içmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Birkaç konuk dönüp ona şöyle bir baktıktan sonra sohbetine geri döndü. Biri hariç, zayıf, genç ve efemine görünümlü bir adam, barın boş noktasına doğru giden Harry'yi izlemeye devam etti. Harry bu durumun kimliğini çoktan ele verdiği anlamına gelmediğini ümit etti.

"Her zamankinden mi?" diye sordu barmen.

Harry genç oğlanın gözlerini sırtında hissederken başıyla barmeni onayladı.

Barmen döndüğünde Harry onun uzun bir bardağa Absolut Votka koyup Tabasco ve Worcestershire sosu ve domates suyuna benzer bir şey eklemesini izledi. En son, bardağa bir kereviz çubuğu koyarak onu Harry'nin önüne bıraktı.

Harry "Bugün sadece nakit param var" dediğinde barmenin esprili bir şey söylemiş gibi sırtıttığını gördü. Tam da o anda anonimliğin tercih edilip kabul edildiği böyle bir yerde nakit paranın zaten tek para birimi olduğunu fark etti.

Harry bir elin sırtında gezindiğini hissedince kaskatı kesildi. Buna hazırlıklıydı; Alexandra bunun genellikle göz temasıyla başlayıp bedensel temasla devam ettiğini, hatta çoğu zaman tek kelime bile etmeden başladığını söylemişti. Bu noktadan sonra da olasılıklar çoğalıyordu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu Kedi Adam. Sakalın bile yoktu, değil mi?"

O genç oğlandı bu. Sesi gürdü, öyle ki Harry bunu bilerek yaptığını düşündü. Maskesinin hangi hayvanı betimlediği belli değildi ama fareye de benzemiyordu. Yeşil ve pulluydu ve kısık gözleri daha çok bir yılanı işaret ediyordu.

"Doğru" dedi Harry.

Genç oğlan kadehini kaldırdığında Harry'nin tereddüt ettiğini görünce sorgulayan bir ifadeyle ona baktı.

"Caesar'dan bıktın mı?"

Harry yavaşça başını sallayıp onayladı. Ceasar, Los Angeles'taki Dan Tana'da bir numaralı eşcinsel içkisiydi ve Kanada'ya özgü bir şeydi.

“O zaman bizi uyandıracak bir şeyler içmeliyiz, ne dersin?”

“Ne gibi?” diye sordu Harry.

Genç oğlan başını bir yana eğdi. “Biraz farklısın Kedi Adam. Sadece sakalın değil, sesin ve...”

“Gırtlak kanseri oldum” dedi Harry. Bu Öystein’in önerisiydi. “Radyoterapi görüyorum.”

“Aman Tanrım” dedi genç oğlan öyle çok da ilgilenmeden. “O çirkin şapkayı neden taktığını ve bu kadar zayıfladığını anladım şimdi. Çok agresif ilerliyor sanırım.”

“Haksız değilsin” dedi Harry. “Görüşmeyeli tam olarak ne kadar oldu?”

“Sen söyle. Bir ay mı, yoksa iki mi? Zaman uçup gidiyor ve sen de bir süredir buralarda görünmüyorsun.”

“Yanılmıyorsam beş hafta önceki salı günü buradaydım. On-
dan önceki salı günü de.”

Genç oğlan onu biraz daha uzaktan görmek istiyormuş gibi başını omuzlarının arasından biraz geriye çekti. “Neden merak ettin ki?”

Harry onun sesindeki şüpheyi hissederek biraz fazla ileri gittiğini fark etti. “Tümör yüzünden” dedi. “Doktor beyne baskı yaptığını ve kısmi hafıza kaybına sebep olduğunu söyledi. Kusura bakma sadece son ayları tekrar hatırlamaya çalışıyorum.”

“Beni hatırladığına emin misin?”

“Biraz” dedi Harry. “Ama her şeyi değil. Özür dilerim.”

Genç oğlan bunu hakaret olarak görüp homurdandı.

“Bana yardım edebilir misin?” diye sordu Harry.

“Sen bana yardım edersen ederim.”

“Ne konuda?”

“Bir üfürük için normalden daha fazla ödeyebilirsin belki.” Genç oğlan ceketinin cebindeki bir şeyi yarısına kadar çıkartınca Harry içinde beyaz toz olan küçük plastik torbayı gördü. “O zaman geçen defaki gibi verebilirim.”

Harry başıyla onayladı. Alexandra ona gittiği eşcinsel kulüplerinde kokain, speed, poppers, emma gibi uyuşturucuların iyi kötü açıktan alınıp satıldığını söylemişti.

“Geçen defa bana nasıl vermiştin?” diye sordu Harry.

“Tanrım, bunu hatırlarsın sanmıştım. O güzel, daracık deliğini bununla patlattım...” Genç adam kısa metal bir çubuğu uzattı. “Aşağı inelim mi?”

Harry, Alexandra’nın herkesin ve her şeyin meşru hedef olduğu karanlık odalarla ilgili uyarısını düşündü.

“Olur.”

Ayağa kalkıp yürüdüler. Hayvan maskelerinin arkasından gözler onları izliyordu. Diğer uca vardıklarında genç oğlan bir kapıyı açtı ve Harry onun peşinden karanlığa girip dik, dar bir merdivenden aşağı indi. Daha yarı yolda sesleri duydu. İnlemeler, çığlıklar ve –bodruma indiklerinde– etin ete çarpması. Duvarlarda küçük mavi ışıklar yanıyordu ve gözleri loş ışığa yeterince alıştığında, etrafında neler olup bittiğini açıkça görebildi. Kimisi çıplak, kimisi yarı giyinik, kimisi ise sadece fermuarını indirmiş erkekler türlü şekillerde seks yapıyordu. Kabin kapılarının arkasından da aynı sesler geliyordu. Harry altın sarısı maske takmış bir adamla göz göze geldi. İri ve kaslı bir adamdı ve bir sıraya doğru eğilmiş bir adamın içine girip çıkıyordu. Yırtıcı bir bakışla dişlerini ona gösterdiğinde içgüdüsel olarak irkilen Harry’yi inceleyen altın sarısı maskenin arkasındaki gözbebekleri iri ve siyahtı. Harry gözlerini iyice açtı. Odada neredeyse öğürmesine sebep olacak derecede kötü bir koku vardı. Çamaşır suyu, seks ve testosteron karışımından başka, benzine benzer keskin bir koku. Çıplak bir adamın küçük, kısa, parlak sarı bir şeyi açıp kokladığını görene kadar bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Tabii ki bu poppers kokusuydu. Bu uyarıcı Harry’nin yirmili yaşlarının başlarında Oslo’da sıkça gittiği kulüplerde popülerdi. O zamanlar buna “rush” diyorlardı, muhtemelen kalbi küt küt attırdığı, kan dolaşımını kısa bir süreliğine hızlandırıp tüm duyuları harekete geçiren birkaç saniyelik bir heyecan yaşattığı için. Ancak sonradan eşcinsel erkeklerin –alıcıların– bunu anal zevki artırmak amacıyla kullandığını öğrenmişti.

“Merhaba.” Altın maskeli adamdı bu. Harry’ye yanaşıp bir elini kasıklarına götürmüştü. Yırtıcı gülüşü tüm yüzüne yayılırken nefesini Harry’nin yüzüne üfledi.

Genç oğlan Harry'yi kolundan tutup kendine çekerek "O benim" dedi sert bir sesle. Harry arkalarından gelen vahşi kahkahayı duydu.

"Görünüşe göre bütün kabinler dolu" dedi oğlan. "Sence..."

"Hayır" dedi Harry. "Özel odada."

Genç oğlan iç çekti. "İleride belki boş bir kabin vardır. Hadi gel."

Duştan akan suyun sesine benzer seslerin geldiği bir odanın açık kapısının önünden geçerken Harry içeriye göz attı. İki çıplak adam küvette ağızları açık oturmuş, bazıları giysili olan diğer adamlar da etraflarına dizilmiş, üzerlerine işiyorlardı.

Arka planda hoparlörlerden Joy Division'ın "She's Lost Control" şarkısının yayıldığı flaş ışıklı büyük bir odaya girdiler. Oda'nın ortasında tavana zincirlerle bağlanmış bir salıncak vardı. Peter Pan gibi uçuyormuş gibi görünen bir adam, vücudunu gererek bir grup adamın arasında ileri geri sallanıyordu. Onu elden ele dolaştırılan esrar gibi sırayla kullanıyorlardı.

Harry ve genç oğlan birkaç bölmenin olduğu bir koridora girdiklerinde yine seslerden sürgülü kapıların ardında neler olduğunu anladılar. Bir bölmeden iki adam çıkınca genç oğlan aceleyle bölmeye girdi. Harry de peşinden girer girmez oğlan kapıyı kapattı. Oda yaklaşık iki metreye iki metre ölçülerindeydi. Oğlan herhangi bir girişe gerek duymadan Harry'nin gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Belki hafif kanser o kadar da kötü bir şey değildir Kedi Adam, daha atletik görünüyorsun."

"Dur" dedi Harry. Ona sırtını dönüp takım elbisesinin cebine uzandı. Arkasını döndüğünde bir elinde cüzdan, diğerinde telefon tutuyordu.

"Bana kokain satmak istiyordun, değil mi?"

Oğlan gülümsedi. "Bedelini ödersen."

"O zaman önce anlaşmayı yapalım."

"Hah, işte şimdi eski sen oldun Kedi Adam. Kokain Adam." Gülerek bir torba toz çıkardı.

Harry torbayı alıp cüzdanı ona uzattı. "Şimdi senden kokain aldığıma göre cüzdanımdan hakkın olanı alabilirsin."

Genç oğlanın gözleri maskenin arkasından şüpheyle bakıyordu. "Bugün fazla temkinlisin." Sonra cüzdanı açıp içine baktı ve iki bin kronluk banknot çıkardı.

"Şimdilik bu kadar yeter" diyerek cüzdanı Harry'nin takım elbisesinin cebine koydu, sonra da Harry'nin pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. "Çükünü emmemi mi istiyorsun?"

"Hayır teşekkürler, istediğimi aldım" dedi Harry, boştaki elni oğlanın başının arkasına onu okşayacakmış gibi götürerek yılan maskesini çekiştirerek çıkardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Kedi Adam! Bu... evet, evet, benim için önemli değil." Genç oğlan Harry'nin pantolonunu indirmek istedi ama Harry onu durdurup düğmelerini tekrar ilikledi.

"Ha, anladım, önce kokain."

"Pek sayılmaz" dedi Harry, kafasındaki bereyle kendi maskesini çıkararak.

"Sen... sarışınsın" dedi genç oğlan şaşkınlıkla.

"Daha da önemlisi" dedi Harry "bana kokain satarken ses ve görüntü kaydı alan bir polisim. Bunun da on yıla kadar cezası var."

Mavi ışıktaki oğlanın yüzünün bembeyaz olduğunu görmek mümkün olmadığı için Harry blöfünün işe yarayıp yaramadığını anlamadı, ta ki oğlanın ağlak sesini duyana kadar.

"Siktir, sen olmadığını *biliyordum*! Onun gibi yürümüyorsun, Doğu Oslo aksanın var ve kışının da onunki gibi yumuşacık olmadığını fark etmiştim. Ne kadar aptalım. Siktir git! Kedi Adam!"

Oğlan dışarı çıkmak için kapıya uzandı ama Harry onu geri çekti.

"Tutuklu muyum?"

Genç oğlanın ses tonu ve ona bakışlarını görünce Harry onun bu durumdan tahrik olup olmadığını merak etti.

"Beni... kelepçeleyecek misin?"

"Bu oyun değil..." Harry adamın iç cebinden bir kartlık çıkardı. "Filip Kessler."

Filip yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

"Ama tabii bunu çözmemizin bir yolu var" dedi Harry.

"Öyle mi?" Filip gözyaşlarıyla kaplı yüzünü kaldırdı.

“Şimdi buradan çıkıp güzel ve sessiz bir yere gidebiliriz ve sen de Kedi Adam hakkında bildiğin her şeyi bana anlattırısın. Tamam mı?”

Terry Våge tekrar saatine baktı. Dokuz otuz altı. Kimse onunla iletişim kurmaya çalışmamıştı. Telefonuna gelen mesajı tekrar okuyup yine aynı sonuca vardı, yer de zaman da belliydi. Her zaman kendine sunduğu o yarım saati jest olsun diye adama vermişti. Ama kırk dakika çok fazlaydı. Adam gelmiyordu. Blöftü bu. Belki de eşek şakası. Belki de aşağıdaki turistlerin arasından biri ona bakıp gülüyordu. O gözden düşmüş, hor görülmüş şarlatan gazeteciye kıs kıs gülüyordu. Belki de cezası buydu. Yün paltosuna daha sıkı sarınıp eğimli terasa doğru yürümeye başladı. Canları cehenneme, hepsinin canı cehenneme!

Prim zemin seviyesindeki mermerde turistlerin arasından geçiyordu. Terry Våge’nin geldiğini görmüş, onu gazete köşesindeki fotoğrafından ve internette bulduğu diğer görsellerden tanımıştı. Terasta durup bekleyişini izlemişti. Prim, Våge’yi takip eden kimseyi görmemişti, etrafta polise benzeyen birini bile görmemişti. Gezinip oradaki insanların büyük kısmını inceleyip yarım saat geçtiğinde, ilk geldiği zaman gördüğü yüzlerden hiçbirini artık görmediği sonucuna varmıştı. Saat ona yirmi kala Våge’nin çatıdan indiğini gördü, vazgeçmişti. Ama Prim artık emindi. Terry Våge yalnız gelmişti.

Prim etrafına son bir kez baktı. Sonra evin yolunu tuttu.

Çarşamba

“Onun burada ne işi var?” diye tısladı Marküs Röed, Harry’yi göstererek. “Masum olduğum halde beni hapse göndermesi için bir milyon dolar ödediğim adam!”

“Dediğim gibi” dedi Krohn. “O burada çünkü senin suçlu olduğunu düşünmüyor, o senin...”

“Ne düşündüğünü duydum! Ama ben hiç... gey kulübüne gitmedim.”

Röed o son iki kelimeyi tükürerek söyledi. Harry eline bir damla düştüğünü hissederek omuz silkti ve Johan Krohn’a baktı. Üçünün görüşmesi için tahsis edilen oda aslında mahkûm ailelerinin görüşme odasıydı. Gül desenli perdelerin ve demir parmaklıkların ardında sabah güneşinin içine dolduğu bir penceresi, üzerine işlemeli bir örtü serilmiş bir masası, dört sandalyesi ve bir kanepesi vardı. Harry kanepeden uzak durmuş, Krohn’un da aynı şeyi yaptığını fark etmişti. Kanepenin azgın ve hızlı sevişmelerin sıvılarıyla kirlenmiş olduğunu biliyor olmalıydı.

“Açıklayacak mısın?” dedi Harry.

“Evet” dedi Krohn. “Filip Kessler, Susanne ve Bertine’nin öldürüldüğü iki salı günü, şu maskeyi takan bir kişiyle birlikte olduğunu söylüyor.”

Krohn masanın üzerinde, üyelik kartının yanında duran kedi maskesini işaret etti.

"Bu kişinin lakabı Kedi Adam'dı. Her iki eşya da senin takım elbisendeydi Markus. Diğer fiziksel betimlemeler de sana uyuyor."

"Gerçekten mi? Sana hangi fiziksel özelliklerden bahsetti? Dövme mi, yara izi mi? Doğum lekesi mi? Herhangi bir anormal iz mi?" Röed birinden diğerine baktı.

Harry başını iki yana salladı.

"Ne?" diye güldü Röed öfkeyle. "Hiçbir şey mi?"

"Öyle bir şey hatırlamıyor" dedi Harry. "Ama sana dokunursa seni tanıyacağından oldukça emin."

"Lanet olsun" dedi Röed, kusacakmış gibi bakarak.

"Markus" dedi Krohn. "Bu suçun işlendiği sırada senin başka yerde olduğuna dair bir kanıt. Seni hemen serbest bıraktırmak için kullanabileceğimiz, buna rağmen dava açılırsa beraat etmeni sağlayabilecek bir kanıt. Bu kanıtın senin insanların gözündeki imajını nasıl etkileyeceği konusunda endişelenmeni anlıyorum ama..."

"Anlıyor musun?" diye bağırdı Röed. "Anlıyor musun? Hayır, insanlar kendi karını öldürdüğünden şüphelenirken burada öylece oturup beklemenin, sonra da böyle bir saçmalıkla suçlanmanın ne demek olduğunu anlamın mümkün değil. Bu maskeyi daha önce hiç görmedim. Ne düşünüyorum biliyor musun? Helene o maskeyle üyelik kartını bana benzeyen bir geyden aldı ve boşanmada bana karşı kullanabilmek için sana verdi bence. Filip denen herife gelince, onun benimle hiçbir ilgisi yok, bunu sadece para kazanmak için bir fırsat olarak görüyor. Ne kadar istediğini öğren, parayı ver ve çenesini kapat. Bu bir öneri değil Johan, bu bir emir." Röed devam etmeden önce şiddetle hapşırdı. "Ve ikiniz de sözleşmedeki gizlilik maddelerine tabisiniz. Eğer bu konuda birine tek kelime ederseniz, sizi dava ederim."

Harry boğazını temizledi. "Bunun seninle ilgisi yok Röed."

"Ne peki?"

"Dışarıda tekrar saldırabilecek ve muhtemelen saldıracak bir katil var. Polis suçluyu, yani seni zaten yakaladığını düşündüğü sürece katilin işi daha kolay olacaktır. Eğer Villa Dante'de bulunduğu bilgisini saklarsak, katil bir sonraki kurbanını öldürdüğünde biz de suç ortağı olmuş oluruz."

“Biz mi? Hâlâ benim için çalıştığını düşünmüyorsun, değil mi Hole?”

“Sözleşmeyi bozmaya niyetim yok ve vakanın çözüldüğünü de düşünmüyorum.”

“Sahi mi? O zaman paramı geri ver!”

“Üç polis avukatı senin mahkûm olacağını düşünürken veremem. Şu anda önemli olan polisin dikkatini farklı bir yöne çekmek. Bunun için de suçun işlendiği esnada başka bir yerde olduğunu kanıtlamamız gerekiyor.”

“Sana söylüyorum, orada değildim! Polisin işini yapamaması benim suçum değil. Ben masumum ve bunu doğru yoldan öğrenecekler, bir eşcinselin yalanlarıyla değil. Paniğe kapılmaya ve aceleci davranmaya gerek yok.”

Harry iç çekerek ve üzücü bir gerçeği dile getiriyormuşçasına “Seni aptal” dedi. “Paniğe kapılmaya fena halde gerek var” diye ekleyerek ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Krohn.

Harry “Polise haber vermeye” dedi.

“Buna cüret edemezsin” diye hırladı Röed. “Eğer yaparsan, senin ve bütün sevdiklerinin canını cehenneme yollarım. Bunu yapamayacağımı sanma. Ve bir şey daha var, Cayman Adaları’na yapılacak bir para transferi için bankama verdiğim talimatı iki gün sonra iptal edemeyeceğimi sanıyor olabilirsin. Ama yanılıyorsun.”

Harry’nin içinde bir şeyler koptu, bir tür serbest düşüş hissiydi bu. Röed’in sandalyesine doğru bir adım attı ve ne olduğunu bile anlamadan elini emlak kralının boğazına dolayıp sıkmaya başladı. Röed sandalyesinde geriye doğru savrulurken ellerini Harry’nin koluna doladı ve ani kan akışıyla yüzü kıpkırmızı olurken ondan kurtulmaya çalıştı.

“Bunu yaparsan seni öldürürüm” diye fısıldadı Harry. “Öldürürüm seni.”

“Harry!” Krohn da ayağa kalkmıştı.

“Otur, bırakacağım” diye tısladı Harry, Markus Röed’in şişkin, yalvaran gözlerine bakarak.

“Hadi Harry!”

Röed homurdanıp tekmelerini savurdu ama Harry onu sandalyede tuttu. Daha da sert sıktı ve bu insanlık düşmanının suyunu çıkarabilecek derece bir güç ve heyecan hissetti. Evet, heyecan, aylarca içki içmedikten sonra ilk içki kadehini kaldırdığında duyduğu o serbest düşüş hissi. Ama heyecanının azaldığını, gücünün çekildiğini hissedebiliyordu. Çünkü bu serbest düşüşün bile bir süre serbestlik hissi vermekten başka ödülü yoktu ve sadece tek bir yöne gidiyordu; aşağıya.

Harry onu bırakınca Röed önce uzun bir hırıltıyla havayı içine çekti, sonra da öne eğilip bir öksürük nöbetine tutuldu.

Harry Krohn'a döndü. "Sanırım şimdi kovuldum, değil mi?"

Krohn başıyla onayladı. Harry kravatını düzeltti ve gitti.

Mikael Bellman pencerenin kenarında durmuş, hükümet meydanındaki yüksek binaları seçebildiği şehir merkezine doğru gözlemler yapıyordu. Daha yakında, Gullhaug Köprüsü'nün aşağısında, rüzgârda salınan ağaçların tepelerini görebiliyordu. Rüzgârın hızını artıracak, gece boyunca kuvvetli fırtınalar çıkacağı söyleniyordu. Başka bir şey daha vardı, cuma günü ay tutulması mı ne, ama görünüşe göre bu ikisi arasında bir bağlantı yoktu. Kolunu kaldırıp klasik Omega Seamaster marka saatine baktı. İkiye bir vardı. Günün büyük kısmını emniyet amirinin başına sardığı ikilemi kendi zihninde tartışarak geçirmişti.

Prensip olarak, elbette böyle tekil bir vakanın Adalet Bakanı'nın masasında yeri yoktu ama Bellman daha önce bu işe bulaşarak onu şahsi meselesi haline getirmişti ve artık bu işin peşini bırakmazdı. Küfretti.

Vivian kapıyı hafifçe tıklatıp açtı. Onu asistanı olarak işe almasının sebebi sadece siyaset bilimi alanında yüksek lisans yapmış olması, Paris'te iki yıl mankenlik yapması, Fransızca bilmesi ve kahve servisinden konukları karşılamaya ve konuşmalarını deşifre etmeye kadar her şeyi yapmaya istekli olması değildi. Güzeldi. Günümüz toplumunda fiziksel görünümün işlevi hakkında söylenecek çok şey vardı ve söylendi de. Kesin olan bir şey vardı; dış görünüş her zaman olduğu kadar önemliydi. Kendisi de yakışıklı

bir adamdı ve kariyerindeki tırmanışında bunun bir rol oynamadığı asla söylenemezdi. Modellik kariyerine rağmen Vivian ondan uzun değildi, bu yüzden toplantılara ve yemeklere yanında götürebileceği biriydi. Birlikte yaşadığı bir erkek arkadaşı vardı ama Bellman bunu bir dezavantajdan çok bir meydan okuma olarak görüyordu. Aslında bu bir avantajdı. Kış için Güney Amerika'daki birkaç ülkeye bir gezi planlanmıştı; gündem insan hakları olacaktı, diğer bir deyişle tam bir keyif seyahati. Ve kendi kendine dediği gibi, bir adalet bakanı başbakanıdan daha az flaşlara ve kovalamaca maruz kalırdı.

Vivian yumuşak bir sesle "Emniyet Amiri" dedi.

"İçeri gönder."

"Zoom'da" dedi.

"Öyle mi? Gelecek diye biliyordum..."

"Öyleydi ama az önce aradı. Daha sonra şehir merkezinde başka bir toplantısı varmış. Ta Nydalen'e gelip dönmek çok zor olacakmış. Link gönderdi, açayım mı?.."

Vivian masaya, bilgisayara doğru yürüdü. Onunkilerden çok daha hızlı parmakları klavyenin üzerinde koşuyordu. "İşte" diye gülümsedi. Ve onun kızgınlığını yatıştırmak istercesine "Oturmuş seni bekliyor" diye ekledi.

"Teşekkür ederim." Bellman, Vivian odadan çıkana kadar pencerenin yanında durdu. Sonra biraz daha bekledi. Ta ki kendi çocuksuluğundan sıkılıp bilgisayarın başına oturana kadar. Emniyet Amiri bronzlaşmıştı, muhtemelen yurtdışında bir yerlerde bir sonbahar tatilinden yeni dönmüştü. Ama kamera açısının gıdısına odaklanması pek hoş olmamıştı. Belli ki bilgisayarı bir kitap yığınının üzerine değil, daha Bellman'ın kendisi emniyet amiriyken orada duran masanın üzerine yerleştirmişti.

Bellman "Merkeze kıyasla burada neredeyse hiç trafik yok" dedi. "Höyenhall'daki evime yirmi dakikada varabiliyorum. Sen de denemelisin."

"Kusura bakma Mikael, bu haftaki resmi ziyaretle ilgili acil bir toplantıya çağıldım."

"Tamam, sadede gelelim. Bu arada yalnız mısınız?"

“Kimse yok, devam et.”

Mikael öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti. İlk isimle hitap etmek ve “devam et” gibi laflar etmek Adalet Bakanı’nın ayrıcalığı olmalıydı. Özellikle de Emniyet Amiri’nin altı yıllık görev süresi dolmak üzereyken ve kimin devam edip etmeyeceğine artık Emniyet Genel Müdürü değil, Meclis’teki kral, yani pratikte Adalet Bakanı karar verecekken ve Bellman’ın anahtarı Bodil Melling’e vermekle siyasi olarak kaybedeceği çok az şey varken. Birincisi kadın olduğu için, ikincisi de politikadan ve kimin yetkili olduğundan anladığı için.

Bellman derin bir nefes aldı. “Birbirimizi anlayalım diye söylüyorum. Benden tavsiye istediğin konu Markus Röed’i gözaltından salıverip salıvermemeniz. Ve her iki seçeneğe de açık olduğundan eminsin.”

“Evet” dedi polis şefi. “Hole’un ilk iki kızın öldürüldüğü geceler Röed ile birlikte olduğunu söyleyen bir tanığı var.”

“Güvenilir bir tanık mı?”

“Evet, çünkü Helene Röed’in aksine, söz konusu kişinin Röed’in o gece başka bir yerde olduğunu kanıtlamak için bariz bir sebebi yok. Öte yandan hayır, çünkü Narkotik’e göre söz konusu kişi Oslo’da kokain satanlar listesinde yer alıyor.”

“Ama hüküm giymemiş, değil mi?”

“Küçük çaplı bir satıcı. Bir gecede yeri doldurulabilecek biri.”

Bellman başını salladı. Kontrolleri altındaki kişilerin devam etmesine izin vermişlerdi. Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir.

“Ama?” dedi Bellman, Omega saatine bakarak. Saat kullanışsız ve hantaldı ama doğru sinyalleri gönderiyordu. Şu anda sinyal, Emniyet Amiri’nin acele etmesiydi, yoğun bir günü olan tek kişi o değildi.

“Öte yandan Susanne Andersen’in göğsünde Markus Röed’in tükürüğü vardı.”

“Sanırım bu, Röed’in gözaltında tutulması lehine oldukça güçlü bir argüman.”

“Evet. Elbette Susanne ile o günün erken saatlerinde buluşup

seks yapmış olmaları da mümkün; Susanne'nin tüm hareketlerini öğrenmek mümkün olmadı. Ama eğer yapmışlarsa, Röed'in sorguda bundan bahsetmemesi garip. Aksine, onunla yakınlaştığını inkâr ediyor ve partiden sonra onu hiç görmediğini iddia ediyor."

"Başka bir deyişle, yalan söylüyor."

"Evet."

Bellman parmaklarını masaya vurdu. Başbakanlar ancak, mecazi anlamda, hasat iyi gitmişse yeniden seçilirdi. Danışmanları, Adalet Bakanı olarak, hatanın bir önceki hükümet dönemindeki mevkidaşı tarafından yapılıp yapılmadığına bakılmaksızın, sistemin daha alt kademelerinde yapılan hatalarda her zaman sorumluluğun bir kısmının ona düşeceğini defalarca vurgulamışlardı. Seçmenler Röed gibi zengin, ayrıcalıklı bir sümsüğün ucuz kurtulduğunu düşünürse bu dolaylı olarak Bellman'ı da etkileyecekti. Kararını verdi.

"Elimizdeki meni onu gözaltında tutmak için yeter de artar bile."

"Tükürük."

"Evet. Ve sanırım sen de Röed'in ne zaman tutuklanıp ne zaman serbest bırakılacağına Harry Hole'un karar vermesinin iyi görünmeyeceği konusunda hemfikirsin."

"Evet."

"Güzel. O zaman sanırım tavsiyemi aldın..." Bellman, Emniyet Amiri'nin adının aklına gelmesini bekledi ama nedense gelmeyince ve başladığı cümlelerin tonlaması bir son gerektirince "...değil mi?" diye ekledi.

"Evet, tabii ki. Çok teşekkür ederim Mikael."

"Teşekkür ederim Emniyet Amiri" dedi Bellman ve bağlantıyı kesmeden önce bir süre faresiyle oynadı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Eski Emniyet Müdürü" diye mırıldandı.

Prim yatakta oturan Fredric Steiner'a baktı. Gözleri çocuksu bir berraklıktaydı ama bakışları boştu, gözlerinin içinde bir perde çekilmiş gibiydi.

"Dayı" dedi Prim. "Beni duyabiliyor musun?"

Cevap gelmedi.

Ona istediği şeyi söyleyebilirdi ama o duymazdı. Dolayısıyla cevap da vermezdi, en azından kimsenin inanacağı bir şekilde.

Prim koridora açılan kapıyı kapatıp tekrar yatağın yanına oturdu. "Çok yakında öleceksin" dedi kelimelerin tadına vararak. Dayısının yüzünde hiçbir ifade yoktu; sadece kendisinin görebildiği ve çok uzakta olduğu anlaşılan bir şeye bakıyordu.

"Öleceksin ve sanırım bir şekilde üzülmem lazım. Yani, ne de olsa ben senin..." her ihtimale karşı kapıya baktı "...biyolojik oğlum."

Duyulabilen tek ses, huzurevinin oluklarından birinden gelen rüzgârın ısığıydı.

"Ama üzgün değilim. Çünkü senden nefret ediyorum. Senin sorunlarını devralan, annemi ve beni devralan adamdan nefret ettiğim gibi değil ama. Senden nefret ediyorum çünkü üvey babamın neyin peşinde olduğunu, bana ne yaptığını biliyordun. Bu konuda onunla yüzleştiğini biliyorum, o gece seni duydum. Onu ifşa etmekle tehdit ettiğini duydum. Ama o da seni ifşa edeceğini söyleyince ikiniz de konuyu kapattınız. Kendini kurtarmak için beni feda ettin. Kendini, annemi ve ailenin adını kurtarmak için. Yani aile adından geriye ne kaldıysa artık, ne de olsa onu sonra kendin bile kullanmadın."

Prim çantaya uzanıp bir bisküvi çıkardı ve dişlerinin arasında cıtırdattı.

"Ve şimdi öleceksin, isimsiz ve yalnız. Unutulacak ve yok olacaksın. Ben, senden olan, şehvetinin günahkâr meyvesi, adımın göklerde parladığını göreceğim. Duydun mu Fredric Dayı? Kulağa şiirsel gelmiyor mu? Bütün bunları günlüğüme yazdım, biyografi yazarlarına üzerinde çalışacakları bir malzeme vermek lazım, değil mi?"

Ayağa kalktı.

"Geri döneceğimi sanmıyorum. Yani bu bir veda dayı." Prim kapıya doğru yürüyüp döndü. "İyi yolculuklar dilemiyorum elbette. Umarım cehenneme yolculuğun başka türlü olur."

Prim kapıyı arkasından kapatırken yanından geçen hemşireye gülümseyerek bakımevinden ayrıldı.

Hemşire yaşlı profesörün odasına girdi. Adam yatağın kenarında, yüzünde boş bir ifadeyle oturuyordu ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yaşlılar böyledir işte, duygularının kontrolünü kaybederler. Özellikle de bunaklar. Havayı kokladı. Altını mı kirletmişti? Hayır, sadece oda havasıydı, vücut kokuları ve... misk mi kokuyordu?

Odayı havalandırmak için bir pencere açtı.

Saat akşamın sekiziydi. Terry Våge, sert rüzgârın ortak çamaşır askısını savurduğu arka bahçeden gelen uğultuyu dinledi. Suç blogunu tekrar açmıştı. Yazacak o kadar çok şey vardı ki. Yine de oturmuş bilgisayar ekranındaki boş beyaz sayfaya bakıyordu.

Telefon çaldı.

Belki de Dagnija'ydı, dün gece tartışmışlardı ve hafta sonu gelmeyeceğini söylemişti. Şimdi her zamanki gibi pişman olmuştu belli ki. Arayanın o olmasını umduğunu hissetti.

Cep telefonuna baktı. Bilinmeyen numara. Dünkü dolandırıcıysa açmayacaktı, bir iki defa cevap verdiğiniz kaçıklardan kurtulmak imkânsız olabilirdi. Bir defasında The War on Drugs'ın hem konserde hem de kayıta dünyanın en sıkıcı grubu olduğunu yazdıktan sonra öfkeli bir hayrana cevap verme yanılışına düşmüştü. Adam sürekli arayan, e-posta gönderen ve hatta konserlerde yakasına yapışan bir baş belasına dönüşmüş, ancak iki yıl boyunca onu görmezden gelince kurtulabilmişti.

Telefon çalmaya devam etti.

Terry Våge boş ekrana tekrar baktı. Sonra cevap verdi.

"Evet?"

"Dün tek başına geldiğin ve saat on buçuğa kadar terasta beklediğin için teşekkür ederim."

"Sen... orada mıydın?"

"İzliyordum. Umarım beni kandırmaya çalışmadığından emin olmam gerektiğini anlamışsındır."

Våge tereddüt etti. "Peki, öyle olsun. Ama daha fazla saklamabaç oynayacak vaktim yok."

“Var, var.” Adam kıs kıs güldü. “Ama şimdi bunu bir kenara bırakacağız Våge. Daha doğrusu, sen her şeyi bırakacaksın. Hemen şimdi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mümkün olduğunca çabuk Kolsås’taki Toppåsveien adlı yolun sonuna gideceksin. Tekrar arayacağım, ne zaman olacağını söylemiyorum, iki dakika içinde olabilir. Meşgul sinyali alırsam bu seninle son görüşmemiz olacak. Anlaşıldı mı?”

Våge yutkunup “Evet” dedi. Çünkü anlamıştı. Polisle iletişime geçmesini engellemek içindi bu. Akılsız bir kaçık olmadığını anlamıştı. Çılgındı, evet ama kaçık değildi.

“Yanma bir fener ve kamera al Våge. Kendini güvende hissetmiyorsan bir de silah. Konuştuğun kişinin katil olduğuna dair sağlam, reddedilemez kanıtlar bulacaksın ve sonrasında bu konuda yazmakta özgürsün. Buna bu konuşma da dahil. Çünkü bu sefer insanların sana inanmasını istiyoruz, değil mi?”

“Ne...”

Ama adam telefonu kapatmıştı.

Harry Alexandra’nın yatağında uzanmıştı, çıplak ayakları yatağın ucundan dışarı fırlamıştı.

Alexandra da çıplaktı ve başını Harry’nin karnına yaslamış, çaprazlamasına yatıyordu.

Jealousy Bar’a gittikleri gece sevişmişlerdi ve şimdi yine sevişiyorlardı. Şimdi daha iyiydi.

Harry, Markus Röed’i düşünüyordu. Nefes almaya çalışırken gözlerinde gördüğü korku ve nefreti. Korku daha yoğundu. Ama tekrar nefes alabildikten sonra da öyle kalmış mıydı? Bu durumda –eğer Röed para transferini iptal etmediyse– Lucille’i şimdiye kadar serbest bırakmış olmalıydılar. Borç ödenmeden önce onu bulmaya çalışmaması ya da onunla iletişime geçmemesi konusunda talimat aldığı için, numarasını aramadan önce birkaç gün bekleme-ye karar vermişti. Lucille’de onun numarası ya da başka herhangi bir bilgisi yoktu, dolayısıyla ondan haber almaması normaldi. Lucille Owens’ı internette aramış, bulduğu tek şey *Los Angeles*

Times'ta "Romeo ve Juliet" filmiyle ilgili eski makaleler olmuştı. Kaybolduğuna ya da kaçırıldığına dair herhangi bir haber yoktu. Ve paylaştıkları şeyin, onları birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu fark etmişti. Otoparkta olanlardan sonra ortaya çıkan tehlike değildi bu. Lucille'de kendi annesini görmesi, sınıfın kapısındaki kadın ya da hastane yatağındaki kadın olması ve onu kurtarmak için yeni bir fırsat yakalamış olması da değildi. Yalnızlıktı. Kimse fark etmeden yeryüzünden silinip gidebilecek iki insan olmalarıydı.

Alexandra paylaştıkları sigarayı ona uzatınca Harry bir nefes çekip yatağın başucundaki küçük Geneva hoparlörden "Hey, That's No Way to Say Goodbye" şarkısı yayılırken tavana doğru kıvrılarak yükselen dumana baktı.

"Bizi anlatıyor sanki" dedi.

"Hımm. Ayrılan sevgililer mi?"

"Evet. Ve Cohen'in aşktan ya da zincirlerden söz etmemekle ilgili söyledikleri."

Harry cevap vermedi. Sigarayı tutup dumana baktı ama onun yüzünün hâlâ kendisine dönük yattığını fark etti.

"Yanlış sıralama" dedi.

"Biz tanıştığımızda Rakel zaten hayatında olduğu için mi yanlış?"

"Bir kadının bana söylediği bir şeyi düşünüyordum. Yazar cümlelerin sırasını değiştirdiğinde kandırıldığımızı." Harry sigarasından bir nefes daha çekti. "Ama evet, Rakel için de aynı şey geçerli."

Harry bir süre sonra Alexandra'nın gözyaşlarının sıcaklığını karnında hissetti. Kendisi de ağlamak istedi.

Pencere gıcırdadı, dışarıdaki şey içeri girmek istiyordu sanki.

Çarşamba

Refleks

Toppåsveien isminin hakkını yeterince vermiyordu. Yol villaların arasından daha yüksek bir yere çıkıyordu ama yol bittiğinde Kolsås'ın tepesi hâlâ yeterince uzaktaydı. Terry Våge arabasını yolun kenarına park etti. Yukarısı ormandı. Karanlıkta, genellikle dağcılarla diğer dangalakların tercih ettiği sarp kayalıklarla dolu, daha aydınlık bir yer seçebiliyordu.

Yanında getirdiği bıçağın kılıfıyla oynarken el fenerine ve yolcu koltuğundaki Nikon fotoğraf makinesine baktı. Saniyeler, sonra dakikalar geçti. Aşağıdaki karanlığın içinde ışıklara doğru baktı. Rosenvilde Lisesi oralarda bir yerdeydi. Bunu biliyordu çünkü Genie'yi keşfettiğinde kız orada okuyordu. Çünkü bunu yapan kendisiydi, Terry Våge. Müzik eleştirmeni olarak nüfuzunu kullanarak onu ve yeteneksiz grubunu yerin altından ışığa çıkarmış, anaa-kıma, piyasaya tanıtmıştı. Genie on sekiz yaşındaydı, orada okula gidiyordu ve Terry onu okul ortamında görmek istediği için birkaç defa arabayla oraya gitmişti. Bunun nesi yanlıştı ki? Yarattığı yıldızı görmek için okul bahçesinin önünde gezinmiş, istese kolayca çekebileceği halde fotoğraf bile çekmemişti. Yanma aldığı telefoto lens sayesinde baştan çıkartıcı kadın rolünü oynayan bir müzisyenden çok farklı bir Genie'nin fotoğraflarını çekebilirdi. O masumiyeti, küçük kızı gözler önüne serebilirdi. Ama okul bahçesinin

çevresinde gezindiği fark edilirse yanlış anlaşılabilirdi. O iki seferden sonra okula gitmeyi bırakmış, onun yerine ona konserlerde ulaşmaya çalışmıştı.

Tam saate bakacakken telefonu çaldı.

“Evet?”

“Gördüğüm kadarıyla konumunu almışsın.”

Våge etrafına bakındı. Yolda park etmiş tek araba onunkiydi ve sokak lambasının ışığında oradaki insanları görebilirdi. Adam onu ormanda bir yerden mi izliyordu? Våge elini bıçağın sapma sıkıca doladı.

“Fenerini ve kameranı al, bariyerleri geçip orman yolunda yürü ama gözünü sol taraftan ayırma. Yüz metre kadar sonra bir ağaç gövdesinde yansıtıcı boya göreceksin. O noktada patikadan çık ve yansıtıcı boyayı takip et. Anladın mı?”

“Anladım” dedi Våge.

“Oraya vardığında anlayacaksın zaten ve fotoğraf çekmek için iki dakikan olacak. Sonra dönüp arabana bineceksin ve doğruca evine gideceksin. Yüz yirmi saniyenin sonunda hâlâ oradaysan peşine düşeceğim. Anladın mı?”

“Evet.”

“O halde ödülünü toplama vakti geldi Våge. Acele et.”

Bağlantı kesildi. Terry Våge derin bir nefes alırken aklına bir fikir geldi. Hâlâ kontak anahtarını çevirip oradan uzaklaşabilir, gidip Stopp Pressen’de bir bira içebilirdi! Onu dinleyen herkese seri katille telefonda konuştuğunu ve bir randevu ayarladıklarını ama son anda vazgeçtiğini söyleyebilirdi.

Våge kendi gürültülü kahkahasını duyarken kamerayla feneri kaptığı gibi arabadan indi.

Burası muhtemelen tepenin korunaklı tarafıydı çünkü garip bir şekilde rüzgâr burada aşağıdaki ya da şehir merkezindeki kadar kuvvetli esmiyordu. Yolun birkaç metre içerisindeki orman patikasını gördü. Bariyerin yanından geçip sokak lambasına doğru son bir kez bakarak el fenerini yaktı ve karanlığa doğru ilerlemeye devam etti. Adımlarını sayıp el fenerini dönüşümlü olarak yola ve sol taraftaki ağaç gövdelerine tutarken rüzgâr ağaç tepelerin-

de uğulduyor, çakıllar ayakkabılarının altında çıtırdıyordu. Işıқта parlayan ilk yansıtıcı boyayı gördüğünde yüz beşe kadar saymıştı. Ormanın ilerisinde ikinci boyayı gördü.

Ceketinin cebindeki bıçağın kılıfına tekrar dokunup fotoğraf makinesinin kayışını omzuna geçirdi, hendekten atladı ve ağaçların arasında ilerledi. Burası çam ormanıydı; ağaçların arasındaki boşluk, zahmetsizce ilerleyebileceği ve belli bir görüş mesafesine sahip olabileceği anlamına geliyordu. Boya seçilmiş ağaç gövdelelerine on-on beş metre aralıklarla göz hizasında uygulanmıştı. Arazi giderek dikleşiyordu. Bir ara nefeslenmek için durdu ve parmağını ağaçtaki lekenin üzerinde gezdirdi. Parmağına baktı. Taze boya. Dev çamların arasında, çam iğnelerinden bir halının üzerinde duruyordu. Ağaçların hışırtısı uzaktan geliyordu ve bu da gövdelerin neredeyse fark edilmeyen sallanmasıyla ortaya çıkan çatırtı ve gıcırtiları daha da belirgin hale getirmeye yarıyordu. Sesler her taraftan geliyordu, sanki konuşuyor, sanki gece misafirlerine ne yapacaklarını kendi aralarında tartışıyorlardı.

Vâge ilerlemeye devam etti.

Orman daha da sıklaşıp görüş mesafesi daralırken boyalı gövdeler arasındaki mesafe azaldı; şimdi zemin de artık öyle engebeli ve dikti ki adımlarını saymanın anlamı kalmamıştı.

Sonra –aniden– bir platoya ulaştı ve orman açıldı. El fenerinin ışığı küçük bir açıklığı aydınlattı. Terry boyalı gövdeyi görene kadar gözlerini etrafta gezdirmeye devam etti. Bu defaki boya öylesine bir yama değil, T şeklindeydi. Daha da yaklaştı. Hayır, bu bir haçtı. Açıklığın ortasında feneri kaldırdı. Haçın ötesinde başka yansıtıcı boya göremedi. Yolculuğun sonuna gelmişti. Nefesini tuttu. İki tahta çubuğun birbirine çarptığında çıkardığı sese benzer bir ses duydu ama hiçbir şey göremedi.

Sonra, ay ona yardım etmek istercesine dağılan bulutların arasından belirerek açıklığı yumuşak, sarı bir ışığa boyadı. Ve Terry onları gördü.

Ürperdi. Aklına ilk gelen Billie Holiday'in söylediği eski "Strange Fruit" şarkısı oldu. Çünkü huş ağacının dalından sarkan iki insan kafası tam da öyle görünüyordu. Her iki kafadan sarkan

uzun saçlar rüzgârda sallanıyor, birbirlerine çarptıklarında tok bir ses çıkartıyorlardı.

Terry onların Bertine Bertilsen ve Helene Röed olduklarını hemen anladı. Kaskatı, maskeye benzeyen yüzlerini tanıdığı için değil, biri esmer diğeri sarışın olduğu için.

Nabızı hızla atarken kamerayı indirip tekrar saymaya başladı. Bu defa adımları değil, saniyeleri sayıyordu. Deklanşöre tekrar tekrar bastı, flaş patladı ve ay bulutların arkasında kaybolurken patlamaya devam etti. Elliye kadar sayıp yaklaştı, yeniden odaklandı ve fotoğraf çekmeye devam etti. Dehşete kapılmaktan çok heyecanlanmıştı ve artık o iki kafayı kısa bir süre öncesine kadar hayatta olan insanlar olarak değil, kanıt olarak görmeye başlamıştı. Markus Röed'in masum olduğunun kanıtı, kendisinin, yani Terry Våge'nin sahtekâr olmadığını, katille konuştuğunun kanıtıydı bu. Norveç'in en iyi suç gazetecisi olduğunun, herkesin, ailesinin, Solstad'ın, Genie'nin ve o berbat grubunun saygısını, hepsinden önemlisi de Mona Daa'nun saygı ve hayranlığını hak eden biri olduğunun kanıtı. Kovulduktan sonra Mona'nın gözünden nasıl düşmüş olabileceği düşüncesini zihninden atmaya çalışmıştı. Ama şimdi her şey tersine dönecekti, herkes geri dönen çocukları severdi. Tekrar karşılaşacakları anı sabırsızlıkla bekleyecekti. Hayır, bekleyemezdi, dolayısıyla bir an önce onunla buluşmanın bir *yolunu* bulmalıydı ve Dagnija Letonya'ya gider gitmez bunu ayarlayacağına dair kendine söz verdi.

Doksan. Otuz saniyesi kalmıştı.

Yoksa peşine düşeceğim.

Şu halk masalındaki trol gibi.

Våge kamerayı indirip telefonuyla kayıt yaptı. Oraya gidip fotoğraf çekenin kendisi olduğunu kanıtlamak için de kamerayı kendine çevirdi.

Ödülünü toplama vakti geldi, demişti adam. Våge'nin, ağaçlardan sarkan kafaları görünce Billie Holiday şarkısını hatırlamasının sebebi bu muydu? O şarkı Güney'de siyah Amerikalıların linç edilmesini anlatıyordu, bunu değil. Toplamaktan kastı kafaları yanında götürebileceği miydi? Våge huş ağacına bir adım daha yaklaştı. Durdu. Aklım mı kaçırmıştı? Bunlar katilin ganimetleriy-

di. Ve zaman dolmuştu. Våge kamerayı sırtına asıp ellerini havaya kaldırarak ormanda kendisini izleyen kişiye işinin bittiğini ve oradan ayrılmak üzere olduğunu gösterdi.

Dönüş yolculuğu daha zordu çünkü şimdi ona yönünü gösterecek yansıtıcı boya yoktu ve acele etmesine rağmen orman patikasını tekrar bulması neredeyse yirmi dakika sürdü. Arabaya gidip motoru çalıştırdığında aklına bir fikir geldi.

Kafaları almamıştı ama yine de bir şey almalıydı. Bir tutam saç mesela. Elinde, Bertine Bertilsen'in sayısız, Helene Röed'in de birkaç fotoğrafını görmüş olmasına rağmen kendisinin bile kesin olarak onlar olduğunu, hatta bunların gerçek insan kafası olup olmadıklarını bile söyleyemeyeceği iki kafa fotoğrafından başka bir şey yoktu. Siktir! Truls Berntsen onu yüzüstü bıraktıktan sonra küçük bir kurnazlığa başvurmasa ve bu yaptığı ortaya çıkmasa, böyle sağlam bir görsel kanıta herkes inanırdı. Şimdi ise buna yeni bir aldatmaca olarak bakabilirlerdi, ki öyle bir durumda işi biterdi. Hemen polisi aramalı mıydı? Katilin kaçmasına fırsat bırakmadan buraya gelebilirler miydi?

Arabayı Toppåsveien'e doğru sürerken adamın söylediklerini hatırladı. *Arabana bin ve doğruca evine git.*

Adam Våge'nin onu beklemesinden endişelenmişti. Neden? Belki de ormandan aşağıya inen tek yol buydu.

Yavaşlayıp telefonunun tuşlarına dokundu. Gözünü yoldan ayırmadan haritayı açtı. Haritayı inceledi ve adam arabayla gelseyse park etmiş olabileceği sadece iki yol olduğu sonucuna vardı. Våge arabayı Toppåsveien boyunca ve orman yolunun başladığı yerde son bulan alternatif yola kadar sürdü. Her iki yolda da park etmiş bir araba yoktu. Tamam, o halde anayoldan yukarıya yürümüşü. Sırt çantasında iki kafa ve bir boya kutusuyla sokak lambalarının aydınlatığı sakin bir mahalleden meraklı gözleri üzerine çekerek yürümüşü. Belki. Belki de öyle yapmamıştı.

Våge haritayı biraz daha inceledi. Dağın tepesine ve arka taraftaki anayola ulaşmak için dik ve zorlu yollardan geçmek gerekiyordu; haritada herhangi bir patika göremedi. Ama tırmanma duvarı ve altında da bir patika vardı. Orada, batıya doğru, bir yer-

leşim alanına ve bir futbol sahasına inen bir yol görünüyordu. O yoldan Toppåsveien'e yaklaşmadan Kolsås Alışveriş Merkezi'ni geçerek anayola inmek mümkündü.

Våge düşündü.

Adamın şu an ormanda olduğunu düşündüğünde ve kendini onun yerine koyduğunda hangi yolu seçeceği açıktı.

Harry irkilerek uyandı. Uykuya dalmak gibi bir niyeti yoktu. Bir sese mi uyanmıştı? Avluda rüzgârın savurduğu bir şeyin sesine mi? Yoksa bir rüya, içinden çıkmaya çalıştığı bir kâbus mu görmüştü? Döndü ve yarı karanlıkta, beyaz yastığın üzerine dökülmüş siyah saçlarıyla kendisine dönük yatan kafayı gördü. Rakel. Kıpırdandı. Belki o da aynı sese uyanmıştı, belki Harry'nin uyanıldığını hissetmişti, genelde hissederdi çünkü.

"Harry" diye mırıldandı uykulu uykulu.

"Hımm."

Kadın ona döndü.

Harry onun saçlarını okşadı.

Kadın başucundaki ışığa doğru uzandı.

"Boş ver" diye fısıldadı Harry.

"Tamam. Ben..."

"Şişşt. Sadece... biraz sus. Birkaç saniye."

Karanlıkta sessizce uzanırken Harry bir elini onun boynunda, omzunda ve saçlarında gezdirdi.

"Rakel'mişim gibi davranıyorsun" dedi kadın.

Harry cevap vermedi.

"Biliyor musun?" dedi kadın onun yanağını okşayarak. "Hiç sorun değil."

Harry gülümseyerek onu alnından öptü. "Teşekkür ederim. Teşekkürler Alexandra. Ama bunu atlattım. Sigara?"

Alexandra komodine uzandı. Aslında başka bir marka içtiği halde bugün bir paket Camel almıştı çünkü bu Harry'nin eskiden içtiği sigaraydı ve kendisinin de öyle kesin bir tercihi yoktu. Komodinin üzerinde bir şey aydınlandı. Telefonu ona uzatırken Harry ekrana baktı.

“Kusura bakma. Buna bakmam gerek.”

Alexandra yorgun bir ifadeyle gülümseyerek çakmağı yaktı. “Bakman gerekmeyen telefon hiç gelmiyor sana zaten Harry. Arada bir denemelisin, güzel bir şey.”

“Krohn?”

“Şey... iyi akşamlar Harry. Röed hakkında. İfadesini revize etmek istiyor.”

“Tamam.”

“Susanne Andersen’le o günün erken saatlerinde Thomas Heftyes kapısındaki diğer dairesinde buluştuğunu iddia ediyor. Seks yapmışlar ve memelerini öpmüş. Bu detayın kendisini cina yetle ilişkilendireceğinden korktuğu ve ayrıca karısından saklamak istediği için daha önce hiçbir şey söylememiş. Daha önce yalan ifade verip bu durum ortaya çıktığı için ifadesini değiştirdiği takdirde daha da şüpheli görüneceğinden endişe etmiş. Ayrıca Susanne’nin kendisini ziyaret ettiğini doğrulayacak bir tanığı ya da başka bir destekleyici kanıtı yokmuş, dolayısıyla sen ya da polis suçluyu bulunca ya da başka kanıtlar ele geçirince nasıl olsa kendisi aklanacağı için onunla görüşmediğini söylemiş. Böyle diyor.”

“Hımm. Hapis yatma düşüncesi onu yumuşattı mı?”

“Bana sorarsan onu yumuşatan sen oldun. Boğazının sıkılması onun için bir uyarı oldu. Cezalandırılma diye bir şey olduğunu anladı. Üstelik davada herhangi bir ilerleme kaydedilmediğini ve gözaltında dört hafta geçirmeye dayanamayacağını görebiliyor.”

“Kokainsiz dört hafta mı demek istiyorsun?”

Krohn cevap vermedi.

“Villa Dante hakkında ne söylüyor?”

“Hâlâ inkâr ediyor.”

“Anlıyorum” dedi Harry. “Polis onu bırakmayacak. Tanığı yok ve ifadesini değiştirmenin onu bu işten kurtulmaya çalışan bir solucan gibi göstereceği konusunda haklı.”

“Haklısın” dedi Krohn. “Sadece seni bilgilendirmek istedim.”

“Ona inanıyor musun?”

“Bunun önemi var mı?”

“Ben de inanmıyorum. Ama iyi bir yalancı. Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler.”

Telefonu kapattılar. Harry telefonu bırakmadan öylece uzanıp karanlığa bakarak parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Çünkü birleşiyorlardı, her zaman birleşmişlerdi. Yani sorun kendisindeydi, parçalarda değil.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Alexandra sigarasından bir nefes çekerek.

“Görmeye çalışıyorum ama çok karanlık.”

“Hiçbir şey göremiyor musun?”

“Evet, bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum.”

“Karanlıkta bir nesneye doğrudan bakmak yerine biraz yana bakmak gerekir. O zaman nesneyi daha net görürsün.”

“Evet, ben de öyle yapıyorum. Ama nesne oraya yerleşmiş gibi.”

“Yanda mı?”

“Evet. Aradığımız kişi görüş alanımızdaymış gibi. Onu görmüşüz ama gördüğümüz kişinin o olduğunu bilmiyormuşuz gibi.”

“Buna nasıl bir açıklama getiriyorsun?”

“Bu...” Harry iç geçirdi “hiçbir şekilde anlayamadığım ve açıklamaya çalışmayacağım bir şey.”

“Bazı şeyleri sadece biliriz, gibi bir şey mi?”

“Bunda gizem yok aslında. Beynin mevcut bilgileri bir araya getirerek bulduğu, öte yandan detayları söylemeden bize sadece sonucu sunduğu bazı şeyler var.”

“Evet” dedi Alexandra usulca ve sigarasından bir nefes daha çekip ona uzattı. “Benim Rakel’i Björn Holm’un öldürdüğünü bilmem gibi.”

Harry sigarayı yorganın üzerine bıraktı. Sonra tekrar eline aldı ve dudaklarının arasına götürdü.

“Biliyor musun?” diye sordu Harry bir nefes çekerek.

“Evet. Ve hayır. Tam da senin söylediğin gibi. Beyin, sen bilinçli bir çaba göstermeden ya da istemeden bilgileri toplar. Böylece cevabı bilirsin ama hesaplamayı yapamazsın ve sen başka bir şey düşünürken beyninin ne düşündüğünü anlamak için geriye doğru bir hesap yapmak zorunda kalırsın.”

“Peki beynin ne düşünüyordu?”

“Björn’ün, kendisinden olduğunu sandığı çocuğun senden olduğunu öğrendiğinde intikam alması gerektiğini. Rakel’i öldürdü ve kanıtların seni işaret etmesini sağladı. Bana Rakel’i senin öldürdüğünü söyledin çünkü bunu kendi hatan olarak görüyorsun.”

“Benim hatamdı. Benim *hatam*.”

“Björn Holm hissettiği acının aynısını senin de hissetmeni istedi, değil mi? En sevdiğin insanı kaybetmeni, suçluluk hissetmeni. Bazen ikinizin de ne kadar yalnız olduğunuzu düşünüyorum. Hiç arkadaşı olmayan iki arkadaş. Yaşananlar yüzünden... birbirinden ayrılmış iki arkadaş. Ve şimdi ikiniz de sevdiğiniz kadına sahip değilsiniz.”

“Hımm.”

“Ne kadar canın yandı?”

“Çok.” Harry umutsuzca sigarasından bir nefes çekti. “Ben de onun yaptığını yapacaktım.”

“Kendi canını mı alacaktın?”

“Ben buna kendi hayatıma son vermek derdim. Alınacak bir hayat kalmamıştı.”

Alexandra sigarayı aldı. Bitmek üzere olduğunu görünce kül tablasında söndürüp ona sokuldu. “İstersen biraz daha Rakel olabilirim.”

Terry Våge, rüzgârda bayrak direğine çarpıp duran ipin rahatsız edici sesini duymaya çalıştı. Gösterişsiz Kolsås Alışveriş Merkezi’nin önündeki otoparka park etmişti. Dükkanlar kapalı olduğu için çok fazla araç yoktu ama kendi arabasının yerleşim bölgesinden gelenler tarafından fark edilmesini önleyecek sayıda araba vardı. Yarım saattir orada oturuyordu ve sadece kırk arabanın geçtiğini saymıştı. Flaşı kapatmış, oturduğu yerden en fazla kırk elli metre ötedeki sokak lambasının ışığının altından geçen her bir arabanın fotoğrafını çekmişti. Fotoğraflar plakaların okunmasına yetecek kadar netti.

Şimdi neredeyse on dakikadır tek araç geçmemişti. Geç olmuştu ve insanlar bu havada mümkünse evlerinden çıkmıyordu. Våge

ipin sesini dinlerken yeterince beklediğine karar verdi. Ayrıca, resimleri yayınlaması gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağını düşünmek için biraz zamanı vardı. Kendi platformunu ve blogunu kullanması ona yeniden hayat verecekti elbette. Ancak blogu sadece çalışır hale getirmekle kalmayıp işlevselliğini devam ettirmek istiyorsa daha büyük bir araca ihtiyacı olacaktı.

Solstad'ın sabah kahvesinin boğazına takılacağı düşüncesiyle gülümsedi.

Sonra kontak anahtarını çevirip torpido gözünü açtı ve uzun zamandır çalmadığı eski, çizik bir CD'yi alıp eski aygıtı yerleştirdi. Genie'nin sevimli, genizden gelen sesi yükselirken ayağını gaza bastı.

Mona Daa kulaklarına inanamadı. Ne hikâyeye ne de hikâyeyi ona anlatan adama. Ama gözlerine inanıyordu. Şimdi Terry Våge'nin hikâyesi hakkındaki fikrini yeniden gözden geçirmesinin sebebi de buydu. Terry aradığında, Isabel May'in 1883 dizisindeki iddialı monologlarından birine daha maruz kalmamak için istemsizce telefonu açmış, Anders'i kanepede bırakıp yatak odasına gitmişti. May'in kibirli sözlerine duyduğu kızgınlık, Anders'in ona âşık olduğuna dair şüpheleri yüzünden azalmamıştı.

Ama şimdi hepsini unutmuştu.

Våge'nin hikâyesini ve söylediklerini desteklemek için gönderdiği fotoğraflara baktı. Flaşı açtığından karanlık olmasına ve kafalar rüzgârda hareket etmesine rağmen fotoğraflar çok netti.

"Orada olanın ben olduğumu görebilmen için videoyu da gönderdim" dedi Våge.

Mona videoyu açtığında artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. Terry Våge bile böylesine çirkin bir yalan uyduracak kadar deli değildi.

"Polisi aramalısın" dedi Mona.

"Aradım" dedi Våge. "Yoldalar ve yansıtıcı boyaları bulacaklarını düşünüyorum. Adamın onları sökecek zamanı olduğunu sanmıyorum. Kafaları da orada asılı bıraktığını biliyorum. Buldukları şeyi halka açıklayacaklarına göre sen ve gazete haberi isteyip istemediğinize bir an önce karar vermelisiniz."

“Peki ya ücret?”

“Bunu editörünle görüşeceğim. Dediğim gibi, sadece etiketlediğim ve biraz odak dışı olan bir fotoğrafı kullanabilirsin ve giriş cümlesinden sonraki açılış cümlesinde bloguma atıf yapılmalı. Ayrıca blogda daha fazla görsel ve video olduğu da açıkça belirtilmeli. Nasıl? Ha evet, bir şey daha var. Köşe yazısı sadece senin adınla ve sana ait olmalı Mona. Ben dışarıdan biriyim.”

Mona fotoğraflara tekrar baktı ve ürperdi. Gördükleri yüzünden değil, Terry’nin onun adını ifade etme biçimi yüzünden. Bir yanı hayır diye bağırıp telefonu kapatmak istiyordu. Ama o işle ilgisi olmayan yarısıydı. Bir şey *yapmadan* duramazdı. Hem sonuçta karar verecek kişi o değildi, bu editörün işiydi, Tanrı’ya şükür.

“Tamam.”

“Güzel. Editörün beş dakika içinde beni arasın, tamam mı?”

Mona telefonu kapatıp Julia’nın numarasını buldu. Telefonun açılmasını beklerken kalbi küt küt atıyordu. Ve kafasının içinde yankılanan on kelimeyi duydu. *Köşe yazısı sadece senin adınla ve sana ait olmalı Mona.*

Perşembe

Alexandra büyütecisi Helene Röed'in kafasında milim milim gezdirdi. Sabah geldiğinden beri bununla uğraşıyordu ve birazdan öğle yemeği vakti gelecekti.

"Bir saniye gelebilir misin Alex?"

Alexandra ipucu arayışına ara verip Helge'nin Bertine Bertilsen'in kafasıyla ilgilendiği masanın diğer ucuna gitti. Helge dışında hiç kimsenin ona Alex diye hitap etmesine izin vermiyordu, onun ağzından kız kardeşi gibi çok tatlı, çok doğal çıktığı içindi belki.

"Ne oldu?"

Helge "Şuna bak" diyerek Bertine'nin çürümüş altdudağını aşağı doğru itip büyütecisi alt çenedeki dişlere tuttu. "İşte. Deriye benziyor."

Alexandra biraz daha eğildi. Çıplak gözle zar zor görülebiliyordu ama büyüteçle bakınca hiç şüphe yoktu. İki dişin arasından beyaz, kurumuş bir parça sarkıyordu.

"Tanrım, Helge" dedi Alexandra. "Bu bir deri parçası."

Saat on ikiye bir vardı. Katrine Şartlı Tahliye Salonu'ndaki izleyicilere bakarak basın mensuplarının geçen defaki gibi kalabalık olduğu sonucuna vardı. Terry Våge, Mona Daa'nın yanına oturmuştu. VG'ye servis ettiği haber düşünüldüğünde bu çok da garip değildi. Yine de Daa biraz tedirgin görünüyordu sanki. Gözleri arka tarafa kaydığında daha önce görmediği ve rahip yakası taktı-

ğı için bir kilise dergisinden ya da Hıristiyan gazetesinden geldiğini tahmin ettiği adamı fark etti. Adam sırtını tamamen dikleştirerek oturmuş, beklentili ve dikkatli bir öğrenci gibi ona bakıyordu. Sürekli gülümseyen ve gözlerini kırpmayan bu adam vantrilok kuklasını hatırlatmıştı ona. Sonra salonun en arkasında, kollarını kavuşturarak duvara yaslanmış duran Harry'yi gördü. Sonra basın toplantısı başladı.

Kedzierski, gazeteci Terry Våge'nin verdiği bilgi üzerine polisin harekete geçerek Kolsåstoppen'de Bertine Bertilsen ve Helene Röed'in başlarının bulunduğu dair haberi kısaca özetledi. Våge ifade vermişti ve polis gazeteciye olaydaki tutumundan dolayı şimdilik herhangi bir suçlamada bulunmayacaktı. Cinayetlerin iki ya da daha fazla kişinin işbirliğiyle işlenmiş olma ihtimalini elbette göz ardı edemezlerdi ancak bu gelişmenin ardından Markus Röed'in serbest bırakılacağını açıklamışlardı.

Sonrasında, tam da bir önceki gecenin yankısı gibi soru yağmuru başladı.

Bodil Melling genel nitelikteki soruları cevaplamak üzere kürsüye oturdu. Harry Hole hakkındaki soruları cevaplamak içinse Katrine'yi görevlendirmişti.

"Aslında cevap verirken Hole'dan hiç bahsetmemen en iyisi olur" demişti başmüfettiş. Röed'in iki cinayet işlendiği sırada erkeklere yönelik bir kulüpte olduğuna dair yeni mazeretinden de bahsedilmemeliydi çünkü bu bilginin elde edilme şekli oldukça şüpheliydi. İlk sorular kafaların bulunmasıyla ilgiliydi ve Katrine bu sorulara cevap veremeyeceğine ya da yorum yapamayacağına dair standart ifadelerle karşılık verdi.

"Yani bu aynı zamanda olay yerinde adli kanıt bulamadığınız anlamına mı geliyor?"

"Bu konuda yorum yapamayacağımızı söyledim" dedi Katrine. "Ancak Kolsås'ın birincil suç mahalli olmadığının düşünüldüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz."

Daha deneyimli bazı muhabirler kıs kıs güldü.

Teknik nitelikteki birkaç sorudan sonra ilk zor soru geldi.

“Markus R  ed’i gözaltına aldıktan dört gün sonra serbest bırakmak polis için utanç verici bir durum mu?”

Katrine, Bodil Melling’e baktığında Bodil bu soruya kendisinin cevap vereceğini başıyla işaret etti.

“Diğer tüm vakalarda olduğu gibi, polis bu vakayı da elindeki araçlarla araştırıyor” dedi Melling. “Bu araçlardan biri, teknik ya da taktiksel ikinci derece kanıtlardan dolayı    p  e duyulan kişilerin gözaltına alınmasıdır ki bu yöntem kaçma ya da delilleri karartma riskini en aza indirmek için kullanılır. Bu, polisin suçluyu bulduğuna ikna olduğu ya da soruşturma ilerledikçe gözaltının gereksiz olduğunun anlaşılması hata yapıldığı anlamına gelmiyor. Pazar günü elimizde olan bilgiler ışığında yine aynı şeyi yapardık. Yani hayır, utanç verici değil.”

“Ama bunu sağlayan soruşturma değil, Terry V  ge oldu.”

“İnsanların polise bilgi verebilmesi için açık hatların bulunması da soruşturmanın unsurlarından biridir. Bu bilgileri incelemek i  imizin bir parçası ve V  ge’nin çağrısını ciddiye almamız doğru karar aldı  ıymızı gösteriyor.”

“V  ge’nin ciddiye alınıp alınmamasına karar vermek zor mu diyorsunuz yani?”

“Yorum yok” dedi Melling sertçe ama Katrine onun hafifçe gülümsediğini fark etti.

Sorular artık her yönden gelse de Melling sakin ve kendinden emin bir şekilde cevap veriyordu. Katrine bu kadın hakkında yanılıyor muydu acaba? Belki de kariyerini her şeyden   nde tutan birinden fazlasıydı.

Katrine izleyicileri inceleme fırsatı bulduğunda Harry’nin telefonunu çıkarıp baktığını ve salondan çıktığını gördü.

Melling bir soruyu daha cevaplayıp Kedzierski bir diğer gazetecinin k  rs  dekilere bir soru sormasına izin verdiğinde, Katrine ceketinin cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Bu soru da Melling’e yöneltildi. Katrine o sırada Harry’nin salona dönüp doğruca kendisine bakarak telefonunu işaret ettiğini gördü. Katrine onun ne demek istediğini anlayarak telefonunu masanın altından çıkardı. Mesaj Harry’dendi.

Adli Tıp DNA'yı buldu. Yüzde 80 eşleşme var.

Katrine mesajı tekrar okudu. Yüzde seksen, DNA profilinin yüzde seksen eşleştiği anlamına gelmiyordu; o zaman tüm insanlığı ve salyangozlara kadar bütün hayvanları dahil etmek gerekirdi. Bu bağlamda yüzde seksen eşleşme, doğru kişiyi bulmuş olma ihtimalinin yüzde seksen olduğunu gösteriyordu. Katrine kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Gazeteci Kolsåstoppen'deki ağacın etrafında herhangi bir kanıt bulunmadığı konusunda haklıydı, yani bu harikaydı. Yüzde seksen yüzde yüz değildi ama... yüzde seksendi. Henüz öğlen olduğu için tam bir DNA profili elde edecek zamanları olmamıştı, dolayısıyla bu rakam gün içinde artabilirdi. Aynı zamanda düşebilir miydi? Aslında Alexandra DNA analizinin inceliklerini anlattığında pek de bir şey anlamamıştı. Ama önemli değildi, tek istediği kalkıp dışarı çıkmaktı, burada oturup akbabaları beslemek değil, hele ki nihayet bir ipucu, bir isim bulmuşken! Veritabanlarında kayıtlı olan, muhtemelen daha önce mahkûm olmuş ya da en azından tutuklanmış biri. Birisi...

Aklına bir şey geldi.

Röed olmamalıydı! Tanrım, yine Röed olmasın, bu saçmalığa bir kez daha katlanamazdı. Gözlerini kapattığında ortamın sessizleştiğini fark etti.

"Bratt?" Bu Kedzierski'nin sesiydi.

Katrine gözlerini açtı ve özür dileyerek gazeteciden soruyu tekrar etmesini rica etti.

"Basın toplantısı sona erdi" dedi Johan Krohn. "VG ne yazmış bak."

Telefonu Markus Röed'e uzattı.

Bir SUV'un arkasında oturmuş, gözaltı binasından Oslobukta'daki daireye gidiyorlardı. Çıkışta bekleyen gazetecilere yakalanmamak için Polis Merkezi'ne giden yeraltı tüneline çıkartılmışlardı. Krohn, Röed'in daha önce kullandığı Guardian adlı güvenlik şirketinden bir araba ve sürücü kiralamıştı. Bunu Harry Hole'un tavsiyesiyle yapmıştı ve gerekçesi basitti. Altı kişi birkaç şerit yeşil kokainle belli bir noktada aynı odada bulunmuştu. Bu kişilerden üçü, çılgın bir seri katil olduğu anlaşılan biri tarafından öldü-

rülmüştü. Diğer üç kişiden birinin sıradaki kurban olma ihtimali çok yüksek olmasa da bir süre korunaklı bir dairede saklanmaları mantıklı olabilirdi. Röed biraz düşündükten sonra bunu kabul etmişti. Krohn ön koltuktaki iki geniş boyunlu adamın takım elbise, güneş gözlüğü ve egzersiz konusunda Gizli Servis'ten esinlendiğini düşündü. Siyah takım elbiselerini bu kadar dar gösteren kas kütlesi miydi yoksa kurşun geçirmez yelekler mi, emin olamadı. Ama Röed'in güvende olduğundan emindi.

"Ha!" diye haykırdı Röed. "Dinle..."

Krohn, Daa'nın köşe yazısını elbette okumuştur ama bir kez daha dinlemeye tahammül edebilirdi.

"Melling, Markus Röed'in serbest bırakılmasının utanç verici olmadığını iddia ediyor ve haklı da. Utanç verici olan onun gö-zaltında tutulmasıdır. Tıpkı birkaç yıl önce avantaj sağlamak için yüksek profilli iş dünyası liderleri ve endüstri uzmanlarının peşine düşerek kendi itibarını zedeleyen Dolandırıcılık Masası gibi Melling'in departmanı da aynı tuzağa düşmüştür. Markus Röed'i sevebilirsiniz de sevmeyebilirsiniz de, kanun önünde eşitlik üzerine yemin de edebilirsiniz ama Ebenezer Scrooge'a Bob Cratchit'ten daha sert davranmanın adaletle bağdaşır bir yanı yok. Polisin büyük bir ayıyı avlamak için harcadığı zaman, bunun tüm özelliklerini taşıyan akli dengesi bozuk bir seri katili yakalamak için harcayabilirdi."

Röed avukata döndü.

"Ayıyla ilgili bölüm kelime oyunu mu sence?"

"Hayır." Johan Krohn gülümsedi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Güzel soru, ne yapacağım?" diye sordu Röed, telefonu Krohn'a uzatarak. "Serbest bırakılan mahkûmlar genelde ne yapar? Parti tabii ki."

"Bunu yapmamayı tavsiye ederim" dedi Krohn. "Bütün ülkenin gözü senin üzerinde ve Helene..." Sonra sustu.

"Vücudu henüz soğumadı mı demek istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Ayrıca, mümkün olduğunca az trafik olsun."

“Bu ne demek?”

“Yani dairede sadece sen ve iki yeni arkadaşın kalacak. En azından şimdilik. Oradan çalışabilirsin.”

“Tamam” dedi Röed “ama moralimi yüksek tutmak için... küçük bir şeye ihtiyacım var. Ne demek istediğimi anlamışsındır.”

“Sanırım anlıyorum” diye iç geçirdi Krohn. “Ama biraz bekleyemez mi?”

Röed gülüp elini Krohn’un omzuna götürdü. “Zavallı yaşlı Johan. Kötü alışkanlıkların olmamış ama çok fazla eğlenmediğin de belli. İşimi şansa bırakmayacağıma söz veriyorum. Aslında bunu korumak istiyorum, bu güzel ve eşsiz şeyi...” Başının üzerinde bir daire çizdi.

Johan “Güzel” diyerek pencereden, Oslo’yu bu yüzyıla taşıyan Barcode binalarının kuralcı ama eğlenceli tasarımına baktı. Bir an için aklından geçen düşüncüyü bir kenara itti. Markus Röed’in kafası kesilseydi çok da yas tutmazdı.

“Kapıyı arkandan kapat lütfen” dedi Bodil Melling masasından kalkarken.

Harry’yle birlikte gelen Katrine kapıyı kapattı ve Sung-min’in çoktan yerini almış olduğu masaya oturdu.

“Elimizde ne var?” dedi Melling masanın ucuna oturarak.

Doğrudan Katrine’ye bakıyordu ama Katrine sandalyesine daha yerleşemeyen Harry’yi işaret etti.

Tercih ettiği yarı yatar pozisyonu bulana kadar bekledikten sonra “Evet” dedi Harry. Katrine, başkomiserin yüzündeki sabırsızlığı görmüştü. “Adli Tıp Kurumu beni aradı ve...”

“Neden seni aradı? Rapor edecekleri bir şey varsa soruşturmayı yürüten dedektifi aramaları gerekirdi.”

“Olabilir” dedi Harry. “Her neyse, dediler ki...”

“Hayır, önce bunun netleşmesini istiyorum. Neden başdedektifle temasa geçmediler?”

Harry yüzünü buruşturup esnememek için kendini tuttu ve önemsiz bir soruymuş gibi pencereden dışarı baktı.

“Resmi olarak doğru değildi belki” dedi Katrine. “Ama soruş-

turmayı asıl yöneten kişiyi aradılar, ön planda olan kişiyi. Devam edebilir miyiz?”

İki kadın göz göze geldi.

Katrine sözlerinin ve bu sözleri söyleme tarzının kışkırtıcı olabileceğinin farkındaydı. Belki gerçekten de öyleydi. Ne olmuş? Ofis politikalarının ve sidik yarıştırmamanın sırası değildi. Belki Melling de bunun farkındaydı. Sonuçta Katrine’yi başıyla onayladı.

“Tamam Bratt. Devam edebilirsin Hole.”

Harry dışarıdaki biriyle sessiz bir konuşma yapıyormuş gibi başını pencereye doğru sallayıp tekrar salondakilere döndü.

“Hımm. Patoloji ekibi Bertine Bertilsen’in dişlerinin arasında bir deri parçası buldu. Otopsi teknisyenlerine göre bu parça kadın ağzını çalkalamış ya da dişlerini fırçalamış olsa kaybolacak kadar gevşek olduğundan ölümünden hemen önce, mesela katilini ısırınca oraya sıkıştığını varsayabiliriz. Veritabanında eşleşme olasılığı yüksek bir ön profil var.”

“Bir suçlu mu?”

“Hüküm giymemiş ama evet.”

“Olasılık ne kadar yüksek?”

“Tutuklanabilecek kadar yüksek” dedi Harry.

“Sana göre. Basının bir tutuklamaya daha...”

“Bu bizim adamımız.” Harry bunu alçak sesle söylemesine rağmen sözleri odada yankılanmıştı sanki.

Melling bakışlarını Katrine’ye çevirdiğinde o da başıyla onayladı.

“Ya sen, Larsen?”

Sung-min “Patolojiden gelen son bilgiler yüzde doksan iki ihtimal olduğunu söylüyor” dedi. “Bu bizim adamımız.”

Melling ellerini birleştirerek “Güzel” dedi. “İşe koyulun.”

Ayağa kalktılar.

Dışarı çıkarken Melling Katrine’yi geride tuttu.

“Bu ofisi beğendin mi Bratt?”

Katrine kararsız bir ifadeyle Melling’e baktı. “Evet, güzel görünüyor.”

Melling elini toplantı sandalyelerinden birinin arkasında gezdirdi. "Soruyorum çünkü henüz yeşil ışık almadım ama başka bir yere taşınabilirim, dolayısıyla burası boşalacak." Melling, Katrine'nin daha önce görmediği bir sıcaklıkla gülümsedi. "Ama seni meşgul etmeme izin verme Bratt."

Perşembe

Süs lahanası

Harry mezarlığa girdi. Grønlandsleiret'teki çiçekçi mezarın üzerine süs lahanası ekmesini önermişti. Sadece güzel bir çiçeğe benzediği için değil, sonbaharda sıcaklık düştükçe renkleri daha da güzelleşeceği için.

Önceki geceki fırtınada koptuğunu tahmin ettiği ve şimdi kısmen mezar taşının üzerinde duran bir dalı alıp ağacın yanına koydu ve geri dönüp çömelerek lahanayı toprağa eki.

"Onu bulduk" dedi Harry. "Belki bilmek istersin çünkü takip ettiğini düşünüyorum."

Harry başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı. "Vakayla ilgilenen biri olduğu konusunda haklıydım, gördüğümüz ama görmediğimiz biri. Diğer her konuda ise yanılmışım. Biliyorsun, ben her zaman bir güdü ararım, bizi doğru yöne götürecek olanın bu olduğuna inanırım. Ve elbette her zaman bir güdü vardır. Ama her zaman bize yol gösterecek bir Kutupyıldızı kadar parlak değildir, değil mi? En azından güdü burada olduğu gibi deliliğin karanlığında kilitli kaldığında. O zaman *nedeninden* vazgeçip *nasılına* odaklanıyorum. O hastalıklı nedenlerle ilgilenmeyi daha sonra Ståle ve adamlarına bırakmak daha iyi." Harry boğazını temizledi. "Lafı dolandırmayı bırakıp *nasılına* mı gelelim? Tamam o zaman."

* * *

Öystein Eikeland, Harry'yle bir buçuk hafta önce buluştuğu Jernbanetorget'e girdiğinde saat üçtü. Üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti sanki. Kaplan heykelinin yanından geçerken, Al'ın bir elini eski Merkez İstasyon binasının duvarına dayamış, iki büküm halde olduğunu gördü.

"Nasıl gidiyor Al?" dedi Öystein.

"Boku yedim" dedi Al, tekrar öğürdükten sonra doğrularak. Parkasının koluyla ağzını sildi. "Onun dışında iyiyim. Peki ya sen? Uzun zamandır..."

"İşlerim vardı" dedi Öystein, kustumuk havuzuna bakarak. "Sana Markus Röed'in evindeki partiyi sormuştum, hatırlıyor musun? Kokain satan diğer adamın kim olduğunu merak ediyordum."

"Bedava dağıtıyordun gerçi ama neyse, ne olmuş ona?"

"Aslında bir özel dedektif için çalıştığımı da söylemem gerekirdi, o nedenle sormuştum."

"Öyle mi?" Al mavi gözlerini Öystein'a dikti. "Buraya gelen polis memuru, Harry Hole mu?"

"Onu tanıyor musun?"

"Gazeteleri okuyorum!"

"Gerçekten mi? Hiç aklıma gelmezdi."

"Pek sık değil ama sen bana partideki o iki kızdan bahsettikten sonra o vakayı takip etmeye başladım."

"Demek öyle." Öystein etrafına bakındı. Meydan her zamanki gibi görünüyordu. Aynı müşteri kitlesi. Turistler turist gibi, öğrenciler öğrenci gibi, alıcılar alıcı gibi görünüyordu. Şimdi durmalıydı. Şimdi durması gerekiyordu. Daha doğrusu, şimdi gitmesi gerekiyordu. Neden her şeyi abartmak zorundaydı, neden Keef'in ölçülülükle ilgili buyruğuna uyamıyordu? Tek yapması gereken kalabalığın içinde Al'ı bulup dikkatini biraz dağıtmaktı. Ama hayır, illa...

"Yoksa davayı takip etmekten fazlasını mı yapıyorsun Al?"

"Ne?" Al'ın gözleri büyümüştü. Beyazı tamamen görünüyordu şimdi.

“Kızlarla partide tanıştı ya da belki onlara daha önce kokain buldu” dedi Harry mezar taşına. “Sanırım onlardan hoşlanıyordu. Ya da onlardan nefret ediyordu, kim bilir. Belki üç kadın da ondan hoşlanmıştır, yakışıklı bir çocuk, karizmatik. Öystein buna yalnızlığın karizması diyor. Yani, evet, belki de onları bu şekilde cezbetmiştir, kokainle kandırmış da olabilir. Bu sabah dairesine yapılan baskın sırasında evde değildi. Öystein’e göre Jernbanetorget’te düzenli çalışmaya devam ediyor. Bekâr olduğu malum ama yatağı özenle kapatılmış. Bir sürü ilginç şey bulmuşlar. Her türlü bıçak. Sert porno. Biz konuşurken adli tıp bir arabayı inceliyor. Yatağın üstünde Charles Manson’ın bir poster. Ve üzerinde B.B. harflerinin olduğu altın bir enfiye kapsülü. Bertine Bertilsen’i tanıyan biri, bunun ona ait olduğunu teşhis edecektir. İçinde yeşil kokain vardı. Hoşuna gitti, değil mi? Bir de şunu dinle. Yatağın altında, oldukça saf göründüğünü söyledikleri sekiz kilo beyaz kokain bulunmuş. Sekiz kilo. Sokak değeri 10 milyon krondan fazla olur. Sabıkası yok ama iki defa tutuklanmış. Biri toplu tecavüz davası. Aslında orada bile değilmiş ama DNA’sı bu şekilde veritabanına girmiş. Henüz geçmişini ya da çocukluğunu araştırarak vaktimiz olmadı ama boktan bir geçmiş olduğunu sanmıyorum. Hepsi bu kadar.” Harry saatine baktı. “Sanırım şu an onu gözaltına alıyorlar. Paranoyaklığın sınırlarında gezinen tedbirli biri olarak biliniyor. Bıçak koleksiyonu ve kalabalık bir insan grubunun orada olduğu düşünüldüğünde, Öystein’i dikkat dağıtmak için kullandıkları söylenebilir. Bence amatörleri dahil etmek kötü bir fikirdi ama anlaşılan yukarıdan gelen emirler böyle.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Al.

“Hiç” dedi Öystein, bir gözünü Al’ın parkasının ceplerinin derinliklerine gömdüğü ellerinden ayırmadan.

Şu an belki de başı dertteydi. Öyleyse neden burada durmuş konuyu uzatıyordu? Al’ın ellerine baktı. Ceplerinde ne vardı? Tam da o an Al’ın neyi sevdiğini hatırladı. Sonunda bir kez olsun ilgi odağı olmuştu, şu anda telsizden muhtemelen “Neden hâlâ orada duruyor?”, “Elinde şişe var”, “Siktir, çok havalı!” sesleri yükseliyordu.

Öystein, Al'm parkasının göğsünde dans eden iki kırmızı ışıık noktası gördü.

İlgi odağı olduğı an sona ermişti.

“İyi günler Al.”

Öystein dönüp yola ve otobüs duraklarına doğru yürüdü.

Tam önünden kırmızı bir otobüs geçti ve camlardan yansıyan ışııkta meydandaki üç kişinin aynı anda hareket etmeye başladığını ve her birinin bir elini giysilerinin içine soktuğunu gördü.

Al'ın çığlıklarını duydu, onu yere yatırdıklarını görür gibi oldu; ikisi tabancasını Al'ın sırtına dayamış, üçüncüsü Al'ın bileklerine kelepçe takmıştı. Sonra otobüs geçti. Öystein Karl Johans Caddesi'nden Saray'a bakarak kendisine doğru akan ve kendisinden uzaklaşan insan kalabalığını izledi ve bir an için hayatı boyunca tanıştığı, sonra geride bıraktığı herkesi düşündü.

Harry kaskatı kesilmiş dizlerinin üzerinde doğrulup pembemsi renkli çiçeğe baktı, lahanaydı o. Bakışlarını mezar taşındaki isme doğru kaldırdı; Björn Holm.

“Artık biliyorsun Björn. Ben de nerede yattığını biliyorum. Belki bir gün geri dönerim. Bu arada, Jealousy Bar'da da seni özlüyorlar.”

Harry arkasını döndü ve girdiğı kapıya doğru yürüdü. Telefonunu çıkarıp Lucille'i tekrar aradı.

Yine cevap yoktu.

Vivian ona Jernbanetorget'teki başarılı tutuklamayla ilgili kısa bir rapor uzatırken Mikael Bellman pencerenin yanında duruyordu.

“Teşekkürler” derken bakışları her zamanki gibi olayların merkezini arıyordu. “Aslında bir açıklama yapmak istiyorum. Polisin yorulmak bilmeden çalışmasını, iş ahlakını ve zor vakalarla başa çıkmadaki profesyonelliğini öven bir basın açıklaması. Bir taslak hazırlayabilir misin?”

Vivian “Elbette” derken Bellman onun sesindeki coşkuyu duydu. İlk kez sıfırdan bir şey yazmakla görevlendirilmişti. Buna rağmen Bellman onun endişesini hissetti.

“Ne oldu Vivian?”

“Bunun masumiyet karinesinin ihlali olarak algılanabileceğinden endişe etmiyor musun?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Bellman dönüp Vivian’ın yüzüne baktı. Çok güzeldi. Çok zeki-ydi. Ama çok gençti. Artık biraz daha yaşlı olanları mı tercih etmeye başlamıştı? Neşe yerine zekâyı mı?

“Bunu ülkenin dört bir yanındaki polislere genel bir övgü olarak yaz” dedi. “Bir Adalet Bakanı bireysel davalar hakkında yorum yapmaz. O zaman bunu bu özel davanın çözümüyle ilişkilendirmek isteyenler gerekirse bunu yapabilirler.”

“Ama bu dava herkesin dilinde olduğuna göre çoğu kişi bu bağlantıyı kurmayacak mı?”

“Umarım kurarlar” deyip gülümsedi Bellman.

“O zaman da masumiyet karinesinin...” Kadın kararsız bir ifadeyle ona baktı.

“Kış Olimpiyatları’nda altın madalya kazanan birine başbakanlar neden kutlama telgrafı gönderir biliyor musun? Çünkü o telgraflar gazetelerde yer alır, böylece başbakan az da olsa başkasının zaferinin tadını bizzat çıkarabilir ve bu kadar küçük bir ülkenin bu kadar çok altın madalya alabilmesini mümkün kılan koşulları yaratan insanları halka hatırlatabilir. Basın açıklamamız doğru olacak ama aynı zamanda halkla aynı frekansta olduğumu da gösterecek. Uyuşturucu kullanan bir seri katili parmaklıklar ardına koyduk ve bu zengin bir adamdan bile daha iyi. Altın madalya kazandık. Anladın mı?”

Vivian başıyla onayladı. “Sanırım.”

Perşembe

Korkunun yokluğu

Terry Våge sandalyeyi kaldırıp –en fazla kalça hizasına kadar, daha yükseğe değil– duvara fırlattı.

“Siktir, siktir, siktir!”

Kolsås Alışveriş Merkezi’nden geçen araçların sahiplerini bulmak kolaydı. İnternette REGNR’ye girip plakayı yazdığınızda belirli bir ücret karşılığında size bir isim ve adres veriliyordu. Bu ona iki bin krondan fazlasına ve birkaç saatlik çalışmaya mal olmuştu ama sonunda elli iki isim ve adresten oluşan tam bir liste edinmişti ve birazdan hepsini sırayla aramaya başlayacaktı. Oysa şimdi VG’nin internet sitesinde adamın yakalandığını ve Jernbanetorget’te tutuklandığını okumuştı!

Sandalye devrilmemişti bile, hatta oturmasını ve olayları sakince değerlendirmesini istercesine eğimli zeminde ona doğru yuvarlanmıştı.

Terry başını ellerinin arasına alıp sandalyenin önerisini uygulamaya çalıştı.

Planı, Kolsås’ta çektiği kafa fotoğraflarını bile gölgede bırakacak, tüm zamanların en iyi atlatma haberini yapmaktı. Katili kendisi bulacak –dâhiyane bir fikir– tam kaynak koruması karşılığında cinayetler ve bu cinayetleri işleyen adam hakkında özel, geniş kapsamlı bir röportaj talep edecekti. Våge, kaynak

gizliliğinin hikâyeyi halkla paylaşmakla pekiştirileceğini, bunun da polis ya da diğer yetkililer tarafından kovuşturulmaya karşı ikisini birden koruyacağını açıklayacaktı. Ancak tıpkı bazı mesleklerdeki özel bilgi ve gizlilik yükümlülükleri gibi bu kaynakların da sadece bir yere kadar korunabileceğini, hayatın tehlikeye girdiği noktayla sınırlı olacağını dile getirmeyecekti. Dolayısıyla Våge, röportaj yayınlanır yayınlanmaz polise katili nerede bulabileceklerini söyleyecekti. O bir gazeteciydi ve kimse işini yapmasını ona karşı kullanamazdı, özellikle de katili bulan Terry Våge'yken!

Ama şimdi biri onu alt etmişti.

Lanet olsun!

Diğer gazetelerin web sitelerine göz gezdirdi. Adamın fotoğrafı da ismi de yoktu. Söz konusu kişi, örneğin Markus Röed gibi yüksek profilli biri olmadığında böylesi tercih ediliyordu. Bu tipik İskandinav şımarıklığı, pislikleri koruma tavrı, insanda ABD'ye ya da gazeteciliğin biraz daha hareket alanına sahip olduğu başka yerlere göç etme isteği uyandırıyor. Aman ne güzel. Zaten o ismi bulsa ne olacaktı ki? İsmi daha önce bulup adamı aramadığı için kendine öfkelenmekten başka bir şey gelmezdi elinden.

Våge derin bir iç çekti. Hafta sonunun geri kalanını moralsiz geçirecekti. Ve bu Dagnija'yı da etkileyecekti. Ama buna katlanması gerekecekti, sonuçta biletlerin yarı parasını Terry ödemişti.

Saat altıda Aune ekibinin tüm üyeleri 618 numaralı odadaydı.

Öystein bir şişe şampanya ve plastik bardaklar getirmişti.

"Polis merkezinden aldım" dedi. "Teşekkür etmek için verdiler. Bence onlar da birkaç şişe içmiştir. Hiç bu kadar neşeli polisi bir arada görmemiştim."

Öystein mantarı patlatıp bardaklara doldurduktan sonra Truls içkileri gülümseyen Jibran Sethi de dahil olmak üzere herkese dağıttı. Kadeh kaldırdılar.

"Bu toplantıları yapmaya devam edemez miyiz?" dedi Öystein. "Davaları çözmemiz de gerekmiyor. Örneğin... dünyanın en hafife alınmış davulcusunun kim olduğunu tartışabiliriz. Bu

arada doğru cevap Ringo Starr'dır. En abartılmışı The Who'dan Keith Moon'dur ve en iyisi de elbette Led Zeppelin'den John Bonham'dır."

"Anlaşılan toplantılar çok kısa sürecektir" dedi Truls ve herkes güldü, söylediğinin gerçekten komik olduğunu fark eden Truls herkesten fazla güldü.

Kahkahalar dindikten sonra Aune yataktan "Evet" dedi. "Artık özet geçme vakti geldi."

"Evet" dedi Öystein arkasına yaslanarak.

Truls sadece başını salladı.

Üçü de beklentiyle Harry'ye baktı.

"Mm" dedi Harry, henüz bir yudum bile almadığı plastik bardağıyla oynayarak. "Henüz bütün detaylar gelmedi ve bazı soru işaretleri var. Ama elimizdeki noktaları birleştirip net bir resim elde edip edemeyeceğimize bakabiliriz. Ne dersiniz?"

Öystein onaylarcasına ayağını yere vurarak "Dinliyoruz" dedi.

Harry "Elimizde motivasyonunu bilmediğimiz ya da anlayamadığımız bir katil var" dedi. "Umarım sorgulamalar sayesinde daha fazla fikir ediniriz. Yoksa bana her şey Röed'in evindeki partide başlamış gibi görünüyor. Hatırlayacağınız gibi, kokain satıcısının izini sürmemiz gerektiğini düşünmüştüm ama itiraf etmeliyim ki yanlış satıcıya odaklanmışım. Ne de olsa maske, güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takan adamın kötü adam olduğuna kolayca inanılabilir. Katili değerlendirmeden önce onun hakkında bildiklerimizi gözden geçirelim. Bildiğimiz kadarıyla bu adam, kısa süre önce ele geçirilen yeşil kokain örneklerini taşıyan amatör bir satıcıydı. Ona Acemi Çaylak diyelim. Tahminimce bu Acemi Çaylak, uyuşturucu analize gönderilmeden önce duraklardan birinde bulunan biri, yani gümrük memurlarından biri ya da polis deposunda çalışan biri. Bu malın kalitesinin çok yüksek olduğunu fark edince turnayı gözünden vurma şansını yakalıyor. Tabii ele geçirilen maldan çokça çalınca yapması gereken şey, kaliteli üründen anlayan ve bu miktarda bir mala kolayca ödeme yapabilecek birine hepsini tek seferde satmak olur."

"Markus Röed" dedi Öystein.

“Kesinlikle. Acemi Çaylak’ın malı ısrarla Röed’e tattırmak istemesinin sebebi de bu. Hedef oydu.”

“Ve ben suçlandım” dedi Truls.

“Ama şimdilik Acemi Çaylak’ı unutalım” dedi Harry. “Markus masaya hapsedirip zavallı adamın malını mahvettikten sonra Markus’a kokain sağlayan Al’dı. Ve yeşil olanından zaten biraz almış olmalarına rağmen muhtemelen kızlara da. Kızlar Al’dan hoşlanıyor. O da kızlardan hoşlanıyor. Ve onları ayartıp ormanda yürüyüşe davet ediyor. İşte bu noktada benim için gizemini hâlâ koruyan konuya geliyoruz. Adam bunu nasıl başardı? Susanne’yi şehrin bir ucuna gidip öyle تنها bir yerde buluşmaya nasıl ikna etti? Alelade bir kokaini burnunun dibinde sallandırarak mı? Sanmam. Peki Bertine’yi, az çok tanıdığı başka bir kız ortadan kaybolduktan hemen sonra ormanda buluşmaya nasıl ikna etti? Ve bu iki cinayetten sonra Helene Röed’i *Romeo ve Juliet* oyununun arasında birlikte çıkıp gitmeye nasıl ikna etti?”

“Bunu biliyor muyuz?” diye sordu Aune.

“Evet” dedi Truls. “Polis bilet satış bölümüyle irtibata geçip Röed’e hangi koltuk numaralarını gönderdiklerini ve yanında kimin oturduğunu öğrendi. Bu kişiler yanlarında oturan kadının aradan sonra yerine dönmediğini söylemişler. Vestiyerdeki görevli de bir kadının paltosunu aldığını, bir adamın da biraz ötede sırtı dönük olarak beklediğini hatırlamış. Hatırlamıştı çünkü oyun bitmeden, arada çıkan tek insanlar onlardı.”

“Ben Helene Röed’le görüştüm” dedi Harry. “Akıllı bir kadındı ve başının çaresine bakacak türden biriydi. Tanımadığı bir uyuşturucu satıcısıyla bir oyunu *kendi isteğiyle* terk etmesi bana mantıklı gelmiyor. Bunca olaydan sonra bu mümkün değil.”

“*Kendi isteğiyle* gitme konusunu sürekli tekrar ediyorsun” dedi Aune.

“Evet” dedi Harry. “Bence... korkmuş olmalılar.”

“Devam et.”

“Evet. Dehşet içindeydiler.” Harry şimdi her zamanki yayılmış pozisyonundan çıkmış, sandalyenin kenarında, öne doğru eğilerek oturuyordu. “Bu bana bir sabah Los Angeles’ta uyandığımda gör-

düğüm fareyi hatırlattı. Doğruca evin kedisinin üzerine yürüdü ve tabii kedi onu öldürdü. Birkaç gün önce Oslo'daki bir arka bahçede de aynısına tanık oldum. Bu farelerin nesi var bilmiyorum, belki de uyuşturulmuşlardı ya da doğal korku duygularını kaybetmişlerdi."

"Korku iyidir" dedi Öystein. "En azından az miktarı. Örneğin yabancılardan korkmak. Yabancı düşmanlığı fazla olumsuzluk yüklü bir kelime ve evet, çok ciddi kötülüklerin sorumlusu. Ama içinde yaşadığımız dünya ya sen yersin ya da seni yerler dünya-sı ve size yabancı olandan yeterince korkmuyorsanız er ya da geç boku yersiniz. Sen ne diyorsun Ståle?"

"Kesinlikle" dedi Aune. "Duyularımız tehlike olarak tanıdığı bir şeyi algıladığında, amigdala glutamat gibi nörotransmitter'ler salgılar, bu yüzden de korkarız. Bu evrim geçirmiş bir duman alarmıdır ve o olmazsa..."

"Yanarız" dedi Harry. "Peki bu kurbanlara ne oldu? Ya farelere?"

Dördü sessizce baktı.

"Tokso plazmoz."

Beşinci kişiye döndüler.

"Farelerde tokso plazma vardır" dedi Jibran Sethi.

"Nedir o?" diye sordu Harry.

"Fareye bulaşan bir parazit, korku tepkisini engelleyerek yeri-ne cinsel çekiciliği koyuyor. Fare cinsel olarak etkilendiği için kediye yaklaşıyor."

"Şaka yapıyor olmalısın" dedi Öystein.

Jibran gülümsedi. "Hayır, parazitin adı *Toxoplasma gondii* ve aslında dünyadaki en yaygın parazitlerden biri."

"Dur bir dakika" dedi Harry. "Sadece farelerde mi bulunur?"

"Hayır, sıcakkanlı hayvanların neredeyse hepsinde yaşayabilir. Ancak yaşam döngüsü kediye av olan hayvanlardan geçiyor çünkü parazitin üremek için birincil konağın, yani kedinin bağırsaklarına geri dönmesi gerekiyor."

"Yani parazit prensipte insanlarda da bulunabilir mi?"

"Sadece prensipte değil. Dünyanın bazı bölgelerinde insanların *gondii* parazitiyle enfekte olması sık rastlanan bir durumdur."

"Sonra da cinsel olarak... kedilere mi ilgi duyuyorlar?"

Jibran güldü. “Ben öyle bir şey duymadım. Belki psikoloğumuz bu konuda bir şeyler biliyordur.”

“Ben bu parazite aşınayım, dolayısıyla bağlantıyı kurmalıyım” dedi Aune. “Parazit beyne ve gözlerle saldırıyor ve daha önce ruh sağlığı sorunu yaşamamış insanların anormal davranışlar sergilediğine dair araştırmalar var. Kedilerle oynaşmıyorlar ama başta kendilerine olmak üzere şiddetli davranışlar sergiliyorlar. Parazitin sorumlu olduğuna inanılan çok sayıda intihar vakası bulunuyor. Bir makalede gondii parazite sahip kişilerin tepki süresinin azaldığını ve trafik kazası geçirme olasılığının üç ila dört kat daha fazla olduğunu okudum. Toksoplazmalı öğrencilerin iş insanı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu gösteren ilginç bir çalışma da var. Bunun sebebini başarısızlık korkusunun yokluğuna bağlıyorlar.”

“Korkunun yokluğu mu?” dedi Harry.

“Evet.”

“Cinsel çekim yok mu?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ben kadınların kendi istekleriyle gitmekle kalmayıp katilleriyle birlikte olmak için şehrin bir ucuna gittiklerini ya da sevdikleri tiyatro oyunundan vazgeçtiklerini düşünüyorum. Herhangi bir tecavüz izine rastlanmadı ve ormandaki ayak izleri, sevgililer gibi sarmaş dolaş yürüdüklerini gösteriyor olabilir.”

“Enfekte fareyi çeken şey kedi ve kedi idrarının kokusu” dedi Jibran. “Düşünsenize, parazit farenin beynini ve gözlerini yerken bir yandan da kediye dönmesi gerektiğini biliyor çünkü sadece kedinin bağırsaklarında üremeye elverişli bir ortam var. Bu yüzden farenin beynini, kedinin kokusundan cinsel olarak etkilenecek şekilde değiştirip onu manipüle ediyor. Böylece fare kendi isteğiyle parazitin kedinin bağırsaklarına dönmesine yardımcı oluyor.”

“Vay canına” dedi Truls.

“Evet, korkunç” diye kabul etti Jibran. “Ama parazitin çalışma yöntemi böyle.”

“Hımm. Katil kadınlara parazit bulaştırdıktan sonra onların gözünde kediye dönüşmüş olabilir mi?”

Jibran omuz silkti. “Bunun mutasyona uğramış bir parazit olması ya da birincil konak olarak insan bağırsağına ihtiyaç duyan bir gondii parazitinin de üretilmiş olması mümkün. Yani günümüzde bir biyoloji öğrencisi bile hücresel düzeyde genetik manipülasyon yapılabiliyor. Ama bunu bir parazitoloğa ya da mikrobiyoloğa sormak gerekir.”

“Teşekkürler ama önce Al’ın ne söyleyeceklerini dinleyelim.” Harry saate baktı. “Katrine ona tahsis edilen savunma avukatıyla konuştuktan sonra Al’ı sorgulayacaklarını söyledi.”

Gözaltı Birimi’nde Nöbetçi Memur Groth’a kronik can sıkıntısının ve huysuzluğunun sebebini neredeyse hiç kimse sormaya cesaret edemiyordu. Soranlar da artık yoktu zaten. Hemoroidi ise hâlâ duruyordu. Onlar da Groth kadar uzun süredir, yani yirmi üç yıldır Gözaltı Birimi’nde idildiler. Umut vaat eden bir solitaire oyununun ortasında biri araya girmişti ve Groth şu an acı içinde kıvranarak karşısındaki adamın bankoya koyduğu kimlik kartına baktı. Adam kendini o gün erken saatlerde Jernbanetorget’te tutuklanan mahkûmun avukatı olarak tanıtmıştı. Groth pahalı takım elbise giyen avukatları pek sevmezdi, hatta bunun gibi bomber ceket giyip liman işçilerinininkine benzer kasket takanları hiç mi hiç sevmezdi.

“Bir memurun odada sana eşlik etmesini ister misin Beckström?” diye sordu Groth.

“Hayır, teşekkür ederim” dedi avukat. “Kapıyı da kimse dinlemesin.”

“Üç kişiyi öldürdü...”

“Öldürdüğünden şüpheleniliyor.”

Groth omuz silkerek turnikenin düğmesine bastı. “İçerideki gardiyan üzerini arayıp hücre kapısını açacak.”

Avukat “Teşekkürler” diyerek kimlik kartını alıp içeri girdi.

“Aptal” dedi Groth, avukatın duyup duymadığını anlamak için bilgisayar ekranından başını kaldırma zahmetine bile girmedii.

Dört dakika sonra oyunun açılmayacağı anlaşıldı.

Groth küfrederken birinin boğazını temizlediğini duydu ve

aynı anda turnikenin arkasında duran maskeli adamı gördü. Anlık bir şaşkınlık yaşasa da kasketi ve bomber ceketi tamdı.

“Konuşma kısa sürmüş” dedi Groth.

“Acı içinde kıvranıyor” dedi avukat. “Ona bir doktor çağırın, ben daha sonra tekrar gelirim.”

“Ah, doktor az önce yanındaydı ama bir sorun bulamadı. Ağrı kesici aldı, birazdan etkisini gösterir.”

“Ölmek üzereymiş gibi çığlık atıyor” dedi avukat çıkışa doğru yürürken. Groth adamın arkasından gidişini izledi. Bir terslik vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Çağrı düğmesine bastı.

“Svein, 14 numarada durum nasıl? Hâlâ çığlık atıyor mu?”

“Avukatı içeri almak için kilidi açtığımda bağırıyordu ama avukatı dışarı çıkarmaya gittiğimde susmuştu.”

“İçeriye göz attın mı?”

“Hayır. Bakmalı mıyım?”

Groth duraksadı. Tecrübelerine göre mahkûmların çığlık atmasına, ağlamasına ve bağırmasına çok da fazla odaklanmadan izin vermeyi tercih ediyordu. Kendilerine zarar vermek için kullanabilecekleri her şey ellerinden alınmıştı ve her yakınmalarında koşarak yanlarına gittiğinizde tıpkı bebekler gibi ağlayarak dikkatleri üzerlerine çekeceklerini kısa sürede öğrenmişlerdi. Hâlâ önünde bekleyen kutuda 14 numaralı mahkûmun buraya getirildiğinde giymiş olduğu eşyalar duruyordu ve Groth otomatik olarak cevap verebilecek bir şey aramaya başladı. Kanıt ve El Koyma Birimi zaten kokain ve para torbalarını çoktan almıştı ve şimdi orada gördüğü tek şey ev anahtarları, araba anahtarları ve üzerinde “Romeo ve Juliet” yazan buruşuk bir tiyatro biletiydi. İlaç kutusu, reçete ya da benzer bir şey yoktu. Groth hemoroidlerinden birinin şiddetli acısıyla oturduğu yerde kıvranıp burnunun altından küfretti.

“İyi misin?” dedi Svein.

“Evet” diye homurdandı Groth. “Evet, o pisliğe bakın.”

Aune ve Öystein Radium Hastanesi’nin neredeyse bomboş kantinindeki masalardan birine oturmuşlardı. Truls tuvalete git-

mişti, Harry ise kulağında telefonu ve ağzının kenarından sarkan sigarayla kantinin önündeki terasta duruyordu.

“Bu işlerden sen anlarsın” dedi Öystein, başıyla Harry’yi işaret ederek. “Nedir sıkıntısı?”

“Sıkıntı mı?”

“Durmak bilmiyor. Katil yakalandı ve artık para almayacağını bildiği halde çalışmaya devam ediyor.”

“Ah, şu mesele” dedi Aune. “Sanırım bir düzen, bir cevap arıyor. Hayatınız tam bir kaos içindeyken ve her şey anlamsız gelirken düzene duyulan ihtiyaç genellikle daha şiddetli hissedilir.”

“Anladım.”

“Anladın mı? İkna olmuş görünmüyorsun. Sence sebebi ne?”

“Bence mi? Şey. Bob Dylan’a milyoner olduktan ve sesi bozulduktan sonra neden turneye çıkmaya devam ettiği sorulduğunda verdiği cevabın aynısı. ‘Benim işim bu.’”

Harry sol elinde telefonuyla parmaklıklara yaslanmış, Alexandra’nın Camel paketinden aldığı tek sigarayı içiyordu. Belki Moderasyon Yönetimi sigaraya da uygulanabilirdi. Hattın diğer ucundan bir cevap beklerken, aşağıda, loş ışıklı otoparkta duran biri gözüne ilişti. Adam yüzünü Harry’ye çevirmişti. Bu mesafeden seçmesi zordu ama boynunda beyaz bir şey vardı. Yeni yıkanmış bir gömlek yakası, bir boyunluk. Ya da bir rahip yakası. Harry Camaro’daki adamı zihninden atmaya çalıştı. Parasını aldığına göre neden Harry’nin peşinden gelecekti ki? Aklına başka bir şey geldi. Alexandra o darbeye adamı öldürmediğini nereden bildiğini sorduğunda ona söyledikleri. Ölmüş olsa arkadaşları sonrasında beni rahat bırakmazdı sanırım. Sonrasında. Paralarını aldıklarından emin olduktan sonra.

“Helge.”

Harry düşünceleri zihninden attı. “Merhaba Helge, ben Harry Hole. Numaranı Alexandra’dan aldım, Adli Tıp Kurumu’nda doktoran üzerinde çalışıyor olabileceğini söyledi.”

“Yanılmıyor” dedi Helge. “Tutuklama için tebrikler bu arada.”

“Hımm. Senden bir iyilik isteyecektim.”

“Tabii.”

"*Toxoplasma gondii* diye bir parazit var."

"Evet."

"Biliyor musun?"

"Çok yaygındır ve ben bir biyomühendisim."

"Evet. Kurbanlarda parazit ya da mutasyona uğramış bir versiyonunun olup olmadığını kontrol edebilir miyiz sence?"

"Anlıyorum. Keşke elimden bir şey gelse ama parazit beyinde yoğunlaşıyor ve kadınların beyni bizim elimizde değil."

"Evet ama parazit gözlerde de bulunabiliyormuş ve katil Susanne Andersen'in bir gözünü cesedin üzerinde bırakmıştı."

"Doğru, gözlerde de yoğunlaşıyorlar ama artık çok geç. Susanne'nin kalıntıları cenaze töreni için gönderildi ve tören bugün erken saatlerde yapılacaktı."

"Biliyorum ama onu da kontrol ettim. Cenaze töreni bugün yapılmasına rağmen ceset hâlâ krematoryumda yatıyor. Sıra varmış, dolayısıyla ancak yarın yakılacak. Telefonda sözlü bir mahkeme emri aldım. Dolayısıyla şimdi oraya gidip gözü alabilirim ve sonra sana getirebilirim. Olur mu?"

Helge şaşkın bir kahkaha attı. "Olur ama gözü nasıl çıkarmayı düşünüyorsun?"

"Haklısın. Bir önerin var mı?"

Harry bekledi. Sonunda Helge'nin iç geçirdiğini duydu.

"Açıkçası bu da otopsinin bir parçası sayılacağından kendim gidip yapsam daha iyi olur."

"Ülke sana binlerce teşekkür borçlu" dedi Harry. "Otuz dakika sonra orada görüşürüz."

Katrine Gözaltı Birimi'nde olabildiğince hızlı yürüyordu. Sung-min hemen arkasındaydı.

"Kapıyı aç Groth!" diye seslenince nöbetçi memur hiç söylenmeden verilen emri yerine getirdi. İlk defa huysuz değil de şaşır-mış görünüyordu. Ama bunun şu an bir faydası yoktu.

Katrine ve Sung-min turnikenin dönen parmaklıklarından geçtiler. Bir gardiyan gözaltı hücreleri arasındaki koridorun kapısında bekliyordu.

14 numaralı hücrenin kapısı açıktı. Katrine koridordan bile kusmuk kokusunu alabiliyordu.

Kapı aralığında durdu. İki sağlık görevlisinin omuzlarının üzerinden yerde yatan adamın yüzünü gördü. Daha doğrusu, yüz olması gereken ama kanlı bir kütleden ibaret şeyi, burun kemiği parçalarının kırmızı bir et topağının içindeki tek beyazlık olduğu bir kafanın ön tarafını gördü. O yüz... Katrine kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu... kanlı aydı sanki.

Gözleri adamın kafasını çarptığı anlaşılan tuğla duvardaki noktaya kaydı. Bunu kısa süre önce yapmış olmalıydı çünkü yarı pıhtılaşmış kan duvardan akmaya devam ediyordu.

“Müfettiş Bratt” dedi Katrine. “Mesajı yeni aldık. O...”

Doktor başını kaldırdı. “Evet. Ölmüş.”

Katrine gözlerini kapatıp içinden küfretti. “Ölüm sebebi hakkında bir şey söylemek mümkün mü?”

Doktor ciddiyetle sırttı ve aptalca bir soruymuş gibi bıkkınlıkla başını iki yana salladı. Katrine öfkesinin kabardığını hissetti. Doktor önlüğündeki Sınır Tanımayan Doktorlar logosunu gördü. Bir savaş bölgesinde birkaç hafta geçirdikten sonra hayatının geri kalanında alaycı bir tavır takınmayı tercih eden doktorlardan biriydi.

“Sana...”

“Hanımefendi” diye araya girdi doktor sert bir sesle “gördüğünüz gibi, kim olduğunu söylemek bile mümkün değil.”

“Kapa çeneni ve sorumu bitirmeme izin ver” dedi Katrine. “Ondan sonra ağzını açabilirsin. Şimdi, nasıl...”

Sınır tanımayan doktor kahkahayla gülerken Katrine onun boynundaki damarın daha da belirginleştiğini ve yüzüne daha fazla renk geldiğini görebiliyordu. “Siz müfettiş olabilirsiniz ama ben de doktorum ve...”

“Ve az önce mahkûmun öldüğünü bildirdin, yani buradaki işin bitti. Gerisini patoloji halledecek. Ya şimdi burada cevap verirsin ya da yan hücrelerden birine kapatılırsın. Tamam mı?”

Katrine yanındaki Sung-min’in boğazını temizlediğini duydu. Fazla ileri gittiğine dair bu uyarıyı duymazdan geldi. Lanet olsun, partileri bitmişti, gazete manşetlerini şimdiden görebiliyordu; Ci-

nayet Şüphelisi Polis Gözetiminde Öldü. Şimdiye kadar ilgilendiği en büyük cinayet davası, baş şüpheli konuşmadığı için muhtemelen hiçbir zaman tam anlamıyla çözülemeyecekti. Aileler gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Şimdi bu kendini bir şey sanan alaycı doktor karşısına geçmiş, soğukkanlı davranmaya mı çalışıyordu?

Katrine nefes aldı. Verdi. Sonra tekrar aldı. Sung-min haklıydı tabii. Su yüzüne çıkan eski Katrine Bratt'tı, bu Katrine'nin sonsuza dek yok olduğunu ümit ettiği Katrine.

"Özür dilerim." Doktor iç geçirdi ve başını kaldırıp ona baktı. "Çocukça davranıyorum. Sadece herhangi bir müdahale olmadan uzun süre acı çekmiş gibi görünüyor ve ben... ben de duygusal tepki verip sizi suçladım. Özür dilerim."

"Sorun değil" dedi Katrine. "Ben de özür dilerim. Ölüm sebebi hakkında bir şey söylenebilir mi?"

Doktor başını iki yana salladı. "Şu olabilir." Beyaz badanalı duvardaki kana başıyla işaret etti. "Ama kafasını duvara vurarak kendini öldürebilmiş birini henüz görmedim. Belki patolog buna da bakmalı." Yerdeki sarımsı yeşil kusmuk havuzunu işaret etti. "Önceden de acı çektiği söylendi."

Katrine başıyla onayladı. "Başka olasılıklar var mı?"

"Şey" dedi doktor ayağa kalkarak "muhtemelen biri tarafından öldürülmüş."

Perşembe

Reaksiyon Hızı

Saat yediydi ve Adli Tıp Kurumu'nda yanan tek ışık laboratuvarın ışıklarıydı. Harry önce Helge'nin elindeki neştere, sonra da cam plakalardan birinin üzerinde duran göz küresine baktı.

"Yani bunu gerçekten?.."

Helge "Evet, içeriye girmem gerekiyor" diyerek kesti.

"Anlıyorum tamam" dedi Harry. "Sanırım cenazenin hazırlanması bitti, ailesinden kimse onu bir daha görmeyecek."

"Aslında yarın oraya gidecekler" dedi Helge, kestiği parçayı mikroskobun altına yerleştirerek. "Ama cenaze levazımatçısı zaten bir cam göz takmıştı, şimdi bir tane daha takacak. Şuna bak."

"Bir şey mi gördün?"

"Evet. Gondii parazitleri. En azından ona benzer bir şey. Bak..."

Harry öne eğilip mikroskoba baktı. Ona mı öyle gelmişti, yoksa çok hafif bir misk kokusu mu almıştı?

Bunu Helge'ye sordu.

"Gözden gelmiş *olabilir*" dedi Helge. "Olağanüstü bir koku alma duyun var."

"Hımm. Bende parosmi var, ceset kokusu alamıyorum. Belki de bu sayede başka şeylerin kokusunu daha iyi alıyorumdur. Körlerin daha iyi işitmesi gibi."

"Buna inanıyor musun?"

“Hayır. Ama katilin paraziti Susanne’yi korkudan arındırmak için kullanmış olabileceğine, dolayısıyla Susanne’nin ona karşı cinsel bir çekim hissettiğine inanıyorum.”

“Mümkün değil. Kendini birincil konak mı yaptı yani?”

“Evet. Neden mümkün olmasın?”

“Doktora yapmaya çalıştığım alandan çok da uzak olmadığı için sadece. Teoride mümkün ama bunu gerçekten başardıysa Odile Bain Ödülü alabilir. Parazitolojide Nobel Ödülü gibi bir şey bu.”

“Hımm. Bense müebbet alacağını düşünüyorum.”

“Evet, tabii ki. Affedersin.”

“Bir şey daha var” dedi Harry. “Fareler kedi kokusundan etkileniyor, yani herhangi bir kedi kokusundan. Bu kadınlar neden özellikle tek bir erkekten etkileniyorlar?”

“Şöyle ki” dedi Helge, “buradaki kilit nokta, parazitlerin enfekte birini yönlendirebilecek koku. Belki üzerinde kadınların kokusunu aldığı bir şey taşıyordu. Ya da doğrudan vücuduna sürüyordu.”

“Ne tür bir koku?”

“En doğrudan yol, parazitlerin üreyebileceklerini bildikleri bağırsak kanalından gelen bir koku.”

“Dışkı mı demek istiyorsun?”

“Hayır, paraziti yaymak için dışkıyı kullanmış olabilir. Ancak enfekte birini etkilemek için bağırsak sularını ve ince bağırsaktaki enzimleri, hatta pankreas ve safra kesesinden gelen sindirim salgılarını kullanmış olabilir.”

“Paraziti kendi dışkısıyla mı yayıyor yani?”

“Kendi parazitini yarattıysa bu durumda muhtemelen tek uyumlu konak kendisi olur, dolayısıyla parazitlerin ölmemesi için yaşam döngüsünün devamını tek başına sağlaması gerekir.”

“Peki bunu nasıl yapıyor?”

“Tıpkı kedi gibi. Kurbanların içtiği suyu kendi dışkısıyla enfekte edebilir mesela.”

“Ya da çektikleri kokaini.”

“Evet ya da yedikleri yiyecekler. Parazitin kurbanın beynine ulaşması ve onu manipüle edebilmesi biraz zaman alacaktır elbette.”

“Bunun için ne kadar zaman gerekir?”

“Şey... bir fare için düşünürsek iki gün diye tahmin ederdim. Belki üç ya da dört gün de olabilir. Şöyle ki insanlarda bağışıklık sistemi genellikle paraziti yok eder ve bu da birkaç hafta veya bir ay sonra gerçekleşir. Dolayısıyla yaşam döngüsünü devam ettirmeye çalışıyorsa bunun için fazla zamanı olduğu söylenemez.”

“Yani onları öldürmek için birkaç gün beklemesi gerekir, daha fazla değil.”

“Evet. Sonra da kurbanı yemesi gerekir.”

“Bütünüyle mi?”

“Hayır, üremeye hazır parazitlerin en yoğun olduğu kısımları. Yani beyni...” Helge o an aklına gelmiş gibi aniden durup Harry’ye baktı ve yutkundu. “...ya da gözleri” dedi.

“Son soru” dedi Harry kısık sesle.

Helge başıyla onayladı.

“Parazitler neden birincil konağın beynini de ele geçirmiyor?”

“Ah, ele geçiriyorlar.”

“Ciddi misin? Peki ona ne yapıyorlar?”

Helge omuz silkti. “Hemen hemen aynı şeyi. Onu korkudan arındırıyorlar. Ve burada olduğu gibi sürekli yenilendiği için bağışıklık sistemi parazitten kurtulamıyor ve mesela tepki sürelerinde bir körelme ya da yavaşlama riskiyle karşı karşıya kalıyor. Sonrası şizofreni.”

“Şizofreni.”

“Evet, son araştırmalar bunu gösteriyor. Tabii vücudundaki parazit sayısını kontrol altında tutmazsa.”

“Bunu nasıl yapabilir?”

“Şey. Onu bilmiyorum.”

“Peki Hillman Pets gibi parazit öldürücülere ne diyorsun?”

Helge gözlerini dalgın dalgın havaya dikti. “O markayı bilmiyorum ama teorik olarak doğru dozda parazit ilacı bir tür denge yaratabilir, evet.”

“Hımm. Yani içimizdeki parazitin miktarı önemli, öyle mi?”

“Elbette. Birine büyük dozda yüksek konsantre gondii paraziti verirken parazitler beyni bloke eder ve kişi birkaç dakika içinde felç olur. Bir saate kalmaz ölür.”

“Ama bir çizgi enfekte kokain çekince ölmezsin, öyle mi?”

“Bir saat içinde değil belki ama konsantrasyon yeterince yüksekse, bir iki gün içinde kolayca öldürebilir. Affedersin...” Helge çalan telefonu açtı. “Alo? Tamam.” Telefonu kapattı. “Kusura bakma, biraz işim var, Gözaltı Birimi’nden ön otopsi işlemlerini yapmam gereken bir ceset getiriyorlar.”

“Tamam” dedi Harry, takım elbisesinin ceketini ilikleyerek. “Yardımanın için teşekkürler, çıkışı kendim bulurum. Tatlı rüyalar.”

Helge ona hafifçe gülümsedi.

Harry tam laboratuvarın kapısından çıkarken dönüp tekrar içeri girdi.

“Kimin cesedini getiriyorlarmış?”

“İsmi bilmiyorum, bugün Jernbanetorget’te tutuklanan adammış.”

Harry kapıyı yumruklayarak alçak sesle “Siktir” dedi.

“Bir sorun mu var?”

“Bu o.”

“Kim?”

“Birincil konak.”

Sung-min Larsen, Gözaltı Birimi’ndeki bankonun arkasında durmuş, ölen adamın eşyasının bulunduğu kutuya bakıyordu. Evine çoktan girip aradıkları için ev anahtarlarına ihtiyaçları yoktu ama bir adli tıp memuru Jernbanetorget’in en yakınındaki çok katlı otoparkta bekleyen arabanın anahtarlarını almak için yoldaydı. Sung-min tiyatro biletini çevirdi. Helene’yle aynı gösteriye mi gitmişti? Hayır, biletin üzerinde daha eski bir tarih vardı. Ama keşif yapmak, Helene Röed’in kaçırılmasını ve öldürülmesini planlamak için önden Ulusal Tiyatro’ya gitmiş olabilirdi.

Telefonu çaldı.

“Larsen.”

“Şu anda Beckström’deyiz ama evde sadece karısı var. Kocasının işte olduğunu söylüyor.”

Sung-min’in kafası karışmıştı. Beckström’ün ofisindeki hiç kimse savunma avukatının nerede olduğunu bilmiyordu. Beckström,

tutukluyu canlı gören son kişi olduğu için önemli bir tanıktı. Bu acil bir durumdu. Evet, medya Jernbanetorget'teki tutuklamayı şimdilik özel bir şeyle ilişkilendirmemişti; sonuçta polisin oradaki torbacıları yakalaması alışılmadık bir durum değildi. Ama gazetesinin birinin Gözaltı Birimi'ndeki ölümden haberdar olması saatler ve hatta dakikalar meselesiydi ve o zaman hepsi birden başlarına üşüşecekti.

"Groth" diye seslendi Sung-min bankonun diğer tarafına yaslanmış olan vardiya amirine. "Beckström dışarı çıktığında nasıl görünüyordu?"

"Değişik" dedi Groth yüzünü ekşiterek.

"Nasıl değişik?"

Groth omuz silkti. "Maske takmıştı, belki o yüzden. Mahkûmu o halde görünce üzölmüş de olabilir. Bakışları vahşiydi, geldiği zamankinden tamamen farklıydı işte. Belki de hassas bir tiptir, ben ne bileyim?"

"Belki" dedi Larsen. Bakışları tiyatro biletinde gezinirken bir yandan da kafasının içindeki alarm zillerinin neden çalmaya başladığını anlamaya çalışıyordu.

Johan Krohn dairenin numarasını tuşlayıp girişteki video kamera ya baktığında saat neredeyse akşamın dokuzuydu. Birkaç dakika sonra Markus Röed'e ait olmayan derin bir ses duydu. "Kim-sin?"

"Johan Krohn. Bugün arabada olan avukat."

"Anladım. İçeri gel."

Krohn asansöre bindi ve geniş boyunlu güvenlik görevlilerinden biri tarafından daireye alındı. Röed sinirli görünüyordu ve Krohn'un çocukken Kopenhag Hayvanat Bahçesi'nde gördüğü perperişan yaşlı aslan gibi oturma odasında huzursuzca bir ileri bir geri volta atıyordu. Beyaz gömleğinin önü açıktı, kollarının altında terden halkalar oluşmuştu.

"İyi haberler getirdim" dedi Krohn. Ve müvekkilinin yüzünün aydınlandığını görünce "Haber dedim, kokain değil" diye sertçe ekledi.

Krohn bu defa adamın yüzündeki öfkenin alevlendiğini görünce aceleyle onu söndürmeye çalıştı. “Şüpheli katil yakalandı.”

“Ciddi misin?” Röed şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Sonra da güldü. “Kimmiş?”

“Adı Kevin Selmer.” Krohn bu ismin Röed’e herhangi bir şey çağrıştırmadığını gördü. “Harry’nin dediğine göre kokain tedarikçilerinden biriymiş.”

Krohn, Röed’in kendisine kokain tedarik eden biri olduğu iddiasına karşı çıkmasını beklese de ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir ifadeye bürünmüştü.

“Partideki adam o” dedi Krohn.

“Ah! Adını bilmiyordum, hiç söylemedi. Ona sadece K diyebileceğimi söylemişti. İsmi heceleyemediğini düşündüm ve... şey, tahmin edersin.”

“Evet.”

“Yani onları K mi öldürdü? Bu çok şaşırtıcı. Çıldırılmış mı bu?”

“Çıldırılmış demek az bile.”

Röed gözlerini çatı terasına dikti. Komşulardan biri sırtını duvara yaslamış, yangın merdiveninin yanında sigarasını içiyordu. “Onun dairesini ve diğer ikisini de satın almalıyım” dedi Röed. “Orada öylece durup burası kendilerininmiş gibi...” Cümlesini tamamlamadı. “En azından bu hapishaneden çıkabilirim.”

“Evet.”

“Güzel, o halde nereye gideceğimi biliyorum.” Röed yatak odasına giderken Krohn da peşinden gitti.

“Partiye olmaz Markus.”

“Neden olmasın?” Röed büyük çift kişilik yatağın yanından geçip gömme dolaplardan birini açtı.

“Çünkü karın daha birkaç gün önce öldürüldü. İnsanlar ne tepki verir, düşün.”

“Yanılıyorsun” dedi Röed takım elbiselere göz atarken. “Katilinin yakalanmasını kutladığımı anlayacaklardır. Ah, bunu giymeyeli uzun zaman oldu.” Altın düğmeli lacivert kruvaze blazer ceketini alıp giydi. Ceplerini karıştırıp bir şey çıkardı ve onu yatağın üzerine fırlattı. “Vay canına, o kadar uzun zaman oldu mu?”

Krohn bunun kelebek şeklinde siyah bir balo maskesi olduğunu gördü. Röed altın çerçeveli aynaya bakarken blazer ceketini düzeltti.

“Âlem yapmak istemediğine emin misin Johan?”

“Oldukça eminim.”

“Belki korumalarım gelmek ister. Ne kadar süreliğine ödeme yaptık onlara?”

“İş başında içki içmeleri yasak.”

“Doğru, onların arkadaşlığı da sıkıcı olur.” Röed oturma odasına geçip kahkahalar eşliğinde “Duydunuz mu çocuklar? Kovuldu-nuz!” dedi.

Krohn ve Röed asansöre birlikte bindiler.

“Hole’u ara” dedi Röed. “İçmeyi sever. Ona Dronning Eufemias Caddesi’nde doğudan batıya bar bar gezeceğimi söyle. İçkiler de benden. Böylece onu hemen tebrik edebilirim.”

Krohn başıyla onayladı ve kendine yine aynı soruyu sordu: Bir avukat olarak hayatının büyük bölümünü sevmediği insanlarla geçirmek zorunda kalacağını bilse, yine de aynı mesleği seçer miydi?

“Creatures.”

“Merhaba. Ben’le mi görüşüyorum?”

“Evet, kimsiniz?”

“Harry. Uzun boylu, sarışın...”

“Merhaba Harry, uzun zaman oldu. Nasılsın?”

Harry, Ekeberg’den aşağıya, hemen altında tersine çevrilmiş yıldızlı bir gökyüzü gibi uzanan şehre baktı.

“Lucille’le ilgili aradım. Norveç’teyim ve ona telefonla ulaşamıyorum. Onu hiç gördün mü?”

“Neredeyse... bir aydır görmedim.”

“Hımm. Biliyorsun o tek başına yaşıyor, başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişeleniyorum.”

“Anladım.”

“Sana Doheny Drive’da bir adres versem, gidip ona bakabilir misin? Orada yoksa polisi aramalısın.”

Bir duraksama oldu.

“Tamam Harry, not alıyorum.”

Telefon görüşmesinden sonra Harry eski Alman sığınaklarının arkasına park edilmiş Mercedes’e gitti. Tekrar kaputun üstünde, Öystein’in yanına oturup bir sigara yaktı ve müzik sesi arabanın açık iki penceresinden yayılırken kaldıkları yerden devam ettiler. Diğerleri ve onlara ne olduğu hakkında, hiç sahip olamadıkları kızlar hakkında, paramparça olmasa da yarım kalmış bir şarkı ya da önemli bir mesajı olmayan uzun bir fıkra misali yok olup giden hayaller hakkında konuştular. Seçtikleri ya da onları seçen hayat hakkında konuştular, ne de olsa Öystein’in de dediği gibi insan sadece kendisine dağıtılan eli oynayabiliyordu.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Öystein “Çok sıcak oldu” dedi.

Harry kaputa dokunarak “En iyi ısıyı eski motorlar verir” dedi.

“Hayır, ben havayı kastetmiştim. Tam bitti derken sıcak hava geri geldi. Ve yarın ay tutulması var” diyerek solgun dolunayı işaret etti.

Harry’nin telefonu çaldı. “Konuş.”

“Demek doğruymuş” dedi Sung-min. “Gerçekten de telefona bu şekilde cevap veriyorsun.”

“Senin aradığını gördüm ve sadece efsaneye uymaya çalışıyordum” dedi Harry. “Neler oluyor?”

“Adli Tıp Kurumu’ndayım. Ve doğrusunu istersen neler olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

“Öyle mi? Basın şüphelinin ölümü konusunda sizi sıkıştırıyor mu?”

“Henüz değil, durumu kamuoyuna açıklamadan önce biraz bekliyoruz. Kimliği belirlenene kadar.”

“Yani adamın gerçek isminin Kevin Selmer olduğu anlaşılana kadar mı? Öystein ona Al diyor.”

“Hayır, 14 numaralı hücrede bulduğumuz adamla buraya getirdiğimiz adamın aynı kişi olup olmadığı anlaşılana kadar.”

Harry telefonu kulağına iyice bastırdı. “Ne demek istiyorsun Larsen?”

“Avukatı ortadan kaybıldı. Hücrede Kevin Selmer’le yalnızdı. Geldikten beş dakika sonra çıktı. Tabii oysa. Çıkan adam mas-

ke takmıştı ve üzerinde avukatın kıyafetleri vardı ama Gözaltı Birimi'nin vardiya amiri bu kişinin biraz değişik göründüğünü söylüyor."

"Yani sence Selmer..."

"Bilmiyorum" dedi Sung-min. "Ama evet, Selmer'in kaçmış olma ihtimali var. Beckström'ü öldürüp yüzünü parçalamış, kıyafetlerini değiştirip oradan öylece çıkıp gitmiş olabilir. Bu ceset Al'a, yani Selmer'e değil Beckström'e ait olabilir. Yüzü tanınmayacak halde. Kevin Selmer'i teşhis edebilecek kadar iyi tanıyan bir arkadaşını ya da akrabasını bulamıyoruz. Dahası Beckström'ü hiçbir yerde bulamıyoruz."

"Hımm. Bu kulağa biraz zorlama geliyor Larsen. Dag Beckström'ü tanıyorum, eminim kontrolü kaybetmiş durumdadır. Yargıç Dag'ı duydun mu?"

"Şey hayır."

"Beckström hassas bünyesiyle ünlüdür. Bir davaya üzüldüğünde içmeye gider, sonra Yargıç Dag'a dönüşüp herkes hakkında hüküm verir. Bu bazen günler sürer. Muhtemelen şimdi de böyle oldu."

"Umarım öyledir. Yakında öğreniriz, Beckström'ün karısı buraya geliyor. Bilgi vermek istedim."

"Tamam. Teşekkürler."

Harry telefonu kapattı. Sessizce oturup Rufus Wainwright'ın "Hallelujah" şarkısını dinlediler.

"Leonard Cohen'i hafife almış olabilirim" dedi Öystein. "Bob Dylan'ı da abartmış olabilirim."

"Şüphesiz. Sigarayı söndür, gidiyoruz."

"Ne oluyor?" diye sordu Öystein kaputtan atlarken.

"Sung-min haklıysa Markus Röed tehlikede olabilir." Harry yolcu koltuğuna geçti. "Sen çalılıklarda işerken Krohn aradı. Röed bar bar gezmeye karar vermiş ve benim de eşlik etmemi istiyor. Kabul etmedim ama yine de onu bulmamız gerekebilir. Dronning Eufemias Caddesi."

Öystein kontak anahtarını çevirdi. "Gazla diyebilir misin Harry?" Ara gazı verdi. "Lütfen?"

“Gazla” dedi Harry.

Markus Röed yana savruldu ve dengesini bulmak için bir adım atarak önündeki masada duran bardağa baktı.

İçinde içki vardı, bundan emindi. Başka ne vardı bilmiyordu ama renkleri güzeldi. Hem bardağın içindeki renkler hem de barın renkleri. Adını bile bilmediği barın. Diğer müşteriler daha gençti ve gizlice, aslında çok da gizlemeden ona bakıyorlardı. Kim olduğunu biliyorlardı. Hayır, *ismini* biliyorlardı. Özellikle son zamanlarda gazetelerde resmini görmüşlerdi. Ve onun hakkında bir fikir edinmişlerdi. Bar gezmek için bu sokağı seçmek hataydı; Oslo’nun en yeni caddesinin iddialı ismine bakmak yeterliydi: Dronning Eufemias Caddesi. Off! Femi. İşte, lanet olası bir eşcinsel caddesi. Eski mekânlara gitmeliydi. İnsanların tekli fi kabul ettiği ve bir kapitalist ayağa kalkıp sıradaki içkilerin kendisinden olduğunu söylediğinde herkesin bara akın ettiği yerlere. Girdiği son iki barda, kışını açıp anüsünü göstermiş gibi aval aval bakmışlardı ona. Hatta bir yerde barmen oturmasını bile istemişti. Para kazanmaya ihtiyaçları yokmuş gibi. Öyle mekânlar bir yıl içinde kapanırdı, bekleyin de görün. Ayakta kalanlar eskilerdi, oyunu bilenler. Ve o, yani Markus Röed oyunu biliyordu.

Vücudunun üst kısmı öne doğru eğilirken koyu renk saçları cama doğru savruldu. Son anda doğrulmayı başardı. Gür saçlar. Her hafta boyanması gerekmeyen gerçek saçlar. Al sana.

Tutunacağı bir şey olsun diye bardağı alıp kafasına dikti. Belki biraz daha yavaş içmeliydi. İlk iki bar arasındaki yolda –pardon bulvarda– karşıdan karşıya geçerken bir tramvay zilinin delici sesini duymuştu. Çamurda yürüyormuş gibi ağır hareket ediyordu. İlk barda içtiği içki biraz ağır gelmiş olmalıydı ki refleksleri zayıflamakla kalmamış, korku duygusunu da kaybetmişti sanki. Tramvay, hava basıncını sırtında hissedebileceği kadar yakından geçtiğinde nabızı neredeyse hiç huzlanmamıştı bile. Şimdi yine yaşamak istiyordu! Gözaltındayken Krohn’dan kravatını ödünç istediği an şimdi uzak bir anı gibiydi. Kravatı daha iyi görünmek için değil,

kendini asmak için istemişti. Krohn ise ona herhangi bir şey veremeyeceğini söylemişti. Aptal.

Röed etrafına bakındı.

Hepsi aptaldı. Bunu ona babası öğretmişti, içine işlemiştir. Soyadı Röed olanlar dışında herkes aptaldı. Net bir goldü bu ve tek yapması gereken topu her defasında içeri sokmaktır. Bunu yapması gerekiyordu. Onlar için üzölme, sahip olduklarının sana yeteceğini düşünme, devam et. Servetini artır, daha da ilerle, yoluna çıkan şeyi al ve sonra tekrar ilerle. Canı cehenneme, akademik yönden ailenin en yetenekli kişisi değildi belki ama diğerlerinin aksine o hep babasının sözlerini dinlemişti. Eh, bu da ona arada bir hayatını yaşama hakkı vermiyor muydu? Birkaç çizgi kokain çekmek. Birkaç çocuğun sıkı kıcını tokatlamak. Reşit değillerse ne olmuştu? Diğer ülkelerde ve kültürlerde büyük resmi görmüşlerdi; bunun çocuklara zarar vermediğini, büyüdüklerini ve yollarına devam ettiklerini, güçlü, düzgün vatandaşlar olduklarını biliyorlardı. Drama kraliçesi ya da ibne olmuyorlardı; gençliğinde yetişkin bir adamın aletini içine almak bulaşıcı ya da tehlikeli bir hastalık değildi, sonuçta her şeye rağmen kurtarılabilirdin. Babasını sık sık sinirlenirken görmüştu ama sadece bir defa kendini kaybettiğine tanık olmuştu. Markus beşinci sınıftayken babası yatak odasına girip onu komşunun çocuğuyla yatakta evcilik oynarken gördüğünde olmuştu bu. Tanrım, o zaman ondan nasıl nefret etmiş, ne kadar korkmuştu. Ve onu ne kadar çok sevmişti. Otto Röed'den tek bir onay aldığında Markus kendini dünyanın efendisi, yenilmez biri gibi hissediyordu.

“Demek buradasın Röed.”

Markus başını kaldırdı. Masasının önünde duran adam maske ve kasket takmıştı. Tanıdık bir yanı vardı. Sesi de tanıdıktı ama Markus o kadar sarhoştur ki her şey bulanıktı.

Markus otomatik olarak “Kokainin var mı?” diye sorar sormaz bunun nereden geldiğini düşündü. Canı çekmişti herhalde.

Adam masaya oturarak “Kokain çekmemelisin” dedi. “Barda içki de içmemelisin.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Evde o güzel karının yasını tutup ağlaman gerekiyor. Susanne ve Bertine’nin de. Şimdi biri daha öldü. Sen burada oturmuş eğlenmene bakıyorsun. Seni değersiz, lanet domuz.”

Röed irkildi. Adamın kadınlar hakkında söylediklerinden değil. O “değersiz” kelimesi onu can evinden vurmuştu. Çocukluktan kalma bir yankı ve tepesinde dikilip ağzından köpükler saçan adam.

“Kimsin sen?” dedi Röed.

“Görmüyor musun? Gözaltı Birimi’nden geliyorum. Jernbanetorget. Kevin Selmer. Bir şey çağrıştırdı mı?”

“Çağrıştırmalı mı?”

“Evet” dedi adam yüzündeki maskeyi çıkartarak. “Beni şimdi tanıdın mı?”

“Tıpkı kışma benziyorsun” diye mırıldandı Markus. “*Babama.*” Korkması gerektiğini biliyordu ama korkmuyordu.

“Ölüme” dedi adam.

Adam elini kaldırdığında Markus’un kendini savunmaya geçmesini önleyen şey belki de uyuşuk hali ve korkunun yokluğuydu. Belki sadece otomatikman tepki vermemiştii, babasının ona vurma hakkı olduğunu öğrenen bir çocuğun şartlı tepkisiydi bu. Adam elinde bir şey tutuyordu. Neydi o... çekiç mi?

Harry, kapının üzerindeki kırmızı neon harflerden isminin Bar olduğunu anladığı mekâna girdi. Burası baktığı üçüncü mekândı ve diğer ikisinden farkı yoktu; parlak, şık ve şüphesiz pahalı. Etrafını taradı ve Röed’in bir masada oturduğunu gördü. Karşısında, sırtı Harry’ye dönük, kasketli, eli havada bir adam oturuyordu. Elinde bir şey vardı. Harry o şeyin ne olduğunu gördüğü an ne olacağını anladı. Ama olacakları önlemek için çok geç kalmıştı.

Sung-min ve Helge kadının yanında durmuş cesede bakıyorlardı.

Altmışlı yaşlarında bir kadındı ve saçları, kıyafeti ve makyajı hippie tarzındaydı; Sung-min onun yetmişli yılların eski akustik

kahramanlarının boy gösterdiği müzik festivallerine katılan kadınlardan olduğunu tahmin etti. Adli Tıp Kurumu'nun kapısını ona açtıklarında zaten ağlıyordu ve şimdi Helge'nin ona verdiği kâğıt havluyla gözyaşlarını ve akan maskarasını siliyordu.

Helge pıhtılaşmış kanı temizledikten sonra Sung-min ölü adamın yüzünün düşündüğünden daha sağlam kaldığını gördü.

"Acele etmeyin Fru Beckström" dedi Helge. "İsterseniz sizi yalnız bırakabiliriz."

"Gerek yok" diye burnunu çekti kadın. "Hiç şüphe yok."

Bardaki sesler bir anda kesildi ve müşteriler sesin geldiği tarafa döndü. Bir tabanca sesi kadar yüksek bir patlama duyuldu. Ayağa kalkan kasketli adama yarı şok içinde bakıyorlardı; bazıları masadaki diğer kişinin Snaröya'da cesedi bulunan kadının emlak kralı kocası olduğunu anlamıştı. Sessizliğin içinde adamın sesini bir çan gibi net duyup tokmağı tutan elini kaldırdığını gördüler.

"Ölüm dedim! Seni ölüme mahkûm ediyorum Markus Röed!"

Bir patlama sesi daha duyuldu.

Takım elbiseli, uzun boylu bir adamın hızla masaya doğru yürüdüğünü gördüler. Kasketli adam elini üçüncü defa kaldırdığında, uzun boylu adam onun elindeki şeyi kaptı.

"Bu o değil" dedi Fru Beckström hıçkırarak. "Tanrı'ya şükür ki bu Dag değil. Ama nerede olduğunu bilmiyorum. Ortadan her kaybolduğunda böyle endişeye kapılıyorum."

"Sıkmayın canınızı" dedi Sung-min ve elini onun omzuna koyup koymamayı düşündü. "Onu bulacağımızdan eminim. Ayrıca kocanız olmadığı için de rahatladık. Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm Fru Beckström ama emin olmak zorundaydık."

Kadın sessizce başını salladı.

"Bu kadarı yeterli Yargıç Dag."

Harry, Beckström'u sandalyesine geri itip tokmağı kendi cebine koydu. İki sarhoş adam, Röed ve Beckström, uykularından yeni uyanmış ve ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi aval aval bir-

birlerine baktılar. Cam yüzeyli masanın üzerinde büyük bir çatlak vardı.

Harry oturdu. "Yorucu bir gün geçirdiğini biliyorum Beckström ama karını aramalısın. Kevin Selmer'in cesedinin sana ait olup olmadığını teşhis etmek için Adli Tıp Kurumu'na gitti."

Savunma avukatı Harry'ye baktı. "Onu görmediniz" diye fısıldadı. "Acıya dayanamadı. Onlara karnının ve başının ağrıdığını söylemiş ama doktor ona sadece hafif ağrı kesiciler vermiş. Hiçbiri işe yaramayınca ve kimse yardıma gelmeyince kafasını duvara vurarak ölmüş. İşte *bu kadar* acı çekiyordu."

"Bunu bilmiyoruz" dedi Harry.

"Evet" dedi Beckström, yaşla dolu gözlerle. "Biliyoruz çünkü bu tür şeyleri daha önce de gördük. Onun gibiler..." çenesini göğsüne dayamış oturan Röed'e parmak sallayarak devam etti "hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi iplemez. Sadece zengin olmak isterler ve bu yolda ilerlemek için toplumun zayıf bireylerini, kendileri gibi servet sahibi olmayan herkesi ezip sömürürler. Ama gün gelecek, güneş karanlığa gömülecek, büyük ve korkunç..."

"Kıyamet Günü mü gelecek Yargıç Dag?"

Beckström başını dik tutmak için büyük çaba harcıyormuşçasına Harry'ye ters ters baktı.

"Affedersin" dedi Harry, elini onun omzuna koyarak. "Bunu başka zaman konuşalım. Şimdi karını aramalısın Beckström."

Dag Beckström bir şey söylemek için ağzını açtıysa da söylemeden kapattı. Başıyla onaylayıp telefonunu çıkardı, sonra ayağa kalkıp gitti.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan Röed "İyi idare ettin Harry" derken dirseklerini yaslamak istediği masayı neredeyse ısıkalıyordu. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler."

"Hayır mı? Şimdi davayı ve her şeyi, yani neredeyse her şeyi çözmüşken mi?" Röed bir içki daha almak için garsona işaret etti ama garson onu görmezden geldi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorum?" dedi Röed. "Eh, onu da sen söyle."

“Öt bakalım.”

“Yoksa ne olur?” Röed’in dilinin ucu göründü, gülümsedi ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. “Yoksa beni boğacak mısın?”

“Hayır” dedi Harry.

“Hayır mı?”

“Eğer benden yapmamı istersen seni boğabilirim.”

Röed güldü. “Sonunda beni anlayan bir adam. Dava çözüldüğüne göre küçük bir itirafta bulunayım. Susanne ile öldürüldüğü gün seks yaptığımızı söylerken yalan söyledim. Onunla hiç görüşmedim.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Cesedinde benim tükürüğüm bulununca polise makul bir açıklama sunmak için öyle söyledim. Duymak istedikleri şey buydu ve ayrıca beni büyük bir beladan kurtaracaktı. En kolay yol da diyebilirsin.”

“Hımm.”

“Bu aramızda kalabilir mi?”

“Neden? Dava aydınlandı. Karını başka bir kadınla aldattığının bilinmesini de istemezsin herhalde?”

Röed “Ah” diyerek gülümsedi. “O konuda endişem yok. Dikkate alınması gereken... başka söylentiler var.”

“Öyle mi?”

Röed elindeki boş bardağı çevirdi. “Biliyor musun Harry, babam öldüğünde hem yıkıldım hem rahatladım. Bunu anlayabiliyor musun? Hayatın boyunca hayal kırıklığına uğratmak istemediğin bir adamdan kurtulmak nasıl bir rahatlama oldu anlatamam. Çünkü er ya da geç onu hayal kırıklığına uğratacağını, *gerçekte* kim olduğunu öğreneceği günün geleceğini biliyorsun. Ve bu yüzden çalan zilin seni kurtarmasını ümit edersin. Ben de öyle yaptım.”

“Ondan korkuyor muydun?”

“Evet” dedi Röed. “Korkuyordum. Ama sanırım onu seviyordum da. Ama her şeyden öte...” boş bardağı alnına götürdü “...onun beni sevmesini istedim. Biliyor musun, beni sevdiğini bilsem beni öldürmesine seve seve izin verirdim.”

Cuma

Terry Våge gözlerini kırptırdı. Pek uyuyamamıştı. Ve morali de bozuktı. Hem zaten sabahın dokuzunda başlayan basın toplantılarını kim severdi ki? Belki de yanılıyordu, Şartlı Tahliye Salonu'ndaki diğer gazeteciler sinir bozucu derecede neşeliydi. Kendisi geldiğinde yanındaki sandalyeler çoktan dolmuş olan Mona Daa bile uyanık ve canlı görünüyordu. Onunla göz teması kurmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. İçeri girdiğinde diğer gazeteciler de onunla ilgilenmemişti. Ayakta alkışlanmayı beklemiyordu tabii ama gecenin bir yarısı ormana gidip bir seri katille karşılaşma riskini göze aldığınızda biraz olsun saygı bekleyebilirdiniz. Özellikle de medya organlarına satılıp dünyanın dört bir yanında yayınlanan fotoğraflar çekip eve canlı dönmüşseniz. Dedikleri gibi, mutluluk kısa ömürlüydü. Asıl galibiyeti, o özel röportajı yaparsa alacaktı ama geçen defa o haberle bu fırsat son dakikada elinden alınmıştı. Yani evet, bugün canının sıkkın olması için diğerlerinden daha fazla sebebi vardı. Bu da yetmezmiş gibi Dagnija dün gece arayıp hafta sonu gelemeyeceğini söylemişti. Ayarlayamadığını söylediğinde –ki *ayarlayamadığına* ikna olmamıştı– Terry doğal olarak daha da heveslenerek onu ikna etmeye çalışmış, bu da tartışmayla sonuçlanmıştı.

“Kevin Selmer” dedi Katrine Bratt kürsüden. “Şüphelinin ölmüş olması, suçun ciddiyeti ve polisin sorguladığı diğer kişileri kamuoyu gözünde şüpheden korumak açısından bu ismi kamuoyuna açıklamayı tercih ettik.”

Terry Våge diğer gazetecilerin not almasını izledi. Kevin Selmer. Zihnini yokladı. Evdeki bilgisayarında araba sahiplerinin listesi vardı ama bu isimde birini hatırlayamıyordu. Tabii hafızası da eskisi gibi değildi, 1960'lardan 2000'lere kadar bütün önemli grupları, üyelerinin isimlerini, albümlerini ve çıkış tarihlerini sayabildiği zamanlardaki gibi değildi.

"Şimdi sözü Adli Tıp Kurumu'ndan Helge Forfang'a bırakıyorum" dedi Enformasyon Şefi Kedzierski.

Terry Våge biraz şaşırmişti. Adli tıp uzmanlarının basın toplantılarına katılması alışılmadık bir durum değil miydi? Genellikle sadece raporlarından alıntı yapılmaz mıydı? Ayrıca Forfang'ın sunumu da kafasını karıştırmıştı. Kurbanlardan en az birine mutasyona uğramış ya da manipüle edilmiş parazit bulaşmıştı ve kanıtlar bundan katilin sorumlu olduğunu gösteriyordu. Ve katil de enfekte olmuştu.

"Dün gece Kevin Selmer'e yapılan otopside yüksek oranda *Toxoplasma gondii* paraziti tespit edildi. Ölüm sebebinin kendi eliyle kafasında ve yüzünde açtığı yaralar değil, parazit olduğunu rahatlıkla söylememize yetecek kadar yüksek düzeyde üstelik. Bütün bunlar spekülatif olmakla birlikte, Kevin Selmer'in parazitin birincil konağı olduğu ve antiparazit ajanlar kullanarak parazit popülasyonunu bir süreliğine kontrol edebildiği söylenebilir ancak bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Sıra sorulara geldiğinde Terry Våge ayağa kalkıp salonu terk etti. İhtiyacı olanı öğrenmişti. Kafa karışıklığı geçmişti. Sadece eve gidip bunu teyit etmesi gerekiyordu.

Sung-min kantinden geçip terasa yürüdü. Cam sarayın tepesinden gördükleri bu manzara için Polis Merkezi çalışanlarına her zaman imrenmişti. Özellikle de Oslo'nun güneşle yıkandığı ve sıcaklığın beklenmedik bir şekilde arttığı böyle bir günde. Parmaklıkların yanında durmuş, sigara içen Katrine ve Harry'nin yanına gitti.

Sung-min Katrine'ye gülümseyerek "Sigara içtiğini bilmiyordum" dedi.

"İçtiğim söylenemez" dedi Katrine de gülümseyerek. "Kutlamak için Harry'den bir tane aşırıdım."

“Kötü örnek oluyorsun Harry.”

“Evet” dedi Harry Camel paketini ona uzatarak.

Sung-min tereddüt ettikten sonra “Neden olmasın?” diyerek Harry’nin onun için yaktığı sigarayı aldı.

“Nasıl kutlayacaksın?” diye sordu Katrine.

“Düşüneyim” dedi Sung-min. “Bir akşam yemeği randevum var. Peki ya sen?”

“Benim de. Arne, Frognerseteren Restaurant’ta buluşmayı önerdi. Sürpriz olacak.”

“Ormanın yanı başında, dağ manzaralı bir restoran. Kulağa romantik geliyor.”

“Evet” dedi Katrine, burnundan üflediği dumana anlık bir hayranlıkla bakarak. “Ama ben sürprizlerden pek hoşlanmıyorum. Sen kutlayacak mısın Harry?”

“Evet. Alexandra beni Adli Tıp Kurumu’nun terasına davet etti. Helge’yle birlikte bir şişe şarap eşliğinde ay tutulmasını izleyecekler.”

“Ah, kanlı ay” dedi Sung-min. “Görünüşe göre güzel bir gece olacak.”

“Ee?” dedi Katrine.

“Bakacağım” dedi Harry. “Bazı kötü haberler var. Ståle’nin karısı aradı. Durumu kötüye gidiyormuş, onu görmemi istedi. Muhtemelen enerjisi olduğu sürece yanında kalırım.”

“Kahretsin.”

“Evet.” Harry sigarasından uzun bir nefes çekti.

Bir süre sessiz kaldılar.

“Bugün Adalet Bakanı’ndan aldığımız övgüyü gördünüz mü?” Katrine’nin sesi alaycıydı.

Diğer ikisi başlarını sallayarak onayladı.

“Gitmeden önce bir şey daha söyleyeyim” dedi Harry. “Röed dün gece bana Susanne’nin öldürüldüğü gün onunla görüşmediğini söyledi. Ve ben ona inanıyorum.”

“Ben de” dedi Sung-min bileğini, elinde sigara olmadığı zamanlarda kaçınmayı başardığı bir açıyla bükerek.

“Neden?” diye sordu Katrine.

“Çünkü erkekleri kadınlara tercih ettiği çok açık” dedi Sung-min. “Sanırım Helene’yle seks hayatı zorunlu bir egzersizden ibaretti.”

“Hımm. Yani ona inanabiliriz. O halde Röed’in tükürüğü Susanne’nin memesine nasıl bulaştı?”

“Cidden” dedi Katrine. “Röed tükürüğün ilişkiye girdikleri önceki günden kaldığını söylediğinde benim de kafam biraz karışmıştı.”

“Öyle mi?”

“Bu akşam Arne ile buluşmadan önce ne yapacağım sence? Ve bu bütün randevularım için geçerli, her zaman, seksin söz konusu olmadığı randevularda bile.”

“Duş alacaksın” dedi Sung-min.

“Doğru. Susanne’nin metroyla Skullerud’a gitmeden önce duş almamasını garipsemiştim. Hele ki seks yapmışsa.”

“O halde soruyu tekrarlıyorum” dedi Harry. “Tükürük nereden geldi?”

“Şey... öldürüldükten sonra mı?” dedi Sung-min.

“Teorik olarak mümkün” dedi Harry “ama pek olası değil. Bu üç cinayetin nasıl titizlikle planlandığını düşünün. Bence katil Röed’in tükürüğünü Susanne’nin memesine polisi yanıltmak için bilinçli olarak koydu.”

“Olabilir” dedi Sung-min.

“Buna inanabilirim” dedi Katrine.

“Tabii asla bir cevap alamayacağız” dedi Harry.

“Evet, her zaman tüm cevapları alamayız” dedi Katrine.

Bir süre öylece durup yılın son sıcak gününü yaşadıklarını biliyorlarmış gibi gözlerini kapatıp güneşe döndüler.

Jonathan soruyu sorduğunda kapatmak üzerelerdi. Tavşan kulübelerinin yanında durmuştu ve Thanh’ın akşam için bir planı olup olmadığını sıradan bir soru gibi yöneltmeye çalışmıştı.

Thanh bir şeyden şüphelenmiş olsa tabii ki planı olduğunu söylerdi. Ama şüphelenmediği için dürüstçe bir planı olmadığını söyledi.

“Güzel” dedi adam. “O zaman benimle bir yere gelmeni istiyorum.”

“Bir yere mi?”

“Sana bir şey göstereceğim. Ama çok gizli, kimseye söylememelisin. Tamam mı?”

“Şey...”

“Seni evden alırım.”

Thanh iyice paniğe kapılmıştı. Hiçbir yere gitmek istemiyordu. Özellikle de Jonathan’la. Evet, polis memuru ve köpeğiyle yürüyüşe çıktığı için artık kızgın görünmüyordu. Dün ona büyük bir kahve bile getirmişti, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Ama hâlâ ondan biraz korkuyordu. Anlaşılmaz biriydi, ki Thanh insanları çabuk tanıdığını düşünürdü.

Ama şimdi kendini köşeye sıkıştırmıştı. Elbette şimdi hatırladığı başka bir randevusu olduğunu söyleyebilirdi ama Jonathan ona inanmazdı, yalan söylemeyi beceremezdi çünkü. Ayrıca adam patronuydu ve bu işe ihtiyacı vardı. Ne pahasına olursa olsun burada çalışması gerekmiyordu elbette ama belli bir bedeli olurdu tabii. Yutkundu.

“Bana göstermek istediğin şey nedir?”

“Hoşuna gidecek bir şey” dedi adam. Thanh hemen kabul etmediği için mi huysuzlanmıştı?

“Ne?”

“Bir sürpriz. Saat dokuzda, tamam mı?”

Thanh karar vermeliydi. Adama baktı. Onu korkutan bu garip, içine kapanık adama baktı. Bir cevap verecekmiş gibi onunla göz teması kurmaya çalıştı. Sonra daha önce görmediği bir şey gözüne ilişti. Önemli bir şey değildi, küçük bir gülümseme denemesiydi o kadar, sert görünüşünün altında heyecanlı biri varmış gibi. Thanh’ın hayır demesinden mi korkuyordu? Belki de aniden ondan pek de korkmadığını hissetmesinin sebebi buydu.

“Tamam” dedi. “Saat dokuzda.”

O an adam kontrolü yeniden ele almış gibi göründü. Ama gülümsemişti. Evet, gülümsemişti. Thanh onu daha önce gülümserken görmüş müydü, bilmiyordu. Hoş bir gülümsemesi vardı.

Ama eve dönerken metroda yine şüpheleri arttı. Kabul etmekle doğru olanı mı yapmıştı, pek emin değildi. Sonra aklına biraz tuhaf bulduğu bir şey geldi, belki de öyle değildi. Adam onu alacağını söylemişti ama nerede yaşadığını sormamıştı ve Thanh ona daha önce böyle bir bilgi verdiğini hiç hatırlamıyordu.

Cuma

Mazeret

Sung-min duştan çıktığında yatağın yanında şarj olan telefonunun çaldığını gördü.

"Evet?"

"İyi günler Larsen. Ben VG'den Mona Daa."

"İyi akşamlar Daa."

"Ah, geç olduğunu mu söylemek istiyorsun? Mesain bittiyse kusura bakma, sadece soruşturmaya dahil olan kişilerden küçük bir açıklama almak istedim. Davanın nasıl çözüldüğü ve nasıl bir rahatlama hissettirdiği hakkında. Yani, Susanne Andersen'in 30 Ağustos'ta kaybolduğu günden beri bu işin içinde olan sen ve Kripos için büyük bir rahatlama ve zafer olmalı."

"Sen iyi bir suç muhabirisin Daa, bu yüzden sorularını kısaca cevaplayabilirim."

"Çok teşekkür ederim! İlk sorum..."

"Önceden sorduklarını kastetmiştim. Evet, akşam oldu ve mesaim bitti. Hayır, açıklama yapamam, soruşturmadan sorumlu olan Katrine Bratt'ı ya da amirim Ole Winter'ı araman daha iyi olur. Ve hayır, Kripos en başından, yani Susanne Andersen'in kaybolduğunun bildirildiği günden..."

"30 Ağustos" diye tekrarladı Mona Daa.

“Teşekkürler. O aşamada bize henüz haber verilmemişti. Ancak iki kişinin kaybolduğu ve bunun bir cinayet vakası olduğu ortaya çıktığı zaman bize haber verildi.”

“Tekrar özür dilerim Larsen. Şu anda ısrarcı davrandığının farkındayım ama bu benim işim. Bir açıklama alabilir miyim, genel bir şey de olur ve bir resmini kullanmam mümkün mü?”

Sung-min iç geçirdi. Mona’nın neyin peşinde olduğunu tahmin ediyordu. Çeşitlilik. Elli yaşma gelmemiş, etnik kökeni Norveçli olmayan, eşcinsel bir erkek polis memurunun resmi. Tüm bu kriterleri karşıladığı kesindi. Medyada çeşitliliğe karşı olduğundan değil ama o kapıyı bir kez açtığı takdirde kendini bir anda bir TV stüdyosunun koltuğunda oturmuş, sunucunun eşcinsel polis olmanın nasıl bir şey olduğuna dair sorularını cevaplarken bulacağını biliyordu. Buna da karşı değildi, birileri bunu yapmalıydı. Ama kendisi değil.

İstekleri reddetti. Mona Daa anladığını söyleyip tekrar özür diledi. İyi bir kadındı o.

Sung-min telefonu kapattıktan sonra öylece durup boşluğa baktı. Donup kalmıştı. Çıplaktı ama sebep bu değildi, kafasının içindeki çalar saattti. Gözaltı Birimi’ndeyken çalan saatin aynıydı bu. Tekrar çalmaya başlamıştı. Alarmin çalmasının sebebi Groth’un Beckström’ün giderken değişik göründüğüne dair söyledikleri değildi. Başka bir şeydi. Kesinlikle bambaşka bir şey.

Terry Våge bilgisayar ekranına bakıp isimleri tekrar kontrol etti.

Tesadüf *olabilirdi* tabii, Oslo küçük bir şehirdi sonuçta. Son birkaç saatini ne yapacağına karar vererek geçirmişti. Polise gidebilir ya da asıl planı uygulayabilirdi. Hatta Mona Daa’yı arayıp planını ona anlatabilir –gerçekten şüphelendiği kişiye ve şans onlardan yana olursa– onun sayesinde hikâye ülkenin önde gelen gazetelerinde yayımlanabilirdi. Birlikte atılacakları bir macera, güzel olmaz mıydı? Ama hayır, Mona çok düzgün biriydi ve polise haber vermekte ısrar edecekti, Terry bundan emindi. Numarasını çoktan tuşladığı telefonuna baktı, tek yapması gereken Ara tuşuna bas-

maktı. Kendi kendisiyle tartışması bitmişti ve şu sonuca varmıştı: Bu bir tesadüf *olabilir*. Polise sunabileceği kesin bir kanıtı olmadığına göre kendi başına araştırmaya devam edebilirdi. O halde neyi bekliyordu? Korkuyor muydu? Terry Våge kıs kıs güldü. Korktuğu doğrudu. İşaretparmağını Ara düğmesine sıkıca bastırdı.

Telefon çalarken kendi hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu. Kısa bir an kimsenin açmamasını ümit etti. Ya da açsa bile onun açmamasını.

“Evet?”

Hayal kırıklığı ve rahatlama. Ama daha çok hayal kırıklığı. O değildi; daha önce iki defa telefonda duyduğu ses bu değildi. Terry Våge derin bir nefes aldı. Sonradan herhangi bir şüpheyeye düşmemek için ne olursa olsun tüm planı uygulayacağına önceden karar vermişti.

“Ben Terry Våge” dedi sesinin titremesini kontrol etmeyi başarak. “Daha önce konuşmuştuk. Ama telefonu kapatmadan önce polisle temasa geçmediğimi bilmelisin. Henüz aramadım. Ve benimle konuşursan aramayacağım da.”

Hatta bir sessizlik oldu. Bu ne anlama geliyordu? Hattın diğer ucundaki kişi onun bir deli mi yoksa şaka yapan bir arkadaş mı olduğunu anlamaya çalışıyordu belki de. Sonra, sessizce ve yavaşça ses değişti.

“Nasıl öğrendin Våge?”

Bu *oydu*. Våge’yi gizli numaradan, hatta kayıtsız bir numaradan aradığında kullandığı o derin, hırıltılı sesi.

Våge ne kadarının zevkten ne kadarının saf korkudan olduğunu bilmeden ürperdi. Yutkundu.

“İki gece önce seni Kolsås Alışveriş Merkezi’nin önünden geçerken gördüm. Ben, kafaların asılı olduğu yerden ayrıldıktan yirmi altı dakika sonra yanımdan geçtin. Çektiğim fotoğraflarda zaman bilgisi var.”

Uzun bir duraklama oldu.

“Ne istiyorsun Våge?”

Terry Våge derin bir nefes aldı. “Hikâyeni istiyorum. Sadece bu cinayetlerle ilgili değil, tüm hikâyeni. Cinayetlerin arkasındaki ki-

şinin gerçek öyküsünü. Yaşananlardan sadece kurbanları tanıyanlar değil, pek çok insan etkilendi. Onların, hatta tüm ülkenin anlaması gerekiyor. Seni bir canavar gibi göstermeye çalışmadığımın farkındasındır umarım.”

“Neden?”

“Çünkü canavar yoktur.”

“Yok mu?”

Våge tekrar yutkundu. “Anonim kalacağına söz veriyorum.”

Adam kısa bir kahkaha attı. “Neden senin sözüne inanayım ki?”

“Çünkü” dedi Våge ve sesini kontrol altına almak için durdu. “Çünkü ben gazetecilikte dışlandım. Çünkü ıssız bir adada mahsur kaldım ve tek kurtuluşum sensin. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Bir duraksama daha oldu.

“Peki ya röportaj yapmayı kabul etmezsem?”

“O zaman polisi ararım.”

Våge bekledi.

“Tamam. Munch Müzesi’nin arkasındaki Weiss’ta buluşalım.”

“Orayı biliyorum.”

“Saat tam altıda.”

“Bugün mü?” Våge saate baktı. “Kırk beş dakika sonra. Eğer çok erken ya da çok geç gelersen ben giderim.”

“Tamam. Altıda görüşürüz.”

Våge telefonu kapattı. Üç titrek nefes aldı. Sonra avucunu masaya vurup başını klavyeye yaslayarak kahkaha atmaya başladı. Cehenneme kadar yolunuz var! Hepinizin cehenneme kadar yolu var!

Harry ve Öystein yatağın iki yanında otururlarken kapı hafifçe aralandı ve Truls odaya girdi.

“Durumu nasıl?” diye fısıldadı Truls ve bir koltuğa oturup gözleri kapalı, solgun bir şekilde yatan Ståle Aune’ye baktı.

Aune gözlerini açarak “Bana sorabilirsin” dedi sertçe. “Orta şeker diyelim. Harry’yi buraya çağırdım ama ikinizin cuma gecesi yapacak daha iyi işiniz yok mu?”

Truls ile Öystein birbirlerine baktılar.

“Yok” dedi Öystein.

Aune başını iki yana salladı. “Neredeydin, Eikeland’da mı?”

“Evet” dedi Öystein. “Oslo’dan Trondheim’a beş yüz kilometre gittim ve adamın biri ‘Careless Whisper’ın panflüt versiyonunun olduğu bir kaset çalıyordu. Dovrefjell sıradağlarının ortasında öne atılıp kaseti çıkardım, camı indirdim...”

Harry’nin telefonu çaldı. Saat 10.35’teki ay tutulmasına yetişip yetişemeyeceğini sormak için Alexandra’nın aradığını düşündü ama ekranda Sung-min’in ismini gördü. Hemen koridora çıktı.

“Evet, Sung-min?”

“Hayır. Konuş de.”

“Konuş.”

“Konuşacağım. Çünkü bu hiç mantıklı değil.”

“Nedir o?”

“Kevin Selmer. Onun bir mazereti vardı.”

“Öyle mi?”

“Gözaltı Birimi’ndeydim ve her şey gözümün önünde oldu. Selmer’in *Romeo ve Juliet* bileti. Eğer beynim biraz daha verimli çalışsaydı bunu o an fark ederdim. Yani beynim bana söylemeye çalıştı ama ben dinlemedim. Ta ki Mona Daa telefonda söyleyene kadar.”

Sung-min duraksadı.

“Susanne Andersen’in kaybolduğunun bildirildiği tarihte, Kevin Selmer Ulusal Tiyatro’da *Romeo ve Juliet* oyunundaydı. Biletin izini sürdüm, Markus Röed’e gönderilen sponsor biletlerinden biriydi, Helene’ninki gibi.”

“Evet. Helene bana partide birkaç kişiye dağıttığını söylemişti. Muhtemelen Selmer de ondan almıştır. Helene’nin tiyatroya ne zaman gideceğini de bu şekilde öğrendiğini sanıyordum; bileti buzdolabının kapısına yapıştırılmıştı.”

“Ama o değil işte. Susanne Andersen’le Helene’yi aynı kişi öldürdüyse tabii. Çünkü tiyatrodaki bilet gişesi o gece Selmer’in yanında oturan kişileri aradı ve o koltukta oturan adamın onun tarifine uyduğunu doğruladılar. Oyun arasında da ortadan kaybolmamış.”

Harry şaşırmıştı. En çok da *fazla* şaşırmamış olmasına.

“Başladığımız yere döndük” dedi Harry. “Bu diğer adam Ace-mi Çaylak.”

“Ne?”

“Katil, yeşil kokainli amatör. Evet o. Siktir, siktir!”

“Çok.. emin konuştun.”

“Eminim ama yerinde olsam benim gibi defalarca yanılmış birine güvenmezdim. Katrine’yi aramalıyım. Ve Krohn’u.”

Telefonu kapattılar.

Katrine telefonu açtığında Gert’i yatırmak üzereydi, bu yüzden Harry olayla ilgili gelişmeleri ona hemen anlattı. Daha sonra Krohn’u aradı ve davanın çözülmemiş olabileceğine dair bilgi verdi. “Röed’i tekrar ev hapsine al. Bu adamın ne planladığını bilmiyorum ama bizi başından beri kandırdı, dolayısıyla her türlü önlemi almalıyız.”

“Guardian şirketini arayacağım” dedi Krohn. “Teşekkürler.”

Cuma

Röportaj

Prim saate baktı.

Altıya bir dakika vardı.

Weiss'in cam kenarı masalarından birine oturmuştu. Oturduğu yerden, önündeki yarım litrelik taze iki birayı, alçak güneşin ışığındaki Munch Müzesi'ni ve teras partisine gizlice girdiği binayı görebiliyordu.

Altıya yarım dakika kalmıştı.

Gözlerini etrafta gezdirdi. Müşteriler çok mutlu görünüyordu. Gruplar halinde durmuş, gülümsüyor, sohbet ediyor, kahkaha atıyor ve birbirlerinin omuzlarına vuruyorlardı. Arkadaşlar. Ne güzel görünüyordu. Hayatında birinin olması güzeldi. O'nun olması. Sonra bira içeceklerdi ve O'nun arkadaşları kendi arkadaşları olacaktı.

Müzişyen şapkası takmış bir adam içeri girdi. Terry Våge. Kapı arkasından kapanırken durup etrafına bakındı. Başta Prim'in temkinlice elini salladığını fark etmedi. Gözlerinin loş ışığa alışması gerekiyordu tabii. Ama sonra onu başıyla kısaca selamladı ve masasına doğru yürüdü. Yüzü solmuş, nefes nefese kalmış gibiydi.

"Sen..."

"Evet. Otur Våge."

“Teşekkürler.” Våge şapkasını çıkardı, alnı terden parlıyordu. Başıyla masanın kendi tarafındaki birayı işaret etti.

“Bu benim mi?”

“Köpükler bardağın kenarından biraz aşağı iner inmez gidecektim.”

Våge cevap olarak sırtıp bardağı kaldırdı. İçtiler. Biraları bıraktıklarında neredeyse senkronize bir hareketle dudaklarındaki köpüğü ellerinin tersiyle sildiler.

“Sonunda buluştuk” dedi Våge. “İki eski dost gibi oturmuş içiyoruz.”

Prim, Våge’nin ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Aradaki buzları eritmek, güven kazanmak, olabildiğince çabuk onu etkisi altına almak istiyordu.

“Onlar gibi mi?” Prim bardaki gürültülü insanları başıyla gösterdi.

“Ah, onlar sıkıcı işlerde çalışanlar. Cuma içkisi onlar için haftanın en önemli olayı, sonra evlerindeki sıkıcı aile hayatlarına dönecekler. Bilirsin işte, çocuklarla taco yiyip onları yatıracak, sonra uykusu gelene kadar aynı kadınla televizyon izleyecek. Sabah kalktığında çocuklar yine sızlanacak ve onları parka götürecek. Sen böyle bir hayat yaşamıyorsun sanırım, değil mi?”

Hayır, diye düşündü Prim. Ama belki de yaşamak isteyebileceğim hayattan çok da uzak değildir. Onunla.

Våge defterini çıkardıktan sonra içmeye pek fırsatı olmayacağını bildiğinden birasından büyük bir yudum aldı. Tanrım, buna gerçekten ihtiyacı varmış meğer.

“Nasıl bir hayat yaşadığıma dair ne biliyorsun Våge?”

Våge ona bakıp düşüncelerini okumaya çalıştı. Bu bir direniş miydi? Bu kadar erken açıksözlü olmakla hata mı etmişti? Bu tür kişisel röportajlar genellikle hassas bir dansa benzerdi. Sonuçta görüştüğü kişilerin kendini güvende hissetmesini, onu kendilerini anlayan bir arkadaş olarak görmelerini, açılmalarını ve başka türlü anlatmayacakları şeyleri ona anlatmalarını, daha doğrusu pişman olacakları şeyler söylemelerini istiyordu. Ama bazen biraz ısrarcı olabiliyor, niyetini fazlasıyla belli edebiliyordu.

“Bir şeyler biliyorum” dedi Våge. “Nereye bakacağını bilersen internette yeterince bilgi bulunabiliyor.”

Våge adamın sesinin telefondakinden farklı olduğunu fark etti. Ve bir şey kokuyordu. Çocukluğunun tatil anılarını, amcasının ahırını, atların terli koşum takımlarının kokusunu hatırlatan bir şey. Våge midesinde hafif bir yanma hissetti. Düzensiz yaşadığı ve stresli dönemlerinden sonra ya da şimdiki gibi çok hızlı içtiğinde hep olduğu gibi ülseri nüksediyordu muhtemelen. Bardağı itip defteri masanın üzerine koydu.

“Nasıl başladığını anlat.”

Prim, dayısının aynı zamanda biyolojik babası olduğunu ve bunu ancak annesi yangında öldükten sonra öğrendiğini söylediğinde ne kadar süredir konuştuğunu bilmiyordu.

“Başlangıçtaki akraba evliliği çok da büyük bir talihsizlik sayılmaz aslında, aksine mükemmel sonuçlar da doğurabilir. Ailedeki kusurlar akraba evliliğinin sürekliliğiyle ortaya çıkar. Fredric Dayı’yla belli bazı ortak özelliklerimiz olduğunu fark etmiştim. Düşünürken ikimizin de ortaparmağımızı ağzımızın kenarına koymamız gibi küçük benzerliklerin yanı sıra ikimizin de çok yüksek IQ’ya sahip olmamız gibi daha büyük benzerliklerimiz vardı. Ama ancak hayvanlara ve hayvan yetiştiriciliğine ilgi duymaya başladığımda bir bağlantı olduğundan şüphelendim ve ikimizin DNA örneğini test ettirdim. Aslında bundan çok önce intikam düşünceleri zihnimi meşgul etmeye başlamıştı. Üvey babamı, onun beni aşağıladığı gibi aşağılamak istiyordum. Annemin ölümünden de dolaylı olarak o sorumluydu. Ama artık ikisinin de suçlu olduğunu görüyordum, Fredric Dayı da annemi ve beni yüzüstü bırakmıştı. Böylece ona Noel’de bir kutu çikolata verdim. Fredric Dayı çikolatayı çok sever. İçine *Angiostrongylus cantonensis*’in bir alt türünü, özellikle insan beynini seven ve sadece Kaputar Dağı sümüklüböceğinin balçığında bulunan bir sıçan akciğer kurdu enjekte ettim. Bu kurt giderek artan bunamaya eşlik eden yavaş ve acı verici bir ölümüne sebep olur. Ama seni sıkıştığımı görebiliyorum. O yüzden konuya dönelim. *Toxoplasma gondii*’nin kendi alt türünü geliştirmek için yılları-

mu harcadım ve onu elde ettiğimde plan da şekillenmeye başladı. İlk ve en büyük sorun Markus Röed'e yeterince yaklaşıp paraziti içine yerleştirmek oldu. Varlıklı insanlara kolay kolay erişemezsin, onlara yaklaşmak çok daha zordur. Bir gazeteci olarak rock yıldızlarından birkaç kelime koparmaya çalışırken sen de bunu yaşamışsındır, değil mi? Çözümün tesadüfen ortaya çıktığını söyleyebilirim. Aslında gece pek dışarı çıkan biri değilimdir ama Röed'in çatı terasında bir parti düzenlendiğini duymuştum. Şurada..." Prim pencereden dışarıyı işaret etti. "Aynı zamanda işim gereği, bir miktar aşırabileceğimi fark ettiğim bir parti yeşil kokain karşıma çıktı. Evet, böylece içine gondii arkadaşlarımdan bir miktar karıştırdım. Çok değil, sadece Röed içine çektiğinde gerekli etkiyi yaratacağından emin olacak kadar. Plan partiden sonra birkaç gün bekleyip sonra onu tekrar ziyaret etmektir. Bu da onun benim, yani birincil konağının kokusunu alıp beni reddedememesi için yeterli olacaktı. Hatta ondan istediğim her şeyi yerine getirecekti çünkü o andan itibaren aklında sadece tek bir düşünce olacaktı. Bana sahip olmak. O hep istediği küçük çocuk kışını bende artık bulamayacaktı ama beyninde gondii olan birinin birincil konağa karşı koyması mümkün değildir."

Aune grubu yine 618 numaralı odadaki yatağın etrafında toplanmıştı.

Harry onlara davanın şimdi yeni bir ışık altında nasıl görüldüğünü anlatmıştı.

"Ama bu doğru olamaz" diye haykırdı Öystein. "Bertine'nin dişlerinin arasında Selmer'in derisi vardı. Oraya nasıl gelmiş peki? Kaybolmadan önce erken bir saatte onunla yatmış olabilir mi?"

Harry başını iki yana salladı. "Onu Acemi Çaylak oraya yerleştirdi. Tıpkı Susanne'nin memesine Röed'in tükürüğünü yerleştirdiği gibi."

"Nasıl?" diye sordu Truls.

"Bilmiyorum. Ama bizi yanıltmak için böyle bir yola başvurduğunu düşünüyorum. Ve işe de yaradı."

"Teoride iyi" dedi Öystein. "Ama oradan oraya gidip DNA yerleştirmekle kim uğraşır?"

“Hımm.” Harry düşünceli bir ifadeyle Öystein’e baktı.

“Ne yazık ki partide işler planladığım gibi gitmedi.” Prim iç geçirdi. “Ben kokain çizgilerini sehpanın üzerine dizerken sonradan gazetede adının Kevin Selmer olduğunu öğrendiğim diğer satıcı daha önce hiç yeşil kokain çekmediğini, ama duyduğunu söyledi. Gözleri parlamıştı ve çizgiler hazır olduğunda ilkini burnuna çekmek için atıldı. Onu kolundan tutup çektim; Röed’in yeterince çekmesini sağlamalıydim sonuçta. Onu tırmaladım...” Prim eline baktı. “Tırnaklarımın arasında kan ve deri vardı. Eve gidince deri parçasını çıkarıp sakladım. Bu tür şeylerin ne zaman işine yarayacağını asla bilemezsin. Her neyse, partide sorunlar devam etti. Röed ısrarla iki kadın arkadaşının kendisinden önce birer çizgi çekmesini istedi. İtiraz edip işi tehlikeye atmak istemedim ama neyse ki kızlar hazırladığım üç çizgiden en ince olanları çekecek kadar nazik davrandı. Sıra tam Röed’e gelmişti ki karısı Helene içeri girip onu azarlamaya başladı. Sanırım onu strese sokup hapşırmasına ve kokaini saçmasına sebep de buydu. Tabii kötü olmuştu, yanımda başka kokain yoktu. Mutfağa koşup bir bulaşık bezi buldum ve kokaini sehpanın üzerinden ve yerden temizledim. Bulaşık bezini Röed’e gösterdim ve bundan bir çizgi çıkacağını söyledim. Ama beni dinlemeyip içine yeterince sümük ve tükürük karıştığını, dolayısıyla K’den, yani Kevin’dan alacağını söyledi. Kevin bana kızmıştı, ben de ona benim kokainden belki başka zaman deneyebileceğini söyledim. Memnun olacağını, uyuşturucu kullanmamasına rağmen herkesin bu tür şeyleri bir kez denemesi gerektiğini söyledi. Bana ismini ve nerede yaşadığını söylemedi ama kokain takas etmek istersem onu mesai saatleri içinde Jernbanetorget’te bulabileceğimi söyledi. Olur, tabii dedim ama onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum. Her neyse parti tam bir fiyaskoydu ve bezi durulayıp yerine bırakmak için mutfağa döndüğümde buzdolabının kapağında bir şey gördüm. *Romeo ve Juliet* tiyatro bileti. Röed’in karısının çatı terasında bazılarımıza dağıttıklarından. Bendeki bileti kullanmaya hiç niyetim olmadan cebime tıktırmıştım ve Kevin’ın da bir bilet aldığını görmüştüm.

Her neyse, orada öylece dururken zihnim bir B planı oluşturmaya başladı. Zihnim hızlı çalışır benim Våge. Beynin, baskı altındayken kaç hamle sonrasını düşünebildiğine inanamazsın. Ve benimki tam da dediğim gibi hem hızlı çalışıyor hem de baskı altındaydı. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, bir, en fazla iki dakikadan fazla kaldığımı sanmıyorum. Sonra bezi cebime tıktırıp kızların yanına gittim. Önce birine, sonra diğerine. Onlara verdiğim kokainden sonra bana daha yakın davrandılar ve ben de onlardan mümkün olduğunca fazla bilgi aldım. Kişisel şeyler olmasa da onları nerede bulabileceğimi anlayacağım türden şeyler. Susanne neden hâlâ maske taktığımı merak ediyordu. Bertine daha fazla kokain istemişti. Ancak ikisiyle de konuşurken yanımıza başka erkekler geldi ve kızlar da onları benim gibi birine tercih ettiler. Yine de eve mutlu döndüm; sonuçta parazitlerin birkaç gün içinde beyinlerine ulaşacağını, kokumu aldıklarında erkeklerden oluşan bir müzik grubunun karşısındaki genç kızlar gibi çılgılık atacıklarını biliyordum.” Prim güldü ve kadehini Våge’ye kaldırdı.

“O halde asıl soru şu” dedi Harry, “Acemi Çaylak’ı nereden aramaya başlamalıyız?”

Truls homurdandı.

“Evet Truls?”

Truls konuşmaya başlamadan önce birkaç tuhaf ses daha çıkar-
dı. “Madem yeşil kokaine erişim şansı oldu, ele geçirilen mal ana-
lize gönderilmeden önce kimlerin onunla ilgilendiğine bakmalıyız.
Havaalanındaki ve kanıt deposundaki insanlardan bahsediyorum.
Ve evet, ben ve onu Gardermoen’den Polis Merkezi’ne götürenler
de. Ama aynı zamanda kanıt deposundan Krimteknisk’e nakle-
denler de var.”

“Evet tabii” dedi Öystein. “Ama ele geçirilen yeşil kokainin ül-
keye giren tek parti olduğundan bile emin değiliz ki.”

“Truls haklı” dedi Harry. “Önce görünen yeri arayalım.”

“Tam da düşündüğüm gibi Röed’e bir daha yaklaşma şansım
olmadı” diye iç geçirdi Prim. “Elimdeki bütün parazitleri kokaine

karıştırmıştıım, üstelik bağışıklık sistemim ve aşırı dozda böcek ilacı kendi vücudumdakileri öldürmüştü. Dolayısıyla Röed'i enfekte edebilmek için kızların bağışıklık sistemi de devreye girmeden onlardaki parazitlere ihtiyacım vardı. Yani kızların beyninin bir bölümüyle gözlerini yemem gerekiyordu. Susanne'yi seçtim çünkü onun çalıştığı spor salonunu biliyordum. İnsanın koku alma duyusunun ancak bir fareninki kadar güçlü olduğu hesaba katıldığında çekiciliğimi biraz daha artırmam gerekiyordu. Bu yüzden kendi dışkımdan damıttığım bağırsak sularını üzerime sürdüm."

Prim'in gülüşü tüm yüzüne yayılırken başını kaldırıp baktı. Vâge gülümsemesine karşılık vermedi, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bakakalmıştı sadece.

"Onu spor salonunun önünde bekledim, çok heyecanlıydım. Paraziti tilki ve geyik gibi genelde insandan kaçan hayvanlar üzerinde denemiş, bana yaklaştıklarını görmüştüm, özellikle de tilkinin. Ama insanlar üzerinde işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Dışarı çıktı ve anında etkilendiğini anladım. Onunla Skullerud'daki orman yolunun yanındaki otoparkta bir buluşma ayarladım. Zamanında gelmeyince bir hata yapmış olabileceğimi, burun delikleri bağırsaklarımdan kokusundan arınınca aklımın başına gelmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra geldi ve sevinçten havalara uçtum."

Prim içine dalmaya hazırlanıyormuş gibi birasından bir yudum aldı.

"Sarmaş dolaş ormana yürüdük ve anayoldan biraz uzaklaşınca patikadan çıkıp seks yaptık. Sonra onun boynunu kestim." Prim ağlayacakmış gibi hissedip boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bu noktada daha fazla detay isteyebileceğinin farkındayım ama bazı kısımları bilinçdışına atmış olabilirim. Her neyse, küçük bir şişede Röed'in tükürüğünü de yanımda getirmiştim ve onu kadının memesine sürdüm. Polis onu bulmadan önce tükürük yağmurda akıp gitmesin diye vücudunun üst kısmını giydirdim. Tükürük o zaman iyi bir fikir gibi gelmişti ama işleri daha da zorlaştırmaktan başka etkisi olmadı." Birasından bir yudum aldı. "Bertine'yle de her şey çok benzerdi. Onunla, sık sık gittiğini söylediği bir barda

görüştüm ve Grefsenkollen'de buluşmak üzere sözleştik. Arabayla geldi ve telefonunu bırakıp benim arabamla birlikte bir maceraya atılmayı teklif ettiğimde hiç çekinmeden kabul etti, saf şehvet doluydu çünkü. Yanında enfiye kapsülünü, kokaini burnuna çektiği küçük bir biber değirmeni getirmişti. Beni bir nefes çekmeye ikna etti. Arkasına geçip boynuna deri bir kayış geçirmek istediğimi söyledim. Tabii o bunun bir seks oyunu olduğunu sanarak bana izin verdi. Onu boğmak düşündüğümünden biraz daha uzun sürdü. Ama sonunda nefesi kesildi."

Prim derin bir iç geçirip başını iki yana salladı. Bir gözyaşı damlasını sildi.

"Polisin bulabileceği izleri yok etmek konusunda çok dikkatli olduğumu belirtmeliyim, bu yüzden burnumdaki DNA'nın içeri girebileceğini düşünerek enfiye kapsülünü aldım. O zaman bunun daha sonra işime yarayacağını bilmiyordum. Bu arada, birini öldürüp beynini ve gözlerini çıkartacaksan kafayı tamamıyla eve götürmenin çok daha mantıklı olduğunu öğrendim."

Prim uykuya dalacakmış gibi ayaklarını masanın altında esnetti.

"Sonraki haftalarda beyinden ve gözden küçük parçalar yedim. Röed'e yeterince yaklaşmayı beklerken ömrü sinir bozucu derecede kısa olan parazitlerin üremesini devam ettirmem gerekiyordu. Bu masada birkaç defa oturdum ve evine uğrayıp konuşmayı denesem mi diye düşündüm. Ama hiç evde değildi, sadece Helene'nin gelip gittiğini görüyordum. Belki başka bir yerde yaşıyordu ama neresi olduğunu hiç öğrenemedim. Bu arada beyinleri yemiştin ve parazitler ölmüştü. Dolayısıyla yeni bir fareye ihtiyacım vardı. O da Helene Röed'di. Onu elinden alırsam Markus Röed'in bir miktar da olsa acı çekeceğini düşündüm. Helene'ye yaklaşabileceğim iki yer vardı. Buzdolabının kapağındaki billette yazan tarihte Ulusal Tiyatro'da. Ve Danielle'nin yerinde. Susanne'ye sorduğumda bana Markus Röed'le ilk kez orada tanıştığını söyledi. Ve Helene Röed'in o pazartesi öğle yemeklerine neden hâlâ gittiğini anlayamıyordu; sonuçta büyük balığını yakalamıştı. Bir pazartesi günü oraya gittim ve tabii Helene Röed de geldi. Partide içtiğini gördüğüm içkinin aynısını, Dirty martini ısı-

marlayıp içine uygun dozda gondii suyu döktüm. Sonra garsonu çağırıp ona iki yüz kronluk bir banknot verdim ve içkiyi Helene'ye götürmesini istedim. Ona içkiyi başka birinin gönderdiğini işaret etmesini, bunun arkadaşlar arasında bir şaka olduğunu söyledim. İçkiyi içtiğini görene kadar bekledim ve sonra gittim. *Romeo ve Juliet*'in arasının ne zaman olduğunu ve salona girip diğer seyircilerin arasına karışmak için sadece bir bilet almanın yeterli olduğunu öğrendim. Ben de yeterince deneyimli olduğum bir şeyi yapıp içeri girdim ve onu alıp..." Prim yüzünü buruşturup bir ayağını savurdu. Masanın ayağına mı yoksa Våge'nin bacağına mı çarpmıştı, bilmiyordu. "Ertesi gün kadın bulundu ve Röed gözaltına alındı. Kendi ayağıma kurşun sıktığımı tam da o zaman fark ettim. Acı çekmesini istediğim için onu oraya tıkmıştım ama sonra aylarca orada kalabileceğini söylediler. Şimdi bu sorunu çözmem gerekiyordu. Neyse ki elimde bu var..."

Prim bir parmağını alnına vurdu.

"Bunu kullandım ve Röed'in yerini alabilecek masum başka birini buldum. Kokain satıcısı Kevin. Yeşil kokaini denemeye nasıl da hevesliydi. Mükemmel biriydi."

Cuma

Koleksiyon

Prim bardağını yavaşça çevirirken cumanın gelişini kutlayan ofis çalışanlarını izliyordu.

“Ayrıca küçük bir deri parçasını da saklamıştım. Kevin Selmer’in ön kolundan aldığım deri. Doku örneği aldığım tek kişi o değildi; mükemmel paraziti yetiştirme projem için doku örnekleri toplayıp bazen kullanıyordum. Deri parçasını bir kürdanla Bertine’nin kafatasındaki iki dişin arasına yerleştirdim. Sonra senin sayende kanıt polisin eline geçti. Ama cesetlerde gondii parazitinin bir türünün olduğunun er geç ortaya çıkacağını biliyordum. Ve biri bağlantıyı kurarsa birincil konağı aramaya başlayacaklardı. Kevin’ı hem katil hem de birincil konak gibi göstermenin bir yolu var mıydı? Biraz ukala gibi göründüysem kusura bakma ama çözüm hem basit hem zekiceydi. Yeşil kokain ve gondii’den ölümcül dozda bir karışım hazırlayıp Bertine’nin enfiye kapsülünün içine koydum ve partide söz verdiğim takası yapmak için Jernbanetorget’te Kevin’ı buldum. Çok heyecanlandı, özellikle de pazarlık sırasında ona enfiye kapsülünü verdiğimde. Ölmeden önce karnına nasıl bir ağrı saplandığını hayal edebiliyorum, ben de bilincimi kaybedene kadar kafamı duvara vururdum sanırım.”

Prim bira bardağını kafasına dikti.

“Uzun bir monolog oldu, ben yeterince anlattım Terry. Sen nasılsın?” Prim masaya doğru eğildi. “Gerçek anlamda soruyorum. Felç olmuş gibi mi hissediyorsun? Çünkü bu kadar güçlü bir gondii konsantrasyonu içeren bir bira içince etkisini çok çabuk görürsün. Kevin’ın aldığından bile daha güçlü. Birkaç dakika sonra parmağını bile kaldıramaz hale gelirsin. Sesin de çıkmaz. Ama hâlâ nefes aldığını görebiliyorum. Kalp ve solunum yetmezliği en son ortaya çıkar zaten. Beyin de işlevini yitirir tabii. Beni duyduğunu biliyorum. Evinin anahtarını alıp bilgisayarını ele geçireceğim. Onu ve telefonunu fiyorda atacağım.”

Prim dışarı baktı. Güneş batıyordu.

“Bak, üvey babamın evinin ışıkları yanıyor. Artık tek başına olacak. Sence bir ziyaretçi kabul eder mi?”

Markus Röed kapının çaldığını duyduğunda saat altı buçuğu biraz geçiyordu.

“Birini mi bekliyorsun?” diye sordu iki korumadan yaşlı olanı.

Röed başını iki yana salladı. Koruma oturma odasından girişteki diyaфона doğru yürüdü.

Röed onun odadan çıkmasını fırsat bildi.

“Koruma olarak çalıştıktan sonra ne yapmak istiyorsun?”

Genç adam ona baktı. Kirpikleri uzun, kahverengi gözleri yumuşaktı. Gereksiz büyüklükteki kasları, naif ve çocuksu halini telafi ediyordu. Biraz iyi niyet ve hayal gücü eklediğinizde olduğundan beş altı yaş daha genç olduğu düşünülebilirdi.

“Bilmiyorum” dedi genç adam bakışlarını oturma odasında gezdirerek. Muhtemelen aldıkları eğitimde böyle öğretilmişti onlara; müşteriyle gereksiz konuşmalara girme ve rahat bir evde kilitli kapılar ardında otururken bile etrafı sürekli kontrol et.

“Benim için çalışabilirsin istersen.”

Genç adam Röed’e şöyle bir bakış attığında Röed o gözlerdeki küçümsemeye, iğrenmeye benzer ifadeyi gördü. Genç adam ona cevap bile vermeden tekrar odayı taramaya başladı. Röed içinden küfretti. Lanet olası, kendisine ne teklif edildiğini anlamamış mıydı?

Yaşlı koruma koridordan “Seni tanıdığını söyleyen bir adam” diye seslendi.

“Krohn mu?” dedi Röed.

“Hayır.”

Röed kaşlarını çatı. Evine habersizce gelebilecek başka kimse aklına gelmiyordu.

Korumanın video ekranını işaret ettiği salona geçti. Sokakta, giriş kapısının üzerindeki kameraya bakan genç bir adam vardı. Röed başını iki yana salladı.

“Gitmesini söyleyeceğim” dedi koruma.

Röed tekrar ekrana baktı. Bu adamı daha önce, kısa bir süre önce görmemiş miydi? Ve o zaman da uzun zaman öncesine ait bir şey hatırlamış ama anılarında kalan herhangi biri olarak onu görmezden gelmemiş miydi? Ama şimdi orada durmuş, yoksa...

Röed “Dur” diyerek elini uzattı.

Koruma ahizeyi ona verdi.

“İçeri git” dedi Röed.

Koruma bir an tereddüt ettikten sonra kendisine söyleneni yaptı.

“Kimsin ve ne istiyorsun?” dedi Röed diyafona. Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı.

“Merhaba baba. Ben üvey oğlun. Seninle konuşmak istiyordum.”

Röed’in nefesi kesildi. Hiç şüphe yoktu. Sayısız rüyada gördüğü çocuk, yakalandığını gördüğü kâbuslardaki korku. Hayır, bu o çocuk değildi ama oydu. Bunca yıldan sonra. Konuşmak mı? Bu iyiye işaret değildi.

“Biraz meşgulüm” dedi Röed. “Önceden haber vermeliydin.”

“Biliyorum” dedi adam kameraya. “İletişime geçmeyi planlamıyordum, bugün aniden karar verdim. Yarın uzun bir seyahate çıkacağım ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Konuşmadan gitmek istemedim baba. Şimdi affetme zamanı. İçimi dökmek için seninle son defa yüz yüze görüşmeliyim. Bence bu ikimiz için de iyi olacak. Birkaç dakika yeter ve bunu yapmazsak ikimiz de pişman olacağız, bundan eminim.”

Röed onu dinledi. Bu derin sesi daha önce hiç duymamıştı, ne o zamanlar ne de yakın zamanda. Gaustad'daki evde geçirdiği son günlerden hatırladığı kadarıyla, çocuğun sesi yeni yeni kalınlaşmaya başlamıştı. Günün birinde ortaya çıkıp başına bela olabileceği düşüncesi aklından geçmişti tabii. Karşılıklı suçlamalar olacaktı ve cinsel istismarı doğrulayabilecek tek kişi de bir yangında ölmüştü. Ancak bu yönde tek bir iddia bile itibarına zarar verebilirdi. Bu ülkedeki insanların aşağılayıcı bir şekilde söylediği gibi adını lekeleyecekti. Çünkü Norveç, aile onuru gibi kavramların kanlı sosyal demokrasi tarafından aşındırıldığı bir ülkeydi, çünkü artık devlet çoğu insanın ailesiydi ve küçük bireylerin akranlarından, sosyal demokrasinin gelenekten yoksun gri kitlesinden başka hesap vereceği kimse yoktu. İsminiz Röed ise durum farklı olabilirdi ama bu sıradan vatandaşın asla anlayamayacağı bir şeydi. Ailenin ismini çamura bulamaktansa kendi canına kıymasının beklendiğini anlayamazdı. Peki, şimdi Röed ne yapmalıydı? Karar vermesi gerekiyordu. Üvey oğlu ortaya çıkmıştı. Röed boşdaki eliyle alnını sildi. Ve korkmadığını görünce şaşırdı. Tramvayın altında kalmak üzere olduğu zamanki gibiydi. Bunca zamandır korktuğu şey sonunda gerçekleşmişken neden korkmuyordu? Konuşmalar ne olacaktı? Üvey oğlunun kötü bir niyeti varsa, konuşmak durumu daha da kötüleştirmeyecekti. En iyi ihtimalle onu affettiğini söyleyecekti belki. Her şey unutulacak, karşılıklı teşekkür edip vedalaşacaklardı, hatta belki geceleri daha rahat uyumaya bile başlayabilirdi. Sadece hiçbir şey söylememeye, doğrudan ya da dolaylı olarak aleyhine kullanılabilecek bir itirafta bulunmamaya dikkat etmesi yeterliydi.

Röed "On dakika ayırabilirim" diyerek sokak kapısının düğmesine bastı. "Asansörle en üst kata çık."

Ahizeyi yerine bıraktı. Çocuk yoksa kayıt almayı mı planlıyordu? Röed oturma odasına dönüp korumalara "Ziyaretçilerin üstünü arıyor musunuz?" diye sordu.

"Her zaman" dedi yaşlı olanı.

"Güzel. Üzerinde mikrofon olup olmadığına bakın ve gidene kadar telefonunu alıkoyun."

Prim televizyon odasındaki yumuşak koltukta oturmuş, Markus Röed'e bakıyordu. Korumalarsa aralık kapının önünde bekliyordu.

Korumalar onun için sürpriz olmuştu ama çok da önemi yoktu. Önemli olan onun tek başına kalmasıydı.

Tabii her şeyin daha kolayı vardı. Markus Röed'i öldürmek ya da ona fiziksel zarar vermek istese bunu yapması çok zor olmazdı; daha yeni yeni koruma edinmişti ve Oslo gibi bir şehirde yaşayanlar, sokakta karşılaştıkları adamın ceketinde bir silah olabileceğini düşünmeyecek kadar saftı. Burada öyle şeyler olmazdı çünkü. Markus Röed'in de başına öyle bir şey gelmeyecekti. Çünkü bu yeterli olmazdı. Evet, onu vurmak daha kolay olurdu ama üvey babası için planladığı intikamın düşüncesiyle aldığı hazzın birazını bile hissederse bütün bu çabaya değecekti. Çünkü Prim'in düzenlediği intikam bir senfoniye benziyordu ve can alıcı kreşendo yükseliyordu.

"Annene olanlar için üzgünüm" dedi Markus. Prim'in onu rahatlıkla duyabileceği kadar yüksek, koridordaki korumaların duyamayacağı kadar alçak sesle söylemişti bunu.

Prim, iriyarı adamın sandalyede rahat edemediğini görebiliyordu. Parmakları kolçağın üzerindeki kumaşla oynuyor, burun delikleri büyüyordu. Bağırsak suyunun kokusunu aldığının kesin işaretiydi bu. Gözbebeklerinin büyümesi Prim'e koku sinyallerinin beyne çoktan ulaştığını, çoğalmaya hevesli parazitlerin birkaç gündür orada olduğunu söylüyordu. Kendi deyimiyle küçük bir sanat eserinin sonucuydu bu. Prim, üvey babasını partide enfekte etme planı bozulunca doğaçlama yapmak, yeni bir plan bulmak zorunda kalmıştı. Sonunda bunu başarmış hepsinin, avukatların, polisin, hatta Harry Hole'un gözleri önünde Markus Röed'i enfekte etmişti.

Markus Röed saatine bakarken hapşırdı. "Acele etmeni istemem ama dediğim gibi zamanım kısıtlı, o yüzden kısa kesmemiz gerekiyor. Hangi ülkeye seyahat ediyorsun..."

“Seni istiyorum” dedi Prim.

Üvey babası oturduğu yerde öyle bir sarsıldı ki çenesi titredi.

“Kusura bakma, ne dedin?”

“Bunca yıldır seninle ilgili fanteziler kurdum. Yaptığın şey şüphesiz istismardı ama... sanırım bundan hoşlanmayı öğrendim. Ve tekrar denemek istiyorum.”

Prim doğrudan Markus Röed’in gözlerinin içine baktı. O gözlerin arkasında çalışan ve yanlış sonuçlar çıkartan parazit istilasına uğramış beyni gördü: *Biliyordum! Çocuğun hoşuna gidiyordu, numaradan ağlıyordu. Ben yanlış bir şey yapmadım; aksine, birine benim sevdiğim şeyi sevmeyi öğrettim!*

“Ve olabildiğince eskisine benzer hale çevirmeliyiz.”

“Benzer mi?” dedi Markus Röed. Heyecandan boğazı kurumuştur bile. Toksoplazmanın paradoksu buydu, cinsel dürtünün –aslında üreme arzusu– ölüm korkusunu yok etmesi, tehlikeleri görmezden gelmesi, enfekte olan canlıya keyifli, umutsuz dar bakış açısını, kedinin midesine doğru giden yolu işaret etmesi.

“Ev” dedi Prim. “Yerinde duruyor. Ama yalnız gelmelisin, korumalarını atlatmalısın.”

“Yani...” Markus yutkundu “...şimdi mi?”

“Evet. Seni görebiliyorum...” Prim eğilip bir elini diğer adamın kasıklarına götürdü “...istiyorsun.”

Röed’in çenesi kontrolsüzce aşağı yukarı hareket ederken Prim ayağa kalktı. “Yerini hatırlıyor musun?”

Markus Röed başını sallamakla yetindi.

“Yalnız mı geleceksin?”

Röed tekrar başını salladı.

Prim, Markus Röed’e nereye gittiğini ya da kiminle buluşacağını kimseye söylememesini hatırlatmaya gerek olmadığını biliyordu. Toksoplazma enfekte kişiyi azdırıp onu korkularından arındırabilirdi ama aptallaştırmazdı. Yani, akıllarındaki tek şeyi elde etmelerini potansiyel olarak engelleyebilecek bir şey yapacak kadar aptallaştırmazdı.

“Sana otuz dakika veriyorum” dedi Prim.

Yaşlı koruma Benny on beş yıldır bu işteydi. Kapıyı açtığında ziyaretçinin maske taktığını görmüştü. Genç korumanın adamın üstünü aramasını izledi. Birkaç anahtar dışında, ziyaretçinin üzerinde silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Ne cüzdanı ne de herhangi bir kimliği vardı. Kendini Karl Arnesen olarak tanıtmıştı, bu ismi o an uydurmuş gibi görünse de Röed onaylamıştı. Röed'in talimatına uygun biçimde ziyaretçinin cep telefonuna el konulmuştu ve Benny oturma odasının kapısının aralık kalması konusunda ısrar etmişti.

Bu genç "Arnesen" in oturma odasından çıkıp cep telefonunu alması ve evden ayrılması sadece beş dakika sürmüştü; en azından Benny'nin sonradan polise verdiği ifadede belirttiği süre buydu. Röed oturma odasından seslenip yalnız kalmak istediğini söyleyerek kapıyı kapatmıştı. Benny'nin Johan Krohn'un kendisiyle konuşmak istediğini söylemek için kapıyı çalması ise bundan beş dakika sonraydı. Ancak Benny cevap alamayıp kapıyı açtığında odanın boş, terasa açılan pencerenin açık olduğunu görmüştü. Gözleri sokağa inen yangın merdiveninin kapısına kaymıştı. Bu öyle anlaşılmayacak bir durum değildi; müşteri son bir saat içinde üç defa, Benny'ye ve meslektaşına Torggata ya da Jernbanetorget'ten bir miktar kokain temin ettikleri takdirde iyi bir ödeme yapacağını ima etmişti.

Cuma

Kanlı Ay

Markus araç yolunun bitimindeki kapının orada taksiden indi.

Oslobukta'da taksiye bindiğinde şoförün ona ilk sorusu parası olup olmadığıydı. Markus'un gömleğinin üzerine ceket giymediği, ayağındaysa terlik olduğu göz önüne alındığında makul bir soruydu bu. Ama her zaman olduğu gibi kredi kartı yanındaydı; onsuz kendini çıplak hissedirdi hep.

Kapıyı açtığında menteşeler gıcırdadı. Çakıl taşlı yoldan yukarı doğru yürüyüp tepeye ulaştı ve yarı yanmış evin alacakaranlıkta öylece durduğunu görünce şaşırdı. Molle'yi ve o saçma lakaplı Prim denen çocuğu terk ettiğinden beri buraya gelmemişti. Kadının ölüm haberini gazetede okumuş, cenazesine gitmişti ama evin bu kadar hasar gördüğünü bilmiyordu. Tek umudu, oyunu inandırıcı bir şekilde sahneye koyabilmeleri için arka planın yeterince korunmuş olmasıydı. O zamanlar birbirlerine ne yaptıklarını ve ne ifade ettiklerini yeniden kurgulayabileceklerdi. Gerçi onun çocuk için ne ifade ettiğini ancak Tanrı biliyordu.

Röed eve doğru yürümeye başladığında ön kapıdan birinin çıktığını gördü. Bu oydu. Röed'in oturma odasında genç adamın karşısında otururken hissettiği arzu karşı konulmazdı ve neredeyse kontrolünü kaybedip üzerine atılacaktı. Ama böyle şeyleri hayatı boyunca pek çok defa yapmış, paçasını zar zor kurtarmıştı.

Şimdi arzusunun kontrol altında olduğunu, mantıklı düşünebildiğini hissediyordu. Yine de Prim'le ilgili yıllarca biriktirdiği anıdan sonra hissettiği arzu öyle güçlüydü ki artık onu hiçbir şey durduramazdı.

Onu karşılamak için elini uzatıp gülümseyen genç adama doğru yürüdü. Röed şu ana kadar fark etmemişti ama çocuğun kemirgenlerinkine benzeyen o iki büyük ön dişi gitmiş, yerine bir sıra güzel, düzgün diş gelmişti. İllüzyon uğruna o eski çocukluk dişlerini tercih ederdi ama iyice yaklaşp eve girdiği an bunu unuttu.

Küçük bir şok daha yaşadı. Koridor, oturma odası, her şey kapkara ve yanmıştı. Bölme duvarlar gitmiş, her şey tamamen açıkta kalmıştı. Adam –çocuk– onu doğruca giriş kattaki kendi odasına götürdü. Röed sevinçten ürpererek ışığa ihtiyacı olmadığını fark etti. Gecenin karanlığında bu merdivenden çocuğun odasına o kadar çok gitmişti ki şimdi gözleri kapalı bile yürüyebilirdi.

“Soyun ve şuraya uzan” dedi çocuk, telefonunun fenerini açarak.

Röed pis şilteye ve demir yatağın yanmış iskeletine baktı.

Sonra kendisine söyleneni yaparak giysilerini karyolanın üzerine serdi.

“Her şeyi” dedi çocuk.

Röed külotunu çıkardı. Çocuk elini tuttuğundan beri aleti iyice büyümüştü. Röed hükmetmeyi severdi, hükmedilmeyi değil. En azından bu noktaya kadar. Ama şimdi onun emredici sesi, tüylelerini diken diken eden soğuk, çocuk tamamen giyinikken çıplak olmanın verdiği aşağılanmışlık hissi hoşuna gitmişti. Yatak çiş kokuyordu, sırtını yaslayınca bir ıslaklık ve soğuk hissetti.

“Hadi şunları takalım.” Röed kollarının yukarı çekildiğini ve bir şeyin bileklerini sıktığını hissetti. Başını kaldırdı. Çocuğun telefonundan gelen ışıktaki, ellerinin deri kayışlarla yatak başlığına bağlandığını gördü. Sonra aynı şey ayaklarına yapıldı. Çocuğun merhametine kalmıştı. Tıpkı eskiden çocuğun onun merhametine kaldığı gibi.

“Gel” diye fısıldadı Röed.

“Daha fazla ışığa ihtiyacımız var” dedi çocuk. Başucundaki ceketten Röed'in cep telefonunu almıştı. “Şifre nedir?”

Röed "Göz tanıma..." diye başlarken ekran yüzü tam önünde belirdi.

"Teşekkürler."

Röed o iki ışık kaynağının altında adeta kör olmuştu ve çocuğun silüetini iki telefon arasında görene kadar ne yaptığını anlamadı. Telefonlar baş hizasında iki sehpaye monte edilmiş gibiydi. Çocuk büyümüştü. Erkek olmuştu. Ama hâlâ Röed'in onu arzulayacağı kadar gençti. Belli oluyordu. Tam erekte olmuştu ve fısıldadığında sesindeki titreme soğuktan çok heyecandan kaynaklanıyordu: "Gel! Bana gel, çocuğum!"

"Önce sana ne yapmamı istediğini söyle."

Markus Röed kuru dudaklarını ıslattı. Ve ona söyledi.

"Tekrar söyle" dedi çocuk, pantolonunu indirip elini hâlâ inik olan penisine dolarken. "Bu sefer ismimi söylemeden."

Röed şaşkındı. Ama sorun yoktu, salı günleri şahsi olmayan şeylerden hoşlanan, bedeni tümüyle görmek yerine delikten sadece sert aletini görmeyi tercih eden çok kişiye rastlamıştı. Şansına. İsim vermeden isteklerini tekrarladı.

"Küçük bir çocukken bana ne yaptığını söyle" dedi. Adam ışıkların arasında mastürbasyon yapıyordu şimdi.

"Buraya gelersen kulağına fısıldarım..."

"Söyle!"

Röed yutkundu. Demek böyle olsun istiyordu. Doğrudan, kaba, sert bir tonda ve göz kamaştırıcı bir ışıktaki. Güzel. Röed'in tek yapması gereken kendi alıcısını ayarlayıp aynı frekansa geçmekti. Tanrım, ona sahip olmak için her şeyi yapardı. Röed tereddütle başladı, başta biraz lafı dolandırdı ama sonra açıldı. Ona söyledi. Doğrudan. Detaylarıyla. Ve frekansı buldu. Kendi sözleriyle, anılarının çağrıştırdıklarıyla tahrik oldu. Nasıl olduğunu anlattı. "Tecavüz" gibi kelimeler kullandı, hem gerçekten öyle olduğu hem de ikisinin de heyecanını daha da artırdığı için. Zaten inliyordu ve ışığın arkasındaki karanlığa doğru birkaç adım gerileyip görüş alanından çıkmıştı. Röed ona her şeyi anlatmıştı, tekrar üst kata çıkmadan önce penisini çocuğun yorganına sildiğine varana kadar.

“Teşekkürler!” dedi çocuk, keskin bir sesle. Işıklardan biri söndü ve diğerinin verdiği aydınlığa adım attı. Pantolonunu yukarı çekmişti ve tamamen giyinikti. Elinde tuttuğu Röed’in telefonunda bir şeyler tuşluyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye inledi Röed.

“Son video kaydını listendeki herkesle paylaşıyorum” dedi çocuk.

“Sen... kayıt mı aldın?”

“Senin telefonunla. Görmek ister misin?” Çocuk telefonu Röed’in önünde tuttu. Röed ekranda kendini gördü; sert ışıkta solgun, neredeyse bembeyaz görünen altmışlı yaşlarında iriyarı bir adam hafifçe sağa eğik ereksiyonuyla kirli şiltenin üzerine uzanmıştı. Bu kez maskesi yoktu, kimliğini gizleyecek hiçbir şey yoktu. Ve sesi, heyecandan biraz kalınlaşmış olsa da söylediklerini diğer adama duyurmaya hevesli, bir çan kadar netti. Kaydın, izleyen kişinin elleriyle ayaklarının yatak direklerine bağlı olduğunu görmeyeceği şekilde alındığını fark etti.

“Bunu önceden hazırladığım kısa bir mesajla birlikte gönderiyorum” dedi çocuk. “*Dinle. Merhaba dünya. Son dönemde çok düşündüm ve yaptığım şeyin vicdan azabıyla daha fazla yaşayamayacağıma karar verdim. Bu yüzden Molle’nin öldüğü evde kendimi yakarak öldüreceğim. Hoşça kalın.* Ne diyorsun? Şiirsel sayılmaz ama açık ve net, değil mi? Listendeki kişilere gece yarısından hemen sonra ellerine geçecek şekilde zaman ayarlı göndereceğim.”

Röed bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudaklarının arasına zorla bir şey sokulmadan önce tek bir şey bile söyleyemedi.

“Yakında tanıdığın herkes senin nasıl sapık bir domuz olduğunu öğrenecek” dedi Prim. Bulgar’ın bıraktığı yün çoraplardan birini Röed’in ağzına sokup üzerini bantladı. “Bir iki gün sonra da bütün dünya öğrenecek. Buna ne diyorsun?”

Cevap yoktu. Sadece ardına dek açılmış bir çift göz ve yuvarlak yanaklardan aşağı süzülen gözyaşları vardı.

“Kıyamam” dedi Prim. “Ama seni biraz rahatlatayım baba. Asıl planımı gerçekleştirmeyeceğim, yani seni serbest bırakıp kendi canıma kıydıktan sonra bu utançla yaşamana izin vermeyece-

ğim. Çünkü ben her şeye rağmen yaşamak istiyorum. Sevdiğim bir kadın var. Ve bu gece ona evlenme teklif edeceğim. Bak bugün ona ne aldım.”

Prim pantolonunun cebinden bordo kadife kaplı kutuyu çıkarıp açtı. Yüzüğün üzerindeki küçük elmas, sehpanın üzerindeki telefondan gelen ışıktaki parlıyordu.

“Ben uzun ve mutlu bir hayat yaşamaya karar verdim ama tabii ki bunun için kimliğimin ortaya çıkmaması gerekiyor. Dolayısıyla kimliğimi bilenlerin benim yerime ölmesi gerekiyor. Öl melisin baba. İsminin kirlendiğini bilerek bunu yapmak bir yana, kendi başına da bunun yeterince zor olduğunu farkındayım. Annem böyle şeylerin senin için ne kadar önemli olduğunu söylemişti. Ama en azından bu utançla yaşamak zorunda değilsin. Bu da iyi bir şey, değil mi?”

Prim işaretparmağıyla Röed’in gözyaşlarından birini silip yaladı. Edebiyatta acı gözyaşlarından bahsederler ama aslında bütün gözyaşlarının tadı aynı değil miydi?

“Kötü haber şu ki, aşağılanmaktan kurtulmanın bedeli olarak seni yavaş yavaş öldürmeyi planlıyordum. İyi haberse, sevgilimle kısa bir süre sonra randevum olduğu için seni çok yavaş öldürmeyeceğim.” Prim saatine baktı. “Ah, hemen eve gidip duş almam ve üstümü değiştirmem gerekiyor. En iyisi artık başlayalım.”

Prim iki eliyle yatağı kavradı. Birkaç sert çekişle yatağı Röed’in altından çıkarmayı başardı. Adamın bedeni demir yaylarının üzerine bindiğinde gıcırdadı. Prim kararmış tuğla duvara doğru yürüdü ve bidonun yanındaki kamp ocağını aldı. Onu yatağın altına, üvey babasının başının hemen altına yerleştirdi, ardından gazı açtı ve yaktı.

“Hatırlar mısın bilmem ama bu, bana Noel hediyesi olarak verdiği Komançilerle ilgili kitapta gördüğüm en iyi işkence yöntemi. Kafatası tencere gibi, bir süre sonra beynin fokurdamaya ve kaynamaya başlayacak. Tek tesellimiz parazitlerin senden önce ölecek olması.”

Markus Röed kıvranıp çırpındı. Demir yaylar derisini deldi ve kan damlaları külle kaplı zemine düştü. Sonra sırtından ter damla-

maya başladı. Prim, Markus Röed'in yün çorabın arkasından çığlık atmaya çalışırken boynunda ve alnında damarların belirginleşmesini izledi.

Prim onu izleyip bekledi. Yutkundu. Çünkü içinde hiçbir şey olmuyordu. Yani bir şeyler oluyordu ama olması gerektiği gibi değildi. Evet, intikamın tadının hayalindeki kadar tatlı olmayacağına kendini hazırlamıştı ama bu kadarına değil. Tadının üvey babasının acı gözyaşları gibi olmayacağını biliyordu. Böyle hissetmek hayal kırıklığından çok, şok etkisi yaratmıştı. Orada yatan adam için üzülüyordu. Çocukluğunu mahveden ve annesinin kendini öldürmesine sebep olan adam için. Böyle hissetmek istemiyordu! Bu O'nun suçu muydu, O hayatına sevgiyi soktuğu için miydi? Kutsal Kitap'ta sevginin en yüce şey olduğu yazıyordu. Bu doğru muydu, intikamdan daha mı büyüktü?

Prim ağlamaya başladı, kendini durduramıyordu. Kapkara merdivene doğru yürüyüp yarısı küle gömülü duran ağır, eski küreği buldu. Onu alıp demir yatağa geri döndü. Bunu planlamamıştı, merhamet etmek istemiyordu, uzun süre acı çekmesini istiyordu! Ama küreği başının üzerine kaldırdı. Keskin metalden kaçınmak için başını bir o yana bir bu yana sallayan Markus Röed'in gözlerindeki çaresizliği gördü, bir an önce ölmektense işkence dolu da olsa birkaç dakika daha yaşamayı tercih ediyordu sanki.

Prim nişan aldı. Sonra küreği indirdi. Bir, iki. Üç defa. Gözüne fışkıran kanı silerek eğildi ve adamın nefes alıp verişini dinledi. Doğruldu ve küreği tekrar başının üzerine kaldırdı.

Sonra nefesini dışarı verdi. Tekrar saate baktı. Geriye izleri silmekten başka bir şey kalmamıştı. Kürek darbesinin kafatasında intihar olduğuna dair şüphe uyandıracak herhangi bir iz bırakmadığını ümit etti. Alevler yakında diğer her şeyi yok edecekti. Kayışları çözüp cebine soktu. Röed'in telefonundaki filmin başını ve sonunu kesti, ki kimse başka birinin orada olduğundan şüphelenmesin. Röed kaydı kendisi düzenleyip göndermiş gibi görünecekti. Sonra Röed'in listesindeki kişileri işaretledi, saati 00.30'a ayarladı ve Gönder tuşuna bastı. Ekranın ışığıyla aydınlanan bütün o dehşete düşmüş, şaşkın yüzleri düşündü. Sonra telefonu Röed'in

takım elbise ceketinin içine sokmadan önce parmak izlerini sildi ve üçü Johan Krohn'dan olmak üzere sekiz cevapsız arama olduğunu fark etti.

Cesedin üzerine benzin döktü. Benzinin onu iyice ıslatmasını bekleyip tüm vücuda yayıldığından emin olana kadar işlemi üç kez tekrarladı. Üzerinde yanıcı madde olan kirişleri ve duvarları da benzinle ıslattı. Sonra tutuşturdu. Çakmağı yatağın yanına koydu, böylece üvey babasının yaptığı son şey kendini yakmakmış gibi görünecekti. Çocukluğunun geçtiği evin kabuğundan çıkıp çakıl taşlı yolda durdu ve yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Çirkinlik sona ermişti. Ay doğmuştu. Çok güzeldi ve yakında daha da güzel olacaktı. Kararmış, kanla kaplanmıştı. Sevgilisi için ilahi bir gül. Bunu ona söyleyecekti, tam olarak bu kelimeleri kullanacaktı.

Cuma

Blueman

"Blueman, Blueman, benim tatlı keçim, küçük arkadaşını düşün."

Katrine son kelimeyi sesini neredeyse hiç çıkarmadan söylerken Gert'in nefes alıp verişinden uyuyup uyumadığını anlamaya çalıştı. Evet, derin ve düzenliydi nefesi.

Yorganı biraz daha yukarı çekip gitmeye hazırlandı.

"Hawny Amca nerede?"

Katrine onun mavi, kocaman açılmış gözlerine baktı. Björn onları Harry'den aldığını nasıl görmemişti? Yoksa doğumhanedeki ilk günden beri biliyor muydu?

"Harry Amca hasta bir arkadaşının yanında hastanede. Ama büyükannen burada."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Frognerseteren diye bir yere. Ormanın içinde sayılır, yüksek tepelerde. Belki bir gün seninle oraya gidebiliriz."

"Ve Hawny Amca."

Katrine aynı anda hem gülümsedi hem de kalbinde bir sızı hissetti. "Ve belki Harry Amca da" dedi ve yalan söylemediğini ümit etti.

"Ayı da var mı?"

Katrine başını iki yana salladı. "Ayı yok."

Gert gözlerini kapattı ve birkaç dakika sonra uykuya daldı.

“Ölüm meleğinin onu böyle karşılayacağını düşünüyor. Yeraltı dünyasının kapısından gönüllü olarak geçmesini sağlayacak.”

Katrine gülümsemekten kendini alamadı. “Tam Ståle’ye yaraşır bir tarz. Karısı ve kızı nasıl?”

“İyi idare ediyorlar. Başa çıkıyorlar.”

“Anladım. Ona sevgilerimi ilet.”

“Olur. Gert uyudu mu?”

“Evet. Senden biraz fazla bahsediyor sanırım.”

“Hımm. Önceden tanımadığın yeni bir amca her zaman heyecan vericidir. Restoran randevunun tadını çıkar. Yemek için biraz geç değil mi?”

“Mecburen öyle oldu, Krimteknisk’te işler yoğunmuş. Sungmin de partneriyle yemeğe çıkacaktı. Biliyor mu...”

“Evet, Röed konusunda aramıştım.”

“Teşekkürler.”

Katrine metroya inerken telefonu kapattılar.

Harry telefonuna baktı. Katrine’yle konuşurken cevapsız bir arama almıştı. Ben’in numarası. Onu aradı.

“Günaydın Harry. Bir arkadaşımın beraber Doheny’ye gittik. Ne yazık ki Lucille orada değildi. Polisi aradım. Seninle konuşmak isteyebilirler.”

“Anlıyorum. Onlara numaramı ver.”

“Verdim.”

“Tamam. Teşekkür ederim.”

Görüşmeyi sonlandırdılar. Harry gözlerini kapatıp içinden küfretti. Polisi kendisi mi aramalıydı? Hayır, Lucille hâlâ akrep adamların elindeyse onu öldürmelerine sebep olabilirdi. Beklemekten başka çaresi yoktu. Bu yüzden Lucille’i şimdilik aklından çıkarmak zorundaydı çünkü o bir erkeğin beynine sahipti ve bir defada sadece bir şeye odaklanabiliyordu, hatta bazen onu bile yapamıyordu; şu an bir katili durdurmak için odaklanması şarttı.

Harry 618 numaralı odaya döndüğünde Jibran yataktan kalkmış, Öystein ve Truls’la birlikte Aune’nin yatağının yanında oturuyordu. Örtünün ortasında bir telefon duruyordu.

Aune, Harry'ye dönmeden önce telefona "Hole şimdi geldi" dedi. "Jibran, katilin yeni bir parazit üretebildiğine göre mikrobiyoloji alanında bir araştırma yapmış olması gerektiğini düşünüyor."

"Adli Tıp Kurumu'ndan Helge de aynısını söyledi" dedi Harry.

"Ve bu konuda eğitim almış çok fazla kişi yok" dedi Aune. "Profesör Löken hatta, kendisi Oslo Üniversitesi Hastanesi Mikrobiyoloji Bölümü'nde araştırma sorumlusu. Mutasyona uğramış *Toxoplasma gondii* parazitlerini araştıran sadece bir kişiyi tanıdığını söylüyor. Profesör Löken, adı ne demiştin?"

"Steiner" dedi örtünün içinden bir ses. "Fredric Steiner, parazitolog. İnsanları birincil konak olarak kullanabilen bir varyant geliştirme konusunda uzmanlaştı. Aslında araştırmayı sürdürmeye çalışan bir akrabası vardı ama mali desteği ve buradaki araştırma yerini kaybetti."

"Sebebi neydi acaba?" diye sordu Aune.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla etik olmayan araştırma yöntemlerinden bahsediliyordu."

"Yani?"

"Bilmiyorum ama deneylerini canlı denekler üzerinde yapıyordu sanırım."

"Ben Harry Hole, profesör. İnsanları enfekte mi ediyordu yani?"

"Kanıtlanmadı ama söylentiler bu yöndeydi evet."

"Bu kişinin adı neydi?"

"Hatırlamıyorum, uzun zaman önceydi ve proje durduruldu. Bu alışılmadık bir durum değil, illaki bir terslik olması gerekmiyor, bazen projeler yeterince ilerlemiyor. Biz konuşurken Steiner ismini bizim hastanemizin yanı sıra tüm İskandinavya'daki araştırmacılar listesinde aradım. Ne yazık ki sadece Fredric'i bulabildim. Eğer önemliyse, o dönemde parazitoloji alanında çalışan biriyle konuşabilirim."

"Çok seviniriz" dedi Harry. "Bu akraba araştırmalarında ne kadar ilerlemiş?"

"Fazla değil, yoksa duyardım."

“O halde aptal birinin sorusuna vaktiniz var mı?” diye sordu Öystein.

“Genelde en iyi sorular bunlar olur” dedi Löken. “Sor.”

“Neden insanları konak olarak kullanmaları için parazit yetiştirme veya yeniden eğitime araştırmalarını finanse ediyorsunuz? Bu yıkıcı değil mi?”

“En iyi sorular hakkında ne demiştin?” dedi Löken kıs kıs gülererek. “İnsanlar parazit kelimesini duyduklarında genelde irkilirler. Bu anlaşılabilir bir durum çünkü birçok parazit tehlikelidir ve konağına zarar verir. Öte yandan birçok parazit de konağı için tıbbi açıdan değerli bir işlev üstlenir çünkü konağını mümkün olduğunca canlı ve sağlıklı tutmak onların yararınadır. Hayvanlar için bu işlevi yerine getirdiklerine göre, insanlar için de yerine getirebilirler. Steiner İskandinavya’da faydalı parazitlerin yetiştirilmesini araştıran az sayıda kişiden biri olsa da bu dünyada geniş çaplı araştırmaların yapıldığı bir alandır. Çok yakın zamanda, bu alanda çalışan biri Nobel Ödülü kazanabilir.”

“Ya da bize en iyi biyolojik silahı mı sağlayacak?” diye sordu Öystein.

“Aptal olduğunu mu söylemiştin?” dedi Löken. “Evet, bu doğru.”

“Dünyayı başka bir gün kurtaralım” dedi Harry. “Şu an amacımız bir katilin listesindeki bir sonraki kurbanı kurtarmaya çalışıyoruz. Cuma akşamı olduğunu biliyoruz ama önemli olup olmadığını sormuştunuz...”

“Önemli olduğunu şimdi anlıyorum. Gazetelerde hakkındaki haberleri okudum Hole. Birkaç yeri arayıp size döneceğim.”

Telefonu kapattılar.

Hepsi birbirine baktı.

“Acıkan var mı?” diye sordu Aune.

Diğer dördü başını iki yana salladı.

“Ne zamandır bir şey yemediniz” dedi. “Koku mu iştahınızı kaçırıyor?”

“Ne kokusu?” diye sordu Öystein.

“Bağırsaklarımdan gelen koku. Buna hiçbir şey yapamıyorum.”

“Dr Ståle” dedi Öystein, Aune’nin örtünün üzerindeki elini okşayarak “bir koku varsa o da benden geliyordur.”

Aune gülümsedi. Gözyaşlarının sebebi acıdan mıydı yoksa duygulandığı için miydi, söylemek zordu. Harry düşünceler zihnine doluşurken arkadaşına baktı. Daha doğrusu zihninde bir düşünce arıyormuş gibi bir hali vardı. Gözden kaçırdığı bir şey vardı ve onu bulup çıkarması gerekiyordu. Tek bildiği ve farkında olduğu şey bunu bir an önce yapması gerektiği idi.

“Jibran” dedi usulca.

Diğerleri de ses tonundan önemli bir şey söyleyecekmiş hissine kapılarak ona döndü.

“Bağırsak suyu nasıl kokar?”

“Bağırsak suyu mu? Bilmiyorum. Reflüden mustarip insanların nefesini düşünürsek çürük yumurta gibi kokuyor olabilir.”

“Hımm. Yani misk gibi değil, öyle mi?”

Jibran başını iki yana salladı. “İnsanlarda öyle olmadığını biliyorum en azından.”

“Bundan kastın ne?”

“Kedilerin midesini açtığımda belirgin bir misk kokusu aldığımı hatırlıyorum. Anal salgı bezlerinden geliyor. Bazı hayvanlar kendi bölgesini işaretlemek ya da çiftleşme mevsiminde eşlerini baştan çıkarmak için misk kullanır. Eski İslam geleneğinde misk kokusunun cennetin kokusu olduğu söylenir. Ya da ölümün, nasıl baktığınıza bağlı.”

Harry ona baktı ama kafasının içinde duyduğu Lucille’in se-siydi. *Yazarın yazarken aynı sırayla düşündüğünü sanıyoruz. Aslında bunda şaşılacak bir şey yok; sonuçta insan, olan bir şeyin daha önce olan şeyin sonucu olduğuna inanmaya meyillidir, tersine değil.*

Malı aşırma, şüphe ve sevkıyatın seyreltiildiğinin ortaya çıkması. Bu zaten otomatik olarak kabul ettikleri olaylar dizisiydi. Ama birisi, yazar, sıralamayı değiştirmişti. Harry şimdi anlıyordu, kandırılmışlardı ve belki de o –kelimenin tam anlamıyla– yazarın kokusunu almıştı.

“Truls, dışarıda konuşabilir miyiz?”

Diğer üçü Harry ve Truls’un koridora çıkmasını izledi.

Harry ona döndü.

"Truls, kokaini senin aşırmadığını söyledin. Bu konuda yalan söylemek için gerekçelerin olduğunu da biliyorum. Ne yaptığın umurumda değil ve bana güvendiğini düşünüyorum. Bu yüzden sana bir kez daha soracağım. Sen miydin yoksa tanıdığın biri mi? Cevap vermeden önce beş saniye düşün."

Truls kafasını kızgın bir boğa gibi eğmişti. Ama sonunda onayladı. Hiçbir şey söylemedi. Beş defa derin nefes aldı. Ağzını açtı. Aklına bir şey gelmiş gibi tekrar kapattı. Sonra konuştu.

"Bellman bizim ekibi neden dağıtmadı biliyor musun?"

Harry başını iki yana salladı.

"Çünkü evine gittim ve ekibi dağıttığı takdirde Alnabru'daki bir motosiklet kulübünden bir uyuşturucu satıcısını öldürdüğünü ve cesedi de Höyenhall'daki yeni evinin terasında üzerine çimento dökerek kendi ellerimle gömdüğümü duyuracağımı söyledim. Bana inanmıyorsan gidip kazabilirsin."

Harry uzun bir süre Truls'a baktı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Truls kızgın boğa ifadesiyle homurdandı. "Çünkü bu sana güvendiğimi kanıtlamalı. Eline beni hapse attırmaya yetecek kadar cephane verdim. Sence neden bunu itiraf ederken en fazla birkaç yıl hapis cezası alacağımı bildiğim halde kokain aşırığımı itiraf etmeyeyim?"

Harry başını salladı. "Anlıyorum."

"İyi."

Harry ensesini ovuşturdu. "Peki ya uyuşturucu toplandığında yanında olan diğer iki kişi?"

"Mümkün değil" dedi Truls. "Uyuşturucuyu havaalanındaki gümrükten arabaya kadar ben taşıdım, arabadan Haciz birimine götüren de bendim."

"Güzel" dedi Harry. "Malı gümrük memurlarından birinin ya da Haciz biriminden birinin çaldığını düşündüğümü söylemiştim. Senin fikrin nedir?"

"Bilmiyorum."

"Tamam ama ne düşünüyorsun?"

Truls omuz silkti. "Haciz biriminde işlemleri yapan kişileri tanıyorum ve hiçbirisi pis işlere bulaşmaz. Bana kalırsa sadece yanlış tartmışlar."

"Ve sanırım haklısın. Çünkü aptal olduğum için düşünmediğim üçüncü bir olasılık daha var. Sen içeri gir, birazdan ben de geleceğim."

Harry Katrine'yi aradı ama cevap alamadı.

Harry içeri girip tekrar yatağın yanına oturduğunda "Eee?" dedi Öystein. "Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra üçümüzün bilmemesi gereken bir şey mi var?"

Jibran gülümsedi.

"Sıralamaya kandık" dedi Harry.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ele geçirilen kokain Krimteknisk'e ulaştığında, kimse bir miktarını kaçırmadı. Truls'un dediği gibi tartıda hata yapıldı, o yüzden küçük bir anormallik ortaya çıktı. Aşıрма işi daha sonra gerçekleşmiş. Krimteknisk'te kokaini analiz eden kişi tarafından."

Diğerleri şaşırarak ona baktılar.

"Düşünün" dedi Harry. "Krimteknisk'te çalışıyorsunuz ve Haciz biriminden birinin kokaini seyreltip aradaki ağırlık farkını çalmış olabileceğinden şüphelendiği için size neredeyse saf bir kokain partisi gönderiliyor. Sizse malın tamamen saf olduğunu, kimsenin içinden bir miktar almadığını görüyorsunuz. Ama Haciz birimi halihazırda başka birinden şüphelendiği için şansınızı denemek istiyorsunuz. Saf kokainden bir miktar çıkartıp aynı miktarda levamisol ekliyorsunuz ve partinin Krimteknisk'e ulaşmadan önce seyreltildiğini doğrulayan bir rapor yazıyorsunuz."

"Çok güzel!" dedi Öystein hızlı bir vibrato efektiyle. "Eğer haklıysan, bu adamın tam bir üçkâğıtçı olduğu söylenebilir."

"Ya da kadının" dedi Aune.

"Erkek" dedi Harry.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Öystein. "Krimteknisk'te çalışan kadınlar yok mu?"

“Evet ama Jealousy Bar’da yanımıza gelip Polis Koleji’ne başvurduğunu ama başka bir şey okumak için vazgeçtiğini söyleyen adamı hatırlıyor musun?”

“Bratt’ın erkek arkadaşı mı?”

“Evet. O zaman üzerine fazla düşünmemiştim ama müfettişliğe başvurabileceği bir bölüme kabul edildiğini söylemişti. Ve Katrine bugün laf arasında, Krimteknisk’teki işleri çok yoğun olduğu için Frognerseteren’de restoranda geç saatte yemek yiyeceklerini söyledi. Yoğun olan Katrine değil, adam. Adli Tıp’ta Arne adında birini duydun mu Truls?”

“Artık orada bir sürü yeni insan var ve ben de pek...” Truls doğru kelimeyi arıyormuş gibi başını salladı.

“...yeni arkadaşlar edinmeye çalışmıyorsun?” diye önerdi Öystein.

Truls ona uyarıcı bir bakış atsa da onayladı.

Aune “Adli Tıp’tan birinin olması mantıklı geliyor” dedi. “Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ve neden Katrine’nin erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorsun? Kemper mi aklındaki kişi?”

“O da var.”

“Hey” diye araya girdi Öystein. “Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?”

“Edmund Kemper” dedi Aune. “1970’lerde polis memurlarıyla dostluk kuran bir seri katil. Birçok seri katilin tipik özelliği. Cinayetlerin öncesinde ve sonrasında onları sorgulayacağını tahmin ettikleri polisleri ararlar. Kemper da Polis Koleji’ne başvurmuştu.”

“Bunlar paralel noktalar” dedi Harry. “Ama en önemlisi o keskin koku. Misk. Islak ya da sıcak deri gibi. Helene Röed partide o kokuyu aldığını söylemişti. Helene Röed morgda yatarken ben de o kokuyu aldım. Susanne Andersen’in gözünü çıkardığımızda aynı kokuyu aldım. Ve Arne denen adamla tanıştığımız gece Jealousy Bar’da da aynı kokuyu aldım.”

“Ben hiç koku almadım” dedi Öystein.

“Ama vardı” dedi Harry.

Aune bir kaşını çattı. “Yüzlerce terli adamın arasında bu kokuyu fark edebildin mi?”

“Çok belirgin bir koku” dedi Harry.

Öystein yapmacık bir endişeyle “Belki de toksoplazma kapmışsındır” dedi. “Azdın mı?”

Truls bir kahkaha attı.

Harry aniden acı verici bir dejavu yaşadı. Björn Holm, Rakel’i öldürdükten sonra ortalığı titizlikle toplamıştı. “Bu aynı zamanda olay yerlerinde ya da cesetlerin üzerinde neden hiç kanıt bulamadığımızı da açıklıyor” dedi. “İşi bittikten sonra ortalığı temizleyen bir profesyonel.”

“Elbette!” dedi Truls. “DNA’sını bulabilseydik...”

“Olay yerlerinde ve cesetlerle çalışan herkesin DNA profili veritabanında var” diye ekledi Harry. “Böylece bir saç telinin yeterince dikkatli olmayan bir adli tıp uzmanına ait olup olmadığını anlayabiliriz.”

“Eğer o Arne ise” dedi Aune “bu gece Katrine ile dışarıda. Frognerseteren’de.”

“Aslında ormanın içinde sayılır” dedi Öystein.

“Biliyorum ve Katrine’yi aradım” dedi Harry. “Cevap vermedi. Ne kadar endişelenmeliyiz Ståle?”

Aune omuz silkti. “Anladığım kadarıyla Katrine’yle bir süredir görüşüyor. Onu öldürmeye niyeti olsaydı sanırım şimdiye kadar öldürürdü. Bir sebepten dolayı fikrini değiştirmiş olmalı.”

“Ne gibi?”

“Katrine onu küçük düşürecek bir şey yaptığı takdirde tehlikeli olabilir. Onu reddetmesi gibi.”

Cuma

Orman

Thanh, Hovseter'deki bir apartman bloğunda, üçüncü kattaki bir pencerenin yanında durmuş, aşağıya bakıyordu. Telefonu elindeydi. Saat dokuz bir vardı. Aşağıda, ön kapının hemen önüne park etmiş arabaya bakıyordu. Neredeyse beş dakikadır oradaydı. Jonathan'ın arabasıydı. Telefonu çalmaya başlayınca irkildi. Ekrandaki rakamlar saatin dokuz olduğunu gösteriyordu. Tam.

Son bir saat içinde aklına gelen bütün bahaneleri hatırlayıp hepsini bir kenara bıraktı. Kabul et tuşuna bastı.

"Evet?"

"Dışarıdayım."

"Tamam, geliyorum" diyerek telefonu çantasına koydu.

Salondan "Ben çıkıyorum!" diye seslendi.

Annesi de oturma odasından "*Tam biêt*" dedi.

Thanh kapıyı arkasından kapatıp asansöre bindi. Merdivenden uzak durduğu için değil, hatta genelde merdivenden inerdi ama şimdi asansörün teorik olarak arızalanma gibi bir ihtimali vardı ve öyle bir durumda itfaiyenin aranıp diğer tüm planların iptal edilmesi gerekirdi.

Ama asansör arızalanmadı. Thanh sokağa çıktı. Hava akşamın bu saatinde, eylül ayının son günlerine göre fazla sıcaktı, özellikle de gökyüzü bulutsuzken.

Jonathan yolcu koltuğuna doğru uzanıp kapıyı açtı. O da arabaya bindi. “Merhaba.”

“Merhaba Thanh.”

Araba hareket etti. Adamın ona ismiyle hitap etmesi dikkatini çekmişti, dükkânda bunu hiç yapmazdı.

Anayola çıktıklarında adam batıya yöneldi.

“Bana göstermek istediğin şey neydi?” diye sordu Thanh.

“Güzel bir şey. Sadece senin için.”

“Benim için mi?”

Adam gülümsedi. “Benim için de tabii.”

“Ne olduğunu söyleyemez misin?”

Adam başını iki yana sallarken Thanh öylece oturup göz ucuyla ona baktı. Jonathan farklı görünüyordu. Ona ismiyle hitap etmesi bir yana daha önce hiç “güzel” gibi bir kelime kullandığını ya da bir şeyin sadece onun için olduğu tarzında sözler ettiğini hiç duymamıştı. Thanh arabaya binmeden önce endişelenmişti, evet, korktuğu bile söylenebilirdi ama, muhtemelen adamın konuşma tarzı onu rahatlatmıştı.

Ve şimdi Thanh’ın göz ucuyla ona baktığını fark etmiş gibi gülümsüyordu. Belki de iş dışındaki zamanlarda böyledir, diye düşündü. Ama sonra kendisinin çalışan, onun da patron olduğunu hatırladı, yani bir bakıma bu da işti. Yoksa değil miydi?

Hovseter şehrin batı tarafındaydı ve birkaç dakika içinde Røa’yı, Bogstad’daki golf sahasını geçmiş, her iki tarafında geniş, sık ladin ormanlarının göze çarptığı Sørkedalen’in derinliklerine varmışlardı.

“Buralarda ayı olduğunu biliyor muydun?” diye sordu adam.

“Ayı mı?” dedi Thanh telaşlanarak.

Jonathan gülmedi, sadece gülümsedi. Gülüşünün güzel olduğunu daha önce fark etmemişti. Belki de fark etmişti ama aklından silinmişti. Dükkânda o kadar az gülüyordu ki, aradaki sürede nasıl güldüğünü kolayca unutabilirdiniz. Gülümserse ona göstermek istemediği bir şeyi açığa vurmaktan korkuyordu sanki. Ama şimdi ona bir şey göstermek istiyordu. “Güzel” bir şey.

Thanh telefonu çalınca yine irkildi.

Ekrana bakıp aramayı reddetti ve telefonu tekrar çantasına koydu.

“İstersen cevap verebilirsin” dedi.

“Tanımadığım bir numaraysa cevap vermiyorum” dedi Thanh. Aslında yalan söylemişti, polis memuru Sung-min’in numarasını tanımıştı. Ama cevaplarsa Jonathan’ı yine kızdırabilirdi.

Jonathan sinyal verip yavaşladı ve Thanh’ın o ana kadar fark etmediği bir sapağa döndüler. Tekerlekler dar ve çakıllı yolda gıcırdarken kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Farlar, karanlık ormanı aydınlatan tek ışıktı.

Thanh “Nereye...” diye söze başladı ama adamın sesindeki titremeyi duymasından korkarak sustu.

“Korkma Thanh. Ben sadece seni mutlu etmek istiyorum.”

Yakalanmıştı. Sadece seni mutlu etmek mi? Jonathan’ın ona böyle tuhaf şeyler söylemesinden artık hoşlanmıyordu.

Adam arabayı durdurup motoru ve farları kapatınca birdenbire zifiri karanlığın içinde kaldılar.

“Evet” dedi. “İniyoruz.”

Thanh derin bir nefes aldı. Adamın sesindeki neredeyse hipnotize edici sakinlik onu rahatlatmış olmalıydı çünkü artık korkmuyor, sadece heyecan duyuyordu. *Sadece ona gösteriyordu. Güzel bir şey.* Thanh sebebini bilmese de birden bunun o kadar da tuhaf olmadığını fark etti. Aslında beklediği, evet, ümit ettiği bir şeydi bu. Gün boyunca hissettiği yoğun kaygı, gelinlerin düğün günü hissettiği kaygıdan farksızdı belki. Arabanın kendi tarafındaki kapısından iner inmez temiz akşam havası ve ladin kokusu içine doldu. Sonra panik geri geldi. Jonathan kimseye söylememesi konusunda o kadar ısrar edince Thanh da aptallık edip gerçekten kimseye söylememişti. Burada olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Yutkundtu. Hangi noktada durup eve gitmek istediğini söyleyecekti? Şimdi söylemesi onu kızdırıp hatta belki... belki ne?

“Çantayı bırakabilirsin” dedi Jonathan, kendi tarafındaki arka kapıyı açarken.

“Telefonumu almak istiyorum” dedi Thanh.

“Nasıl istersen ama bunun cebine koy bari, hava soğuk olabi-

lir.” Jonathan ona bir şişme mont uzattı. Thanh montu giydi. Bir şey kokuyordu. Jonathan’ın kokusu olmalıydı bu. Ve kamp ateşi. Belli ki yakın zamanda bir ateşin yakınında bulunmuştu.

Jonathan bir kafa lambası takmıştı ve onu kör etmemek için lambayı yakmadan önce arkasını dönmüştü. “Peşimden gel.”

Yol kenarındaki sığ hendeğin üzerinden atlayıp ormana adım atınca Thanh’ın da onun peşinden atlamaktan başka şansı kalmadı. Ormanın içine doğru ilerlediler. Bir patika varsa bile Thanh göremiyordu. Arazi yükseliyordu ve Jonathan onun daha kolay yürümesine yardımcı olmak için zaman zaman durup dalları kenara çekiyordu.

Ay ışığıyla yıkanmış bir bozkıra çıktıklarında Thanh o fırsatta telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Kalbi sıkıştı. Kapsama alanı zayıf filan değildi, kapsama alanının tamamen *dışındaydı*.

Başını tekrar kaldırdığında telefonun ışığının karanlıkta görme becerisini bozduğunu ve simsiyah bir duvardan başka bir şey göremediğini fark etti. Gözlerini kırıştıtırarak durdu.

“Bu tarafa gel.”

Thanh sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Jonathan’ın ormanın kenarında durup ona elini uzattığını fark etti. Thanh hiç düşünmeden adamın elini tuttu. Sıcak ve kuruydu. Ormanın daha iç kısımlarına yürüdüler. Elini bırakıp kaçmalı mıydı? İyi ama nereye? Yolun ya da şehrin hangi yönde kaldığını bile bilmiyordu artık ve burada, ormanda ona yakalanmaması mümkün değildi. Direnmesi muhtemelen adamın onunla ilgili planlarını hızlandırmaktan başka işe yaramayacaktı. Boğazının düğümlendiğini hissetti ama aynı zamanda direnmesi gerektiğini de hissediyordu. Çaresiz, saf bir kız değildi, beyninin bir parçası ona bunun normal olduğunu söylüyordu, o zaman neden paranoyak düşüncelerle korkuyu besliyordu? Yakında adamın amacını anlayacaktı, tıpkı kâbustan uyandığınızda aslında o sırada güvenli yatağınızda yattığınızı fark etmeniz gibi. Adam ona güzel bir şey gösterecekti, o kadar. Böylece adamın elini bırakmak yerine, her şeye rağmen tuhaf bir güven hissiyle biraz daha sıkı tuttu.

Adam durunca irkildi.

“Geldik” diye fısıldadı adam. “Buraya uzan.”

Adamın kafa lambasının aydınlattığı noktaya baktı. Sığınağa benzer bir yerdi burası, çam iğnesi dallarından bir yatak. Adam onun tereddüt ettiğini hissetmiş de güvenli olduğunu göstermek istemiş gibi kendisi uzandı ve ona da yanma uzanmasını işaret etti. Thanh derin bir nefes alıp onu nasıl reddedeceğini düşündü. Dudaklarını ıslattı. O an adamın işaretparmağını kendi dudaklarına götürüp mutlu, çocuksu bir ifadeyle ona baktığını gördü. O bakış Thanh’a küçük kardeşini, birlikte gizli bir şey yaptıklarında işbirliğinin yarattığı o keyif verici bağı hatırlattı. Sebep bu muydu yoksa başka bir şey miydi bilmiyordu ama aniden kendini onun yanma uzanmış halde buldu. Yanı başlarında küçük bir ateşin kalıntılarını gördü, ormanın ortasında olmasına ve kamp yapmaya çok da uygun bir nokta olmamasına rağmen birileri daha önce birkaç defa buraya gelmişti sanki. Uzandıkları yerden ağaç tepelerinin arasındaki gökyüzünü ve ayı görebiliyordu. Adam burada ona ne gösterebilirdi ki?

O an adamın nefesini kulağına yakın hissetti. “Tamamen sessiz olmalısın Thanh. Yüzüstü dönebilir misin?” Sesi, kokusu, evet, Jonathan’ın içinde olduğunu bildiği kişi sonunda ışığa, daha doğrusu karanlığa adım atmıştı sanki.

Adamın dediğini yaptı. Korkmuyordu. Ve onun elini kendi yüzünün önünde gördüğü an aklından tek bir düşünce geçti; işte şimdi oluyor.

Sung-min kadehini Chris’e kaldırdı. Harry aradıktan sonra o da köpek bakıcılığı yapmak ve bu arada patronuyla ilgili bir şey anlatmak ister mi diye Thanh’ı arayarak çalışma haftasını tamamlamıştı. Thanh cevap vermemişti ama önemi yoktu; Jonathan’ı detaylıca araştırmış, geçmişte ya da günümüzde herhangi bir suç işlemediğini görmüştü. O an kararını vermiş, şüpheleri bir kenara bırakmıştı. Uygulamaya yemin ettiği yöntem de buydu: titiz ve kanıtlanmış soruşturma ilkelerini takip etmek. İçgüdü denen şeye fazla kulak vermenin, sırf kolay olduğu için cazip geldiğini çoktan öğrenmiş olmalıydı. Ayrıca bir cinayet masası dedektifi olarak

yaşamınızı sürdürmek istiyorsanız, boş zamanlarınızda üzerinde çalıştığınız davayı bir kenara bırakmanız gerektiğini de öğrenmişti. Ve bunu yapabilmek için de başka şeylere odaklanmak gerekiyordu. Dolayısıyla şimdi Chris'e odaklanıyordu. İkisine. Bu yemeğe ve birlikte geçirecekleri geceye. Buluştuklarında ortam hâlâ biraz gergindi, tartışmalarının yankısı hâlâ sürüyordu. Ama artık yumuşamışlardı. Güzel bir akşam yemeği yiyecek, sonrasında da güzel bir barışma seksi yapacaklardı.

Dolayısıyla telefonun titrediğini hissedip arayanın yine Harry olduğunu gördüğünde ve Chris ona barışma seksinin tehlikede olduğunu belirtircesine tek kaşını çatarak baktığında Sung-min telefonu açmamaya karar verdi. İş bekleyebilirdi, değil mi? Sung-min sağ işaretparmağına Reddet tuşuna basması komutunu verdiyse de parmağı ona itaat etmedi. Derin bir iç geçirerek özür dileyen bir yüz ifadesiyle Chris'e baktı.

"Cevap vermezsem bütün gece aramaya devam edecekler. Yirmi saniyeden fazla sürmeyeceğine söz veriyorum." Sung-min cevap beklemeden sandalyesini geriye itip Chris'e yirmi saniye derken gerçekten bunu kastettiğini göstermek istercesine mutfığa koştu.

"Çabuk söyle Harry."

"Tamam. Krimteknisk'te Arne adında biri çalışıyor mu?"

"Arne. Bilmiyorum. Soyadı ne?"

"Bilmiyorum. Krimteknisk'te ele geçirilen yeşil kokaini kimin analiz ettiğini öğrenebilir misin?"

"Tabii, yarın ilgilenirim."

"Ben şimdi ilgilenirsin diye düşünmüştüm."

"Bu gece mi?"

"On beş dakika içinde."

Sung-min, Harry'nin cuma gecesi böyle bir istekte bulunmasının, üstelik bunu teknik olarak amiri olan birinden istemesinin mantıksızlığını anlaması için durakladı. Herhangi bir düzeltme ya da özür gelmeyince Sung-min boğazını temizledi.

"Harry, yardım etmek isterdim ama şu an öncelik vermem gereken bazı özel meselelerim var, üstelik gerçekler on iki saat için-

de ortadan kaybolmayacak. Polis Koleji'ndeki eğitmenim seri katil soruşturmalarının bir koşu değil, bir maraton olduğunu söylerken aslında senden bahsediyordu belki de. Arada dinlenmek gerekiyor. Ama artık yirmi saniyem doldu Harry. Yarın ilk iş seni araya-cağım."

"Hımm."

Sung-min telefonu kulağından uzaklaştırmak istese de eli yine ona itaat etmedi.

"Katrine şu anda Arne denen adamla birlikte" dedi Harry.

Chris saniyeleri saymıştı. Sung-min tekrar karşısına oturduğunda otuz saniyeyi geçtiği için biraz sinirlenmişti, en azından Chris'in adını bile unuttuğu kırmızı şarabından bir yudum alana kadar onun gözlerinin içine bakamadığını fark edince kızgınlığı artmıştı. Sung-min'in huzursuzluğunu her zaman hissediyor, bu da kendini –en iyi ihtimalle– ikinci sırada hissetmesine sebep oluyordu.

"alışacaksın, değil mi?"

"Hayır, hayır, rahat ol. Bu gece birlikteyiz Chris. Hadi sen şarap kadehlerini koltuğa götür, ben de yanımda getirdiğim Brahms'ın üçüncü senfonisini alayım."

Chris, Sung-min'e şüpheyle baksa da oturma odasına geçtiler. Onu pikap almaya Sung-min ikna etmişti ve Sung-min plağı ko-yarken o da koltuğa oturdu.

"Gözlerini kapat!" dedi Sung-min.

Chris dediğini yaptı ve aynı anda müzik odanın iine yayıldı. Koltuğun boş bıraktığı kısmının Sung-min'in ağırlığına boyun eđ-diğini hissetmeyi bekledi ama olmadı. Gözlerini açtı.

"Hey! Sung! Neredesin?"

Cevap mutfaktan geldi. "Birkaç kişiye aramalıyım. ellolu kıs-mı iyi dinle."

Cuma

Yüzük

Frognerseteren restoranı Oslo'nun yukarısına, orta sınıf sakinlerin villalarıyla bu sakinlerin yürüyüş arazisi arasına konuşlanmıştı. İnsanlar takım elbise ve şık kıyafetleriyle restorana gidiyordu; bitişikteki kafeye gidenlerse yürüyüş kıyafeti giymişti. Metronun son durağından yürüyerek altı dakika sürüyordu, Katrine oraya vardığında dışarıdaki büyük, masif ahşap masalardan birinde tek başına oturan Arne'yi bulmakta zorlanmadı. Arne onu görünce kasketinin altındaki o güzel, hüznü gözleriyle gülümseyerek ayağa kalkıp kollarını iki yana açtığında Katrine isteksizce de olsa onun buyurgan kollarına kendini bıraktı.

"Burada üşümez miyiz?" diye sordu oturduklarında. "Isıtıcıları da koymamışlar. İçeride de masalar var."

"Evet ama içeriden kanlı ayı göremeyiz."

"Anlıyorum" dedi Katrine titreyerek. Şehirde hava sıcaklığı mevsim normallerinin üzerindeydi ama burası soğuktu. Başını kaldırıp beyaz aya baktı. Dolunaydı ama onun dışında normal görünüyordu. "Kan ne zaman çıkacak?"

"Kan değil" diye kıs kıs güldü Arne.

Katrine bir süredir Arne'nin ona çocuk muamelesi yapıp ağzından çıkan her sözü en düz anlamıyla algılamasından rahatsız oluyordu. Ama bu gece kafasında onca kaygılı düşünce dönüp

dururken bu tarzı sinirlerini daha fazla bozmuş, aslında çalışması gerektiği hissine kapılmıştı, çünkü *zaman* işliyordu, üstelik onların lehine de değil.

“Tutulma, dünyanın güneşle ayın arasında kalmasıyla gerçekleşir. Yani ay kısa süreliğine dünyanın gölgesinde kalır” dedi. “Dolayısıyla ay aslında siyah olmalıdır. Ancak ışık farklı yoğunlukta bir şeye çarptığında yönü değişir. Bunu okuldaki fizik dersinden hatırlamıyor musun Katrine?”

“Ben dil dersi almıştım.”

“Anladım, şey, güneş ışığı dünyaya çarptığında, atmosfer ışığın kırmızı kısmını içeriye, dünyanın etrafına doğru büker ve ayın yüzeyine çarpar.”

“Vay be!” dedi Katrine ironik bir abartıyla. “Yani bu kan değil, ışık.”

Arne gülümseyerek başını salladı. “İnsanlık çok eski zamanlardan beri gökyüzüne merakla bakıyor. Ancak birçok şeyin cevabını bildiğimiz günümüzde bile bunu yapmaya devam ediyoruz. Sanırım uzayın sonsuzluğunun bir tür rahatlama sağlamasından kaynaklanıyor bu. Bizi ve kısa hayatlarımızı çok küçük ve önemsiz gösteriyor. Tabii sorunlarımız da küçük görünüyor. Şimdi buradayız ama bir an sonra gideceğiz, o halde sahip olduğumuz bu kısacık zamanı neden endişelenerek harcayalım? Onu elimizden geldiğince iyi kullanmalıyız. Bu yüzden de şimdi zihnini, telefonunu ve bu dünyayı kapatmanı istiyorum. Çünkü bu gece sen ve ben en büyük iki şeyle ilişkide olacağız. Evren...” Arne elini onun elinin üzerine koydu. “Ve aşk.”

Bu sözler Katrine’nin kalbine dokundu. Tabii dokunurdu, o sade bir ruhtu. Öte yandan bu sözleri başka biri söylemiş olsaydı muhtemelen daha derinden etkileneceğinin de farkındaydı. Ayrıca telefonunu kapatmak istediğinden de emin değildi; evde bebek bakıcısı vardı ve daha birkaç saat önce inandıkları gibi sonuca ulaşmış olmayabilecekleri bir cinayet soruşturmasının sorumluluğunu taşıyordu.

Yine de adamın dediğini yapıp telefonunu kapatmıştı. Bu bir saat önceydi. Yiyip içerek geçirdikleri bu bir saatte Katrine’nin ak-

linda tek bir şey vardı: tuvalete kaçıp telefonunu açarak cevapsız arama ya da mesaj olup olmadığına bakmak. Tabii bunu açıkça da söyleyebilirdi, Arne'nin gezegenleri dönmeyi nasıl bırakmıyorsa Oslo'da yaşanan gerçeklik de durup mola vermiyordu. Tam o sırada aşağıdaki şehrin gürültüsünde uzaklardan gelen bir itfaiye aracının sesi bu düşüncesini vurgularcasına yükseldi. Ama Katrine Arne'nin hatırına bu geceyi mahvetmek istemiyordu. Ne de olsa Arne bunun birlikte geçirdikleri son gece olduğunu bilmiyordu. Evet, söylediği sözler çok tatlıydı ama çok fazlaydı. Harry'nin deyişiyle, fazla Paulo Coelho'caydı.

"Gidelim mi?" diye sordu Arne ödemeyi yaptıktan sonra.

"Nereye?"

"Yukarıda, ışığın daha az olduğu ve kanlı ayı daha iyi görebileceğimiz bir yer biliyorum."

"Nerede?"

"Tryvann'ın yanında. Yürüyerek birkaç dakika uzaklıkta. Hadi, tutulma birazdan başlayacak..." Arne saatine baktı. "On sekiz dakika."

"Tamam yürüyelim" dedi Katrine ayağa kalkarak.

Arne küçük bir sırt çantası aldı. Katrine içinde ne olduğunu sorduğunda ona muzipçe göz kırpıp kolunu uzattı. Tryvann'a doğru yola koyuldular. Gölün hemen yukarısındaki dağın tepesinde, yüz metreden yüksek radyo ve televizyon kulesini görebiliyorlardı. Kule sinyal iletmeyi yıllar önce bırakmıştı ve şimdi Oslo kapısındaki silahsız bir nöbetçi misali orada öylece bekliyordu. Arada bir arabalar ve koşucular yanlarından geçiyordu ama göl boyunca uzanan patikaya döndüklerinde ortalıkta kimse kalmadı.

"Burası güzel" dedi Arne, bir kütüğü göstererek.

Oturdular. Ay ışığı önlerindeki kapkara suyun üzerinde sarı bir orta çizgisi gibi uzanıyordu. Arne kolunu onun omzuna attı. "Bana Harry'yi anlat."

"Harry mi?" dedi Katrine şaşırarak. "Neden?"

"Birbirinizi seviyor musunuz?"

Katrine güldü ya da öksürdü, ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. "Nereden çıktı bu?"

“Görüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Harry’yi barda gördüğümde, Gert’e ya da Gert’in ona ne kadar benzediğini fark ettim.” Arne güldü. “Ama telaşlanma Katrine. Sırrın benimle güvende.”

“Gert’in nasıl görüldüğünü nereden biliyorsun?”

“Bana resimlerini göstermiştin. Hatırlamıyor musun?”

Katrine cevap vermeyip sadece şehirden gelen siren sesini dinledi. Bir yer yanıyordu ve olması gereken yer burası değildi. Bu kadar basitti ama Arne’ye nasıl açıklayabilirdi ki bunu? Sorunun onda değil, kendisinde olduğu klişesini kullanabilir miydi? Zaten öyle de değil miydi; Gert hariç hayatındaki bütün iyi şeyleri yok etmişti. Yanında oturan adam onu seviyordu ve o da bu sevgiye karşılık verebilmeyi istiyordu. Çünkü sadece sevmeyi değil, birini sevmeyi de istiyordu. Ama şu an onu kendine doğru çeken, o çok bilmiş, hüznü dolu gözlerle bakan adamı değil. Ona söylemek için ağzını açtı. Tam olarak nasıl ifade edeceğini bilmiyordu, tek bildiği söylemesi gerektiği idi. Ama adam ondan önce davrandı.

“Aslında Harry’yle aranızda ne olduğunu bilmek istediğimden bile emin değilim. Benim için önemli olan tek şey şu an seninle birlikte olmamız. Ve birbirimize duyduğumuz sevgi.” Arne onun elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü. “Bilmeni isterim ki hayatımda hem sana hem de Gert’e fazlasıyla yer var. Ama Harry Hole’a yok. Onunla irtibatını kesmeni istesem çok mu ileri gitmiş olurum?”

Katrine ona baktı.

Arne şimdi onun iki elini birden tutuyordu. “Ne diyorsun sevgilim? Kabul mü?”

Katrine hafifçe başını salladı. “Evet” dedi. O an Arne’nin yüzü koca bir tebessümle aydınlandı ve Katrine daha cümlesini bitirmeden sırt çantasını açtı. “...çok ileri gitmiş olursun.”

Arne’nin tebessümü soldu ama yine de hafifçe sırıtmayı başardı.

Katrine bunu söylediğine anında pişman oldu çünkü Arne şimdi dayak yemiş zavallı bir köpek gibi orada öylece oturmuş kal-

mıştı. Katrine sırt çantasından yarıya kadar çıkardığı şişenin de Montrachet, yani en sevdiği beyaz şarap olduğunu fark etti. Evet, belki bu adam ona göre değildi. Ama en azından bir geceliğine onun erkeği olabilirdi. Ona bu kadarını verebilirdi. Kendine de. Bir geceliğine. Sonrasını sabah düşünürdü.

Arne tekrar sırt çantasına uzandı. "Bunu da getirmiştım..."

"Gregersen."

"Kripos'tan Sung-min Larsen. Cuma akşamı evden aradığım için kusura bakma ama Krimteknisk'teki tüm direkt hatları dene-dim ama cevap alamadım."

"Evet, hafta sonu kapalıyız. Ama sorun değil, nedir sorun Lar-sen?"

"Gardermoen'da ele geçirilen kokainle ilgili, hani ona el koyan memurların başını belaya sokan."

"Hangisini kastettiğini anladım, evet."

"Orada kimin analiz ettiğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Tamam."

"Kimse analiz etmedi."

"Anlamadım."

"Kimse analiz etmedi."

"Ne demek istiyorsun Gregersen? O parti hiç analiz edilmedi mi yani?"

Prim ona baktı. Kadına, seçtiği kişiye. Doğru mu duymuştu? Elmas yüzüğü istemediğini mi söylemişti?

Kadın önce elini ağzına götürmüş, yüzünün tam yüzünün önünde duran küçük kutuya şöyle bir bakış atarak "Bunu kabul edemem" diye haykırmıştı.

Prim, insanın hiç beklemediği bir anda böyle ani, panik dolu bir tepki vermesi elbette şaşırtıcı değil, diye düşündü. Biri önünü-ze bir şey, hayatınızın geri kalanının sembolü olacak bir şey, tek bir cümleye sığdırılamayacak büyüklükte bir şeyi temsil eden bir nesne koyuyor.

Bu yüzden, onu verirken söyleyeceği sözleri tekrarlamadan önce onun nefes almasını beklemişti.

“Bu yüzüğü al. Beni al. Bizi al. Seni seviyorum.”

Ama kadın yine başını salladı. “Teşekkür ederim. Ama bu doğru olmaz.”

Doğru olmaz mı? Bundan daha doğru ne olabilir? Prim ona nasıl para biriktirip bu fırsatı beklediğini anlattı, çünkü *doğru* olan buydu. Hatta mükemmeldi. Baksanıza, tepelerindeki kadife karanlığın içindeki gök cisimleri bile bunun özel bir gün olduğunu söylüyordu.

“Mükemmel bir yüzük” dedi kadın. “Ama bana uygun değil.”

Kadın başını eğip ona keder dolu bir bakış atarak ne kadar üzüldüğünü anlatmaya çalıştı. Yani *onun* için ne kadar üzüldüğünü.

Evet, doğru duymuştu.

Prim bir ses duydu. Hayal ettiği gibi ağaç tepelerinin hafif esintisi değil, artık hiçbir yayın almayan, tek, temassız, amaçsız ve anlamsız bir televizyonun sesiydi bu. Ses yükselmeye devam ederken zaten dayanılmaz olan başındaki basınç da arttı. Yok olması, artık var olmaması gerekiyordu. Ama ortadan kaybolamazdı, kendini yok edemezdi. Bu yüzden *kadının* ortadan kaybolması gerekiyordu. Artık onun var olmaması gerekiyordu. Ya da –tam da o an aklına geldi– diğer adamın ortadan kaybolması gerekiyordu. Sebep oydu. Kadını zehirleyen, kör eden, kafasını karıştıran adam. Onu, Prim’in gerçek aşkıyla adamın, yani parazitin manipülasyonu arasındaki farkı ayırt edemeyecek hale getiren kişi. Onun toksoplazması, yani polis memuru.

“Sana uygun değilse” dedi Prim, elmas yüzüğün bulunduğu kutuyu kapatırken “o zaman bu uygun.”

Tutulma tam tepelerinde belirmeye, gece aç bir yamyam gibi ayın sol kenarını kemirmeye başlamıştı. Ama oturdukları yerde hâlâ yeterince ay ışığı vardı ve Prim kadının gözbebeklerinin büyüdüğünü, çıkardığı bıçağa baktığını görebiliyordu.

“Ne...” dedi kadın. Sesi kuruydu ve devam etmeden önce yutkundu: “...Nedir bu?..”

“Sence ne?”

Prim kadının gözlerinden ne düşündüğünü anlayıp dudaklarının kelimeleri oluşturduğunu gördü ama kelimeler dudaklarından dökülmedi. Bu yüzden onun yerine kendisi söyledi.

“Cinayet silahı.”

Kadın bir şey söyleyecekti sanki ama Prim anında ayağa kalkıp kadının arkasına geçti. Kafasını geriye çekip bıçağı boğazına dayadı.

“Susanne Andersen ve Helene Röed’in şahdamarlarını açan cinayet silahı bu. Seninkini de açacak. Tabii dediğimi yapmazsan.”

Kadının kafasını o kadar geriye çekmişti ki gözlerine bakabiliyordu.

Şu an birbirlerini böyle baş aşağı görme biçimi, aslında birbirlerinin dünyasını görme biçimleriydi. Evet, belki gerçekten olmayacak bir şeydi. Belki bunu o da biliyordu. Belki de bu yüzden, her şeye rağmen, kadının yüzüğü kabul etmemesi durumunda bu alternatif çözümü planlamıştı. Kadının kendisine şüpheyle bakmasını beklemişti. Ama öyle olmamıştı. Kadın onun söylediği her kelimeye inanmış gibiydi.

Güzel.

“Ne yapacağım?”

“Polis memuruna reddedemeyeceği bir çağrıda bulunacaksın.”

Cuma

Cevapsız aramalar

Baş garson çalan telefonun ahizesini kaldırdı. "Frognerseteren Restaurant."

"Ben Harry Hole. Bu akşam orada yemek yiyen Müfettiş Katrine Bratt'a ulaşmaya çalışıyorum."

Garson irkildi. Bunun tek sebebi telefonun hoparlörde olması değil, aynı zamanda adamın isminin tanıdık gelmesiydi. "Konuk listesine bakıyorum Bay Hole. Ama onun adına bir rezervasyon göremiyorum."

"Muhtemelen beyefendinin ismiyle rezervasyon yapılmıştır. Adı Arne, soyadını bilmiyorum."

"Arne yok ama burada isim olmayan birkaç soyadı var."

"Tamam. Adam sarışın, kasket takmış olabilir. Kadın koyu saçlı, Bergen aksanlı."

"Ah. Evet, dışarıda yediler, onlarla ben ilgilendim."

"Yediler mi?"

"Evet, restorandan ayrıldılar."

"Hımm. Nereye gitmiş olabileceklerine dair bir şey duydun mu?"

Garson tereddüt etti. "Emin değilim..."

"Bu önemli, öldürülen kadınlarla ilgili polis soruşturması hakkında."

Garson bu ismi daha önce nerede duyduğunu şimdi hatırlamıştı.

“Beyefendi erken gelip iki şarap kadehi ödünç aldı. Bir şişe Re-moissenet Chassagne-Montrachet getirmişti ve yemekten sonra Tryvann’da ona evlenme teklif edeceğini söyleyince ona bardakla-rı verdim. 2018 mahsulüydü.”

“Teşekkürler.”

Harry, Aune’nin örtüsünün üzerindeki telefona uzanıp arama-yı sonlandırdı. “Hemen Tryvann’a gitmeliyiz. Truls, Acil Durum Birimi’ni arayıp oraya bir devriye aracı göndermelerini söyler misin?”

“Denerim” dedi Truls kendi telefonunu çıkartırken.

“Hazır mısın Öystein?”

“Ah, Mercedes bizi korusun.”

“Bol şans” dedi Aune.

Üçü birlikte kapıdan çıkmak üzereyken Harry telefonunu çık-a-rıp ekrana baktı ve tam adım atacakken durdu. Kapı ona çarptı ve telefonu elinden düşürdü. Harry eğilip onu yerden aldı.

“Neler oluyor?” diye seslendi Öystein dışarıdan.

Harry derin bir nefes aldı. “Katrine’nin numarasından arıyor-lar.” Nedense arayanın o olmadığı ihtimalini hemen düşünmüştü.

“Cevap vermeyecek misin?” diye sordu Aune yataktan.

Harry ona acı dolu bir ifadeyle bakıp başıyla onayladı ve Kabul Et tuşuna dokunup telefonu kulağına götürdü.

“Emin misin?” diye sordu Amir Briseid.

Yaşlı itfaiyeci başını salladı.

Briseid iç geçirip ekibinin hortumlarla çalıştığı yanmış villa-ya baktı. Başını aya çevirdi. Bu gece bir terslik varmış gibi tuhaf görünüyordu. Tekrar iç geçirip yangın kaskını kafasında geriye itip tek devriye arabasına doğru yürüdü. Polis Trafik ve Deniz Bi-rimi’ndendi ve kendi itfaiye araçlarından kısa bir süre sonra gel-mişti. Saat 20.50’de Gaustad’daki bir villanın yandığı bildirildikten tam on dakika otuz beş saniye sonra Briseid ve ekibi olay yerine varmıştı. Birkaç dakika geç gelseler durum daha da kötü hale gelmeyecekti. Ev zaten daha önceki yangında hasar görmüştü ve

yıllardır kullanılmıyordu, dolayısıyla hayati tehlike ihtimali çok azdı. Alevlerin çevre villalara sıçrama tehlikesi de yoktu. Terbiyesiz gençlerin bu tür evleri ateşe vermesi sıradışı bir durum değildi ama bunun kundaklama olup olmadığını daha sonra araştırabilirlerdi; şu an önemli olan yangını söndürmektir. O yönden bakınca bu bir anlamda tatbikat sayılırdı. Asıl sorun, evin Ring 3'ün hemen yanında olması ve yoğun siyah dumanların otoyola yayılmasıydı, Trafik Birimi'ne bu yüzden ihtiyaç duyulmuştu. Neyse ki cuma günleri şehir dışından gelen yoğun trafik hafiflemişti ama Briseid şimdi bulunduğu tepeden otoyolda bekleyen arabaların –en azından duman altında kalmayanların– farlarını görebiliyordu. Trafik Birimi'ne göre Smestad kavşağından Ullevål'a kadar her iki yönde trafik sıkıştı. Briseid kadın polis memuruna yangının kontrol altına alınmasının, en azından dumanın dağılmasının zaman alacağını, dolayısıyla insanların gidecekleri yere vaktinden geç varacağını bildirmişti. Her ihtimale karşı bağlantı yollarını kapattıkları için artık otoyola araç çıkmıyordu.

Briseid polis arabasına yaklaşırken kadın memur camı indirdi.

“Meslektaşlarını çağırırsan iyi olur” dedi.

“Öyle mi?”

“Onu görüyor musun?” Briseid itfaiye arabalarından birinin yanında duran yaşlı itfaiyeciyi işaret etti. “Biz ona Keskin Burun deriz. Çünkü bir şey yandığında diğer tüm kokuların arasından o kokuyu alabiliyor. Keskin Burun asla yanılmaz.”

“O koku mu?”

“O koku.”

“Yani?”

Kadın yavaş mı anlıyordu? Briseid boğazını temizledi. “Barbekü kokusu alıyorsan *barbekü kokusu var* demektir.”

Kadının yüz ifadesinden nihayet anladığını gördü. Kadın telsizine uzandı.

“Peki, şimdi ne oldu?”

“Ne oldu?” dedi Harry'nin hattın diğer ucundan gelen şaşkın sesi.

"Evet! Ne oldu? Az önce telefonumu açtım ve senden gelen yedi cevapsız arama olduğunu gördüm."

"Neredesin ve ne yapıyorsun?"

"Neden soruyorsun? Bir sorun mu var?"

"Sadece cevap ver."

Katrine iç geçirdi. "Frognerseteren istasyonuna gidiyorum. Oradan da doğruca eve gidip sert bir şeyler içmeyi planlıyordum."

"Peki ya Arne? Yanında mı?"

"Hayır." Katrine geldikleri yoldan yokuş aşağı ve şimdi biraz daha hızlı adımlarla ilerliyordu. Yukarıda ay yavaş yavaş kayboluyordu, belki de ona ağırdan almayı bırakıp bıçağı tam kalbine saplamaya karar verdiren şey bu olmuştu. "Hayır, yanımda değil."

"Yani şu anda bulunduğun yerde değil mi?"

"Her iki anlamda da."

"Ne oldu?"

"Evet, ne oldu? Özetle Arne benden çok farklı ve şüphesiz daha iyi bir dünyada yaşıyor. Evrenin bileşenleri hakkında her şeyi biliyor ama buna rağmen onun gözünde dünya, her şeyi gerçekte olduğu gibi değil, pembe gözlüklerin ardından olmasını istediğin gibi gördüğün bir yer. Benim ve senin dünyan daha çirkin bir yer Harry. Ama gerçek. Bu anlamda dünya üzerindeki bütün Arne'lere imrenmeliyiz. Bu gece ona katlanabileceğimi düşünmüştüm ama ben kötü bir insanım. Kendimi kaybettim ve ona her şeyi olduğu gibi anlatıp bir saniye daha dayanamayacağımı söyledim."

"Yani... Ayrıldınız mı?"

"Ben ayrıldım."

"O nerede şimdi?"

"Ben oradan ayrıldığımda elinde bir şişe Montrachet ve iki kristal bardakla Tryvann'ın yanında oturmuş ağlıyordu. Ama erkeklerden bahsettiğimiz yeter, neden aradın?"

"Krimteknisk'te kokainin çalındığını düşündüğüm için arıyorum. Ve bana kalırsa bunu Arne yaptı."

"Arne mi?"

"Onu aldirmek için bir devriye arabası gönderdik."

"Aklını mı kaçırdın sen Harry? Arne Adli Tıp'ta çalışmıyor."

Harry birkaç dakika sessiz kaldı.

“Nerede...”

“Arne Sæten üniversitede fizik ve astronomi alanında araştırmacı ve öğretim görevlisi.”

Katrine, Harry’nin burnunun altından “Hay içine...” diye fısıldayıp “Truls! Devriye arabasını durdur!” diye bağırdığını duydu.

Sonra tekrar hatta döndü. “Affedersin Katrine. Anlaşılan benim son kullanma tarihim geçmiş.”

“Öyle mi?”

“Bu lanet davada üçüncü defadır her şeyi gözden geçirmeme rağmen hedeften uzaklaşıyorum. Hurdalığa atılmaya hazırım.”

Katrine güldü. “Sen de hepimiz gibi biraz fazla çalışıyorsun Harry. Beynini kapat ve biraz dinlen. Alexandra Sturdza ve Helge Forfang’la birlikte güneş tutulmasını izlemeyecek miydin sen? Hâlâ gidebilirsin; ayın daha yarısından biraz fazlası gizlenmiş.”

“Hımm. Tamam. Hoşça kal.”

Harry telefonu kapatıp sandalyede öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı. “Siktir, siktir.”

“Kendine bu kadar yüklenme Harry” dedi Aune.

Harry cevap vermedi.

“Harry?” dedi Aune temkinli bir sesle.

Harry başını kaldırıp “Bu işin peşini bırakmayacağım” dedi boğuk bir sesle. “Haklı olduğumu biliyorum. Haklı olmama *ramak* var. Mantık doğru, sadece bir yerlerde küçük bir hata yapıyorum. Onu bulmam gerek.”

İşte geliyor, diye düşündü Thanh adamın elinin yüzüne yaklaştığını gördüğünde.

Neyin geldiğini tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği tehlikeli bir şey olduğuydu. Heyecan verici derecede tehlikeli. Korkması gereken, *korktuğu* ama artık korkmadığı bir şey. Çünkü öyle çok da tehlikeli bir şey değildi, bundan emindi, adamla ilgili her şey ona bunu söylüyordu.

Adamın eli durmuştu. Silah şeklinde havada donmuş gibi öylece kalmıştı. Sonra adamın kendisine uzanmayıp ona işaret et-

tiğini fark etmişti. Başını onun işaretparmağının gösterdiği yöne çevirmiş, tepenin ötesini görebilmek için dirseklerinin üzerinde yükselmesi gerekmişti. İstemedi de olsa derin bir nefes almış, tutmuştu.

Orada, önlerindeki yamacın dibindeki düzlükte ay ışığının aydınlattığı dört, hayır, beş tilki gördü. Dört yavru sessizce oynuyor, bir yetişkin tilki de onları izliyordu. Yavrulardan biri diğerlerinden biraz daha büyüktü ve Thanh özellikle ona bakıyordu.

“Bu şey mi...” diye fısıldadı.

“Evet” diye fısıldadı Jonathan. “Bu Nhi.”

“Nhi. Ona öyle dediğimi nereden biliyorsun...”

“Seni gördüm. Onunla oynarken ve onu beslerken böyle sesleniyordun. Onunla benimle konuştuğundan daha çok konuşuyordun.” Thanh karanlıkta adamın gülümsediğini görebiliyordu.

“Ama bu... nasıl oldu?” Başıyla tilkileri işaret etti.

Jonathan iç geçirdi. “Ben yasaklı hayvanları alan bir aptalım. Tıpkı Kaputar Dağı sümüklüböceklerinden ikisine sahip olan ve iki farklı yerde beslenip bakıldıkları takdirde en azından birinin hayatta kalabileceğini düşünerek birini bana veren adam gibi. Onu reddetmeliydim. O polis bunu fark etseydi dükkânımı kapatırlardı. Onu tuvalete atıp sifonu çektiğimden beri gözüme uyku girmede. Ama en azından Nhi konusunda düşünecek zamanım oldu. Nhi’yi sonsuza kadar saklayamayacağımızı ve çevre sağlığı yetkililerinin onu bulacağını biliyordum. Böylece onu veterinerine götürdüm ve sağlıklı olduğunu öğrendikten sonra onu burada yaşadığını bildiğim tilki sürüsünün yanına getirdim. Nhi’yi aralarına almayabilirlerdi tabii ve senin o yavruyu ne kadar sevdiğini biliyorum. O yüzden birkaç kez gelip her şeyin yolunda gittiğinden emin olana kadar sana bir şey söylemek istemedim.”

“Üzüleceğimden korktuğun için mi bana söylemek istemedin?”

Thanh, Jonathan’ın biraz utandığını gördü. “Umutlanmanın sana acı verebileceğini düşündüm. Bazen işler düşündüğümüz ve hayal ettiğimiz gibi gitmediğinde daha fazla acı çekebiliyoruz.”

Çünkü bu konuda yeterince tecrübelisin, diye düşündü Thanh. Ve bir gün bu konuda daha fazlasını öğrenecekti.

Ama şimdi ona sarılmak istemesinin sebebi karanlık mı, baş döndürücü sevinç ve rahatlama mı, ay mı yoksa sadece yorgunluk muydu bilmiyordu.

“Biraz geç oldu” dedi Jonathan. “İstersen başka bir gün tekrar gelebiliriz.”

“Evet” diye fısıldadı Thanh. “Çok isterim.”

Dönüş yolunda Thanh ona ayak uydurmak için neredeyse koşmak zorunda kaldı. Aslında adam hızlı yürümüyordu ama adımını nereye atacağını biliyordu ve ormanda vakit geçirmeye alışkın olduğu belliydi. Ay ışığında bozkırdan geçerken Thanh onun sırtını inceledi. Adamın vücut dili ve duruşu da dükkândakine kıyasla farklıydı. Burada kendini evinde hissediyormuş gibi memnun ve mutlu bir hali vardı, çok doğal görünüyordu. Belki de mutluluğunun sebebi Thanh’ı mutlu ettiğinin farkında olmasıydı. Tabii bunu gizlemeye çalışmıştı ama artık kendini ele vermişti ve Thanh artık onun o somurtkanlığına kanmayacaktı.

Adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı. Belki de Jonathan, ormanda geçirdikleri bir saatin ardından Thanh’ın da burada kendini evinde hissettiğini düşünmüştü; artık onu elinden tutup yönlendirmeye gerek duymadığı ortadaydı.

Thanh küçük bir çığlık atıp tökezliyormuş gibi yaptı. Jonathan aniden durunca Thanh’ın gözleri onun kafa lambasının ışığıyla kamaştı. “Ah, affedersin... İyi misin?”

Thanh “Evet, iyiyim” diyerek elini uzattı.

Jonathan uzattığı elini tuttu.

Sonra yürümeye devam ettiler.

Thanh âşık olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse ne zamandır âşıktı? Ve eğer gerçekten âşıksa Jonathan’ın bunu anlaması ne kadar zor olacaktı?

Cuma

Prim

“Biraz rahatlamış olmalıydın Harry” dedi Aune. “Şimdi ne var?” Öystein ve Truls ondan önce 618 numaralı odadan çıkmışlardı.

Harry ölüm döşeğindeki arkadaşına baktı. “Los Angeles’ta yaşlı bir kadın vardı. Başı biraz belaya girmişti ve ben de... ona yardım etmeye çalışıyordum.”

“Norveç’e bu yüzden mi döndün?”

“Evet.”

“Markus Röed için çalışmaktan başka bir sebeple geldiğini tahmin etmiştim.”

“Hımrn. Bir dahaki gelişimde sana anlatırım, tam psikologluk bir durum olduğunu söyleyebilirim.”

Aune kıs kıs gülererek arkadaşının elini tuttu. “Bir dahaki gelişimde Harry.”

Harry akmak üzere olduğunu hissettiği gözyaşlarına tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Ståle’nin elini sıktı. Sesinin onu ele vereceğini bildiği için bir şey söylemedi. Ceketinin düğmelerini ilikledi ve aceleyle koridora çıktı.

Koridorun birkaç metre ilerisindeki asansör kapısının önünde bekleyen Öystein ve Truls ona doğru döndüler.

O sırada Harry’nin telefonu çaldı. Arayan Los Angeles Polisi’yse ne söyleyecekti? Telefonu çıkarıp baktı. Alexandra’ydı

arayan. Ona tutulmaya gidemeyeceğini haber vermeliydi. Harry hemen cevap vermeyip oraya gidip gitmeyeceğine karar vermeye çalıştı. Şu anda Thief'in barında tek başına bir ya da altı kadeh içmek çok daha cazip görünüyordu. Hayır, o değil. Adli Tıp Kurumu'nun çatısından ay tutulmasını izlemek. Bu güzel olurdu. Aramayı cevaplamak için dokunduğunda ekranda bir mesaj belirdi. Mesaj Sung-min Larsen'dendi.

"Merhaba" dedi, bir yandan mesajı okurken.

"Merhaba, Harry."

"Sen misin Alexandra?"

"Evet."

"Sesin yüzünden" dedi Harry, gözleri mesajda gezinirken. "Sesin çok farklı geliyor."

Öyle bir kapasiteleri olmadığından kokain Krimteknisk'te analiz edilememiş, bu yüzden Adli Tıp Kurumu'na gönderilmiş. Orada Helge Forfang diye biri incelemiş, analiz tarihiyle birlikte imzalayan da o.

Harry'nin kalbi duracak gibi oldu. Bu zamana kadar birbirine uymayan, şimdi ise birkaç saniyede iç içe geçen bütün o kopuk parçalar gözlerinin önünde titreşiyordu. Alexandra ona Adli Tıp Kurumu'nu gezdiriyor, Krimteknisk'in analiz yükünü kaldıramadığı zamanlarda bir kısmını oraya gönderdiklerini söylüyor. Helge, Harry'ye *Toxoplasma gondii* parazitinin kendi alanı olduğunu açıkça söylüyor. Alexandra insanların serbestçe girip çıktığı türden bir parti olduğu için Helge'yi çatıdaki partiye kendisinin davet ettiğini söylüyor. Otopsi teknisyeni, şüpheleri belli bir kişiye yöneltmek için Susanne ve Bertine'nin cesetlerine DNA materyalini kolayca yerleştirebilir, bunu cesetler bulunduktan sonra otopsi odasında yapabiliirdi. Ama her şeyden öte bir şey vardı; Helge otopsi odasına yeni girdiğinde, Harry'nin cesetten geldiğini düşündüğü misk kokusu. Harry Helge'ye yaklaştığında, Helge Susanne Andersen'in gözünü çıkarttığında Harry'nin –aptallıktan– gözden geldiğini düşündüğü kokuyla aynı koku.

Birden fazla parça. Ve hepsi bir araya gelerek bir mozaik, büyük ama net ve belirgin bir resim oluşturunuyordu. Ve her zaman

olduğu gibi, her şey yerine oturduktan sonra Harry bunu şimdiye kadar nasıl göremediğini düşündü.

Alexandra'nın korkudan tanınmayacak hale gelen sesini tekrar duydu.

"Buraya gelebilir misin Harry?"

Yalvaran bir ton. Hem de çok. Tanıdığı Alexandra Sturdza'ya benzemiyordu bu.

"Neredesin?" diye sordu Harry, düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak.

"Biliyorsun. Çatıda..."

"Adli Tıp Kurumu, doğru." Harry tekrar 618'e dönerken Öystein ve Truls'a eliyle işaret etti. "Yalnız mısınız?"

"Sayılır."

"Sayılır mı?"

"Helge'yle burada olacağımızı söylemiştim."

"Hımm." Harry derin bir nefes alıp neredeyse fısıltılı bir sesle konuştu. "Alexandra?" Truls ve Öystein odaya girerken Harry yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Evet Harry?"

"Şimdi beni dikkatle dinle. Yüz ifadeni değiştirme ve sadece evet ya da hayır diye cevap ver. Tuvalete gitmen ya da bir şey alman gerektiğini söyleyerek şüphe uyandırmadan oradan uzaklaşabilir misin?"

Cevap gelmedi. Harry telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı ve Aune grubundaki diğer üç kişi başlarını Samsung'a doğru eğdi.

"Alexandra?" diye fısıldadı Harry.

"Evet" dedi Alexandra dümdüz bir tonda.

"Katil Helge. Ondan uzaklaşman gerekiyor. Binanın dışına çık ya da biz gelene kadar kendini bir yere kilitle. Tamam mı?"

Bir çatırtı sesi duyuldu. Ardından başka bir ses, bir erkek sesi geldi.

"Hayır, Harry. Tamam değil."

Ses hem tanıdık hem yabancıydı, tanıdık birinin başka bir versiyonuydu sanki. Harry derin bir nefes aldı. "Helge" dedi. "Helge Forfang."

“Evet” diye onayladı ses. Harry’nin hatırladığından hem daha derin hem de daha rahat, kendinden emin bir sestir bu. Çoktan kazanmış birine aitti sanki. “Bana Prim de diyebilirsin. Nefret ettiğim herkes bana öyle derdi.”

“Nasıl istersen Prim. Neler oluyor?”

“Sorulması gereken soru tam da bu Harry. Burada Alexandra’nın boğazına bıçak dayayarak oturmuş, geleceğin ikimize ne sürprizler hazırladığını düşünüyorum. Belki de üçümüze çünkü sen de bunun bir parçasısın, değil mi? Satrançta kullanılan o ifade gibi kayıp pozisyonda olduğumun farkındayım. Bundan kaçınmayı ümit ederek direniyordum ama böyle sonuçlanacağını bilseydim bile aynısını yapardım. Başardıklarımın gurur duyuyorum. Dayım bile okuduğunda benimle gurur duyacak, *eğer* okursa. Parazit dolu beyni hayata tutunmayı başarabilirse.”

“Prim...”

“Hayır Harry, yaptıklarımın cezasını çekmekten kaçmayı kesinlikle düşünmedim. Aslına bakarsan her şey bittiğinde kendimi öldürecektim ama bazı şeyler oldu. Bana yaşama arzusu veren şeyler. Tam da bu yüzden olabildiğince hafif bir ceza için pazarlık yapmak istiyorum. Tabii bir pazarlık yapacak pozisyonda olabilmek için pazarlık edecek bir şeyin olması gerekir ve elimde öldürüp öldürmemeyi tercih edebileceğim bir rehine var. Eminim anlıyorsundur Harry.”

“Daha hafif bir ceza almak için yapabileceğin en iyi hamle Alexandra’yı serbest bırakıp polise teslim olmak.”

“Senin için en iyi hamle bu tabii. Beni aradan çıkar ki önün açılsın.”

“Ne için önüm açılacak Prim?”

“Aptala yatma. Alexandra’ya gitmek için tabii ki. Onu etkiledin, seni arzulamasını sağladın, ona sunabileceğin bir şey olduğuna inandırdın. Gerçek aşk gibi. Al işte, sana bunun doğru olduğunu kanıtlama şansı. Onunla yer değiştirmeye ne dersin?”

“Gitmesine izin verecek misin?”

“Elbette. İkimiz de Alexandra’nın zarar görmesini istemeyiz.”

“Tamam. O zaman nasıl yapacağımıza dair bir önerim var.”

Helge'nin kahkahası sesinden daha hafifti. "İyi denemeydi Harry ama benim planıma göre hareket edeceğiz."

"Hımm. Senin planın nedir?"

"Buraya bir kişiyle birlikte geleceksin, arabayı binanın önüne park edeceksiniz ki ikinizi –sadece ikinizi –görebileyim, sen arabadan inip binaya doğru yürüyeceksin. Ben kapıyı buradan açacağım. Arabadan indiğin an ellerinin arkadan kelepçelendiğini görmek istiyorum. Anladın mı?"

"Evet."

"İkiniz birlikte asansöre binip çatı katının kapısına yürüyeceksiniz, kapıyı aralayarak orada olduğunuzu bana bildireceksiniz. Acele ederseniz Alex'in boğazını keserim. Bunu da anlıyorsun, değil mi?"

Harry yutkundu. "Evet."

"Yani ben size söylediğimde, ikiniz birden *geriye giderek* çatıya çıkacaksınız."

"Geriye giderek mi?"

"Maksimum güvenli hapisanelerde böyle yapmıyorlar mı?"

"Evet."

"O zaman anladın. Önce sen geleceksin. Geri geri sekiz adım atıp durarak dizlerinin üzerine çökeceksin. Yanındaki kişi geri geri dört adım atıp diz çökecek. Tam olarak böyle yapılmazsa..."

"Anladım. Sekiz ve dört adım geri."

"Güzel, çabuk öğreniyorsun. Alexandra çatı kapısına doğru yürürken ben de bıçağı senin boğazına dayayacağım. Arkadaşın ona eşlik edecek ve birlikte arabayla gidecekler."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra pazarlık başlayabilir."

Bir duraksama oldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum Harry. Neden iyi bir rehinenin yerine kötü bir rehine koyayım? Neden polisin de politikacıların da halk üzerinde yaşlı, erkek bir polis dedektiften çok daha derin etki edeceğini bildiği genç, masum bir kadından vazgeçiyorum, değil mi?"

"Şey..."

“Çünkü onu seviyorum Harry. Ve özgürlüğüme kavuşana kadar beni bekleyeceğinden emin olmak için ona gerçek aşkı göstermeliyim. Jüri de bunu hafifletici neden olarak görecektir.”

“Eminim görecektir” dedi Harry. “Bir saat sonra diyelim mi?”

Hattın diğer ucundan yine aynı tiz kahkahalar yükseldi. “Bir güzel deneme daha Harry. Takastan önce sana Acil Müdahale Birimi’ni uyarıp polis gücünün yarısını toplamak için yeterli zamanı vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Evet ama biraz uzaktayız. Oraya gelmek için ne kadar zamanımız var?”

“Bence yalan söylüyorsun Harry. O kadar uzakta olduğunuzu sanmıyorum. Bulunduğun yerden ayı görebiliyor musun?”

Öystein hemen pencereye doğru yürüyüp başıyla onayladı.

“Evet” dedi Harry.

“O zaman tutulmanın devam ettiğini görebilirsin. Ayın önü tamamen kapandığında Alexandra’nın boğazını keseceğim.”

“Ama...”

“Astronomların hesapları doğruysa... bakayım... yirmi iki dakika var. Bir şey daha. Gözlerimi ve kulaklarımı dört açtım. Siz gelmeden polisin alarma geçtiğini görür ya da işitirsem Alexandra ölür. Evet şimdi acele et.”

“Ama...” Harry durdu ve bağlantının koptuğunu diğerlerine göstermek için telefonu kaldırdı.

Saate baktı. Helge Forfang onlara yeterince zaman vermişti; Ring 3’ten giderlerse Rikshospitalet’teki Adli Tıp Kurumu’na en fazla beş altı dakikada varabilirlerdi.

“Hepiniz anladınız mı?” diye sordu.

“Kısmen” dedi Aune.

“Adı Helge Forfang, Adli Tıp Kurumu’nda çalışıyor ve çatıda bir meslektaşını rehin tutuyor. Onun yerine benim geçmemi istiyor. Yirmi dakikamız var. Polisle temasa geçemeyiz, geçersek büyük ihtimalle bunu fark eder. Bir an önce oraya gitmeliyiz ama sadece ben ve bir kişi daha gelebilir.”

“O zaman ben de geliyorum” dedi Truls kararlı bir şekilde.

“Hayır” dedi Aune aynı kararlılıkla.

Diğerleri ona baktı.

“Onu duydun Harry. Seni öldürecek. Bu yüzden oraya gitmeni istiyor. O kadını seviyor ama senden nefret ediyor. Pazarlık yapmayacak. Gerçeklikle bağı zayıflamış görünüyor ama kimsenin bir rehine üzerinde pazarlık yaparak ceza indirimi alamayacağını senin benim kadar iyi biliyor.”

“Olabilir” dedi Harry. “Ama dengesizliğinin düzeyini sen bile bilemezsin Ståle. Bunu yapabileceğine inanıyordur *belki de*.”

“Bu pek olası görünmüyor ve sen de bunun için hayatını riske atacaksın, öyle mi?”

Harry omuz silkti. “Saat işliyor beyler. Ve evet, bence genç bir tıbbi araştırma görevlisi yerine yaşlı, tükenmiş bir dedektifin ölmesi bir artı. Bu basit bir matematik.”

“Kesinlikle!” dedi Aune. “Bu basit bir matematik.”

“Güzel, anlaştık. Truls, gitmeye hazır mısınız?”

“Bir sorunumuz var” dedi Öystein pencereden. Bir yandan da telefonunun tuşlarına dokunuyordu. “Aşağıdaki yolda trafiğin tamamen durduğunu görebiliyorum. Akşamın bu saatine göre alışılmadık bir durum. NRK’dan yol durumuna baktığımda yanan bir evden yayılan duman yüzünden Ring 3’ün kapalı olduğunu görüyorum. Bu da demek oluyor ki bütün ara yollar hıncahınç dolu ve bir taksi şoförü olarak Rikshospitalet’e yirmi dakikada varamayacağımızı açıkça söyleyebilirim. Otuz dakikada bile zor.”

Jibran da dahil olmak üzere odadakiler bakıştı.

Harry “Doğru” dedi. Saatine baktı. “Truls, bir polis olarak sahip olmadığın otoriteni kötüye kullanmak ister misin?”

“Çok isterim” dedi Truls.

“Güzel. O halde Acil Servis’e gidip ışıklı ve sirenli bir ambulansa el koyalım, ne dersin?”

“Çok eğlenceli olur.”

Aune “Dur!” diye bağırırken yumruğunu komodine vurdu ve plastik bir bardağı havalandırıp içindeki suyun yere dökülmesine sebep oldu. “Ne dediğimi dinlemiyor musun?”

Cuma

Sirenler

Prim giderek kararan gecenin içinde sirenlerin yükselip alçalan sesini duyuyordu. Birazdan ay tamamen yok olacak, gökyüzü sadece aşağıdaki şehrin sarı ışıklarıyla aydınlanacaktı. Bunlar polis sireni değildi, akşamın erken saatlerinde duyduğu itfaiye sirenleri de değildi. Ambulanstı bu. Rikshospital'a gidiyor da olabilirdi tabii ama nedense içinden bir ses ona bunun Harry Hole'un gelişini bildirdiğini söylüyordu. Prim polis telsizinin bulunduğu çantayı açıp telsizi çalıştırmıştı. Harry meslektaşlarını farklı bir yoldan da bilgilendirebilirdi elbette, Prim polis frekanslarına erişimi olan ilk suçlu değildi. Ama telsiz trafiğindeki sakin ve rahat hava Prim'e en azından şehirde neler olup bittiğinden haberdar çok fazla polis olmadığını söylüyordu. Gecenin en önemli olayı Gaustad'da yanan bir villada bulunan kömürleşmiş cesetti.

Prim polis ve arkadaşının giriş yapacağı metal kapıyı ikisinin de rahatça görebilmesi için sandalyesini Alexandra'nının hemen arkasına yerleştirmişti. Aslında sadece Harry'yi çağırmayı düşünmüştü ama gerektiği takdirde Alexandra'yı zorla götürmek için başka birine daha ihtiyaç duyabileceğini göz ardı edemedi. En fazla beş yüz metre ötedeki Gaustad'dan zaman zaman rüzgârla birlikte duman kokusu geliyordu. Prim o kokuyu solumak istemiyordu. Markus Röed'in onun içine daha fazla girmesini

istemiyordu. Nefret duygusu bitmiş, geriye aşk kalmıştı. Evet, kadın ilk tepki olarak onu reddetmişti. Buna şaşırıyordu. Prim'in olanları anlatması doğal olarak onda şok etkisi yaratmıştı ve şoka verilen otomatik tepki kaçmaktı. Kadın sadece arkadaş olduklarına inanıyordu! Belki eşcinsel olduğuna gerçekten inanmıştı. Belki bu durumu flört etmekle karıştırıp onu herhangi bir art niyeti olmadan şehre ve partilere davet ettiğini göstermek için bir bahane olarak kullanmıştı. Kendisi de Alexandra'nın bu bahaneye ihtiyacı olduğunu düşünerek kısmen ona uymuş, hatta üvey babasının tacizlerine hiç girmeden bir erkekle seks yaptığını itiraf etmişti. O ve Alexandra çok iyi vakit geçirmişlerdi! Prim'in onu sevdiği fikrinin olgunlaşması gerekiyordu, ona elmas yüzüğü vermesi erken olmuştu. Evet, aşk devam ediyordu. Ama aşklarının büyümesi için onu gölgede tutan şeyin ortadan kalkması gerekiyordu.

Prim iç cebindeki şırıngaya dokundu. Harry'yle konuştuktan sonra Prim onu Alexandra'ya gösterip açıklamıştı. Alexandra'nın söylediklerini anlayacak düzeyde mikrobiyoloji bilgisi olmaya-bilirdi ama tıp geçmişi sayesinde ortalama bir dinleyiciden daha nitelikliydi, eski, daha yavaş olanlardan on kat hızlı iş gören parazitler üretmenin ne kadar büyük bir parazitolojik buluş olduğunu anlayacak kadar nitelikli. Öte yandan gondii parazitlerinin Terry Vâge'nin beynine bir saatten kısa sürede nüfuz ettiğini anlattığında beklediği *vaay* ve *ooo* gibi tepkileri aldığını söyleyemezdi. Anlattıklarına odaklanamayacak kadar korktuğu ortadaydı. Hayatının tehlikede olduğuna inanıyordu muhtemelen. Ve evet, Harry Hole bu kadar öngörülebilir olmasaydı öyle olabilirdi. Ama Hole Prim'in dediklerini harfiyen yerine getirecekti, o eski kafalı biriydi; önce kadınlar ve çocuklar. Buraya da zamanında gelecekti. Prim sonunda keyfinin yerine geldiğini hissediyordu, üvey babasının kafasını kaynatırken eksikliğini hissettiği neşeyi bulmuştu. Evet, savaş kaybedilmişti. Alexandra yüzüğü reddetmiş, Harry Hole onu bulmuştu. Ama savaş devam ediyordu ve savaşı kendisi kazanacaktı. Yapması gereken ilk şey rakibini sonsuza dek ortadan kaldırmaktı. Hayvanlar âleminde işler böyle yürüyordu ve biz insanlar da sonuçta hayvanız. Hapse de girecekti tabii. Ama

Alexandra'ya onu sevmeyi oradan öğretecekti. Ve sevecekti de çünkü Harry yenilince, Alexandra erkeğinin o polis değil, Prim olduğunu anlayacaktı. Bu kadar basitti. Sıradan değildi ama basitti. Sorunsuzdu. Her şey bir zaman meselesiydi.

Prim aya baktı.

Tamamen gözden kaybolmasına sadece bir şerit kalmıştı. Ama sirenler yaklaşıyordu, neredeyse gelmişlerdi.

“Seni kurtarmaya geliyor, duyuyor musun?” Prim parmağını Alexandra'nın montunun üzerinde gezdirdi. “Bu seni mutlu ediyor mu? Birinin seni ölümü göze alacak kadar çok sevmesi. Ama şunu bil ki ben seni daha çok seviyorum. Aslında ölmeyi planlıyordum ama senin uğruna *yaşamaya* karar verdim ve bence bu daha büyük bir fedakârlık.”

Siren aniden durdu.

Prim ayağa kalktı ve çatının kenarına doğru iki adım attı. Sarı ışık konileri aşağıdaki boş otoparkı aydınlatıyordu.

Bu bir ambulanstı.

Araçtan iki kişi indi. Hole'u siyah takım elbisesinden tanıdı. Diğeri hastane üniformasına benzeyen açık mavi bir şey giymişti. Hole yanında bir hemşire ya da hasta mı getirmişti? Dedektif sırtını çatıya döndüğünde Prim kelepçeleri açıkça seçemese de sokak lambalarının ışığında metalin parıltısını gördü. Aşağıdaki iki kişi ağır adımlarla Prim'in hemen altındaki girişe doğru yürüdü.

Prim, Alexandra'nın Camel paketini elinden bıraktı ve binanın cephesinden aşağı düşüp ikisinin önüne yumuşak bir iniş yapmasını izledi. Adamlar irkildi ama yukarı bakmadılar. Hastane üniformalı adam sigara paketini alıp açtı. İçinden Prim'in kimlik kartıyla üzerine güvenlik kodunu, asansörle kaçınıcı kata çıkacaklarını ve çatı kapısının sağdaki merdivenlerin başında olduğunu yazdığı not kâğıdını çıkardı.

Prim geri dönüp ikisi de on metre ötedeki kapıya bakan Alexandra'nın arkasındaki sandalyeye oturdu.

Prim düşündü. Olacaklardan korkuyor muydu? Hayır. Şu zamana kadar üç kadın ve üç erkek öldürmüştü zaten.

Ama heyecanlıydı. Çünkü ilk defa bulaştırdığı parazitler ta-

rafından kontrol edilen, programlanmış, öngörülebilir bir robota dönüşmemiş birine fiziksel olarak saldıracaktı. Tabii diğerleri farkında olmadan o parazitleri almıştı. Helene Röed ve Terry Våge paraziti alkolle içmiş, Susanne ve Bertine partide burundan çekmişlerdi. Jernbanetorget'teki kokain satıcısı Bertine'nin enfiye kapsülünden çekmişti. Bu fikir aklına yeşil kokainin ele geçirildiği gün gelmişti. Yani Markus Röed'in kokaine olan düşkünlüğüyle ilgili söylentiler çok önce kulağına gelmiş, paraziti onun vücuduna sokmanın bir yolu olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Ama ancak kokainin Adli Tıp Kurumu'na getirilmesi, Alexandra'nın birkaç gün öncesinde ona Röed'in çatı partisinden bahsetmesiyle birleştiğinde eline geçen fırsatın farkına vardı. Tabii ki üvey babasına *Toxoplasma gondii* varyantını bulaştırana kadar üç kişinin daha kokaini çekmesi ve bunu hayatlarıyla ödemek zorunda kalması bir paradokstu. Sonra bunu insanın ihtiyaç duyduğu en sağlıklı, en doğal ve hayatta kalmak için en gerekli maddelerden biriyle, suyla karıştırmıştı. Bunu düşündüğünde gülümsemeden edemedi. Krohn'u arayıp Markus Röed'in karısının cesedini teşhis etmek üzere Adli Tıp Kurumu'na gelmesi gerektiğini söyleyen kendisiydi. Ve orada bir bardak su Röed'i bekliyordu. Hatta otopsi odasına girmeden önce Röed'e suyu içirmek için söylediklerini de kelimesi kelimesine hatırlıyordu:

"Tecrübelerimize dayanarak böyle durumlarda vücutta sıvı bulunmasının iyi olabileceğini söyleyebilirim."

Ay neredeyse gözden kaybolmuştu ve Prim merdivenlerden gelen ağır –çok ağır– ayak seslerini duyduğunda hava daha da kararmıştı.

İç cebindeki şırınganın kullanıma hazır olup olmadığını tekrar kontrol etti.

Metal kapının menteşeleri gıcırdadı. Kapı aralandı. İçeriden boğuk bir ses duyuldu.

"Biz geldik."

Harry Hole'un sesiydi bu.

Alexandra'dan boğuk bir hıçkırık geldi. Prim öfkesinin büyüdüğünü hissederken öne doğru eğilip kulağına fısıldadı.

“Kıpırdamadan, tamamen hareketsiz kal aşkım. Ben senin yaşamını istiyorum ama dediğimi yapmazsan seni öldürmek zorunda kalacağım.”

Prim sandalyeden kalkıp boğazını temizledi. “Talimatları hatırlıyor musun?” Sesinin yüksek ve net çıkmasından memnundu.

“Evet.”

“O zaman gel. Yavaşça.”

Kapı açıldı.

Takım elbiseli siluet yükseltilmiş eşikten arkası dönük olarak geçerken Prim tam tutulmanın o an gerçekleştiğini fark etti. İçgüdüsel olarak çatı girişinin üzerinde dikey olarak duran aya baktı. Ayın yüzü siyah değildi, büyüleyici bir kırmızıya bürünmüştü. Soluk bir denizanasına benziyordu, solgundu, sadece kendisine yetecek kadar ışık yayıyordu, insanları aydınlatacak kadar değil.

Kapıdaki siluet, tam konuştukları gibi Alexandra ve Prim’e doğru sekiz adımdan ilkinin geriye doğru attı, zincire vurulmuş gibi ağır adım atıyordu. İdam sehpasındaki mahkûm gibi, diye düşündü Prim. Zavallı hayatını birkaç saniye daha uzatmaya çalışıyordu. O kambur duruşundaki yılgınlığı ve yenilgiyi görebiliyordu. Prim’in, Harry Hole ve Alexandra’yı dışarıda yemek yiyip Saray Parkı’nda yan yana –bir çift gibi– yürürken gözetlediği o gece Hole iri ve güçlü görünüyordu. Onları Jealousy Bar’da gözetlediği gece de öyle. Ama şimdi takım elbisesinin içinde gerçek boyutuna inmiş gibiydi. Alexandra’nın da aynı şeyi, Harry Hole sandığı adam için dikilen takım elbisenin artık ona uymadığını gördüğünden emindi.

Diğer siluet ellerini başının arkasında kavuşturarak dört adım geri geri yürüdü. Aydan geriye kalan ışık bir şeyi belli belirsiz parlatmış mıydı? Hastane üniforması giyen adamın elinde bir silah mı vardı? Hayır yoktu, parmağında bir yüzük vardı muhtemelen.

Hole durdu. Arkadan kelepçelenmiş elleri öne doğru devrilmeden diz üstü çökmesini zorlaştırıyor gibiydi. Adam zaten ceset gibi davranıyordu. Prim hastane üniforması giymiş adamın da diz çökmesini bekledi.

Sonra Hole'a yaklaşıp şırıngayı tutan sağ elini kaldırdı. Gömleğinin yakasının üstünde, ensesindeki beyaz denebilecek kadar soluk, sarkık deriyi hedef aldı.

Bir saniye içinde her şey bitecekti.

"Hayır!" diye çığlık attı Alexandra arkasından.

Prim elini savurduğunda Harry Hole şırınganın ucu ensesine çarpıp iğne derisine batmadan önce tepki verecek zamanı bulamadı. İrkildi ama arkasını dönmedi. Prim başparmağını şırıngaya bastırırken görevin tamamlandığını, parazitlerin çoktan yola çıktığını, onları beyne giden en kısa yola yerleştirdiğini, hatta bunun Våge'den bile daha hızlı ilerleyebileceğini biliyordu. Hastane üniformalı diğer adamın karanlıkta döndüğünü gördü. Elindeki şey yine belli belirsizce parladığında Prim onu şimdi çok net gördü. Yüzük değildi o, parmağın kendisiydi. Metaldi.

Adam şimdi tamamen dönmüş, ayağa kalkmıştı. Açıdan dolayı ambulanstan indiklerinde bu adamın uzun boylu, hatta takım elbiseli adamdan daha uzun olduğunu ve çatıya çıktıklarında ikisinin de kambur durduğunu pek fark etmemişti. Ama Prim şimdi onu tanımıştı. Hastane üniformalı adam Harry Hole'du. Şimdi yüzünü, sırtan ağzının üzerindeki parlak gözlerini de görebiliyordu.

Prim mümkün olduğunca hızlı tepki verdi. Kendisini bir şekilde kandırmaya çalışabileceklerini biliyordu. Küçük bir çocuk olduğu zamanlardan beri bunu yapmak istemişlerdi. Her şey böyle başlamıştı ve böyle bitecekti. Ama yanına bir şey almak istiyordu. Polisin alamayacağı bir şey. Kadını.

Prim Alexandra'ya döndüğünde bıçağı çoktan çıkarmış, Alexandra ayağa kalkmıştı. Prim saldırmak için bıçağı kaldırdı. Onunla göz göze gelecek, ona ölmek üzere olduğunu söyleyecekti. Öfkesi büyüdü. Çünkü Alexandra'nın bakışları o pislik polise kaymıştı. Çatı partisinde Susanne Andersen'le de böyle olmuştu, gözleri sürekli daha iyisini arıyordu. Böylece Hole onun, o lanet fahişenin ölümünü izleyecekti.

Harry gözlerini Alexandra'nın gözlerine sabitlenmişti. Alexandra ikisinin de bildiği gibi, Harry'nin onu kurtaramayacak

kadar uzakta olduğunu görüyordu. Tek yapabileceği işaretparmağıyla boğazının önünde hızlı bir daire çizip hatırlamasını ümit etmekte. O an Alexandra'nın omzunu geri çektiğini gördü.

Yeterli zaman olmamalıydı, yeterli zaman *olmamıştı*, diye hatırlayacaktı sonradan. Parazitler birincil konakların tepki verme yeteneğini de azaltmamış olsaydı. Helge'nin vücudu darbeyi görmesini engellediği için Harry Alexandra'nın adama darbeyi indirmediğinde elini keski şekline getirip getirmediğini göremedi.

Ama getirmiş olmalıydı.

Ve gerekeni yapmış olmalıydı.

Tabii Helge Forfang'ın sezgileri de devreye girmiş olmalıydı. Sezgileri Alexandra'yı ya da intikam almasını değil, sadece hava istiyorlardı. Helge bıçağı ve şırıngayı bırakıp dizlerinin üzerine çöktü.

"Kaç!" diye bağırdı Harry. "Uzaklaş!"

Alexandra tek kelime etmeden yanından geçip metal kapıyı açarak gitti.

Harry gidip diz çökmüş takım elbiseli adamın yanında durdu ve iki eliyle boğazını tutan Helge Forfang'a baktı. Patlamış bir lastik gibi tıslıyordu. Sonra aniden betonun üzerine yığıldı, sırtüstü yatar halde Harry'ye bakarken şırınganın ucunu kendisine dönük şekilde tutuyordu. Ağzını açtı, bir şey söylemeye çalıştığı belliydi ama ağzından hırıltıdan başka bir şey çıkmadı.

Harry gözlerini Helge'den ayırmadan, bir elini başı öne eğik halde oturan takım elbiseli adamın omzuna koydu.

"Nasıl hissediyorsun Ståle?"

"Bilmiyorum" dedi Aune, zar zor duyulabilen bir fısıltıyla. "Kız iyi mi?"

"Kız iyi."

"O zaman ben de iyiyim."

Harry orada yatan Helge'nin gözlerinde bunu görebiliyordu. Tanımıştı o bakışı. Harry ve diğer herkesin onu terk ettiği o gece ve ertesi sabah beynini uçurmuş halde arabasında bulunduğu Björn'ün gözlerinde de aynı bakış vardı. Harry, Rakel ve Björn'le ilgili düşüncelerin onu böyle bir eylemin artılarını ve eksilerini

tartmak zorunda bıraktığı zamanlarda aynada da aynı ifadeyi birkaç defa görmüştü.

Helge'nin elindeki şırınga artık Harry'ye değil, kendisine doğrultulmuştu. Harry iğnenin Helge'nin yüzüne yaklaştığını izledi. Şırınga bir gözünü kapatırken diğer gözü Harry'ye sabitlenmişti. Ayın en dış kenarı şimdi yine parlamaya başlarken Helge şırıngayı Harry'nin iğne ucunun beyne giden en kestirme yola, yani göz küresine bastırdığını görebileceği kadar indirdi. Gözü rafadan yumurta gibi yumuşarken iğnenin ucu yüzeyi deldi ve göz eski halini aldı. Harry Prim'in iğnenin ucunu içeri doğru bastırışını izledi. Yüzü ifadesizdi. Harry gözün içinde ya da arkasında kaç sinir olduğunu bilmiyordu, görüldüğü kadar acı verici olmamıştı muhtemelen. Uygulaması da pek zor görünmüyordu. Hatta kolaydı. Kendine Prim diyen adam için kolaydı, kurbanların aileleri için kolaydı, Alexandra için kolaydı, savcılar için kolaydı ve her zaman intikam isteyen halk için kolaydı. Hepsi istediğini alacaktı, üstelik idam cezasının uygulandığı ülkelerde bile insanların infazdan sonra hissettiği o kötü duygular olmayacaktı.

Evet, kolay olacaktı.

Çok kolay.

Harry, Helge'nin başparmağının şırınganın üzerine geldiğini görünce hızla ileri atılıp dizlerinin üzerine çöktü ve Helge'nin eline vurdu. Helge şırıngayı batırdı ama Harry'nin yumruğu yüzünden pompasını bastıramadı, başparmağı şırınga yerine gri titanyumdan sert bir metal parmağa çarptı.

"Bırak beni" diye inledi Prim.

"Hayır" dedi Harry. "Bizimle kalacaksın."

"Ama ben burada olmak istemiyorum!" diye inledi Prim.

"Biliyorum" dedi Harry. "O yüzden kalacaksın."

Onu sıkıca tuttu. Uzaklarda bir yerden, tanıdık bir müzik duyuluyordu. Polis sirenleri.

Cuma

Aptal

Alexandra ve Harry cam bölmeden Ståle Aune'nin bir sırada yattığı, Ingrid Aune'ninse yanındaki sandalyede oturduğu otopsi odasına bakıyorlardı. Aune'lerin evi arabayla sadece beş dakikalık mesafedeydi, dolayısıyla hemen gelmişti.

Polis ekibi Helge Forfang'ı götürmüştü ve Olay Yeri Birimi gelmek üzereydi. Harry nöbetçi masayı arayıp bir cinayet ihbarında bulunmuş, kurbanın hayatta olduğunu belirtmemişti.

Aune aniden öksürükle karışık bir kahkaha attı ve sesini hoparlörlerden duyulabilecek kadar yükseltti. "Evet, evet, hatırlıyorum hayatım. Ama benim gibi bir adamla ilgileneceğini düşünmemiştim. Şimdi alabilir miyim?"

Alexandra gidip sesi kapattı.

İkisi birlikte onları izledi. Ingrid geldiğinde Harry de odadaydı. Aune Ingrid'e vücudundaki parazitlerin çok çabuk etki edeceğini ve yarışı kazanmayı tercih edeceğini açıklamıştı. Aune Harry'nin bunu yapmayı teklif ettiğini söylediğinde Ingrid başını sertçe iki yana sallamıştı. Aune'nin boynundaki şiş damarlardan birine dokunup Harry'ye bakmış, Harry de başını sallayarak Alexandra'nın verdiği morfin şırıngasını ona uzatıp odadan çıkmıştı.

Şimdi Ingrid'in gözlerini silip şırıngayı kaldırdığını görüyorlardı.

Harry ve Alexandra otoparka gidip Öystein'le birlikte bir sigara içtiler.

İki saat sonra, sorgulamanın ve Polis Merkezi'ndeki psikologla görüşmenin ardından Öystein ve Harry Alexandra'yı evine bıraktılar.

"Thief'te iflas etmeye niyetin yoksa bir süre benimle kalabilirsin" dedi.

"Teşekkürler" dedi Harry. "Bunu düşüneceğim."

Gece yarısıydı ve Harry otelin barında oturuyordu. Viski bardağına bakarken bir yandan da durum değerlendirmesi yapıyordu. Çünkü son bir muhasebe yapma vakti gelmişti. Kaybettiklerini ve yüzüstü bıraktıklarını düşünecekti. Ve kurtarabileceği –sadece böyle bir ihtimalin olduğu– meçhul insanları. Ama bir kişiyi hâlâ saymamıştı.

Bu düşünceye cevap verircesine telefon çaldı.

Numaraya baktı. Arayan Ben'di.

Harry şimdi öğreneceğinden her nasılsa emin oldu. Belki de bu yüzden Cevapla tuşuna dokunmadan önce tereddüt etti.

"Ben?"

"Merhaba Harry. Kadın bulundu."

"Tamam." Harry derin bir nefes aldı. Sonra içkisini bir dikişte içti. "Nerede?"

"Burada."

"Burada mı?"

"Tam önümde oturuyor."

"Yani... Creatures'da mı?"

"Evet. Viski kokteyliyle birlikte. Telefonunu almışlar, bu yüzden ona ulaşamamışsın. Meksika'dan Laurel Canyon'a döndü. İşte..."

Harry gürültü ve kahkahaları duyuyordu. Sonra Lucille'in sesi geldi.

"Harry?"

Harry sadece "Lucille" diyebildi.

"Bana nazik olmana gerek yok Harry. Sana ilk sözlerimin ne olacağını düşünüp durdum. Ve aklıma bu geldi." Harry onun nefesini tuttuğunu duydu. Ardından kahkaha ve gözyaşı karışımı viskili ses tonuyla "Hayatımı kurtardın, seni aptal" dedi.

Perşembe

Ståle Aune'nin gömüldüğü gün hava soğuk, rüzgâr şiddetliydi. Cenazeye katılanların saçları bir o yana bir bu yana savrulurken bulutsuz görünen gökyüzünden bir anda dolu taneleri düşmeye başlamıştı. Harry uyandığında tıraş olmuştu ve aynadan ona bakan zayıf yüz daha mutlu günlerinden kopup gelmişti. Belki bunun yardımı dokunurdu. Ama muhtemelen dokunmazdı.

Ingrid ve Aurora'nın ricasıyla birkaç kelime etmek için kürsüye çıktığında, kilisedeki tıklım tıklım kalabalığa baktı.

İlk iki sırada yakın aile üyeleri oturuyordu. Onların arkasındaki sırada, Aune'nin büyük kısmını Harry'nin hiç tanımadığı yakın arkadaşları oturuyordu. Onun arkasındaki sırada Mikael Bellman oturuyordu. Bellman davanın çözülmesinden ve katil Helge Forfang'ın hapse atılmasından memnundu elbette ama gazeteler, Helge Forfang'ın üvey babasını nasıl öldürdüğünü anlatması gibi polisin verdiği yeni detayları yayınlarken Bellman hafta boyunca dikkatleri üzerine çekmemeye çalışmıştı. Mona Daa ve VG, Markus Röed'in üvey oğlunu taciz ettiğini çıplak halde itiraf ettiği videosunu yayımlamayıp sadece içeriğine atıfta bulunmakla iyi bir örnek teşkil etmişti. Ancak izlemek isteyenler videoya internetten ulaşabilirdi tabii.

Harry, Katrine'nin Sung-min ve Bodil Melling'in yanında oturduğunu gördü. Hâlâ yorgundu, araştırılması gereken çok şey olmuştu ve daha da bitmemişti. Ama katil yakalandığı ve suçunu itiraf ettiği için doğal olarak da rahatlamıştı. Sorgulamalar sırasın-

da Helge Forfang onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştı ve anlattıkları Harry'nin cinayetlerin nasıl işlendiğine dair varsayımlarıyla büyük ölçüde örtüşüyordu. Cinayet nedeni –üvey babasından intikam almak– çok açıktı.

Harry kiliseye Öystein, Truls ve Finnmark'tan buraya gelen Oleg'le birlikte Öystein'in Mercedes'iyle gelmişti. Truls, artık yolsuzluk yaptığından şüphelenilmediği için Polis Merkezi'ndeki görevine dönmüştü ve kendine cenazede giymek için garip bir şekilde Harry'ninkine benzeyen bir takım elbise alarak bunu kutlamıştı. Öystein ise kokain satmayı bırakıp şoförlük yaparak geçinmek istediğine karar vermişti. Ambulans şoförü olabilirdi belki.

"O sireni bir kez açıp trafiğin Musa'nın Ölü Deniz'i ikiye ayırması gibi ayrıldığını gördükten sonra eski hayatına dönmek çok zor. Yoksa Celile Denizi miydi o? Aman neyse, yine vazgeçerim zaten."

Truls homurdanarak "Ambulans şoförü olabilmek için bir süre eğitim almak gerekiyor" demişti.

"Çok fazla değil" diye cevaplamıştı Öystein. "O araçlarda bir sürü uyuşturucu var ve ben onlara yakın olamam, Keith gibi değilim. Bu yüzden Holmlia'daki bir taksi şirketinin gündüz vardiyasını kabul ettim."

Harry'nin elleri titriyor, tuttuğu kâğıtlar hışırdıyordu. Bugün içki içmemişti, hatta Jim Beam şişesinin kalanını otel odasındaki lavaboya boşaltmıştı. Hayatının geri kalanında ayık olacaktı. Planı buydu. Plan hep bu olmuştu. Cumartesi günü Gert'le birlikte tekneyle Nesodden'e gideceklerdi. Harry bunu düşündü. Ellerinin titremesi geçti. Boğazını temizledi.

"Ståle Aune" dedi çünkü tam adını söyleyerek başlamaya karar vermişti. "Ståle Aune hiçbir zaman kahraman olmaya heves etmedi. Ama koşullar ve cesareti hayatının sonunda ona bu fırsatı verdi. Burada olsaydı doğal olarak kendisine kahraman denmesine karşı çıkardı. Ama burada değil. Yani öyle varsayıyorum. Zaten itirazı da kabul görmezdi. Hepinizin gazetelerde okuduğu rehine olayını çözmemiz gerektiğinde laf kalabalığına son veren onun sesiydi. 'Ne dediğimi duymuyor musunuz?' diye bağırdı

yatağından. ‘Bu basit bir matematik.’ Ståle Aune’ye göre benim kıyafetlerimi giyip yerime geçmesi ve ölüm cezası üstlenmesi kahramanlık değil, saf mantıktı. Plana göre yer değiştirdiğimiz anlaşılmadan önce rehineyi alıp olay yerinden ayrılacak, ihtiyaç halinde ise Ståle fark edildiğinde müdahale edecektim. Bu benim planım değildi. Onun planıydı. Bizden ona bu iyiliği yapmamızı, acı dolu son günlerinin yerine ona gerçekten anlamı olan bir kurtuluş vermemizi istedi. Anlamlı bir argümandı bu. Ama bunun en iyi yanı, Forfang ona odaklandığı takdirde rehineyi kurtarma olasılığımızın artması ve beklenmedik bir durumda benim kolayca devreye girebilmemdi. Ståle arkasında –birçok fedakâr kahraman gibi– suçluluk duygusu taşıyan insanlar bıraktı. Her şeyden önce grubun lideri ve o zehri asıl alması gereken kişi olarak ben. Evet, Ståle Aune’nin hayatı zamanından önce son bulduğu için suçluyum. Pişman mıyım? Hayır. Çünkü Ståle haklıydı, bu aslında basit bir matematikti. Ve mutlu bir adam olarak öldüğüne inanıyorum. Mutluydu çünkü Ståle en büyük mutluluğu, bu dünyayı bizler için biraz daha katlanılabilir hale getirmek için uğraşmakta bulan insanlardandı.”

Cenazeden sonra, Ståle’nin isteğine uyularak Schröder’in yerinde sandviç ve kahve eşliğinde bir taziye töreni düzenlendi. Mekân o kadar doluydu ki, geldiklerinde sadece ayakta duracak yer olduğu için Harry ve arkadaşları tuvalet kapısının en ucunda durmak zorunda kaldılar.

“Forfang intikam peşindeydi ve yoluna çıkan her şeyi yok etti” dedi Öystein. “Ve gazeteler hâlâ onun bir seri katil olduğunu yazıyor, oysa değildi, yanılıyor muyum Harry?”

“Hımm. Klasik anlamda değil. Böylesi çok nadir görülür.” Harry kahvesinden bir yudum aldı.

“Kaçına rastladın?” diye sordu Oleg.

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Truls homurdandı.

“İkinci defa bir seri katil yakaladıktan sonra isimsiz mektuplar almaya başladım. İnsanlar bana meydan okuyor, birini öldürdük-

lerini ya da öldüreceklerini ve onları bulamayacağını söylüyorlardı. Sanırım mektup yazmaktan zevk alıyorlardı. Ama içlerinde birini öldüren oldu mu bilmiyorum. Cinayet olduğunu ortaya çıkardığımız ölümlerin çoğu aydınlatıldı. Belki çok iyilerdi ve işledikleri cinayetleri doğal ölüm ya da kaza gibi gösteriyorlardı.”

“Yani seni atlatmış olabileceklerini mi söylüyorsun?”

Harry başıyla onayladı. “Evet.”

Hafiften kafayı bulduğu her halinden belli olan yaşlı bir adam tuvaletten çıktı. “Arkadaşlar mı, hastalar mı?” diye sordu.

Harry gülümsedi. “Her ikisi de.”

“Kolay halledilir” dedi adam, kalabalık binaya doğru yürürken.

“Ayrıca hayatımı kurtardı” dedi Harry burnunun altından. Kahve fincanını kaldırdı. “Ståle’ye.”

Diğer üçü de kadehlerini kaldırdı.

“Bir şey düşünüyordum” dedi Truls. “Hani şu senin ortaya attığın söz var ya Harry. Birinin hayatını kurtardığında sonsuza dek ondan sorumlu olduğunla ilgili olan...”

“Evet” dedi Harry.

“Ona baktım. Öyle bir atasözü yok. *Kung Fu*’da uydurdukları, kulağa eski Çin atasözü gibi gelen bir şeymiş sadece. Şu yetmişli yılların TV dizisi.”

“David Carradine’in oynadığı mı?” diye sordu Öystein.

“Evet” dedi Truls. “Boktan bir şey.”

“Ama havalı” dedi Öystein. “Sen de izle” dedi Oleg’i dürterek.

“Gerçekten mi?”

“Hayır” dedi Harry. “Pek sayılmaz.”

“Tamam” dedi Öystein. “Ama David Carradine kurtardığı kişilere karşı sorumluluk duyduğunu söylediye, bu işin içinde bir bok var demektir. *David Carradine*’den bahsediyoruz, hadi ama millet!”

Truls çıkık çenesini kaşıdı. “Evet, tamam.”

Katrine yanlarına geldi.

“Kusura bakmayın, ancak gelebildim, bir olay yerine gitmem gerekti” dedi. “Görünüşe göre herkes burada. Rahip bile.”

“Rahip mi?” dedi Harry kaşlarını çatarak.

“O değil miydi?” dedi Katrine. “Ben geldiğimde rahip yakalı bir adam çıkıyordu.”

“Hangi olay yeri?” diye sordu Oleg.

“Frogner’de bir apartman dairesi. Ceset parçalara ayrılmış. Komşular bir motor sesi duymuşlar. Oturma odasının duvar kâğıdı spre y boyayla boyanmış gibi görünüyor. Harry, baş başa biraz konuşabilir miyiz?”

Pencerenin yanında, eskiden Harry’nin yeri olan masaya gittiler.

“Alexandra’nın işinin başına döndüğünü gördüğüme sevindim” dedi.

“Neyse ki dayanıklı biri” dedi Harry.

“Duyduğuma göre onu *Romeo ve Juliet*’e davet etmişsin.”

“Evet. Helene Red’den iki bilet almıştım. İyi bir oyunmuş.”

“Güzel. Alexandra iyi bir kadın. Ondan benim için bir şeyi kontrol etmesini istedim.”

“yle mi?”

“Susanne’nin memesinde bulduğumuz tükürükteki DNA profilini bilinen suçluların veritabanıyla karşılaştırdı. Orada bir şey bulamadık ama Markus Red’le eşleştiğini biliyoruz.”

“Evet.”

“Ancak tükürük, bilinmeyen suçluların veritabanıyla, yani çözülmemiş davalardaki DNA’larla karşılaştırılmadı. Markus Red’in reşit olmayan birine cinsel istismarda bulunduğunu itiraf ettiği videodan sonra Alexandra’dan onun DNA’sını bu veritabanında da taramasını istedim. Ve ne çıktı biliyor musun?”

“Hımm. Tahmin edebiliyorum.”

“Söyle.”

“Salı günleri on dört yaşındaki çocuğa tecavüz. Davanın adı neydi?”

“Kelebek vakası.” Katrine neredeyse biraz sinirlenmiş görünüyordu. “Bunu nasıl?..”

“Red ve Krohn DNA rneği vermek istemediklerini, verdikleri takdirde bunun şüpheli durumda olabileceklerini kabul etmek anlamına geleceğini iddia ettiler. Ama sanırım Red’in başka bir

nedeni daha vardı. Tecavüzden elde edilen spermde DNA olduğunu biliyordu.”

Katrine başını salladı. “İyisin Harry.”

Harry başını iki yana salladı. “Öyle olsam bu davayı çoktan çözmüş olurum. Yolun her adımında yanıldım.”

“Öyle diyorsun ama seni takdir eden başka insanlar da olduğunu biliyorum.”

“Anlıyorum.”

“Ve seninle konuşmak istediğim de bu konu. Cinayet Masası’nda boş bir pozisyon var. Hepimiz senin başvurmanı istiyoruz.”

“Hepiniz kim?”

“Bodil Melling ve ben.”

“Bu ‘iki kişi’, sen ‘hepimiz’ dedin.”

“Mikael Bellman bunun iyi bir fikir olabileceğinden bahsetti. Özel bir pozisyon yaratabileceğimizi söyledi. Daha özgür olabilirsin. Hatta Frogner’deki bu cinayetle işe başlayabilirsin.”

“Şüpheli var mı?”

“Kurbanın kardeşiyle uzun süredir devam eden bir miras sorunu varmış. Kardeşi şu an sorgulanıyor ama şimdilik başka yerde olduğunu kanıtlamış.”

Katrine, Harry’nin yüzünü inceledi. O mavi gözleri, bir zamanlar öptüğü yumuşak dudakları, keskin yüz hatları, ağzının köşesinden kulağına uzanan kılıç şeklindeki yara izi. Onun bakışını, yüz ifadesindeki değişiklikleri, omuzlarını tıpkı uçmaya hazırlanan büyük bir kuş gibi geriye çekişini yorumlamaya çalıştı. Katrine insanları okumakta usta olduğunu ve Björn gibi bazı erkeklerin açık bir kitap gibi olduğunu düşünüyordu. Ama Harry onun için bir gizemdi ve hep öyle kalmıştı. Belki kendisi için bile öyleydi.

“Saygılarımı ve teşekkürlerimi ilet” dedi Harry. “Ama hayır, teşekkürler.”

“Neden?”

Harry alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. “Bu davada fark ettim ki ben tek bir konuda iyiyim, o da seri katilleri yakalamak. Gerçek olanları. İstatistiklere göre, insan hayatı boyunca

bir seri katille sokakta sadece yedi defa karşılaşıyor. Bu durumda ben payıma düşenleri bitirdim. Bir daha karşıma bir seri katil çıkmayacak.”

Genç tezgâhtar üzerinde “Andrew” yazan yaka kartı takmıştı ve karşısındaki adamın ismini telaffuz etme şekli, ABD’de zaman geçirdiğini gösteriyordu.

“Motorlu testere için yeni bir zincir” dedi Andrew. “Evet, bunu halledebiliriz.”

“Hemen, lütfen” dedi adam. “Ve iki rulo koli bandı istiyorum. Ve birkaç metre sağlam, ince ip. Bir rulo çöp torbası. Bunları benim için alabilir misin Andrew?”

Andrew nedense ürpermişti. Belki de adamın renksiz irisleri buna sebep olmuştu. Ya da Sörland aksanını andıran yumuşak, ikna edici sesi. Yoksa bir eliyle Andrew’un ön koluna dokunması mıydı? Belki de sebep sadece Andrew’un, bazı insanların palyaçolardan korktuğu gibi rahiplerden eskiden beri korkmasıydı★

